

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

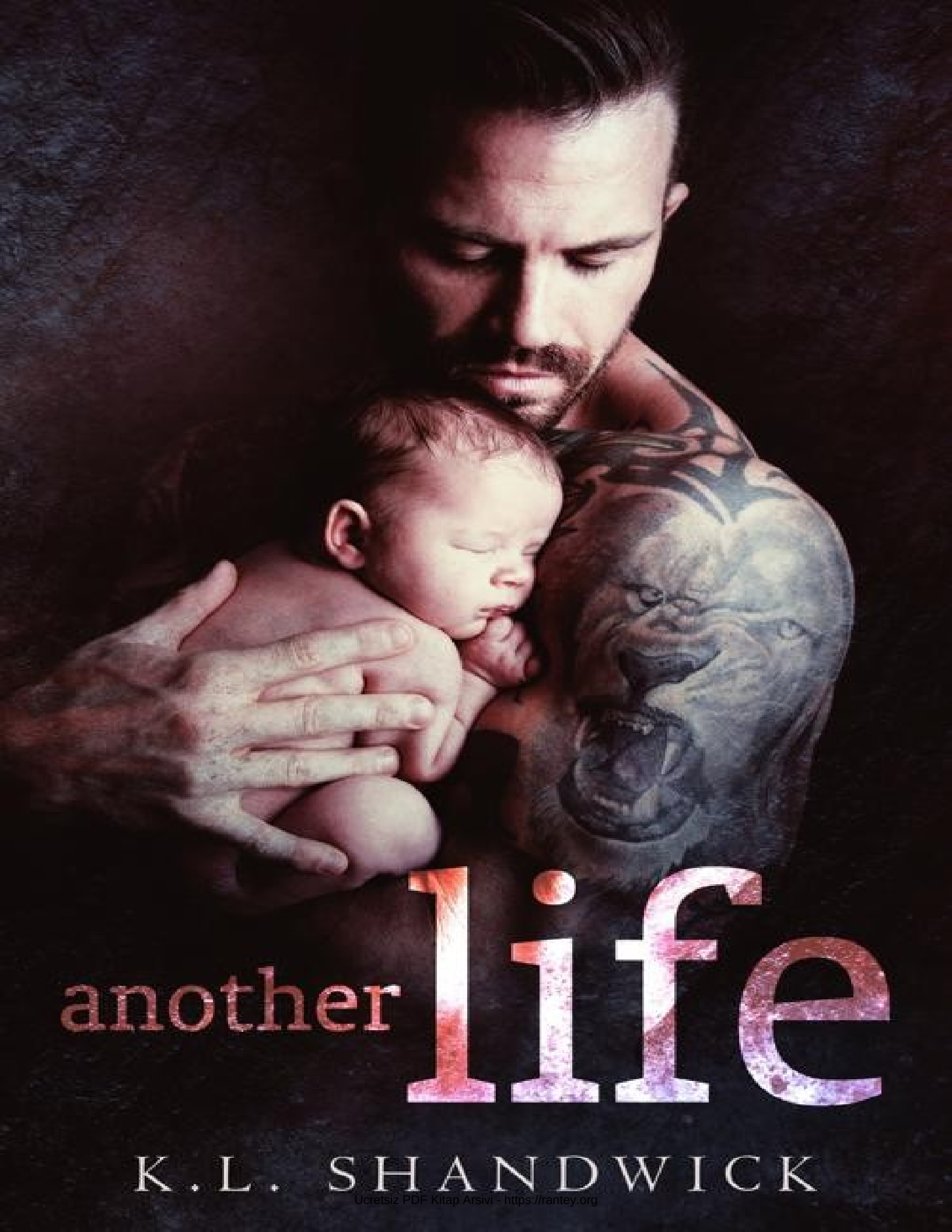
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

another **life**

K.L. SHANDWICK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAŞKA BİR HAYAT

K.L. SHANDWICK

Copyright © 2019 K.L. Shandwick

Tüm hakları saklıdır.

Yazar, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı onayı alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez, yayınlandığı biçimden başka bir cilt veya kapak biçiminde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler, grup isimleri ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya isimler hayali bir ortamda kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, grup isimleriyle veya yerlerle olan benzerlikler, sanatçı olarak belirtilmediği sürece tamamen tesadüfidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

İÇİNDEKİLER

[Adanmışlık](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[K.L. Shandwick'in Diğer Kitapları Teşekkür](#)

[K. L. Shandwick'i Sosyal Medyada Bulun](#)

DEDİKASYON

Başka Bir Hayat, sevdiği birini kaybetmiş kişileri etkileyebilecek bir hikâye. Hayatın bir parçası olduğu için hepimiz bununla yüzleşiyoruz ve çoğumuz kaybettiğimiz kişi olmadan yaşamaya devam ediyoruz. Hikaye aynı olmasa da, bu kitap hiç tanışmadığım ama hikayesi bana dokunan bir aileye adanmıştır. Bu kitap, Dana'nın yardımını ve sevgisiyle başka bir hayat yaşamayı ilk elden deneyimleyen Joey Rott ve ailesi içindir.

Cassia Rott (Casi olarak bilinir ve sevilir)
25 Eylül 1979 ~ 8 Şubat 2016

BİRİNCİ BÖLÜM

T Önümdeki tertemiz beyaz duvardaki tek siyah çizik izine hareketsizce bakarken kulaklarım görüşümü bulanıklaştırdı. Dizlerimin üzerindeydim, zihnim Duyduğum endişe verici haberlere ve bunun bizim için ne anlama geldiğine karşı hissizleşmişim. Dikkatimi dağıtmak için o gecenin erken saatlerini düşündüm ve görüntüler hemen zihnimde uçuşmaya başladı.

O akşam erken saatlerde

Ağrıyan uzuvlarım kurşun ağırlık gibi hissediyordu ama tezahürat yapan hayranlarımızın canlı enerjisiyle beslenen zihinsel gücüm devam etti. Koşarak sahneye geri döndüğümde, elli küsur spot ışığının amansız yakıcı sıcağının altında durdum. Yorgun bedenim, kalabalığın çılgınca tepkisi nedeniyle saf adrenalinle dolup taşıyordu.

Fletch'in parlak siyah bas gitarını eline aldığını gördüğümde yüzümde tek bir ter damlası belirdi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Davulcumuz Scuds'a hızlıca başımı salladıktan sonra öne doğru eğilip eski, güvenilir Fender'imi sehпасından alırken terden sıırılsıklam olmuş koyu renk saçlarımdan daha fazla ıslak damlacıklar uçuşuyordu.

Yıpranmış dokuma gitar askısını başımın üzerine kaldırarak davul platformunun önünden bir havlu aldım ve yüzümü ve saçlarımı şiddetle ovuşturdum.

Onu arkama attım, aletimin yakını gitarıma taktım ve etrafımda döndüm, en hevesli takipçilerimizin hevesli yüzlerine hitap ederken pratik rock yıldızı gülümsememi gösterdim.

"Ne?" Kulağımın kabuğunu kavrayarak ve onları duymuyormuş gibi yaparak onlara hitap ettim. Cevap olarak kükrediler. "Biraz daha ister misiniz?" Mikrofona bağardım, istediklerinden hiç şüphem yoktu. Tepkileri vahşiceydi. Bilerek sııttım ve olumlu yanıtlarını onaylarcasına başımı salladım.

Müzikseverlerimizin çaldığımız ilk notayla birlikte ayağa kalkmalarının üzerinden neredeyse iki saat geçmişti, ancak biz sahneden ayrıldıktan sonra da sabırla beklediler, grubumuza olan bağlılıklarının karşılığı olarak son bir sayıyla ödüllendirileceklerinden emindiler.

On altı bin kişilik bir salonun bunaltıcı koşullarına sıkışmış, birbiriyle itişip kakışan kafalardan oluşan denizin üzerinde gözlerimi gezdirirken ne kadar şanslı olduğumu hatırladım. Kalabalığın hayranlığını içime çekerken hızla çarpan kalbim sıkıştı, ardından beklenmedik bir duygu dalgası beni boğmakla tehdit ederken boğazım sıkılınca bir an zorlandım. Bir turun sonunda kulakları sağır eden takdir kükremesini duymak beni her zaman gafil avlamıştır.

Mekan yönetimi kızgındı çünkü set süresini çoktan aşmıştık, ayrıca devam etmemiz gereken başka bir sözümüz vardı. Yine de kim oluyorduk da rock hayranlarını son bir ziyafetten mahrum bırakıyorduk? Elimi kaldırdım ve gürültülü tezahüratlar ve ıslıklar anında kesilip salon sessizleşirken kalp atışlarım hızlandı.

Bir insan kitlesinin anlık sessizliğine hükmetmek her zaman kalbimin durmasına neden olmuştur. Sessizlik, nefeslerini tutmuş son bir şarkının girişini bekleyen heyecanlı kalabalığın elektrikli beklentisine dair farkındalığımı artırdı.

Bir turnenin veda konserini vermek için sahneye çıkmak her zaman özel olmuştur. Özellikle de talebin

Her şeyi başlatan ve SinaMen'i başarıya giden yola sokan şarkı için.

Bizim gibi ünlü bir grup için konserler olağan bir olaydı, ancak bu kez son performansın daha büyük bir önemi vardı çünkü benim için bir dönemin sonuydu.

Sahneye çıkmaya hazırlanırken sayının önemini düşünerek döndüm ve kuliste sabırla bekleyen güzel karım Grace'e bir kez daha baktım. Gözlerim onunkilerle birleştiğinde kaşlarım endişeyle kısa bir süreliğine çatıldı.

Grace nadiren bir şeylerden şikâyet ederdi, bu yüzden son birkaç haftadır onu yakından izliyordum. Tur, dinlenmek için benimle birlikte seyahat etmeyi bırakmayı reddeden inatçı bir kadın olan ağır hamile karıma zarar vermişti.

SinaMen'in turnesini canlı bir dinleyici kitlesi önünde tamamlamak, müzisyen olarak yaşadığım hayata şükretmemi sağladı. Bana sunduğu inanılmaz fırsatlar bazen nefesimi kesiyordu. Bu gece de bir istisna değildi ve eve gitmeden önce son bir taahhütte bulunarak, Grace'in durumuna herhangi bir komplikasyon eklenmeden turnemizin sonuna ulaştığı için rahatlamış hissettim.

Üç haftalık yorucu bir programın sonunda uzun bir geri dönüş yolculuğu olmadığı için turu kendi eyaletimizde bitirmenin ek avantajı için de minnettardık.

Biletleri tükenen on bir salon ve tıklım tıklım dolu dört stadyumda çalmak, aralarda TV ve radyo istasyonu röportajları yapmak, bize toparlanmak için neredeyse hiç zaman bırakmamıştı.

Karizmamı yükselterek, şarkıya duygu katarak, coşkularını kamçılıyarak ve mikrofonu onlara doğrultarak nakarata katılmalarını sağlayarak gürültülü konsere gelenlerle bağlantı kurdum.

Verdikleri yanıt, sanki kendileri birer rock yıldızıymış gibi her bir kelimenin hakkını vererek kulakları patlatan bir yorum oldu. Şarkı sona erdiğinde perde çağrısını uzatmadık. Bunun yerine grup bir araya geldi

sahnenin önünde toplandılar ve hep birlikte selam verdiler. Son konsere kadar gelebildiğimiz için rahatlama ve heyecan karışımı bir duyguyla tekrar muhteşem ve dikkatli eşime baktım.

Yüzümü tekrar silerek nemli havlumu kalabalığın içine doğru fırlattım ve salonun arka tarafından bir ses kakofonisi yükseldi, sağır edici gürültü ön tarafa kadar ulaştı. Atılan havluyu yakalamış olan genç bir sarışına baktım ve havluyu yüzüne doğru tuttu.

Kadınlar ve erkekler her zaman bana asılırdı ve birilerinin neden terli tişörtlerime ve atılmış havlularıma deli olduğunu asla anlayamazdım. Dünyada sahip olmak isteyeceğim son şey, karım olmayan birinin ter lekeli kumaş parçasıydı.

Hayranlar ve her türden hayran tarafından taciz edilmek beni son derece rahatsız ediyordu. Evli bir adamdım ve bekârken bunu sineye çekip gülüp geçerken, şimdi tek istediğim Grace'di. O benim ruh eşimdi, mükemmel e ş i m d i ve bizi tanıyan herkesin söylediği gibi, o benim daha iyi olan yarımdı.

Aslında onunla tanıştığımda Grace ayaklarımı yerden kesmiş, nefesimi kesmişti ve ben farkına bile varmadan kısa sürede benim dünyam olmuştu. Evlendiğimizden bu yana iki yıl geçmiş olması pek mümkün değildi, çünkü o yanımdayken her gün tatil gibi geliyordu.

Bu akşamki konseri daha da özel kılan da buydu. Grace ve ben sevecen ebeveynler olma ihtimaline çok sevinmiştik ve bebeğin gelişine hazırlanmak için gruptan bir yıllık babalık izni almıştım.

Ben sahnede yürürken genişçe gülümseyen Grace ışıltılı ve mutlu görünüyordu. Bazen ona baktığımda neredeyse kot pantolonumun içinde bir ceviz kıracaktım, o kadar ateşliydi ki. Bunca zaman sonra bile hala karşılaştığım en güzel kadındı.

Uzun, vahşı siyah saçları, şirin mi şirin düğme burnu, kocaman badem gözleri ve hamile olduğu için kocaman yuvarlak göbeğiyle çarpıcı görünüyordu.

Muhteşem ağzını çerçeveleyen yakut kırmızısı dudaklarıyla bana doğru yürürken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ışığın, parlayan kocaman gri gözlerindeki pırıltıyı nasıl yakaladığını gördüm. Tam o anda Grace'e hiç bu kadar aşık olmamıştım.

"İyi misin, bebeğim? Eve gidip yatalım mı?"

"Saçmalama Cole; ben iyiyim tatlım. Ayrıca, fırlatma yolda. Bu son yükümlülüğünü de bitir," dedi başını sallayarak. "Mekan uzak değil, sanırım on blok ötede ve sadece bir saat kadar kalmamız gerekiyor, değil mi?" diye sordu saatine bakarak. "İki yarım saatlik set mi demiştiniz?"

Grace ikna edici yöntemlerini kullanmaya devam etti ve sonunda beni plak şirketimizle yeni anlaşılan bir grubun lansman partisine katılmaya ikna etti. Biraz daha ısrar etseydim karımın daha da sertleşeceğini biliyordum. Tartışarak onu daha fazla strese sokmaktansa görünüşümü değiştirmenin daha iyi olacağını düşünerek, katılacağıma dair verdiğim sözü yerine getirmeye karar verdim.

Loş ışıklı, köhne görünümlü mekânı tararken, karımın hâlâ onu bıraktığım yerde oturduğunu gördüğümde içim rahatladı. Karnındaki şişliğe rağmen vücudunu saran muhteşem bir elbise giymişti. Parlak beyaz rengi onu odadaki diğer herkesten hemen ayırıyordu. Elbise olsa da olmasa da Grace yine de göze çarpacaktı.

Erkekler karıma asla iki kez bakmazdı; sadece bir kez bakmaları yeterliydi ve onun giyim kuşamına hayran kalırlardı. Normalde kolumda olması gerekirdi, ancak onun bu durumunda, son günlerde yaşanan olayların nasıl

gün onu etkilemişti. Ayrıca, gruptaki davul ve bas çalanların ağır titreşimlerinden dolayı, kışını sahneden olabildiğince uzağa park etmişim.

Grace'i dans pistinin uzak tarafındaki geniş bölme li kabine oturtmuştum, kalabalıktan uzakta güvende olacağını biliyordum ve bir göz atıp onu hâlâ orada görünce üç grup arkadaşımdan ayrılıp dans pistini boydan boya geçerek ona doğru ilerledim.

Müzik setine verilen ara memnuniyet vericiydi ve heavy metal grubu on beş dakikalık bir ara verdiğinde tüm gerginliğimin vücudumu terk ettiğini hissettim.

Grubun yeni üyesi Stone Gorge dinlediğim en iyi müzisyenler değildi ama konserlerinin ilk yarısını beklememize yetecek kadar iyiydiler. Bu özel bir lansman partisi olduğu için basın da katılmıştı ve plak şirketi grubumuzun kendilerine biraz destek vermesini istemişti.

Genel anlamda, karşılık vermek önemli olduğu için bunu yapmakta bir sakınca görmüyordum, ancak bu olayda eşimin sağlığı öncelikliydi. Geçirdiğimiz uzun günün ardından onu eve götürmek istedim.

Grace'e yaklaştığımda başını kaldırdı ve muhteşem gözleri benimkilerle buluştuğunda dudaklarında bir gülümseme belirdi. Benim dudaklarıma da bir gülümseme yayıldı ve ben yaklaştıkça sevgiyle genişledi.

Bekki adında sıska sarışın bir hayranıyla konuştuğunu gördüğümde gözlerim şüpheyle kısıldı. Onu zaman zaman Scuds'la birlikte görmüştüm ve neyse ki daha önce birlikte olduğum biri değildi.

Bekki ağzına geleni söylemekle o kadar meşguldü ki arkasında olduğumu fark etmemişti. Yaptığı yorumlardan bazılarını yakaladığımda ve konuşmanın ne hakkında olduğunu duyduğumda çenem hayal kırıklığı içinde titredi.

"Aman Tanrım, eğer yatağымda onunki gibi güzel bir kıcı olan bir adam olsaydı, asla bırakmazdım," diye itiraf etti.

Kimden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için dedikoduyu kesmeye karar verdim. "Oh, öyle mi? Şanslı adam kimmiş?" Grace'e bakıp sırtıtmamak için kendimi zor tutarken sesimde alaycı bir ton vardı.

Bekki omzunun üzerinden bakarken beni gördü ve nefesi kesildi, sertçe yutkundu ve yüzünü buruşturdu.

Hem onu hem de Grace'i daha iyi görebilmek için yerimi değiştirirken gözlerim Bekki'ye kayd. Bakışlarını kaçırdığında ne kadar tedirgin olduğunu fark ettim. Dikkatimi tekrar karıma çevirdiğimde onun irkildiğini gördüm. İşte o anda anladım. Bu iki kadın arasındaki boş bir kadın sohbeti değildi. Bekki bir görüş belirtiyordu ve onunla yüzleştüğimde verdiği tepkiden içgüdüsel olarak benim hakkımda konuştuğunu anladım.

Bekki'nin yorumundan rahatsız olmayan Grace kıkırdadı ve başını salladı, "Zamanlaman berbat," diye uyardı, bana baktı, ama gözlerindeki pırıltı bana hayranının kıskanç sözlerinden gurur duyduğunu söyledi. Öte yandan Bekki'nin kıpkırmızı yüzü ve hiç göz teması kurmaması, normalde bu kadar küstah biri için nadir görülen bir tepkiydi.

"Ah, bunu duymamam gerekiyordu, değil mi?" diye sordum, yorumunun benim hakkımda Grace'e yönelik olduğunu bildiğimi çapkın hayranına bildirerek. "Ama şimdi duydum, sana daha fazla katılamazdım," diye cevap verdim elimi karımın omzuna kaydırarak.

Yanına çömelip dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırdım, onları ayırmak için acelem yoktu ama ayırdım. "Harika bir tavsiye. Grace, Bekki'yi dinlemelisin," diye onayladım şakacı bir şekilde, Bekki'nin yorumundan bir espri çıkararak.

Hayranın endişeli gözlerinden rahatlama aktı ve benden çok kendine kızmış gibi gözlerini devirdi. Hak etmişti, başka bir kadının kocası hakkında böyle saçmalamamalıydı.

"Sen adam olmazsın," diye beni tekrar azarladı Grace, ama ses tonundaki mizahı duydum ve onun

Hem Bekki'nin rahatsızlığı hem de benim konuyu kapatma konusundaki isteksizliğim hoşuma gidiyordu.

Bekki başka tarafa bakmaya devam ederken ben dik durarak aşağıya baktım. O anda Bekki'nin görünüşünü kaybetmekte olduğunu fark ettim ama rock'n roll yaşam tarzına sahip olduğu için bu beni şaşırtmadı. Kız her iki ucundaki mumu da yakıyordu ve bu belli oluyordu.

"Bize izin vererseniz, güzel karımı dansa kaldırmaya geldim," diye açıkladım ve elimi teatral bir şekilde Grace'e uzattım. Onun elini benimkinin içine sokarak ayağa kalkmasına yardım ettim ve onu dans pistine götürdüm.

"Bu çok yaramazcaydı Cole." Grace kıkırdadı. "Peki müzik yokken neden dans pistindeyiz?" diye sordu.

"Kollarımda bir melek varken kimin müziğe ihtiyacı var ki?"

Duyduklarım arp sesleri mi?" Grace tavana bakarak benim klişe sözümü duymazdan geldi. Ellerimizi kalbime yakın tutarak onun küçük, rahat bedenini kendime çektim ve yanağımı onunkine bastırdım.

"Müzik olmadan dans edemem," diye kıkırdarak ısrar etti.

Rahatsız olmadan, bir an düşündüm. "Halestorm'u seviyorsun, değil mi? Bize mi?" Başını salladı ama şaşkın görünüyordu, sonra sessiz bir protestoyla başını salladı. "Al bakalım. Bununla dans edeceğiz. Bu beleşçileri boş ver, kendi sessiz diskomuz olacak. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bir rock yıldızı olmak için fazla bayat ve romantiksin," dedi bana hayran olduğunu belli eden bir bakışla.

"Evet, ama bunu onlara söyleme," diye fısıldadım ve göz kırptım. "Aslında ben bir rock yıldızı olduğum için müziksiz bir odada kız arkadaşım ile dans etmeyi seçebiliyorum ve hiçbirisi gözünü bile kırpmıyor."

Grace'in bana verdiği gülümseme neredeyse küçümseyiciydi, sanki bana inanmamış gibiydi. Gözlerini kısarak odanın etrafına baktı ve sırayla herkesi inceledi.

İş bittiğinde, varsayımımın muhtemelen doğru olduğunu anladığında vücudunun rahatladığını hissettim.

Onlara şöyle bir göz gezdirdiğimde çoğunun kafasının güzel olduğunu gördüm ve biri kıyafetlerini çıkarmadıkça, çıtırçıtır soyunmadıkça ya da ıslak tişört yarışması yapmadıkça kimsenin umurunda olmadığını biliyordum.

Kafamızdaki şarkıyla yavaşça dans ettik, zihnimizde şarkıyı söyledik ve birkaç kez unutup bir dizeyi söyledim. "Bir oda tutmak ister misin?" Birkaç dakika sonra Grace'in kulağına fısıldadım. Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve ben sormuş olmama rağmen kafamızdaki şarkıyı karıştırmaya devam ettik.

Grace ilk başta cevap vermedi ve işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı ama doğumuna sadece beş hafta kala uyumakta zorlandığını biliyordum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı çünkü büyüme sancıları ve hazımsızlıkla mücadele ediyordu. Bunlardan rahatsız olmadığında, gece boyunca sık sık çiş gitmesi uykusunu bozuyordu.

"Bu söz verdiğim anlamına mı geliyor?" diye sordu, gözlerini indirip nazlı davranıyormuş gibi yaparak.

"Her zaman, bebeğim," diye cevap verdim, sırtını okşadım, sonra elimi kafatasının dibinde birleştirdim ve başını daha yakına çektim. Alnına şefkatli bir öpücük kondurdum ve geri çekilerek ona baktım.

Elimi Grace'in elinin içine sokup iyi geceler dilemek üzere onu grubumdaki arkadaşların yanına götürürken ikimiz de kıkırdadık.

"Kahretsin Cole," diye itiraz etti Scuds ben sarılmak için eğildiğimde, "bir dahaki sefere bize ancak Grace de gelirse turneye gelebileceğini söyleyeceksin. Oh, bekle, bunu zaten yaptın," diye alay etti, başını sallayarak.

"Evet, unutma ki yıllar boyunca Grace gibi bir kız bulmak için kaç girişimde bulunduğunu gördüm. Sıra sana gelene kadar bekle ve onu bulursan bu duyguları kontrol etmekte ne kadar iyi olduğunu göreceğiz."

Moz öksürerek, "Amcık kırbaçlandı," dedi ve Fletch genişçe sırttı. İçimi çektim ve ona elindekinin en iyisi bu mu der gibi bir bakış attım.

"Ah, hadi ama, şuna bak. Bu ufaklık düşmeye hazır, adamı rahat bırak," diye öneride bulundu Fletch, Grace'in karnına başını sallayarak beni kurtarmaya gelirken.

"Gördünüz mü, aranızda durumdan anlayan tek kişi o," diye katıldım.

Davranışlarımın nasıl değiştiğini görmek beni mutlu etti. Grace'le tanıştığımda, onun geldiğini hiç görmediğim ve asla uzaklaşmak istemediğim tek kızdı. İlişkimiz güven üzerine kuruluydu ve Grace, halkın beklentilerini karşılayan bir grubun solisti değil, 'gerçek ben' olmak istememi sağladı. İnsanlar istedikleri gibi düşünebilir ve beni istedikleri gibi yargılayabilirlerdi ama onu ne zaman önceleyeceğimi belirlemelerine izin verirsem lanetlenirdim.

Çocuklarla tek tek kucaklaşarak her biri Grace'e iyi dileklerde bulundu ve Stone Gorge yeniden küçük sahnede enstrümanlarının arkasındaki yerlerini alırken biz de kapıya yöneldik.

Siyah Sedan'ın arkasında eve dönerken Grace yanıma sokuldu, başını omzuma koydu ve memnun bir şekilde iç çekti. "Sensiz nasıl yaşadım ben?"

"Hiçbir fikrim yok bebeğim, senin için berbat bir durum olmalı," diye cevap verdim, sesimi ciddi bir tonda tutmaya çalışarak.

Yüzünü çevirip bana bakarak güldü, "Sen bir pislüksin, bunu biliyor musun?"

Bekki'nin benimle ilgili tanımını yineleyerek, "Ah, iyi bir kış olduğumu kastediyorsun," diye düzelttim ve Grace kahkahayı patlattı. "Şu zavallı kızın suratı," diye mırıldandı.

ve gülme sırası bana geldi.

"Güvende olduğun için şanslı. Eğer bir erkek bana senin hakkında böyle bir şey söyleseydi, onu yere sererdim. Benim dışımda seninle yatakta olmayı hayal eden hiçbir erkek yaşamayı hak etmiyor," dedim.

"Zaman zaman içinizdeki mağara adamının serbest kalma tehdidine bayılıyorum."

"Öyle mi?" Onu ciddiye alıyormuş gibi yaparak sordum. "Evet, çok ateşli," diye onayladı.

"Ne kadar sıcak?"

"Hmm," diye mırıldandı, sorumu değerlendirirken kıkırdadı ve ben de ona bakmak için bir an durdum. Hamilelik Grace'i ısıltılı bir güzelliğe büründürmüştü ve ay ışığının yüz hatlarına vuruşu beni büyülemişti. Gözlerim yumuşak, dolgun dudaklarına takıldı ve cevabını beklerken onu öpme isteğimle savaştım. "Birden beşe kadar bir ölçekte, belki dört."

Derin bir nefes alarak iç çektim ve hayal kırıklığına uğramış gibi davrandım. "Sadece dört, ha? Peki beş almak için ne gerekiyor?" Yüksek sesle merak ettim.

"Bana şarkı söyle. Sesinin beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikrin yok Cole Harkin. Tüylerimin diken diken olması bile o zengin ses tonunun bana ne yaptığını açıklamaya yetmez. Tek bildiğim kıyafetlerini yırtmak istediğim."

Hemen eski bir Joe Cocker hiti olan "You Can Leave Your Hat On "u söylemeye başladım ve karnını tutarak ileri atılmadan önce kahkahalarla gülmesine neden oldum.

Kaşlarımı çatarak onu incelediğimde kahkahalar yerini endişeye bıraktı.

"Tanrım, iyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi, koltukta omurgasını düzeltirken karnının alt kısmını ovuşturdu. "Bu küçük melek ne kadar çabuk dışarı çıkarsa o kadar iyi," diye mırıldandı.

Bundan sonra arabada sessizce oturduk, ben onu yakınımda tuttum ve kolunu ovdum. Neyse ki evimizin kapısından içeri girdiğimizde hissettiği acı azalmıştı.

"Yüce Tanrım, lütfen bana bakma. Berbat durumdayım," diye mırıldandı ve giriş holündeki aynada kendini gördüğünde tasarım çantasını yere attı.

"Saçmalama bebeğim, senden hâlâ çok etkileniyorum, hiç bu kadar etkilenmemiştim. Şuna bakar mısın? Saçların

Bu," diye yorumladım, vahşı, koyu ipeksi yelesinden bir avuç aldım ve parmaklarımı içinden geçirdim. Yanağını öptüm ve ekledim, "ve bu muhteşem yüzü, senin seksi dolgun dudaklarını ve bu muhteşem göbeği gördüğümde..." Duygularım beni ele geçirdiğinde konuşmayı bıraktım ve onun yerine onu öpmek zorunda kaldım.

Dili benimkinin üzerinden kayar kaymaz içimdeki tutku yırtıldı ve kalp atışlarım hızlandı. Ateş damarlarımda akmaya başladığında, sikim kot pantolonumun içinde sertçe gerilirken tutuşum daha da sıkılaştı.

Grace'in ağzıyla benim ağzım arasında yumuşak, erotik bir inilti dolaştı ve kollarım onun yumruğu karşısında tam gergin haldeyken kıcını iki avucumla kavradım.

"Yüce Tanrım, siz ikiniz bir oda tutabilir misiniz?" Hizmetçimiz Matty koridora çıkmış ve aceleyle mutfığa doğru kaçmaya başlamıştı.

"Tanrım, Matty, kendine bir çift gürültülü takunya alıp bize sinsice yaklaşmayı keser misin? Ayrıca, gecenin bir yarısı; yatakta olman gerekirdi." Geri seslendim.

Grace bir kahkaha patlattı ve koluma vurdu. "Kes şunu, onu rahatsız edeceksin ve o da Gidin."

"Öyle mi düşünüyorsun? Kadın bana bok atmak için yaşıyor. Başka nerede patronuyla benimle konuştuğu gibi konuşabilir ki?"

"Şey, o haklı. Yatak odamıza çıkmalıyız," diye önerdi Grace, ama birden yine acı içinde iki büklüm oldu.

"İyi misin?" Yanına eğilip ona sıkıca sarılırken sordum.

"Tanrım," diye cevap verdi, karnını ovuşturup acıya doğru nefes alırken cevap veremedi. Rahatsızlığı azaldığında derin bir nefes daha aldı ve doğruldu. "Vay canına, bu çok şiddetliydi."

"Hastaneye gidelim mi?" Kollarımı destek için sıkıca kavrayarak sordum.

"Pfft, sancı çektiğim için mi? Bize gülmelerini mi istiyorsun?" diye cevap verdi gerçekçi bir tonda. Benim bakış açıma göre son birkaç gün içinde birkaç sancıdan daha fazlasını yaşamıştı.

"Acı çekmeni istemiyorum."

"O zaman beni hamile bırakmamalıydın." Sırtarak benden uzaklaştı ama altıncı basamağı ancak çıkabildi ve tekrar iki büklüm oldu. Bana bakmak için döndüğünde omuz silkti. "Belki de hastaneye gitmek o kadar da kötü bir fikir değildir."

İKİNCİ BÖLÜM

G Ev çalışanlarımdan Stuart'ın koridorda bıraktığı kaseden anahtarları alarak Grace'i ön kapıya doğru geri çevirdim. Hastaneye gitmek üzere bavullarını hazırlamıştı bile.

üç araba kullandık. Arabanın yolcu koltuğuna oturmasına yardım ettikten sonra direksiyona geçtim ve göğsümün sıkıştığını hissettim.

Evimizin ağır mahremiyet kapılarından dışarı çıkarken Stuart'ın arabayı sürmesi gerektiği aklıma geldi, ama doğru düşünemiyordum ve onu odasından çağırmak aklıma gelmemişti. Şanslıydım ki bütün gece karım için endişelendiğimden sadece su içmiştim.

Grace Kadın Doğum Uzmanına mesaj attı, cep telefonunu büyük boy çantasına bıraktı ve bir başka kasılma onu parçalara ayırırken yere koydu. Rahatsızlığı nihayet azaldığında, bu bana onunla konuşmak için kısa bir sakinleşme fırsatı verdi.

"Otuz beş hafta hâlâ iyi, değil mi?" Ayağımı gaz pedalına vurarak gergin bakışlarımı yağmurun vurduğu ön camdan çevirip endişeyle ona baktım. Cevap vermesini beklerken silecekler her zamankinden daha hızlı ve gürültülü bir ritimle çalışıyordu. Doğal olarak

Yolda olmamız nedeniyle önceki iki doktor randevusunu kaçırdığı için endişeliydi, ancak bu konuda ona meydan okuduğumda Grace, kendisinin ve bebeğin iyi olacağı konusunda ısrar etti.

Otuz üçüncü haftaya kadar Grace'in hamileliği, sürekli işeme ihtiyacı duymanın verdiği rahatsızlık ve doğum tarihi yaklaştıkça bekleneceğini söylediği bazı sancılar dışında, normal bir hamilelikti.

Bana dönüp baktığında muhteşem karımın normalde canlı olan gri gözlerini acı kaplamıştı, görünüşü beni rahatlatmadı. Şişmiş karnını tutarken, elleriyle yumrusunu emzirirken çektiği acı yüzünden okunuyordu.

"Evet, üç hafta sonra onu tam zamanında doğmuş olarak sınıflandıracaklar, yani sanırım bebeğimiz-" Bir başka ağırlı kasılma zaten zor olan nefes alışını yakaladı ve umutsuzca aradığım güvenceyi yarıda kesti. Göğsüm daha da gerildi, endişem arttı çünkü gerçek doğumun yanı sıra Grace'in acı içinde iki büklüm olduğunu görmek onun durumundan en çok korktuğum kısımdı.

Direksiyonu kavrarken terli avuçlarımın umutsuzca direksiyona yapıştığını fark ettim, çünkü ağrısını yönetmek için ne kadar derin nefes aldığını duyduğumda endişe beni ele geçirme tehdidinde bulundu. Eşimin doğumunu kontrol altında tutmak için gösterdiği bilinçli çabadan çok etkilendim.

Zaman geçtikçe rahatsızlık içinde daha yüksek sesle inlemeye başladı ve bunu her duyduğumda kalbim endişeyle sarsıldı.

Mide bulantısı dalga dalga geldi ve onu yuttum çünkü zamanı gelmemiştii ve doğum hakkında ne kadar konuşmuş olursak olalım hazır değildim. Hayatımın aşkını acı içinde izlemek cehennem gibiydi. Birlikte yarattığımız yeni hayatı bu dünyaya getirmek için gerekli olsa bile.

Bir kasılma daha geçtiğinde aklıma başka bir endişe daha geldi. "Doğum uzmanınızın ofisi mesajınıza cevap verdi, değil mi?"

Grace uzandı, içi bok dolu kocaman çantasını kucağına sürükledi ve içeri karıştırdı. Sonunda cep telefonunu çıkardı ve ağır çantanın yere düşmesine izin verdi.

Parlak mavi ekran anında parladı ve arabanın içindeki karanlık örtüyü aydınlattı. Küçük ekranı kaydırarak telefonunu kulağına götürdü ve bir sesli mesaj aldığını anladım.

"Evet," başka bir acı dikkatini çekmeden önce zar zor nefes almayı başardı. Grace'e yardım edebilecek uzmanlığa sahip birinin varışta onu bekliyor olmasından duyduğum memnuniyetle rahatlardım.

Gösterge panelindeki dijital saate baktım: 3:21. Yanında tarih yazıyordu: 7 Ocak ve şimdiye kadar benim için herhangi bir önemi olmadığını fark ettim. İçimden gelen bir heyecan dalgası bana o günün hayatımın tüm günlerini geride bırakacağını hatırlattı. İlk çocuğumun doğacağı ve Grace ile benim için yeni bir hayatın başlayacağı gün.

Memorial Hastanesi'nin girişine varana kadar üç dakika arayla yedi kasılma daha oldu.

Heybetli siyah SUV'umuzu park yasağı olan bölgede bırakarak kaputun etrafından koştum ve kapıyı öyle bir çektim ki araç aksının üzerinde sallandı. Grace'i kollarından tutarak nazik ve cesaretlendirici bir tonda konuştum.

"İşte böyle bebeğim, harika gidiyorsun, biz buradayız. Doktorun seni değerlendirmesi ve ağrıların için ilaç vermesi uzun sürmez. Bunu yaptığında yatak odası sırlarımızı açıklamak yok bu arada," diye şaka yaptım, hastaneye doğru ilerlerken duruma geri dönen gerginliği hafifletmeye çalışıyordum.

Fuayeye girdiğimizde Grace yorumumla alay etti ve bir başka acı verici dalga onu olduğu yerde durdurdu. Kendini sabitlemek için uzun metal kapı koluna tutunurken, nazik, orta yaşlı bir hastane görevlisi

tekerlekli sandalyeyle hiçbir yere gitmedi. Karımın ağrıları tekrar azalırken onu tekerlekli sandalyeye oturtmasına yardım ettim.

"Görünüşe göre ailemize pahalı bir yeni üye katılıyor," diye alay etti ve ben de Grace'in rahatsızlığının acısını hafifletme çabası karşısında rahatlayarak sııttım.

"Hey, sen şu Cole erm..."

"Evet ama buradaki en önemli cazibe merkezi ben değilim, değil mi?" Ben uyardım, o da karıma baktı ve başını salladı.

Kasılma azalırken Grace hastabakıcıya baktı ve nefesinin altından küfretti. "Bu çocuk istediği her şeyi sorgusuz sualsiz alabilir. Sadece artık burada olması gerekiyor." Boğazından bir inilti daha koptu ve tekrar iki büklüm oldu, karnını kucakladı ve ben de onun için bu deneyimin bir an önce sona ermesi için dua ettim.

Asansörle beşinci kata çıktık, orada elinde panosuyla bir doğum hemşiresi bekliyordu. Kim olduğumu anladığında boncuk gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Kaşlarımı çattım ve beni tanımaması için ona uyarı niteliğinde bir bakış attım. Karımın ihtiyacı olan son şey, acı çekerken bana yaltaklanan bir kızdı.

"Dr. Ken seni bekliyor, Grace. Beni takip edersen, seni yerleştireceğim ve geldiğini ona bildireceğim. İmzalanması gereken birkaç evrak var Cole, ama Grace'i yerleştirdikten sonra bunları halledebiliriz." Sigorta, diye düşündüm ve reddettim.

Hiçbir şey Grace'in rahatı kadar önemli değildi.

Odaya girmemizin ardından dakikalar geçti ve Kadın Doğum hemşiresi izleme jelini fışkırttı ve Grace'in yumrusuna izleme pedlerini taktı. Kızımızın sabit kalp atışları odada yüksek sesle yankılanırken boğazımda bir duygu dalgası kabardı. Bir kızımız olacağı sır değildi; Grace herkese söylemişti.

Cihazın, altındaki tepsiye iliştirilmiş katlanmış kâğıda bir dizi dalgalı çizgi kaydetmeye başladığını fark ettim. Hemşire bize dönüp gülümsemeden önce Grace'in hayati değerlerini kontrol etmeye odaklandı.

"Grace, tansiyonun şu anda mükemmel. Bu..." dedi ve kaydedilen iki traseyi göstererek, "üstteki trase bebeğinizin kalp atış hızı ve burada dalgalandığını görebilirsiniz. Bu şu anda uyanık ve aktif olduğu anlamına geliyor. Alttaki grafik bize kasılmalarınızın her üç dakikada bir olduğunu gösteriyor, bu düzenli ve tam da görmek istediğimiz şey."

"Bu bebeğin kalp atışı mı?" Mürekkepli kaydı işaret ederek sordum.

"Evet." Gülümsedi. "Bebeğinizin kalp atış hızı şu anda her kasılda artıyor, bu tamamen normal." Hayranlık içinde gülümsedim.

Grace'le doğum planını görüşen hemşire, bebeğin akciğerlerinin doğuma hazır hale gelmesine yardımcı olmak için Grace'e steroid iğnesi yapılacağını söyledi.

O konuşmasını bitirirken, Dr. Ken boynunda pahalı stetoskopu ve tasarımcı kıyafetlerini örten tertemiz beyaz laboratuvar önlüğüyle film setinden fırlamış gibi odaya girdi. Parlak sarı saçları, lekesiz bir cildi ve mükemmel, düzgün beyaz dişleri vardı. Karıma dokunan bir adam için fazla çekiciydi.

Mesleğine saygı duysam da, bu kadar yakışıklı bir adam olmasından nefret ediyordum, çünkü Grace'in vücudunun en mahrem kısımlarını keşfetmek için ondan izin almıştı. Kıskançlığımı kontrol altında tutarak, bunu yapmak için klinik nedenleri olduğunu kendime hatırlattım.

Önceki birkaç saatin geçmişini tartışırken, Grace'in bebeğimizin etrafındaki sıvı kesesinin kırılıp kırılmadığından emin olmadığı ve her kasılda sık sık küçük sıvı damlacıkları olduğunu kabul ettiği anlaşıldı.

Karnını inceledikten sonra Dr. Ken bebeğin başının Grace'in pelvisinde aşağıda olduğunu doğruladı ve bebeğimizin herhangi bir enfeksiyona maruz kalmadığından emin olmak için girişinden bir örnek alması gerektiğini bildirdi. Bunu düşününce çenem gerildi.

Küçük bir seyyar arabada muayene paketi hazırlayan hemşire, doktor ellerini yıkarken yatağın yakınına getirdi. Ellerini kuruladıktan sonra eldivenlerini taktı ve yatağın kenarındaki tabureye oturarak işleme hazırlanmak üzere Grace'i aşağıya indirdi.

Hijyenini sağladıktan sonra, "Spekulum kullanıyorum ve mikrop kültürü aldıktan sonra amniyotik sıvı olup olmadığını kontrol etmek için küçük bir sürüntü testi de yapacağım. Bebeğiniz biraz prematüre olduğu için bu önemli ve erken yırtılma enfeksiyon riskinin artmasına zemin hazırlayabilir."

Yatağın kenarından dikkatle izlerken, boncuk gibi, endişeli gözlerim onun iş ucunda yaptıklarından Grace'in yüzüne kaydı ve onun acı dolu gözlerinin güvence için benimkilere baktığını fark ettim.

"Harika gidiyorsun, bebeğim."

Grace'in vücudu sarktı ve benim cesaretlendirmemle içini çekti ve bakışlarım tekrar genç doktorun yüzüne odaklandı. Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı, genişledi ve bana doğru döndü. Bakışlarımı bir saniye kadar uzun süre üzerinde tuttuğunda bir şeylerin ters gittiğini hissettim.

"Hemşire, ışığı daha yakına yerleştirebilir misiniz lütfen?" diye talimat verdi ve tekrar Grace'in bacakları arasındaki ilgi çekici noktaya odaklandı.

Arka planda gezinen hemşire onun ses tonundaki keskinlikle irkilerek sıçradı. Öne doğru bir adım atarak spot ışığını yeniden yerleştirdi ve gözleri Grace'in bacaklarının arasına düştüğünde endişeli bir ifade belirdi. Kısa bir nefes nefese kaldı ve Dr. Ken'in gözleri onunkilere kaydı.

"Ne oldu?" Bir şeylerin ters gittiğini hemen hissederek sordum.

"Kültür için laboratuvara göndermek üzere bazı örnekler topluyorum. Bunu yaptıktan sonra sorularınızı yanıtlayacağım" diyerek beni susturdu.

Bebelimizin kalp atış hızının onun müdahalelerini protesto edencesine aniden yükseldiğini duymak dikkatimi ondan uzaklaştırdı ama doktora tekrar baktığımda slaytları hemşireye veriyordu. Hızla ayağa kalkarak her şeyi tepsiye geri yerleştirdi, lastik eldivenleri çıkardı ve paslanmaz çelik pedallı bir çöp kutusuna attı.

Sırtını bize dönüp bize hitap etmeden önce ellerini yıkadı. "Patoloji ve mikrobiyoloji formlarını doldurmam için bana birkaç dakika verin, sonra sizinle konuşmak için geri geleceğim."

Grace muayeneden hiç etkilenmemiş görünüyordu ve doktor odadan çıktıktan sonra kasılmalarla nefes almaya devam etti. Soru sormadığında, bir sorun olduğunu düşünmeme neden olan şeyin cehaletim olduğuna kendimi ikna ettim, ancak on beş dakika sonra doktor hala gelmeyince korkularım yeniden arttı.

Beklerken kasılmalar arasında Grace ile kızımız doğduktan sonrası için bazı pratik planları konuştuğumuz normal cepler vardı, ancak zaman geçtikçe giderek daha fazla hayal kırıklığına uğradım ve geri dönmesi uzadıkça aklımın arkasında rahatsız edici bir şüphe büyüdü.

Grace'in acı çekmeye devam etmesini izlemek göğsümü daraltıyor, aldığım her nefese karşı farkındalığımı artırıyordu. Daha önce hiç anksiyete yaşamamıştım ama kendimi ne kadar işe yaramaz hissettiğimi göz önünde bulundurduğumda, olan bitenin muhtemelen bu olduğunu fark ettim. Kontrol edilmeyen durumları kontrol etmeye alışmıştım.

Hastaneye vardığımdan beri tanık olduğum her şeyi düşündüğümde, tek olumlu şey bebeğin sabit kalp atışlarıydı ve her kasılma Grace için acı verici olsa da, değerli bebeğimizin doğumuna bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyordu.

Odamızın kapısı yavaşça aralandığında doktor içeri adım attı. Ayaklarını isteksizce yatağa doğru sürüklemesi beni neredeyse korkutuyordu. Onun varlığında tereddüt ve korku hissediyordum. O cıvıl cıvıl, kibar ve kendinden son derece emin otoriter adam gitmiş, yerine

Burası genç, kederli görünümlü ve neredeyse aynı adam olarak tanınamayacak bir karakterdi.

Doktorun her zamanki saygısının aksine bir alçakgönüllülük havası hissettim ve o anki ruh halinde tanımlayamadığım başka bir şey vardı.

Kendini yavaşça yatağa bıraktığında kapı tekrar açıldı ve Grace'le ilgilenen hemşire odaya yeniden girdi. Orada bulunma konusundaki isteksizliğini ve bakışlarının yere düştüğünü hissettim.

Sessizce oturarak Grace'in kasılmalarının geçmesini bekledik. Dr. Ken'in birkaç derin nefes alışını izlerken kalp atışlarım korku içinde çarpıyordu.

Birkaç kez sertçe yutkundu ve sanki söylemesi gereken şey onun için bir şekilde acı verici ve bizim için çok önemliymiş gibi gözlerini kapattı.

Hayal kırıklığı ve ıstırap içimde çarpışarak onu sıkıca düğümledi ve o ana kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim sabrı bulmak için derinlere indim; ya bu ya da o zamana kadar konuşmamı engelleyen geleceğimiz için benzersiz bir korku seviyesiydi.

"Ne oldu?" Sonunda beklemek beni bunalttığında sordum.

Endişeyle bana bakan genç doktorun cesaretini toplayıp gözlerini kırptırması ve derin bir nefes alması bir asır gibi geldi. O saniyelerdeki bekleyişten, bize söylemesi gerekenler konusunda rahatlatıcı hiçbir sözünün olmadığını biliyordum.

Odada durumumuzla ilgili somut bir şey var mı diye bakarken tek görebildiğim Grace'in ve bebeğin durumunu gösteren monitörlerdi; hemşirenin daha önce anlattığına göre değişen bir şey yoktu. Bir kasılma daha sona erdiğinde Grace önce bana sonra da doktor ve hemşireye güven verici bir şekilde gülümsedi.

Birden hemşirenin ne kadar genç görüldüğünü ve ne kadar üzgün görüldüğünü fark ettim. Kalbim bir korku ve beklenti dalgasıyla neredeyse göğsümden fırlayacaktı ve içgüdüsel olarak söyleyecekleri her şeyin bizi değiştireceğini biliyordum.

Her şeyin yoluna girmesi için sessizce dua ederken, kapı beklenmedik bir şekilde tekrar açıldı ve içeriye küçük, kel bir adam girdi.

Başlangıçta onun çocuk doktoru olabileceğini düşündüm; yeşil önlüklerini giymişti. Nedenini bilmiyorum, belki de zihnime dile getirilmeyen gerçeği, bir şeylerin yanlış olduğunu kabul etmeye istekli olmadığı içindir.

Hemşirenin yanında duran sağlık ekibinin yeni üyesi de bakışlarımı kaçırdı. Tam kim olduğunu soracaktım ki Dr. Ken boğazını temizledi ve tekrar dikkatimi çekti.

"Grace," dedi onun dikkatini toplamak için.

Bana endişeyle bakarak kızın adını tekrar söyledi. "Grace, Cole..." Durakladı ve sesli bir şekilde yutkundu, tereddütü kalbimin düzensiz atmasına neden oldu.

Kalbim gözlerinde gördüğüm endişe belirtilerini görmezden gelmeye çalışırken, kafamın içinde sorun her neyse söylemesi için çılgınlık attım. Kan kulaklarımda hızla uğulduyordu ve bu uğultunun olası kötü haberleri bastırarak kadar yüksek olmasını diledim. Zaten şoktaydım ve nedenini henüz öğrenememiştim.

Grace'in acı dolu gözleri onun iddialı ses tonu karşısında endişeyle irileşti, bakışları benden doktora, sonra tekrar bana kaydı. Elim otomatik olarak onunkini aradı ve sıkıca kavradım.

"Seni muayene ettiğimde, Grace, endişe verici bir şey gördüm. Rahim ağzında bazı değişiklikler var ve laboratuvara bazı slaytlar gönderdim ve şimdi uzmanın görüşünü bekliyoruz."

"Ne oldu? Nesi var? Antibiyotiğe ihtiyacı var mı? Ameliyat mı? Tanrım, bebek enfeksiyon falan mı kaptı?" Hızlı sorularım filtrelenmeden ya da Grace'in nasıl hissettiğini düşünmeden geldi. Doktorun yüzündeki endişe ifadesi sıkıntımı daha da artırdı.

"Bu noktada, bir tahminde bulunmaya istekli olmazdım." Konuşmayı kesti ve boş gözlerle Grace'e baktı.

başka bir kasılma ile kesildi.

İlk başta onu duymadığını düşündüm çünkü diğerlerinde olduğu gibi acısıyla nefes almaya devam etti, sonra doktorun onun bitirmesini beklediğini fark ettim. *Sorun ne olabilirdi ki? Bu sancılar dışında gayet iyiydi.*

Onu daha fazla sorgulama dürtümle savaşıarak Grace'in odaklanmasını bekledim çünkü ikimizin de bilgilendirilmesi gerekiyordu. Kasılma azaldığında karım korkuyla doktoruna baktı.

"Grace, doğum sancısı çektiğin için önceliğimiz bebeğini dünyaya getirmene yardımcı olmak. Bu da seni hemen ameliyathaneye götürmemiz gerektiği anlamına geliyor. Şu anda ilerlemeniz iyi görünüyor, ancak vajinal doğum bir seçenek değil. Daha fazla bekletirsek bebeğiniz sıkıntıya girecektir."

"Ne?" Aniden karşı karşıya kaldığımız endişe verici durumu kavramaya çalışırken verdiğim keskin ve yüksek sesli yanıt doktoru ürküttü. İstirap beni ayağa sürükledi.

"Ne olduğunu düşünüyorsun? Neden vajinal doğum yapamıyor?" Doktor beni görmezden gelerek dikkatini Grace'e odakladı. "Rahim ağzında ne sorun var? Grace hamileliğinin başında muayene oldu, değil mi bebeğim?" Israr ettim, güvence almak için ona baktım.

Grace'in gözleri büyüdü ama kaşlarını çatı ve bir şey söyleyemeden başka bir kasılmanın sancılarına girdi. Kasılmalar değişmiş ve neredeyse sürekli hale gelmişti.

"Test sonuçları normal çıktı," diye ekledim, doktora dönüp baktım ama cevap vermedi. Paniğe kapıldım ve nefesim sığlaşıp hızlanırken kalbim sıkıntı içinde çılgın aritmik atışlar yapmaya başladı. *Böyle bir şey ~~danışıl~~* "Beni duyduunuz mu?" Tekrar yokladım.

Doktorun bana attığı çaresiz bakış beni yıktı. "Haklısınız. Grace'e tarama *yapıldı* ve sonuçlar

O zaman normaldi," diye sessizce onayladı. "Ama sizden bana güvenmenizi istiyorum, Grace normal doğum yapamaz."

Hayır. Hayır. Hayır! Sıkı bir basınç bandı beynimi felç geçireceğimi düşünene kadar sıkıştırdı. Tüm mantığım onun söylediklerini kabul etmemem için mücadele etti. Sonuç olarak, baskıcı gerilim kafatasımın patlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

"Son zamanlarda bu kadar acı çekmesinin nedeni bu mu?" Ona dikkatle bakarak sordum.

"Grace'e tarama yapıldığında hücre değişikliklerinin hala tespit edilemeyen seviyelerde olması tamamen mümkündür, ancak evet, şüphesiz bu durum onun acı çekmesine neden olurdu."

"Hücre değişiklikleri mi?" Sesimdeki ıstırap belirgindi.

"Daha fazla açıklama için vaktimiz olmadığı için çok üzgünüm.

Ameliyattan sonraya kadar. Önceliğimiz Grace'i şu anda rahat ettirmek ve bebeğinizin güvenli bir şekilde doğmasını sağlamak. Bunu yapmanın tek yolu da acil ameliyat."

Konuyu zorlamaya devam edebilirdim çünkü Grace ve benim bir açıklamaya ihtiyacımız vardı; ancak acil duruma öncelik verme açısından doktor haklıydı. Grace'e bebeğimizi dünyaya getirmesi için yardım edilmeliydi ve diğer her şey beklemeliydi. Bebek doğduktan sonra Grace'i tekrar iyileştirmek için nereden yardım alabileceğimizi araştırmak için daha iyi bir konumda olacağımızı düşündüm.

"Güçlü ol bebeğim, bunu atlatacağız. Güven bana, sana neler olduğunu bulacağız ve bunu düzeltmek için sektördeki en iyi adamları getireceğiz."

Ben Grace'i güvende hissettirmek için anlamsız sözler sarf ederken, o enerjisini doğum sancılarına ve kızımızın güvenli bir şekilde doğmasına odakladı. Dr. Ken'in bize bu haberi verdiği andan ameliyathaneye hazır olduğu ana kadar Grace bir kez bile yıkılmadı, sıkıntı göstermedi veya herhangi bir soru sormadı.

Grace ifadesiz bir ses tonuyla Dr. Ken'e, "Hadi yapılması gerekenleri yapalım," dedi. Sesi sanki

kendini odadaki diğer herkesten soyutlamıştı.

Grace cerrahi prosedür için onay verdiği anda hemşire ve anestezi uzmanı olduğunu öğrendiğim önlüklü diğer adam içeri girdiler ve cesurca sakın olan kızımı ameliyathaneye hazırladılar.

Doğum acil bir prosedür olduğundan ve bebek hala prematüre olduğundan, Grace'e kızımızın akciğerleri için steroid iğnesi yapıldı ve tam bir genel anestezi dışında başka bir şey için zaman olmadığından, bebeğimizin doğumu için onunla kalmama izin verilmedi.

Onu ameliyathanenin kapısından geçirirlerken Grace'in elini tuttum, eğildim ve onu öptüm. Saçlarını düzeltirken, endişeli gözlerim onunkilerle buluştuğunda ve kalp atışlarım inkâr içinde düzensiz bir şekilde çarparken yumuşak bir gülümsemeye zorladım.

"Güçlü kal, güzelim. Uyandığında burada seni bekliyor olacağım. Seni çok seviyorum. Diğer her şeyi unut ve kendine ve bebeğimize konsantre ol. Merak etme, gerisini hallederiz."

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar tılandım, dik durdum ve onu odanın içine götürmelerini izledim ve ağlamamaya çalıştım. Grace bu kadar cesur davranırken hüngür hüngür ağlamak yapmak isteyeceğim son şeydi.

Sedyede çaresizce yatan dünyamı izlerken acı vücudumu dağladı. Nefesimi tutarak ameliyathanenin ağır kapısının kapanmasını bekledim ve dizlerimin üzerine yere çöktüm.

Gözyaşlarım kurduğunda hâlâ aynı pozisyondaydım ve duvardaki tek bir kara lekeye bakmaya devam ediyordum. Zihnim şimdiki zamana geri döndüğünde, doktorun yüzündeki acımasız ifadeyi ve karımın nesi olduğunu açıklamaktan nasıl kaçındığını anlamaya çalışıyordum.

Hastaneye bebek sahibi olmak, bir aile olmak için geldik. Cevaplardan çok sorularla bir koridorda yalnız bırakılmak bu şekilde olmamalıydı. Doktor neden şüphelendiği şey hakkında yorum yapmayı reddederken

Grace'in ameliyatı konusunda bu kadar kesin konuşabilir miyiz? Acil ameliyat onun ve bebeğimiz için nasıl daha az risk oluşturabilir?

Haber beklediğim her dakika bana dayanılmaz derecede uzun geldi.

Orada rahatsız edilmeden otururken, birinin dışarı çıkıp beni bulmasını; Grace ve bebeğimizin gayet iyi olduğunu ve doktorun yanıldığını söylemesini diledim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Çale?" Kadın doğum uzmanının sorgulayıcı ses tonunu duymak beni hayallerimden uzaklaştırdı.

Yerden başımı kaldırdığımda yüzündeki endişeli ifade vücuduma korku saldı. Ayağa fırladığımda boğazım düğümlendi ve Grace ya da çocuğumuzla ilgili bir sorun olabileceği düşüncesiyle göğsümdeki ezici acı boğucu bir hal aldı.

Doktor daha önce kullandığından daha yumuşak bir ses tonuyla "Nefes al," dedi ve ben aniden geçirdiğim panik ataktan kurtuldum. Beni bilgilendirmesini beklerken endişeli gözlerim çılgınca onun yüzünü aradı.

"Evet?"

Derin bir nefes alıp tutarken yüzündeki ıstırap ifadesini kararttı ve kalbim durdu. Gözlerini bakışlarımdan kaçırarak başını salladı ve ben daha da sabırsızlanarak gözlerimi ona diktim.

"Oturalım mı?" diye sordu, uzattığı eliyle koridoru kaplayan mavi plastik sandalyeleri işaret ederek.

Uysalca, gözlerimi ondan ayırmadan oturdum ve o da aynısını yaptı. Vücudunu bana doğru çevirerek ellerini kucağına koydu ve bana sempatik bir bakış attı. Bu kadar telaşsız görüldüğü için neredeyse çılgılık atacaktım.

"Öncelikle, bir kız bebeğiniz var. Durumu iyi, hayati göstergeleri iyi, ancak bildiğiniz gibi birkaç hafta erken doğdu, bu nedenle kısa bir süre gözlem için yenidoğan ünitesine gidiyor. Prematüre bebeklerimizde ilk bir ya da iki gün her zaman temkinli davranırız çünkü bu son birkaç hafta anne karnındaki adaptasyonlarında fark yaratabilir."

"Ya Grace?" Endişeyle sordum.

Doktor gözlerimin içine bakmadan önce kaşlarını ovuşturdu. Derin bir nefes alarak başını salladı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok Cole. Grace kanser."

Başlangıçta onu yanlış duyduğumu düşündüm. Sonra bir şok duvarı beni gafıl avladı ve kalbim mideme indi ve kalbim tekrar durdu. "Ne... Hayır... Saçmalık, yanılıyorsun," diye karşı çıktım, "sen bir yalancısın. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" Ses tonum keskindi -saldırgandı- ve ayağa fırladım, kalbim daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlı çarpıyordu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, sonra iki tutam saçımı yumruklarımin arasına aldım.

Midem guruldadı ve boğazımdaki safra tadı midemin tekrar yuvarlanmasına neden oldu. İçimde öfke, saldırganlık ve anlık inkâr birikirken uzaklaşmaya başladım, sonra döndüm ve ona meydan okumak için geri adım attım.

"Dostum, daha yeni bir bebeğimiz oldu, hasta olamaz," diye alay ettim. "Bu saçmalık. Bunu duymayacağım. Grace'i gördün; sağlık timsali. Buraya lanet bir bebek sahibi olmaya geldik."

"Cole, oturmanı istiyorum çünkü sana söylemem gereken daha çok şey var ve söyleyeceklerimi duymak çok önemli," diye emretti çok daha sert ama sakın bir sesle.

"Grace'i muayene ettiğimde rahim ağzının sağlıklı olduğunu hemen anladım. Klinik bulgularımı destekleyecek patoloji sonuçlarını elde edene kadar teşhisi doğrulayamazdım. Ancak ameliyat ettiğimizde korkarım durum tahmin ettiğimden çok daha kötüydü çünkü Grace'in karnını açtığımda bulduğumuz şey hiç de yanlış değildi."

Doktor bir an sustu, sonra derin bir iç çekti, sanki bana bu haberi vermek onu öldürüyordu, en az onun söyleyeceklerini duymak beni öldürdüğü kadar. Nefes verişindeki hayal kırıklığını hemen hissettim.

Üst kolumu tutarak tekrar başını salladı. "Cole, demek istediğim Grace'in kanseri o kadar yaygın ve ilerlemiş ki ameliyat edilemez durumda. Şimdiye kadar nasıl bayılmadığını anlayabilmiş değilim. Grace'in günlerce olmasa da sadece haftalarca ömrü kalmış olabilir."

Korkudan nefesim kesildi, daha onun yıkıcı sözleri aklıma bile gelmemişti. Şok, sönmüş ciğerlerimin hava almak için kabarmasına neden oldu ve o korkunç anda, yırtılmış kalbim atmayı bırakmış gibi hissettim... yine de nefes aldım.

"Yayılnma vücudunu harap etmiş, rektumunu, mesanesini, rahminin ön duvarını, ince bağırsağını ve karaciğerini etkilemiş. Muhtemelen son birkaç haftadır bu kadar çok ağrı çekmesinin nedeni de bu."

"Ama doğum öncesi kontrollerinde sancıların sonlara doğru normal olduğunu ima ettiler... boş ver, ne zaman tedavi olabilir?" Hâlâ umudumu koruyarak sordum.

"Hayır Cole, sana söylediklerimi anlamıyorsun. Tedavi falan yok. Aslında bunu sana Grace'in yanında değil burada söylüyorum çünkü ameliyattan sonra nasıl ya da iyileşip iyileşmeyeceğinden emin değilim."

Başımı çevirerek hastane koridorunun klinik ortamına baktım ve ben ölmek üzere olan bir eş ve bakmam gereken yeni bir kız bebekle geleceğimin kâbusunu hayal etmeye çalışırken, uzak uçtaki insanların normal işleriyle ilgilenerek etrafta dolaşmalarını izledim.

Hayatımda yaşamın acımasız olduğunu düşündüğüm pek çok zaman olmuştu, ancak yaşamda duyduğum sayısız durumun tüm dehşeti hiçbir zaman tam olarak eve çarpmamıştı.

Trajediler çoğunlukla başkalarının başına gelir, ancak kişisel hayatımda babamın ölümünde olduğu gibi kalp kırıklığı yaşadığım birkaç zaman olmuştu. Geri

o zaman bizim için öncesinde bir uyum süreci vardı.

Babamın ölümü, anneme, kardeşime ve bana onsuz yaşamaya alışmak için zaman tanıyan kademeli bir süreçti. Öldüğü zaman, onun düşüşünü ve yok oluşunu izlerken kaderine boyun eğmiştik. Bu, steril koridorda tek başıma yüzleştiğim ve geleceğimizin onun merhametine kaldığı kader gibi bir şey değildi.

"Grace şu anda Yoğun Bakım Ünitemize nakledildi ve çok ağır bir şekilde sakinleştirildi. Kızınız, sizi temin ettiğim gibi, iyi durumda. Üst katta rahat etmeleri sağlanır sağlanmaz ikisini de görebilirsiniz." Bir çocuk doğduğunda genelde olduğu gibi tebriklerin olmadığını fark ettim.

"Yanında olması için arayabileceğimiz biri var mı?" Cevap vermeyince, haberlerden dolayı zihnim uyuşmuştu, tekrar konuştu. "Aşağıya, akrabaların odasına doğru yürüyelim ve neler olacağını açıklayayım."

Onun arkasından koridorun yarısını yürüdüm ve küçük bir kutu odaya girdim. Yeşilin pastel tonları içinde rahat görünüyordu ve hemen kötü haberlerle ilişkilendirdim. Babamın gittiği bakımevindeki dekorun karbon kopyasıydı.

Dr. Ken avucunu uzatarak oturmamı işaret etti ama ben ayakta kalmayı tercih ettim. "Anlat bana," diye ısrar ettim. Yine beni oturmaya ikna etti ve onun ısrarı üzerine oturdum.

"Daha önce de açıkladığım gibi, diğer organlarının çoğunda metastazlar veya ikincil kanserler var. Grace'in durumu nedeniyle doğumda birkaç komplikasyon yaşadık, ancak bebek oldukça iyi, kendi kendine nefes alıyor ve güzelce ısınıyor."

Uzun bir süre düşünemedim ve sonra söylediği şeyin büyüklüğü kontrolümü kaybetmeme neden olmak istedi ama bunu yapamayacağımı biliyordum. "Bana ne yapacağımı söyle,"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken çaresiz durumumun tüm etkisi üzerime çökerken fısıldadım.

"Grace ölüyor, Cole. Muhtemelen çok az zamanı var; özellikle de ameliyat yüzünden durumu daha da kötüleşti. Sedasyonu azalttığımızda son derece güçsüz olacak ve uyanırsa çok acı çekecek."

Ya uyanırsa? Tekrar ayağa fırladığımda ciğerlerim o kadar sıkıydı ki sanki her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Grace'i kaybetmenin verdiği korku ve umutsuzluk dalgası boğazıma birbiri ardına yumrular getirirken, gerçekliğe olan bağlılığımı kaybetmenin verdiği mide bulandırıcı hisle savaştım.

"Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle," diye yalvardım, içimdeki öfke kabarıyordu, ta ki hayatın adaletsizliğine aniden öfkelenene kadar.

Elini koluma koyarken hüznü bakışları kederle doluydu. "Cole, keşke sana farklı bir şey söyleyebilseydim ama yapamam. Grace bundan sonra hızla kötüleşecek. Onu rahat ettirmek için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Yanınıza gelmesi için arayabileceğimiz biri var mı?" diye tekrar sordu.

Doktor bana mükemmel palyatif bakım programları hakkında bilgi vermeye devam ederken arka kot cebimi karıştırarak cep telefonumu çıkardım. Grace'e nasıl iyi bir son verebileceklerine dair yaptığı sert satış duymak istediğim bir şey değildi, bu yüzden onu tamamen görmezden geldim ve annemi aradım.

"Anne, benim. Hastaneye gelmen gerekiyor."

"Grace bebeği doğurdu mu?" diye sordu hamile bir büyükannenin tüm neşeli heyecanıyla.

"Evet, o burada ama Grace hasta." O daha fazla soru sormadan telefonu kapattım, cep telefonumu ceaketimin cebine soktum ve Grace'le ilgili korkunç gerçek beni bambaşka bir seviyede vurdu. Doktorun bana söylediği tüm bilgilerin acı gerçeği üzerimden bir kamyon gibi geçti.

Açıkçası bundan sonraki birkaç saati hatırlamıyorum ama birinin bana bir iğne yaptığını ve sanırım bir süre bayıldığımı hatırlıyorum.

Nihayet kendime geldiğimde, başlangıçta korkunç derecede kötü bir yolculuk geçirdiğimi düşündüm ama ne yazık ki altı yılı aşkın süredir uyuşturucuyla uğraşmıyordum. Duvardaki oksijen akış göstergesine bakarak nerede olduğumu hatırladım ve bir hastane yatağında yattığımı fark ettim. Grace'le ilgili kaçtığımı sandığım kâbus beni takip ederek yıkıcı gerçekliğime sürüklemişti.

İlk yirmi dört saat boyunca ölmek üzere olan eşim bilinci kapalı bir şekilde yattı; ameliyattan çıktıktan sonra ağır bir şekilde sakinleştirildi. Bir ileri bir geri gidip geldim; onun başucunda olma ihtiyacı ile Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi ya da YYBÜ'de ilk kez baba olacak biri olarak görevlerimi öğrenme arasında gidip geldim. Neyse ki Yetişkin Yoğun Bakım Ünitesi ile burası aynı kattaydı.

Annem geldiğinde, kapıdan içeri girdiğinde hissetmeyi beklediğim rahatlama duygusu asla gerçekleşmedi. Karşı karşıya kaldığım sefalet ve kalp acısından kaçış ~~yoktu~~

Hissettiğim umutsuzluğun derinliğini başka hiç kimsenin anlayamayacağına inanıyordum. Bu *benim* yürüyüşümdü. Kalbimde ne hissettiğimi sadece ben biliyordum ve bunu öğrendiğimde hayal kırıklığına uğradığımı söylemek bile yetersiz kalırdı.

Hastanede yaşadığım bazı bölük pörçük anları zar zor hatırlıyorum. Küçük süreler için aklı başında olan Grace ile bebek bakım ünitesi arasında gidip geliyor, bakımım altındaki çok küçük, çaresiz bebeğin bitmek bilmeyen beslenme ve bez değiştirme rutinlerini yerine getiriyordum.

Hafızamda kalan tek şey, pediatri hemşiresinin Layla'nın yarı çıplak bedenini

Tişörtüm tenime değdi. O birkaç kısa dakika boyunca kalbimde hissettiğim acı geçici olarak dağıldı. Layla, onu koruyucu bir şekilde kucağıma aldığında sıcaklığımı içine çekerken memnuniyetle kıvrandığında derin bir i çektim. Sonra, minicik kemikli göğsünde küçük kalbinin benimkine yakın attığını hissettiğimde, hissettiğim tarifsiz sıkıntıyla boğuldum ve gözyaşlarım tekrar düştü.

O andan itibaren, kederimi paylaşmaya yönelik her türlü girişimi engellemeye çalıştım. Ailemin Grace'siz bir gelecekle yüzleşmeme yardımcı olmak için birçok girişimde bulunmasına rağmen, kalbimi onlara aamadım ve içime kapanmayı tercih ettim. Bir süre hayata katılmayı reddettim çünkü katılırsam Grace'siz bir hayatı kabul etmiş olacağımı hissediyordum ve buna ne hazırdım ne de hazırdım.

Ancak hiçbir inkâr Grace'in sessiz katilini ortadan kaldıramazdı. Kabullenmesi ne kadar zor olursa olsun, Layla bu dünyaya girdikten beş kısa ve çirkin gün sonra, güzel eşim Grace bu dünyadan ayrıldı. Ben darmadağın olmuştum ama o, sabah saat 7:48'de hayatı aniden sona erdiğinde yıkıcı derecede cesur ve son derece sakindi.

Dr. Ken haklıydı; açık ameliyat kanserin boyutlarını ortaya çıkarmıştı ve bundan sonra hastalığın çoğalması vücudunu tamamen ele geçirmişti. Grace'in ölmeden önce Layla'yı görmesi ve onu kucağına almasıyla ilgili teselli amaçlı sözler beni çileden çıkardı.

Teselli bulduğum hiçbir taziye sözü yoktu ve bunlar anlayışsız bir cehaletten kaynaklanan kaba sözlerdi çünkü beş lanet gün, annesi sonsuza dek gitmeden önce bebeğimize bir ömür boyu bağlanmak için zaman değildi.

Grace'in cansız bedenine uyuşmuş bir şekilde bakarken, birlikte geçirdiğimiz son gecede onun ne kadar şımarık ve hayat dolu olduğunu anlamak zordu. Bir haftadan kısa bir süre sonra sonsuza dek mutlu yaşamımız, ölümcül bir hastalığın sinsi bir biçimi tarafından elimizden alınmıştı. Ve ben dünyaya öfke duymaya başladım.

Bana dayatılan durum akıl almazdı ama bu benim yeni gerçekliğimdi. Grace, üzerinde iki ince pembe çizgi bulunan o basit plastik parçasını yüzüme doğru salladığında, vücudunun çoktan vedaya hazırlandığını ikimiz de hayal bile edemezdik.

Grace'in ölümünün çabukluğu bize zaman ayrıcalığı tanımadı. Hiçbir parçam onun benden bu kadar çabuk alınmasını ne kabullenebildi ne de kabullenmeye istekliydi. Söylemek istediğim onca şeyi düşünecek ne zaman ne de zihin açıklığı vardı. Hâlâ şansım varken ona söylemiş olmayı dilediğim sevgi dolu duygularla baş başa kaldım.

Ne yazık ki bu düşünceler ancak o öldükten sonra aklıma geldi, çünkü bunlar çok samimi ve içten duygulardı ve şimdi kafamın ve kalbimin içinde sıkışıp kaldılar ve artık gidecek hiçbir yerleri yok. Pek çok çiftin sahip olduğu şeylerden mahrum bırakıldık; geçen yıllarla birlikte birbirimizin değişimini izlemek, bir aile kurmak ve birlikte yaşlanmak.

Ancak en çok üzüldüğüm şey, Grace'in uğruna hayatını verdiği güzel ve değerli çocuğunu asla göremeyecek olması, kızının geride bıraktığı küçücük tomurcuktan çiçek açışını izlemekten mahrum kalmasıydı.

"Dışarıda akbabalar dolaşıyor, Cole. Tanrıya şükür, annem ve ben seninle hiç ilgi odağı olmadık, bu yüzden bizi aramıyorlar. Yine de zemin kattaki asansörlerin yanındaki fuayede gizlenen birkaç fotoğrafçı gördüm."

Basın olan bitenin yanında tesadüfî kalıyordu ve kardeşim Dorian'ın yorumunu duymazdan geldim. Grace'in ölümünden bir gün sonra, altı çocuğumuzla birlikte hastaneden ayrılmaya hazırlanıyorduk.

bir günlük bebek, ruhumu eziyordu. Annem ve kardeşimin desteğiyle eve gitmekten başka çarem yoktu.

Normalde genç görünen annemin yaşlı ve bitkin göründüğünü görmek -yüzünde en az benimki kadar kederin izleri vardı- midemi bulandırdı. Layla'nın doğduğu gün memleketimiz Delaware'den hastaneye gelmişti ve bana yemek yememi söylediğini hayal meyal hatırlıyordum. Kederime o kadar dalmıştım ki, onun üzerindeki etkisini ve Grace ölürken beni her adımda nasıl taşıdığını çok az düşünmüştüm.

Gün boyunca Grace ya da Layla'nın ikimizden birine destek olmadığı tek bir dakika bile olmadı. Annem tam yanımdaydı, benimle aynı trajedi yolunda ilerliyordu ve ben onu neredeyse hiç fark etmemiştim.

O ana kadar, hastaneden ayrılırken, her gece beni geride bırakırken, evi kızımın eve dönüşü için nasıl hazırlayacağını düşünürken neler hissetmiş olabileceği hiç aklıma gelmemişti.

şöhretim nedeniyle, SinaMen'in solisti Cole Harkin hakkında yeni bir bilgi olduğunda her zaman olduğu gibi Grace hakkında da söylentiler çıkmıştı. Ama o kadar büyülenmiştim ki, onların müdahaleci nezaketsizlikleriyle ilgilenmeye başlayamadım.

Takipçi basın, başkalarının hayatlarını değiştiren durumlara karşı hiçbir ahlak anlayışı olmayan, duyarsızlaşmış insanlardan oluşuyordu ve Grace'in ölüm haberi onlar için çok önemliydi. Bu nedenle, haber duyulur duyulmaz grup arkadaşlarım durmaksızın takip edilmeye başlandı.

Eşimin trajik ölümünü sansasyonel hale getirerek, kanser türüne odaklandılar ve daha önceki cinsel ilişkim nedeniyle benim suçlu olup olmadığım konusunda spekülasyon yaptılar ve bunun hastalığın gelişimine olası bir katkıda bulunmuş olabileceğini ima ettiler.

Onların bu varsayımı en büyük darbeydi çünkü ben temizdim. İronik bir şekilde, daha önce hiç temiz olmayan bir kızla birlikte olmamıştım.

Grace'i saymazsak, ilk önce ben sarıldım ve düzenli olarak test edildim. Bunun dışında, birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca Grace'e sadık kaldıktan sonra, medyanın bu varsayımı bana büyük bir hakaret olarak gelmişti. Olduğum kişi hakkındaki olumsuz düşünceleri beni derinden etkiliyor ve karakterim hakkındaki lanet olası yargılayıcı varsayımlarını aşağılayıcı buluyordum.

Benim aksime Grace'in birkaç partnerle korunmasız seks geçmişi vardı ve onunla tanıştığımda doğum kontrol hapı kullanıyordu. Ayrıca üç uzun süreli ilişki yaşamıştı.

Bu noktada tek başıma mücadele edemeyecek kadar kederli olan kardeşim Dorian, böyle bir günde ve bu şekilde beni hedef almalarına öfkelenerek görevi üstlendi.

Kendi açımdan, gerçek hikâyeye odaklanmayan muhabirler adına utanç duydum. Annesini kaybetmiş bir çocuğun ve güzel karısını kaybetmiş bir adamın dile getirilmemiş üzüntüsü vardı. Bunun yerine, hikayelerini rahim ağzı kanserinin kötü tarafları üzerine kurmayı ve suçu benim üzerime atmayı tercih etmişlerdi.

Soğuk, gri güne adım attığımda, aç bir muhabir sürüsü etrafımda toplanırken, basının izinsiz girişini ve acımasız ahlak yoksunluğunu anında hatırladım. Bunu öngörerek, Layla'nın araba koltuğunu beyaz örgü bir şalla örtmüş ve kimliğini onlardan gizlemiştim.

Benimle aynı anda yürüyen kameraların ışıkları yanıp sönerken, duyarsız sorular karmakarışık bir gürültü kakofonisi içinde savruluyordu. Hiç kimse ani kaybımın şokuyla ne kadar yıkıldığımı ya da taşıdığım minik bebek için ne kadar endişelendiğimi umursamıyor gibiydi. Hatta birisi kirli ve ucuz bir not defterini yüzüme doğru sallayarak imzamı istedi.

Dorian onların karşısına geçerek onlara bir sürü isim taktı ve onlar için fazla iyi olduğunu düşündüğüm bir sürü aşağılayıcı terim kullandı.

Şahsen ben onların varlığını bile kabul etmedim; bunun yerine Layla'nın araba koltuğunu arabanın arkasına sabitledim ve bebeğimi güvende tutmak için oradan çıkmaya odaklandım. Halkın gözü önünde geçirdiğim

zamanın çoğunda

acımasızca incelediler. Benden bir tepki alırlarsa, bunun yerine yeni bir hikaye uyduracaklarını biliyordum. Bu yüzden onlara hak ettikleri ilgiyi göstermeyi seçtim - kayıtsızlık.

Arabayla uzaklaştıktan sonra bile annem rahat bir nefes aldı ve davranışlarından duyduğu tiksintiyi dile getirdi. Grace'i morgda bıraktığım için o kadar üzgündüm ki cevap verecek gücü bile kendimde bulamadım.

Dorian Maine'den gelmişti ve benim ne kadar dağınık olduğumu görünce hemen annem, menajerim Derek ve eşimin ailesi Angus ve Dinah ile bir araya gelerek onun cenaze törenini planladılar. Herkes beni de işin içine katmak için elinden geleni yaptı ama ben tüm bu pratik işlerle uğraşamayacak kadar üzgündüm.

Grace'in kocası olarak daha iyisini yapmam gerektiğini biliyordum ama ne zaman biri bu konudan bahsetse kendimi tamamen bunalmış hissediyordum. Genç ve güzel karıma bu son vedayı yapma düşüncesi beni öldürüyordu.

Eşim son arzularını bana iletmişti ve bu konuda son sözü söyleme ihtiyacını anlıyordum. Evin dışına her adım attığımızda basının sürekli olarak mahremiyetimizi ihlal etmesi nedeniyle mahremiyet talebi kabul edilmişti.

Mülkümüze gömülmek biraz kontrol sahibi olduğumuz anlamına geliyordu. Derek cenaze direktörüne gizlilik anlaşması imzalattı ve tabutu plakasız bir minibüsle teslim edildi.

Emlak yöneticilerimizden Paul ve Stuart, saman taşımak için kullandıkları ahşap bir römorku hazırladılar ve Stuart'ın ahırlarımızda yetiştirdiği iki siyah aygıra koşum takarak Grace'i evimizden alıp çayıra doğru son yolculuğuna çıkardılar.

Peyzaj bahçıvanlarımız Diane ve Peter, eski vagon karavanı fildişi şeffaf malzeme panellerle kapladıktan sonra Grace'in bahçelerimizin en sevdiği bölümlerinden fildişi calla lilyumları, asma yaprakları ve leylak salkımlarıyla süslediler.

Nihai etki şaşırtıcı derecede zarif ve Grace kadar güzel biri için uygun görünüyordu. O gün her ne kadar korkunç olsa da, eşim ailesi ve arkadaşlarının onu toprağa verirken sevgiyle yaptıklarından çok mutlu olurdu.

Çevremizi saran insan yapımı göle şiddetli yağmur yağıyordu. Damlacıklar sessiz otlakta gürültülü bir müzikal uğultu halinde sekiyordu. Ada ve göl Grace tarafından tasarlanmış ve Diane ile Peter tarafından, biz taşındıktan sonraki aylarda kasabadan gelen bir ekiple birlikte peyzajı yapılmıştı.

Peyzajcılarımız Grace'in 'yansıtıcı huzur konsepti' adını verdiği tasarımını hayata geçirdiğinde Grace'in ne kadar heyecanlandığını hatırladığımda kalbim sıkışmaya başladı. Arazimizin güney bölümü Reed Deresi ile New Nehri'nin kesiştiği noktadan geçiyordu, dolayısıyla çayırın alt kısmındaki küçük bir araziye su basması için suyun yönünü değiştirmek çok da zor olmamıştı.

Grace'in romantik hayallerinde, ergenlik çağındaki çocuklarımız bize fazla geldiğinde geceyi geçirmek için çocuklarımızdan kaçabileceğimiz bir yer vardı. Planı kabul ettiğimde, buranın onun son dinlenme yeri olacağını bir an bile düşünmemiştim.

Tabutu güvenli bir şekilde dubalı teknemizden adaya taşınırken, tek başıma bir kız çocuğu yetiştirmenin muazzamlığıyla nasıl başa çıkacağımı düşünerek şaşkınlık içinde durdum. Maun renkli tabutu toprağa indirilmeden önce bir Roma Katolik rahibi açık mezarı başında son vaazını verdi.

Küçük adadaki büyük söğüt ağaçlarının altındaki mezarının başında durduğumuzda, etrafımdaki her şeyden nefret ettim ve nefes almak için mücadele ettim. Kardeşim, annem ve Grace'in anne babasıyla birlikte her birimiz bir sarı gül attık.

yattığı çukura indik ve sessizce vedalaştık.

Layla eve geri dönmüştü ve aklım zavallı küçük çocuğumdaydı. En azından annesini toprağa gömme görüntüsünden kurtulmuştu. Bunun dışında, o gün yanımda götürdüğüm tek rahatlatıcı düşünce, istediğı şeyi elde etmiş olmamdı, basının meraklı gözleri olmayacaktı.

Grace'in son isteğı herkes gittikten sonra onun için bir şarkı söylememdi. Led Zeppelin'den "Stairway to Heaven" şarkısını söyledim ve neredeyse her kelimesinde boğuluyordum. Sonra Stuart dubalı tekneyi geri getirdi ve beni aldı. O zamana kadar sırlıklam olmuşum ama yine de bana sarıldı ve sonra beni sessizce eve götürdü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F Grace'in defnedilmesinin ardından, evde geçirdiğim ilk birkaç hafta alkolik bir bulanıklık içinde geçti; annem, kardeşim ve evdeki görevliler işi devralmıştı çünkü ben artık işlevimi yitirmiştim. Üç

Haftalar sonra annem ve Dorian evime yerleştiler, evime alkol teslimatını yasakladılar ve bazen endişeli ama çoğunlukla taşlaşmış yüzleriyle attığım her adımı izlediler.

Doğal olarak üzgün ve endişeliydiler ve açıkçası onlara hak vermiştim, çünkü ben keder ve inkar arasında bir yerde acıma içinde yuvarlanırken hayattaki her şey arka planda kalmıştı.

Hijyen, yemek, hatta Layla bile başkasının sorumluluğu haline geldi, çünkü ben alkolik bir pus içinde kaybolup düşüncelerimi bir uçurumda boğmaya çalışıyordum. Annem kederini ve korkularını pratiklikle aştı ve Layla'nın yirmi dört saat bakıma ihtiyacı olduğu için yerel, yüksek nitelikli bir dadıyla görüşüp işe aldı.

Grace'in ailesi nihayet gitme cesaretini bulduğunda Grace'in ölümünün üzerinden neredeyse dört hafta geçmişti. Stuart arabalarını hazırlarken alt katta nadiren görüldüğümde, hâlâ gözyaşlarıyla şişmiş hüzünlü gözler benimkilere bakıyordu.

Angus bana sarıldı ve Layla'nın adını söylediğinde kırılan bir sesle, "Kendini toparlayacağına ve Layla'ya değer vereceğine dair bize söz ver," diye yalvardı.

Dinah gözyaşlarını içine çekerek, "Grace'i gururlandırın ve onun istediği şekilde yetiştirin," dedi.

"Elbette, sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye kabul ettim, bana bakışlarından çok incinmişim ve o zamana kadar gitmeleri için onlara her şeyi vaat edebilirdim.

Kızlarının kaybıyla başa çıkma yöntemleri, sürekli hatırlatmalarda bulunmak ve onunla ilgili anıları paylaşmaktı. Bu onları rahatlatmış olabilir, ancak yorumları içimi deşen sivri bıçaklar gibi hissettirdi.

Annem, Dorian, Matty ve diğerleri her şeyin sorumluluğunu üstlendikleri için o ilk günler bulanıktı çünkü ben işlevimi yitirmiştim ve Ocak'tan Şubat'a geçerken hayatım hala beklemedeydi.

Aradan bir ay ve bir gün geçtikten sonra, kızımın birlikte bebek arabasında kısa bir yürüyüş yapmam için dördüncü kez yapılan daveti reddettiğimde annem bana karşı sabrını yitirdi.

Yatağıma yaklaşırken "Temiz hava sana iyi gelecektir," diye tavsiyede bulundu. Oturarak omzuma nazik bir el koydu. "Şu anda kalbinin nasıl hissettiğini tarif edecek kelime yok. Buna kefil olabilirim. Önünüzdeki hayat Grace ile hayal ettiğinizden çok farklı olacak ama inancınızı kaybetmeyin. Kızınızın sevgisiyle, zaman içinde yeniden yaşamayı öğreneceksiniz."

Öfkeyle dimdik oturdum, anneme dişlerimi gösterdim, durumuma duyduğum öfke her gözeneğimden sızıyordu. "Söz yok mu?" Alay ettim. "Anne, benim bir sürü kelimem var ve senin bahsettiğin bu inanç... bu... bu saçmalık. Hayat yüzüme o kadar sert bir falsolu top fırlatmışken, beni sadece kıcımların üstüne devirmekle kalmamış, aynı zamanda aklımı, kalbimi ve ruhumu felç etmişken herhangi bir şeye nasıl inanabilirim, ha?"

"Biliyorum-"

"Hayır, anne. Çok şey biliyor olabilirsin ama *bunu* bilmiyorsun. O kaçırılmadan önce babamla birlikte *koca* bir hayatınız vardı. Bizimki daha yeni başlıyordu. Tanrı Grace'e bağ kurması, minik kızına gülümsemesi için ancak beş kısa güne sığdırılmış bir ömür boyu sevgiyle zaman verdi. Peki ya bebeğimiz? Layla ne olacaktı? Çaresiz, annesiz, bir ömür boyu 'ya olursa' diye başlayan sorulardan ve 'keşke' diye başlayıp hayal kırıklığına uğratan cevaplardan korunmasız? Ya kızımızın gelecekte yıllar boyunc a ona hayat veren kadın için dökeceği ve asla bilemeyeceği gözyaşları?"

Annem ben söylenirken pasif ve sessiz bir şekilde oturuyordu, elleri kucağında düzgünce katlanmıştı, üzgün gözleri benim sözlerimle yaşlarla doldu, sonra omuz silkti. İçinde bulunduğum durumun adaletsizliğine verecek bir cevabı yoktu çünkü söyleyebileceği hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Layla annesiz kaldı... daha annesinin yüzüne bakmaya bile odaklanamadan. Tanrı her birimizi bir aile olarak birbirimize bağlayan bağlarımızı öldürmeden önce ne onlara *rede bize* zaman verdi."

İlk kez annemin yüzündeki ifadenin değiştiğini gördüm. Sert, beni çok zorladın bakışını benimseyerek ayağa kalktı, sırtını dikleştirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hemen o yataktan çık ve yıkan. Leş gibi kokuyorsun. Bu yatak odası içki fabrikası gibi kokuyor. Yas tuttuğunu biliyorum ama hâlâ bakman gereken bir kızın var. Grace, çocuğunu hayatın pahasına koruyacağını bilseydi huzur içinde ölürdü." Hareket etmeyince ellerini havaya kaldırdı.

"Peki, istediğin gibi olsun. Ben gidiyorum. Vakit geldi Cole. Kederli kafanı bencil kışından çıkarmanın ve iki kapı ötede yatan ve bir yabancı tarafından bakılan o değerli bebekle ilgilenmeye başlamanın zamanı geldi. Grace'in anısını lekeleyerek kendini utandırma."

Annemin Grace'in anısını mahvetmekle ilgili yorumunu duymak o anki düşüncelerimi durdurdu ve dikkatle ona baktım. Grace'in ölümü yüzünden zaten suçluluk duygusu içinde olduğum bir zamanda söylediği sözlerin en hafif darbeler olduğunu düşündüm.

Bir parçam onu öldürdüğümü bile düşündü, çünkü onu hamile bırakmamış olsaydım hala bizimle olacağını düşündüm.

Şahsen, doğumunu çevreleyen korkunç koşullar nedeniyle Layla ile hiç bağlantı kuramadığımı söylemekten utanıyorum. Sanırım Grace'i hamile bıraktığım için kendimi suçlamam da kısmen buna sebep oldu.

İlk günlerde Layla'ya aşık olduğum o an yoktu. YouTube'da diğer yeni babaları izlediğimde bundan pek çok kez bahsedildiğini duymuştum ve Grace'in öleceğini bilmeseydim bunun ne kadar farklı olacağını merak ettim.

Onunla birlikte hastaneye geldiğim andan onsuz ayrılana kadar geçen zamanın çoğu bulanıktı; yine de hastanede kaldığımız süreye dair, sanki o sırada ağır çekimde yaşıyormuşum gibi hissettiğim acı verici anılar vardı.

Bilinci kapalı bir şekilde yatan Grace'e çaresizce baktığım canlı anılarım vardı ve bir diğerinde robot gibi YYBÜ'ye götürülüyordum ve yeni doğmuş bir bebeğin yattığı beşiğe bakıyordum.

Hemşire bana gülümsemeye zorlayarak bebeğime baktı. Bakışlarını takip ettim ve sırt üstü huzur içinde yatan minik, çıplak bir kız bebek gördüm. Onun için bir şeyler, *herhangi bir* şey hissetmeyi bekledim ama hissetmedim.

İnkâr içimi kapladı ve bana söylemesi için Tanrı'ya yalvardım

Bunların hepsi kötü bir rüyaydı. *Her an uyanabilirim ve Grace gözlerimi açtığımda her sabah yaptığı gibi duşta şarkı söylüyor olacak.*

Bakışlarımı hala çocuğumuza odaklamışken, kendimi ne kadar kopuk hissettiğimden utandım. Sessizce ondan af diledim,

Çünkü karımın başına gelenlerin şoku ve acısı her şeyin önüne geçmişti, öyle dayanılmaz bir acı vardı ki başka hiçbir şey için kapasitem kalmamıştı.

Hissedebildiğim son duygu sevgiydi ve sonuç bu olursa bir daha kimsenin beni kızdırmayacağına yemin ettim. Hayatta bir kez yaşanacak yıkıcı bir anlaşılmaydı.

Dengesiz duygusal durumum, öfke dolu karanlık düşüncelerin yol açtığı çelişkili veya serbest düşüştü duyguların sürekli bir girdabıydı. Bunlar periyodik olarak bana yanlış olarak algıladığım bir şekilde bakan herkese karşı intikam dolu acı sözlerle doruğa ulaşıyordu.

Annem şaka yapmıyordu. Bir saat içinde gitti ve beni aşağılaması istediği etkiyi yarattı. Kızımı yataktan sürükleyerek çıktım çünkü haklıydı; bunların hiçbirisi küçük kızım Layla'nın suçu değildi. Zavallı küçük ruh doğmayı istememişti ve ne kadar istesem de, hayatının önümüzdeki on sekiz yılını yatakta kendine acıyarak, inkâr ederek ve keder içinde yuvarlanarak geçiremeyeceğimi biliyordum.

İçimdeki karanlık düşüncelere karşı savaşırken, dünyadaki yolculuğumun geri kalanını hayatımın aşkını özleyerek yaşamaktan başka seçeneğim yoktu. Grace'i özlemek konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bir şekilde onun anısına ve kendime saygı duymanın bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum.

Kederle başa çıkmak bana cesur bir adam olmadığımı öğretti, ancak bencil cazibelerimi geri itmek ve Grace'in benden olmasını beklediği kişi gibi yaşamaya çalışmak zorundaydım. Onun adı gibi, Grace'den düşme lüksüne sahip değildim.

Banyoya doğru ilerlerken aynadaki çelimsiz suretime baktım ve incinmiş, acı çeken görüntümün annemle kardeşimin bana baktıklarında neler hissetmelerine neden olabileceğini düşündüm. Son bir ay içinde ilk kez ölmekten başka bir şey düşünmüştüm.

Normalde kısa olan koyu kahverengi saçlarımın tepesi aşırı uzamıştı; Grace'in bana her zaman muziplikle parladığını söylediği ela gözlerim cansız görünüyordu ve yüzümdeki kıllar

artık bakımlı, çekici bir sakal değil, herhangi bir dağ adamının gurur duyacağı tam teşekküllü bir çalıydı. Derin bir iç çektim ve duşa girmeden önce kendimi uyandırmak için yüzüme su sıçratma hareketini yaptım.

On dakika sonra, yorgun kışımı sürükleyerek temiz bir kot pantolon giydim ve koridor boyunca çıplak ayakla ilk kapıyı - Grace'in her şeyi için giyinme odası olarak kullandığı kapıyı - geçip ikincisini açtım. Grace tarafından elle boyanmış rüya gibi bulut duvar resimleri ile sakinleştirici, soluk pembe dekor, kaybettiğim şeyi bir kez daha hatırlattı.

Karımın eski bir düğmeli gömleğimin içinde seksi görüldüğü ve saçlarının boyalı olduğu bir görüntü zihnimde canlanınca bir an için gözlerimi kapattım. Bir sızı göğsümü parçaladığında duraksadım ve cilalı camın sapına sıkıca tutunarak durdum. Öfkeme karşı savaşırken avucumdaki pürüzsüz ve soğuk cam beni yatıştırdı.

"Tam zamanında geldin Cole. Layla akşam yemeği için hazır. Onu besleyecek misin?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve bana dikkatle bakan uzun boylu, esmer, altın sarısı tenli ve güneşli bir gülümsemeye sahip kıza baktım.

"Belki bir süre burada otururum." Bir an için tereddüt ettiğini gördüm ama hemen emzirme koltuğundan kalktı ve çocuk odası için özel olarak tasarlanmış müstakil mutfak alanına geçerek kızım için bir biberon hazırlamaya başladı. "Harper," diye beni tanıştırdı. İlk kez ona gerçekten dikkatimi vermiştim.

Cevap vermeden sessizce oturdum ve Grace'in Layla'nın ihtiyaçlarıyla ilgilenmek için gerekli her şeyi nasıl düşündüğünü gözlemledim; Harper, Layla yaygaraya başlayana kadar kendini meşgul etti; sonra ilgi beklemek zorunda kalmasını protesto etmek için daha güçlü hale geldi.

Yüzünü bana dönerek çenesini beşiğe doğru eğdi. "Ben mamasını hazırlamayı bitirene kadar kızınızı kucağınıza alıp birkaç dakika tutabilir misiniz?"

Harper'ın sesi dengeliydi ve beni yönlendirif şekli gerçekçiydi ama beni bir an bile kandıramadı. Beni kızımlla temas kurmaya teşvik ettiğini biliyordum.

Tartışamayacak kadar yorgun ve Layla'nın şehvetli bağırışlarından rahatsız olmuş bir halde iri elimi yavaşça altından geçirdim ve onu dikkatlice beşiğinden kaldırdım. Bebek kakası kokusu anında burun deliklerimi doldurdu. "Tanrım, leş gibi kokuyor," diye mırıldandım ve onu temiz giysiler, bezler, ıslak mendillerle donatılmış alt değıştirme masasına taşıdım.

"Şunu yapmayı bırakıp onu temizlemek için buraya gelebilir misin lütfen?" Bunu yapmak zorunda kalmaktan duyduğum hayal kırıklığı ve dehşeti yansıtan bir ses tonuyla sordum. Bebeğim bir aylıktı ve ilk günlerde yaptığı siyah yeni doğan katranı ve Fransız hardalı görünömlü kakalar dışında poposunu temizlememiştim.

"Yemeğini ve temiz kakasını aynı anda karıştıramam. Bu hijyenik değil. Bunu sen yapmak zorundasın çünkü mamasını nasıl yapacağını bilmiyorsun." Başıyla Layla'yı işaret ederek bir biberon fırçası ve sterilizatör aldı ve ekledi: "Şuna bak, zavallı küçük ruh, bekleyemez. Kaka onun narin cildini yakacak."

İçimden küfrederek ağır bir şekilde iç çektim ve kızımı omzuma aldım, bu sırada küçük bölmelerden birine girerek temiz bir bebek bezi ve birkaç ıslak mendil buldum. Dik durduğumda, poposunun üzerinde duran elim aniden sıcak hissetti.

Ellerimi değıştirerek kontrol ettim ve tiksintiyle burnumu kırıştırdım çünkü Layla tulumunun içine kadar sıçmıştı. "Lanet olsun," diye tekrar küfrederek onu alt değıştirme minderine sırt üstü yatırdım. Paketten birkaç ıslak mendil alarak elimdeki kötü hediyeı temizledim.

Harper dönüp bana baktı ve sırıttı. "Çocuğunuzun bunu yapma konusunda gizli bir yeteneğı var" dedi ve yeni yaptığı şişeyi bir kaseye koydu

yeni yapılmış formülü soğutmak için suyu akıtmadan önce.

"Gizli saklı bir şey yok. Elimin her tarafına sıçradı, kıyafetlerine de sıçradı. Bokun bezden sızması ve bu şekilde yayılması normal mi? Yani şişedeki miktara bakılırsa bağırsaklarında on katına çıkmış." Bağlayıcıları açıp Layla'nın giysilerini sıyırmaya başladığımda kuru bir şekilde yorum yaptım. Harper sırtını bana döndü ve yorum yapmadı ama yumuşak kıkırdamasını duydum.

Sırtındaki, bacaklarının arasındaki ve kıkırının yarısındaki pisliği temizlemem üç dakikamı aldı ve tüm bu süre boyunca inatçı ve işbirlikçi değildi, bacaklarını tekmeliyor, yumruklarını sıkıyor ve bazı göbek kırma bağırıışlarıyla bana boğazının arkasını açıyordu.

Onu tekrar temiz ve terbiyeli hale getirmeyi bitirdiğimde, mor bir karmaşa içindeydi; normalde solgun olan teni, kendi gübre yığınının içinde otururken zaferini kesintiye uğratmamdan dolayı ne kadar kızgın olduğu için renklendi. Yavaşça onu kucağıma aldım ve yeni bir bez takmaya kalkışmadan önce onu sakinleştirdim.

Layla'yı alt değiştirme minderinden nazikçe kaldırarak, hastanede bana öğretilen şeyi yaptım ve vücudunu kendime yaklaştırdım, benimkiyle göğüs göğüse. Kocaman, sert elimi minik, ipeksi sırtında gezdirirken, ten tene ne kadar sıcak ve mükemmel hissettirdiğine bakarak derin, derin nefes aldım.

Bebek saçlarının mis gibi kokusu burun deliklerime çarptığında boğazımda bir duygu yumağı şişti. Yaratılmasına yardım ettiğim minik insan kıpırdanıp bana sokulduğunda tıkanan boğazımı temizledim. Tıslama nöbeti nihayet dindiğinde, kollarımda sessiz, mutlu ve masum bir yumak haline geldi. Ötmeye başladığında sert ve donmuş kalbimin eridiğini hissettim.

Layla yarı Grace, yarı bendi ve annem çok haklıydı. Tüm bu berbat ve yıkıcı durumda şükredecek bir şeyim varsa, o da güzel çocuk Grace olmalıydı.

geride bırakmıştı. Yüzümden bir damla gözyaşı aktı ama ağladığımı ancak Layla'nın ıslak küçük başını boynuma soktuğunu hissettiğimde anladım. Sonra daha yüksek sesle mırıldandı.

"Ben... Sanırım sakıncası yoksa onu besleyeceğim," dediğimi duydum. Bir kamera sesi dikkatimi Harper'a çekti ve telefonunu havaya kaldırdı. Hemen kaşlarımı çattım.

"Merak etme, onu satmayacağım. Sen ve Layla'nın onu burada, çocuk odasında ilk ziyaret ettiğiniz anın bir anısı olarak saklamanız için." Kalbim sıkıştı ve biraz suçlu da olsa küçük gülümsemem hemen oluştu. Layla bir aylıktı ve ben ilk kez yatak odamdan onun uyuduğu yere kadar birkaç adım atmaya cesaret etmiştim. *Yazıklar olsun bana.*

Harper'ın amacının en kötüsü olduğunu düşündüğüm için de utanmıştım ama şöhretimin önceki altı yılında, samimi fotoğraflarımı çeken insanlar genellikle bunları en yüksek teklifi verene satarlardı.

"Teşekkürler, gerçekten çok düşüncelisin," diye mırıldandım, aynaya baktığımda ne kadar boktan görüldüğümden biraz endişeliydim. Layla'yı alt değiştirme minderine geri koydum ve onu kötü yerleştirilmiş bir bezin içine sokarken yeni protestolarıyla savaştım.

Tırnakları elimden geldiğince sabitledikten sonra onu tekrar kucağıma aldım ve kendimi yavaşça emzirme koltuğuna bıraktım.

Bebeğimi kolumun kıvrımına yeniden yerleştirirken ileri geri sallandı. Elinde kızımın biberonuyla bana doğru yürüyen Harper'ın gülümsemesi cesaret vericiydi. Yanımda çömelerek Layla'nın çenesinin altına küçük bir önlük yerleştirdi.

Hemen, alıngan kızım tekrar rahatsız edilmeyi protesto etti ve ciğerleri bana doğru yirmi desibellik bir bağırış gönderdi. Biberonu Harper'dan alarak meme ucunu hızla Layla'nın ağzına soktum ve sessizlik hüküm sürdü. Harper ve ben küçük bir gülümseme paylaştık, sonra döndü ve lavaboda yaptığı işe geri döndü.

Açgözlülükle, Layla sanki haftalardır açmış gibi mamayı höpürdeterek içti. Bazen ciğerlerinde nefes kalmayana kadar emiyor, sonra bırakıyor ve tekrar emmeye başlamadan önce şişeyi hava kabarcıklarının doldurmasına neden oluyordu.

Layla yine ortalığı dağıtacakmış gibi homurdandıktan, nezaketsizce osurduktan ve öğle yemeğini geçirerek yedikten sonra Harper onu tekrar giydirmeyi teklif etti.

"Sorun değil, ben yaparım. Annem onu temiz havada yürüyüşe çıkarmak istedi ama bana isyan metnini okudu ve gitti," diye paylaştım hiç espri yapmadan. "Onu ben götürürüm. Git kendine birkaç saat ayır, döndüğümüzde sana haber veririm." Harper'ın yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi ve başını salladı.

"İyi bir plana benziyor. Teşekkürler, halletmem gereken çamaşırlarım var, bu harika olur" diye cevap verdi. Bana verdiği gülümseme büyük ve parlaktı ve çamaşırları olan birinin vereceği türden değildi. Bu, Layla'nın babası olarak sorumluluklarımın farkına varmamı onaylayan bir gülümsemeydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

D Grace'in ölümünden sonraki ilk yıl boyunca hiçbir şey bana ilham vermedi. Layla dışında hayata karşı tüm ilgisizliğim, bekâr ve sessiz bir adam olan Dorian'ı endişelendirmeye devam ediyordu.

O zamana kadar evime kalıcı olarak yerleşmişti.

Dokuzuncu ayın sonunda beni oturttu ve olayları nasıl gördüğü hakkında açık açık konuştu ve o noktada hala karşı çıkamayacak kadar kendimi kaybetmiştim.

"Bu evin yanına benim için bir ev inşa etmesi için yerel bir mimarı aradım. Süslü bir şey değil, sadece kendime ait bir yer. Burada yaşadığımız uzun vadeli bir durum ve bu geçici yaşam düzenlemeleriyle ilgili bir şeyler yapmanın zamanının geldiğini düşündüm."

Evim çok büyüktü, Grace olmadan daha da boştu ve onun için bir süit oluşturacak pek çok boş oda vardı, ama Dorian evim diyebileceği bir yere sahip olmaya kararlıydı. Bunun için onu suçlayamazdım.

Bir bilgisayar meraklısı olarak, işlerini yumuşak bir spor çanta ve ince deri bir el çantasında taşırdı. Dünyanın her yerinden çalıştığı biliniyordu çünkü internet ve elektrik olduğu sürece Dorian'ın ofisi de onunla birlikte gidiyordu. Kalmak istemesi sürpriz değildi; her zaman yakın olmuştuk ve o da Layla ile bana yakın olmak istiyordu.

Neredeyse bir yıldır benimle birlikteydi ve çalışırken tekno müzik, dinlenirken de punk rock dinleyerek beni çığına çevirmişti. Eğer kendime şu soruyu sorduysam, kim punk dinleyerek rahatlar ki? Cevabı biliyordum. Bir rockçı olarak, çaldığı melodiler kulaklarımı rahatsız ediyordu ve beyaz tahtada acı verici bir şekilde gıcırdayan keçeli kalemler kadar rahatsız ediciydi.

Sonunda onun müdahalesine karşı sabrımı taşıran şey müzik oldu ve arazinin etrafında bol miktarda arazi olduğu için kararı benim elimden aldığı için minnettardım. Tek şartım ses geçirmez duvarlar ve akustik camdı, böylece onun müzik zevkinden kaynaklanan uğultu kesilecekti.

İçten içe Dorian'ın yan komşumuz olması fikri bana cazip geliyordu. Bu bir kazan-kazan durumuydu çünkü Layla büyüdükçe yanında amcası olacaktı ve ben işe geri döndüğümde; ben yoldayken onun refahını gözetebilecekti.

Uzaklara gitmek, Grace'in vefatını sindirmek için biraz boşluk ve zaman bulduktan sonra aklımı sürekli kurcalayan bir konuydu.

Sonunda, perspektif duygum geri geldi ve nihayet eşimin aniden ölümünün grup arkadaşlarımla hayatlarını nasıl etkilediğini düşünebildim. Hepsi inanılmaz derecede destekleyici olmuşlardı ama sonuçta benim vefatımdan beri askıda kalmışlardı. Bu da beni depresyona sokan bir başka düşünceydi, çünkü bakmam gereken küçük bir bebek varken aklım oraya gitmiyordu.

Zaman ilerledikçe, Layla'nın ilk doğum günü yaklaşırken depresyon ve korku arasında gidip geldim. Doğduğu gün mutlu olmaktan başka bir şey değildi. Kızımın dönüm noktasına yaklaşırken hiçbir heyecan yoktu çünkü o gün bir baba olarak hayatımın başladığı ve gerçek bir sevinç hissetme yeteneğimin sona erdiği gündü.

Harper'ın Layla ile bu kadar uyumlu olması bir lütuftu - babası olarak ben varken onun için sıkıcı olan bir dünyaya eğlence duygusu aşıliyordu - ve Harper sabrını kanıtlamıştı

bana katlanarak. Kız hiçbir şeyden şikâyet etmezdi ve önüne çıkan her şeyi sineye çekerti ve bu sayede zahmetsizce yakın arkadaş olmuştuk.

Geçen her günle birlikte Layla'nın yüz hatları değışti ve Grace'in çocukluğuna olan benzerliğı daha da dikkat çekici hale geldi. Bana bir bakış attığında, burnunu kıvırdığında ya da rahmetli eşimi odaya geri getiren bir ifade takındığında göğsümden nefesimi çaldığı zamanlar oldu.

Paylaştığımız kısacık hafif anlar, bir ışıık şeridi gibi, bir kapının diğeri tarafından gelen parlak bir şeyin parıltısı gibi hissettirdi. Keder kapısı zihnimde hâlâ ağır ve sıkıca kapalıydı ama karanlık depresif halimi değıştirebilecek biri varsa o da Layla'dır diye düşündüm.

Kızımın doğum günü geldiğinde, zor bir gündü - oldukça duygusal bir gündü - ve hediyelerini açtığımız, "İyi ki doğdun" şarkısını söylediğimiz ve küçük bir çay partisini paylaştığımız bir saat dışında, akşamım derin düşüncelere dalmakla geçti. O gece zihnimden uzaklaştırdığım bazı şeytanlarla yüzleşmeye çalıştım.

Yatak odamın dolabında, üst üste yığılmış ve gözden uzak bir yerde, biz ayrılmadan önce hastanedeki personel tarafından bana verilen altıya dokuz inçlik küçük bir kutu vardı. Eve gelir gelmez onu bir kenara koymuştum. Yatak odasındaki küçük sandalyeyi kapıya yaklaştırdım, yukarı tırmandım ve kutuyu saklamak için kullandığım eşyaları ittim.

Kutuyu raftan alarak sandalyeden indim ve yavaşça yatağıma doğru yürüdüm. Oturduğumda gözlerim kutunun kapağındaki dokunaklı resme takıldı. İçinde yeni doğmuş bir bebeğın yumruğı olan bir annenin kıvrılmış elinin görüntüsü midemin sıkışmasına neden oldu. Ağır bir iç çektim ve boğazımın derinliklerinden yükselen bir yanmayı yuttum, çünkü bunun uyarısı beni gözyaşlarıyla tehdit ediyordu.

Elimi tahtanın üzerinde yumuşatarak, anılar gözümün önünden geçerken resmi kendi elimle kapattım

üzücü trajik olayımızla bağlantılı olan herkesin ıstıraplı yüzlerinin gözleri.

Derin bir nefes alarak parmak uçlarımı kutunun kenarına yerleştirdim ve kapağı kapattım. Grace'in pürüzsüz siyah saçlarından uzun bir tutam diğer tüm eşyaların etrafından dolandığında nefesim kesildi ve kalbim bir anlığına durdu.

Gözlerim, önümdeki kutuda kıvrılmış halde duran, bir zamanlar capcanlı olan güzelliğimin somut kanıtlarını anında kapattı. Ona dokunmak için cesaretimi topladım, ama kaldırdım, parmaklarımın arasından yavaşça geçirdim ve burnuma götürdüm. Derin derin soluyarak, içinde onu hatırlatan bir şey bulmayı umdum ama tek kokusu karton kutunun kendisiydi.

Yavaşça beyaz yorganın üzerine yaydım ve koyu rengin hâlâ öldüğünde başındaki saçlar kadar canlı olduğunu fark ettim. Dikkatimi tekrar kutuya yönelttim. Eşyaları gözden geçirirken Grace'in hastane bileziğini fark ettim ve ilk geldiğimizde hemşirenin onu işaretlerken nasıl gülümsediğini hatırlayarak yutkundum.

İçinde bir yığın Polaroid fotoğraf, pembe bebek isim etiketleri ve Layla'nın tüm önemli doğum detaylarını (kilo, boy, baş çevresi) içeren küçük bir kitap vardı. Grace'in kasılmalarını ve Layla'nın kalp atışlarını ölçmek için kullanılan monitörün izinden küçük bir parça aldım, sonra Grace'in iki boyalı avuç içi izinin olduğu bir kart parçasını fark ettim, biri tek başına Grace'inki, diğeri ise Grace'inki mor renkteydi ve Layla'nın soluk pembe el izi dikkatlice içine yerleştirilmişti.

Kutunun içine bir kez daha hüznle bakarken acı, zevk ve bunların arasındaki her şey damarlarımdan aktı. Boğazımdaki bir yumru şişerek beni geçici olarak nefes almaktan alıkoydu ve göğsümü sıktı. Bu his beni bunalttı ve sıkıntıyla ayağa kaldırdı.

Nefes nefese, sendeleyerek banyoya girdim ve parmak eklemlerim beyazlayana kadar makyaj ünitesindeki lavaboya tutundum

beyaz. Bir gözyaşı dalgası görüşümü bulanıklaştırdığında görüntü hızla kayboldu.

"Siktir," diye yüksek sesle bağırdım. Yumruğumu tahtaya vurdum, sonra duş kabinine doğru döndüm ve hareketi tekrarladım. Şok olmuştum ki sertleştirilmiş camda büyük bir çatlak belirdi ve anında aklım başıma geldi.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı ve ardından Harper'ın telaşlı sesiyle kapı aralandı. "Cole, iyi misin..." Ben banyodan çıkarken sesi kesildi ve gözlerinin yatağımın üzerindeki kutuya takıldığını fark ettim.

"Evet, ben..." Kutuyu işaret ederek omuz silktim, soğukkanlılığımı tekrar kaybetmekten korktuğum için açıklama yapma konusunda kendime güvenemiyordum.

"Affedersiniz, bağırdığınızı duydum ve bir an için kendinize zarar verdiğinizi sandım," diye araya girmeyi teklif etti.

"Evet," diye itiraf ettim, her ne kadar onun düşündüğü şekilde olmasa da. Başımı yatağın üzerine dökülenlere doğru salladım. "Oraya gidecek kadar cesur olduğumu sanıyordum. Sanırım bu bir hataydı."

Harper gitmek yerine kapıyı biraz daha iterek açtı ve yatağa yaklaştı. Onunla yatağın başucunda buluştuğumda dikkatle baktım ve kendim yatağa bakmamak için onun aşağıya bakmasını izledim.

"Bunlar Layla'nın doğduğu günden mi?" diye sordu. Normalde ona kendi işine bakmasını söylerdim ama nedense onun orada olmasından güç alıyordum. Belki de Grace'le ilgili hiçbir anısı olmadığı ve bu nedenle zihnimin beni becermek için bir tetikleyici olarak kullanabileceği onunla ilgili paylaşacak hiçbir şeyi olmadığı için.

"Sakıncası var mı?" Nazik gözlerle bana bakan Harper'ın bakışları yumuşak ve sempatikti ama sesinde hüznü bir merak vardı. Başımı salladım, eğer onları önce o görürse, bir kez daha baktığımda bir şekilde darbeyi yumuşatacağını düşündüm.

"Layla kesinlikle annesine çekmiş." Harper'ın masum yorumu nefesimin kesilmesine neden oldu. Çıkardığım sesi duyunca endişeyle bana baktı. "Özür dilerim, yapmamalıydım-"

"Evet, evet yapmalıydın. Öyle ve her geçen gün ona daha çok benziyor."

"O sırada neler yaşadığınızı düşününce kulağa garip gelebilir ama Grace kucağında Layla ile çok mutlu görünüyor. Aşkın görüntüsü resmin hemen dışına taşıyor. Birlikte mükemmel görünüyorlar."

Ona şüpheyile bakarken, elinde tuttuğu küçük Polaroid fotoğrafı incelemekten kendimi alamadım. Daha yakından incelemek için fotoğrafı ondan aldığımında, duş kabini ile karşılaşmamdan dolayı sıyrılmış ve morarmış parmak eklemlerimi fark ettim.

Ondan uzaklaşarak ağır ağır yatağa oturdum ve Grace'in son fotoğraflarından birine ilk kez odaklanırken derin bir iç çektim. Doğduğu gün Layla ve benim için kameraya kaydedilen anıya baktım.

Harper'ın yaptığı her gözlem doğruydı. Grace yüz yıl daha yaşasaydı, dudaklarında daha mutlu, daha memnun bir gülümsemeye ya da parlak mavi gözlerinden bebek kızımıza doğru yayılan sevgi dolu bakışa asla tanık olamayacağımı düşündüm. Akli başında olduğu iki günden biriydi; bu fotoğraf Layla doğduktan iki gün sonra çekilmişti. Çocuğumuza merhaba ve veda edişini izlerken bunu atlatabilmek için kendimi bağımsız hissetmem gerekiyordu.

Dalgın bir şekilde parmak ucumla çıtçıtın üzerinde nazikçe gezindim, aklım şimdiden Layla'nın saklaması için daha büyük bir çerçeveye ustalıklı işlenip işlenemeyeceğini merak ediyordu.

"Alabilir miyim?" Harper parmak izi yığınının geri kalanını işaret ederken araya girdi. Başımı salladım ve onları tek elinde topladı. Parmak izlerini karıştırırken sonuncusuna gelene kadar hiçbir yorum yapmadı ve ben de onun nefesini tuttuğunu duydum.

Bocalayarak fotoğrafları yavaşça yatağa geri indirdi ve ayağa kalktı. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim, haddimi aştım... Düşündüm de... Sizi yalnız bırakayım. Geri dönüp Layla'yı kontrol etsem iyi olacak, birazdan uykusundan uyanır." Kapıya doğru giderken telaşla geveledi. Rahatsızlığını hissederek kapıyı açtığı anda gözlerim kısıldı.

"Harper?" Sorgulayıcı bir tonda araştırdım.

Eli kapı kolundayken kapıyı açmayı bıraktı ama benden uzak durmaya devam etti.

"Öyle mi?"

"Teşekkürler. Sizin deyiminizle 'davetsiz misafirliğiniz' çok hoş karşılandı. Bu konuda ilerlememe yardımcı olmak için bana şu anda ihtiyacım olan gücü verdi. Bu kutuyu açmaktan korkuyordum... Siz bunu benim için çok daha kolay hale getirdiniz..." *Ne için? Bu anıları unutmak için mi?* Söylemeye başladığım şeyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

"Sizin için burada olabildiğime sevindim. Beni içeri aldığınız için teşekkür ederim," dedi ve kapıyı tamamen açıp arkasından usulca kapattı.

Derin bir nefes alıp verdim ve odağımı yatağın üzerindeki hatıralara çevirdim. Resimleri elime aldım ve sonuncusuna gelene kadar yavaşça karıştırdım.

Gördüğüm anda kalbim parçalandı ve zihnim ışıktan hızından daha hızlı bir şekilde resimdeki ana gitti. Elimde, gelecek nesiller için kaydedilmiş, ölmekte olan güzel karıma hayatımda verdiğim son öpücük vardı.

O günün anısı, zalim bir ortaçağ işkence aleti gibi göğsüme ağır bir şekilde oturmuştu, acımasız ve maksimum acıyı vermek için tasarlanmıştı, ki öyleydi.

Eğer resim beni rahatlatacaksa, rahatlatmadı. Eğer bu korkunç deneyimi anmak için tasarlandıysa, bunu başkalarının iyiliği için yaptı, çünkü benim zihnimde bu günlük canlı bir olaydı ve böyle bir görüntüye ihtiyacım yoktu.

Avuç içi izi görüntüsüne geri dönerek, elimi zaten orada olan iki tanesinin üzerine koydum ve inleyerek ağır bir iç geçirdim, ardından eşyaları kutuya geri koydum. Dolaptaki yerine düzgünce yerleştirdikten sonra kapıyı kapattım. Kızıma yakın olmak için karşı konulmaz bir duygusal ihtiyaç duyuyordum.

Çocuk odasının kapısını iterek açtığımda Harper'ın gözleri bana takıldı ve ağladığını gördüm. Hayatının son döneminde Grace'le çektiğim fotoğrafı gördükten sonra onu suçlayamazdım.

"Bir saat ara vermek ister misin? Zor bir gün oldu. Kızımın biraz yalnız kalmak istiyorum."

Harper bana bilmiş bir gülümseme verdi, Layla'nın tam da umutsuzluk duygularından kaçmak için ihtiyacım olan şey olduğunu ima eden bir gülümseme.

"Kesinlikle. Kazağımı değiştirsem iyi olacak. Muhteşem ama son derece üretken kızınız çok fazla kek yiyince sırtıma salya akıttı."

Başımı sallarken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. "İşte benim küçük rockçı kızım, hayatı aşırı yaşıyor," diye cevap verdim ve sırıtışım daha da büyüdü.

Bana ihtiyacın olursa, nerede olduğumu biliyorsun," dedi ve ben onunla tartışmadan kapıdan çıkıp gitti.

"Yani..." Layla'yı dizimin üzerine koyarak oturmaya başladım.

Yüzü bana dönüktü, parlak gri gözleri masum bir bakışla bakıyordu. Sanki evrenin cevaplarını avucumun içinde tutuyormuşum gibi bana bakarak sessizce yatıyordu.

"Seninle ne yapacağız, bebeğim?" Söyleyecek başka bir şey düşünürken üzüntüyle sordum.

Layla öne atıldı ve sakalımı yakaladı. "Dikenli değil, değil mi? Yumuşak ve sevimli. Annen sakalıma bayılırdı," diye ekledim, birden Grace'le ilgili bir şeyi hiç düşünmeden Layla'yla paylaştığımı fark ettim.

Bir avuç yakalayan kızım onu sıkıca tuttu ve yüzümü öne doğru çekti. Çocuğun tutuşu, bu kadar küçük bir insanın sahip olabileceğini hiç bilmediğim bir güçtü. "Ah," diye mırıldandım, bir

Elini vücudundan ayırarak yumruğunun etrafını sardı ve böylece sakalımın bir parçasını yüzümden koparmasını engelledi.

"Ah," diye kaşlarımı tekrar çattım ve Layla hemen sakızlı, geniş ağızlı bir kahkaha attı.

"Ciddi misin bebeğim? Beni neredeyse sakat bırakıyordun ve bu komik mi?"

Ben ne kadar sert konuşursam, kahkahası o kadar bulaşıcı hale geliyordu, ta ki beni de yüksek sesle güldürene kadar.

"Gördüğüm kadarıyla azarlama konusunda kendimi geliştirmem gerekecek," dedim kıkırdayarak.

Kahkahaları dindiğinde Layla esnedi ve ben de onu kucağıma aldım. Uykulu görünen bebeğime baktığımda kalbimin sıkıştığını hissettim ve onun hızla benim dünyam haline geldiğini kabul ettim. İçimi ayıltıcı bir düşünce kapladı. Bir noktada işe geri dönmek ve onu terk etmek zorunda kalacaktım ve bu düşünce beni tahmin ettiğimden daha fazla incitti.

Kızımın günlük çocuk bakımı konusunda hiçbir endişem yoktu. Annem memnun edilmesi zor bir kadındı ve iyi bir seçim yapmıştı çünkü Harper tatlı huylu, soğukkanlı ve Layla'ya bakmaktan çok daha fazlasını yapabilecek biriydi.

Hizmetçimiz Matty ikinci bir anne gibiydi ve Grace'le taşındığımızın haftasından beri benimle birlikteydi. Bir şeye ihtiyacı olursa Harper için harika bir yedek olacağını biliyordum.

Aslında Grace öldüğünden beri tüm çalışanlarım ailem gibiydi; kardeşim Dorian'ın daimi bir demirbaş olması da beni inanılmaz derecede rahatlatıyordu. Asit testi, oraya geri döndüğümde Layla'ya kimin bakabileceği değil, bana kimin bakacağı olacaktı?

Menajerim Derek, grup olarak ne kadar yakın olduğumuzu biliyordu ve yolda onlar tarafından sonuna kadar destekleneceğimden hiç şüphesi yoktu ve bu yüzden danışmanım, annem, Dorian, menajerim ve grupla yaptığım istişarelerden sonra işe geri dönmeye karar verdim.

Benim işimde herkes Layla'nın sürekli evde olmamı beklemeden büyümesinin daha iyi olacağını düşünüyordu. Bu fikirden ne kadar nefret etsem de, arkasındaki mantığı görebiliyordum. Eğer Layla başka bir şey hatırlayamayacak kadar küçükse bunu normal karşılayabilirdi.

Bu kadar uzun süre evde kaldıktan sonra, tekrar dışarı çıkma ihtimalini ürkütücü buldum: hem insanlarla sosyalleşme ihtimali hem de kızımın günlük fiziksel temas kuramamanın ruhumu ezen ikilemi.

Dorian, Stuart ve Matty, sosyal medyadaki gelişmeleri Layla ile her gün iletişim halinde olmak için bir argüman olarak öne sürdüler. İsteyeceğim en son şey, bebeğimin hayatındaki önemli dönüm noktalarını kaçırmaktı.

Sonunda, Skype'ın kızımınla iletişim kurmak için hiç yoktan iyi olduğu gerçeğini kabul ettim, ancak turların hiçbirinin bir seferde bir aydan fazla sürmemesini de şart koştum.

Böylece, kızım doğduktan on beş ay sonra ve dul kaldığımda, Grace'in ölümünden beri kendimi içinde bulduğum inzivadan aniden koparak, isteksizce tekrar halkın gözüne girdim.

Grup arkadaşlarım Scuds, Moz ve Fletch bana karşı inanılmaz derecede sabırlı ve destekleyici olmuşlardı. Üçü de bekârdı ama yirmi yaşına basmadan önce birlikte çalmaya başlamıştık ve neredeyse on yıl birlikte çalıştıktan sonra -altı yılı ünlü olmak üzere- birbirimiz için yapamayacağımız şey yoktu.

Çocuklar Grace'i neredeyse benim kadar seviyorlardı ve neyse ki hiçbiri bana olan bağlılıklarında tereddüt etmedi. Bu baskı eksikliği, gruba geri dönecek kadar kafamı toparlamama yardımcı oldu.

İlk başlarda provalarımız yavaştı. Müzik aklımdaki son şeydi ve çaldığım son şarkı karım için olan şarkıydı. Geri döndüğüm o ilk duygusal günü gözyaşlarına boğulmadan nasıl atlattığımı ancak Tanrı bilir. Söylediğimiz şarkıların yarısı Grace'den ilham almıştı.

Müziğin gücünü hafife almışım -bir haftadan kısa bir süre içinde parmaklarım daha az sertleşti ve zahmetsiz perde çalışım geri döndü. Damarlarımda dolaşmaya başlayan şarkılara duygularımı kattım; melodiler kalbimi daha hafif hissettirdi. Tanıdık şarkılarımızı çalmak zahmetsizce geldi, sözleri bana daha mutlu zamanları, duygusal zamanları ve Grace'i hatırlattı.

Zamanla hayat yeni normallliğini buldu. Benimki unutmak için yolda içmek ve evde kurumaktı. Scuds ve Moz'un aksine, turnedeyken kadınlardan uzak durmak için ne gerekiyorsa yapıyordum. Grace'le evlenmiştim ve başka biriyle birlikte olmak istemiyordum.

Yoldaki ilk ay boyunca birkaç kez, çocuklar acımı bastırmanın bir yolu olarak bana bir grup kız ayarlamaya çalıştılar. Hiçbiri yeri doldurulamaz birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu gerçekten anlamıyordu.

Tanışma toplantıları, partiler ve havada parfüm kokusu ile güzel görünümlü kadınlarla dolu bir odada sosyal olmak benim için kolay değildi. Kafam hala Grace'in anısına kilitlenmişken, bedenimin fiziksel ihtiyaçları pantolonumun içinde isyan ederek onu onurlandırmama meydan okuyordu.

Grace'le tanıştıktan sonra başka kimseyi istemedim. Çılgınca seksi ve ayıltıcı derecede sevimli ve inanılmaz derecede sarhoş edici bir karışımdı. Aramızdaki anlık kimya elektrikliydi. Scuds'ın taşaklarına kadar sakso çekişine şahit olmak, kederime rağmen beni sertleştirdi ve suçluluk duygusuyla darmadağın oldum çünkü ölümünden sonra bile inancım hala Grace'indi.

Kendimi içinde bulduğum koşullarda yolda hayat zordu. Ünlü olduğum için de temkinliydim ve daha dikkatli davranıyordum çünkü kadınların beni savunmasız bir av olarak gördüğünü biliyordum. Aynı şey erkekler tarafından da algılanabilirdi. Geçmişte herkes beni tanımak isterdi... tanıyana kadar.

ALTINCI BÖLÜM

F yıllar sonra

Uçağa atlamak artık ikinci doğam haline gelmişti ve turne sırasında mümkün olan her fırsatta bir günlüğüne bile olsa Layla'yı görmeye gidiyordum. Ancak,

Bir ödülü kabul etmek için ABD'ye döndüğüm nadir iki gün boyunca patinaj yaptım çünkü çok yakındım ama oraya geri dönmek için evden çok uzaktaydım. İş programım o kadar sıkıştı ki ziyaret için zamanım yoktu.

Otel yataklarında uyumakta her zaman sorun yaşamışımdır ve kızımı ziyaret etmeyi kıl payı kaçırdığım için ruh halim hayal kırıklığıyla doluydu, otelin barına gitmeye karar verdim.

Boş kokteyl salonuna girdikten altı kadeh sonra sıkılmış ve yorgun görünen barmene baktım. Acı içkimden arta kalanları boşaltırken yüksek sesle soludum ve güdük viski bardağını cilalı ahşap tezgâhına doğru geri kaydurdım. "Bir daha," diye boş bardağıma başımı sallayarak talimat verdim.

Bana küçümseyerek baktığında, saygı duymadığı ünlü bir rock müzisyeni serseri olduğuma dair düşüncelerini neredeyse duyabiliyordum.

Bir içki daha istediğim için omuzlarının hayal kırıklığı içinde kamburlaştığını görünce döndü, istediğim şeyi alırken geniş sırtı bana dönüktü. Geri döndüğümde

Yarı boş burbon şişesini tezgâha koyup kehribar rengi sıvıdan büyük bir ölçü döktü. Gülümsedim çünkü duyularımı köreltmeye yardımcı olacağını ve belki de biraz uyumamı sağlayacağını biliyordum.

Soluk gözlerim onunkilerle buluştuğunda, onu yatağından alıkoyduğum için çok kızgın olduğunu görebiliyordum. Saatime baktığımda 2:40 olduğunu fark ettim ve iç çektim. Onu biraz rahat bırakarak bir tane daha doldurmasını istedim, hesabıma yazmasını söyledim ve asansörün bulunduğu tarafa doğru yöneldim.

Bir otel barına gitmem nadiren olurdu ama karanlık ruh halim derin, karanlık düşüncelere yol açmış ve başka bir depresyon dalgasını tetiklemişti. Hayatın değerini ilk kez sorgulamıyordum ve Layla olmasaydı, bu işten vazgeçeceğimi biliyordum. Barmen muhtemelen beni kurtarmıştı ama bunu kimse bilmeyecekti.

Deri ceketimin cebinden otel süitimin anahtar kartını çıkarıp, klik sesini duyana ve kırmızı ışığın yeşile döndüğünü görene kadar elektronik pedin önünde salladım. Kapıyı iterek açtım ve yıllardır sahip olduğum zenginlik ve statünün bana sağladığı lüks ortama girdim.

Beynimi unutmak için yeniden düzenleyebilecek hiçbir şey bulamamıştım ve hiçbir şey Grace'i geri getiremezdi: tatlı, canlı ve güzel kadını. Sarhoş olduğumda her zaman olduğu gibi, zihnim en uygunsuz zamanlarda hep tekrarlanan bir sahneye gitti.

Ölmek üzere olan eşimin kırılgan, hastalıktan harap olmuş bedenini kollarımda tutarken gözyaşlarımı tutamıyordum. Kalbim ve ruhum, şimdiye kadar sevdiğim tek kızın yakın kaybı karşısındaki tamamen zayıflatıcı çaresizlikle tamamen harap olmuş gibi hissediyordu.

Adından da anlaşılacağı gibi Grace ölümle son derece asil bir şekilde başa çıktı, yıkıcı acısı boyunca bana karşı cesurca ve şefkatle gülümsedi; ölüm karşısında sakin kaldı. İçten içe bunu benim için yaptığını biliyordum çünkü korkuyordum ve onu kaybetmekten korkuyordum.

Yüzüne doğru eğilerek, yanağımdaki zayıf tüy gibi nefesini zar zor hissettim ve gözyaşlarımla ıslanmış dudaklarımı usulca solgun ve susuz dudaklarına bastırdım. Gözlerimden süzülen yaşlarla ona hayatımda son kez veda öpücüğü verdim. Ona bakmak için geri çekildiğimde, son kez nefes aldı ve nefesi hemen kesildi.

Grace'in başına g e l e n l e r e hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Sevinç ve umudun kalbimi doldurduğu bir dönemden bir anda umutsuzluğa dönüşmüştü. Önümüzde bir ömür boyu sürecek mutluluk yerine, yaşam ve ölümün aynı anda yaşandığı koşulların içine atılmıştık.

Grace'in son anları haftalar değil de günler olarak tahmin edildiğinde, acı dolu hayalimde yere yığıldığım, bacaklarımın tutmadığı, kederimden yüksek sesle ve utanmadan çığlık attığım ve Tanrı'dan onu bana geri vermesi için yalvardığım üzücü bir sahne canlandırmıştım.

Ancak, tam da onun ölümünün gerçekleştiği ve narin kalbimin yanacağını ya da onarılamayacak şekilde paramparça olacağını düşündüğüm anda, ikisi de olmadı.

Hala sıcak ama huzurlu olan cansız bedenine bakarken, göğsümde daha önce hiç yaşamadığım türden sıkı bir bant oluştu. Kalbim dayanılmaz bir acıyla dolmak yerine hissizleşti ve dondu.

Sonsuza kadar seveceğimi düşündüğüm kıza baktım ve bir an için, kafamın içine çok sayıda duygu doluştuğu için koptuğumu hissettim ve duyularımı körelten parazit gürültüsü ve ezici bir acı yüzünden düşünemedim.

Grace'i kaybetmekten duyduğum üzüntüye rağmen, onu hayatım boyunca seveceğimi düşünmüştüm. Bastırdığım kederin tehditkâr dağının beni ezmesine izin vermek yerine, öfke beni ele geçirdi. Bir aile olarak geleceğimiz elimizden alındığında, kalbimin kırılmasına izin veremeyecek kadar dünyaya öfkeliydim.

Sonra sefalet barajı beni yakaladı ve yıktı.

Sevgilim öldükten sonraki ilk ay boyunca ne onun ne de benim hayatımın amacını görebildim. Ne de olsa onun beni, benim de sadece onu sevmem gerektiğini hissetmişim, o halde onsuz devam etmenin anlamı neydi? *Layla*.

Her zaman güneşli, biraz çekingen bir mizacım vardı. Grace'in öleceğini öğrendiğim gün değişti. O zamana kadar onun iyimserliği benimkini hep beslemişti.

Onkoloğun başucunda yorgun bir şekilde oturup palyatif bakımını tartıştığı günden beş gün sonra vefat ettiği güne kadar Grace hiç gözyaşı dökmedi. En azından benim önümde. Onun kadar cesur olduğumu söylemek isterdim ama değildim.

Gerçekte, o kadar derin ve hayatımı değiştiren bir şey yüzünden hissettiğim muazzam duygusal sefaletle savaşıyordum ki, hiçbir beceriklilik bununla mücadele edemezdi.

Şiddetli öfke beni ele geçirdi ve Grace'den iyi saklamama rağmen, diğer herkes öfkemin gazabını taşıdı. Doğal olarak çok kızgındım... karıma ve onun kadın doğum ekibine... Onları, özen gösteremedikleri ve Grace ile benim aramda kalıcı bir aşk hikâyesi olması gereken şeyi mahvettikleri için suçladım. Ama en çok da küçük güzel kızımı annesiz bıraktıkları için dünyaya kızgındım.

Burbonu yere atarken önce boğazımı, sonra da göğsümü yaktığı için irkildim; acı mideme yerleşirken yavaşça azaldı.

Bardağı komodinin üzerine koyarak siyah deri kemerimi çözdüm ve kot pantolonumdan kurtulana kadar ilmiklerden geçirdim. Elime dolayarak şifonyere doğru yürüdüm ve cüzdanımı arka cebimden çıkarıp yanına bırakarak yere koydum.

Ellerimi şifonyerin üzerine koyarak aynadaki yansımama bakmak için eğildim ve arkamdan bakan adamın cılız, perili figüründen nefret ettim. Zaman beni değiştirmişti.

Keder gülümsememi çalmış ve normalde parlak olan ela gözlerimi köreltmişti.

O donuk, kan çanağı gözlerin altında koyu mor halkalar vardı, bir zamanlar ışıltısında kötülük ve eğlence karışımı bir şey barındırdığını benim bile bildiğim aynı gözler. Beni B sınıfı filmlerden fırlamış kötü bir korsana benzeten bir sakalım vardı, çok fazla uzamış ve sevimsizdi ama kül rengi tenimin çoğunu örtüyordu.

Kaybım önemli bir fark yaratmış, bir zamanlar çekici olan görünüşümü mahvetmiş ve beni Grace'in tanıdığı adamın darmadağın bir kabuğu gibi bırakmıştı.

Dimdik durarak derin bir nefes verdim ve ağır kalbim göğsümde acıyla sıkışırken sesim yenilmiş gibi çıktı. İşin yükü bana kamusal yüzümü hatırlatıyordu, annesiz bir çocuğa bakan endişeli, özel bir adam olarak korkularıyla çatışıyordu; paylaştığımız sevgi ve hayatın tek gerçek, somut kanıtı.

Grace ile hayal ettiğimden çok daha farklı bir hayattı ama kişisel kaybım beni ne kadar derinden etkilemiş olursa olsun, Layla için devam etmem gerektiğini biliyordum.

Turneyi bir kez daha ertelemek grubu öldürebilirdi, bunu biliyordum ve diğer herkesin tavsiyesine uymak bana bir amaç, bir görev vermişti ama bu kızımı endişelendiriyordu ve çok geçmeden onun mutsuz hissetmesine yol açacağını biliyordum.

Yaptığım şey yüzünden kızımın mutsuz olması düşüncesinden nefret ediyordum. Annem Harper'ı işe aldığı anda, Layla'nın gelişme çağında istikrarlı olmasını sağlamak için yedi yıllık bir sözleşme yapmıştı. O zamanki düşüncesi, Layla'nın benimle birlikte kişisel bir öğretmen ve refakatçi ile seyahat edebilecek yaşa geleceği ya da o zamana kadar müzik kariyerimin düşüşe geçeceği yönündeydi.

Aklımın bir köşesinde, özellikle de Layla'nın yaşı ilerledikçe, zaman sınırlaması olan sözleşme hiç aklımdan çıkmıyordu. Panik duygusu ve Layla için bir sonraki adımın ne olacağına karar vermek için bir yıldan biraz daha fazla bir süre ile zaman kısa görünmeye başlamıştı.

Dadısı olmadan gelecekle yüzleşme konusunda umutsuz hissedeceğimi biliyordum. Ayrıca, Layla onu idol olarak görüyordu ve ben de öyle. Kızımı mutlu, ayakları yere basan ve güvende tutuyordu ve odaklanmam gereken en önemli şeyler bunlardı.

Harper'ın yanımda olması, Layla'nın gelecekteki yetiştirilme tarzıyla tek başıma yüzleşmekten çok daha iyiydi.

Benim için sorun Harper'ın genç ve çok güzel olmasıydı. Bir rock yıldızının dadısı olmak onun için heyecan verici bir macera olmalıydı. Bunun yerine, keder dolu bir evde işe alınmış ve her şeyi kendi başına çözmek zorunda kalmıştı.

Bize gelmeden önce Harper, erken çocukluk gelişiminin tüm yönlerini öğrenen parlak bir üniversite öğrencisiydi ve dadılık eğitimini finanse etmek için pilates ve yoga dersleri veriyordu. Evdeki herkes yaşı nedeniyle endişeliydi ve Harper'ın görünüşü ve yetenekleri göz önüne alındığında, pozisyonunun hayatının geri kalanında yapmak isteyeceği bir rol olmadığını düşünüyordu.

Fermuarımı açıp kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirip tökezleyerek çıkarırken bu düşünce canımı sıktı. Pantolonumu yerden alarak yüksek arkalıklı bir sandalyenin üzerine attım. Islak bara bakarak hiç düşünmeden ona doğru yürüdüm, açtım ve iki dinky İrlanda viskisi çıkardım.

Yatağın yanındaki komodine geri dönüp iki şişenin de mührünü açtım ve asansörde içtiğim yarı sarhoş burbonu tazeledikten sonra ceketimi omuzlarımdan çıkardım.

İçki içmek genellikle acımı hafifletir ve biraz dinlenmeme yardımcı olurdu, ama kocaman, boş yatağa sürünerek girerken bile; zihnimin anılarımı aktif tuttuğu o gecelerden biri olacağını söyleyebilirdim.

Her zamanki g i b i kafamda bir soru diğerini doğurdu.
*Harper'ın gitme vakti geldiğinde Layla'ya ne olacak?
Yedi yaşında bir çocukla nasıl çalışabilir ve seyahat edebilirim?*

Layla'nın büyümesine kim yardım edecek?

Ergenlik, memeler, sütyenler, regller, oğlanlar. Hay sikeyim. Yaptığım işle küçük kızımın hayatını nasıl dengeleyeceğim?

Yüzlerce soru: Hepsi Layla hakkında, kıymetlim, savunmasız küçük kız. Sorularıma cevap alamayınca, içimi tanıdık bir duygu daha kapladı: çaresizlik.

Çaresizlik huzursuzluğa, huzursuzluk da bir kez daha öfkeye dönüştü. "Lanet olsun!" Hayal kırıklığı içinde önce kimseye, sonra herkese... en çok da Tanrı'ya bağırdım.

Her kim 'Tanrı sana kaldırabileceğinden fazlasını vermez' dediyse, adalet duygusu çarpıkmış çünkü Grace öldüğünden beri hiçbir şeyle iyi başa çıkamıyordum. Aslında, işimle zar zor başa çıkıyordum ve bunların hepsi rol icabıydı.

Grace'in ölümünden yıllar sonra bile, çalışmak zorunda olduğum için kızımın ihtiyaç duyduğu ebeveyni olamayan kırık bir enkaz gibiydim.

Sorunlarımı çözmek için alkole güvenemeyeceğimi ve sonunda beni Layla'ya bakma konusunda daha az yetenekli hale getireceğini bilmeme rağmen, bulduğum tek teselli boş bir kadehin dibindeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

D Şafak, ertesi sabah gün ışığından daha fazlasını getirdi. Akşamdan kalma olmama rağmen zihnime berraklık getirdi. Gece ile gündüz arasında bir yerde üzgün küçük kızımın kaybolmuş ve benim eve gelmemi bekleyen bir görüntüsü vardı. Yalan değildi... altıncı his diyelim ama bebeğimin ihtiyaçlarının arttığını biliyordum.

Ben de büyürken kimsesiz bir çocuk olduğum için bu duygulardan payıma düşeni almıştım. Ailem çok çalışıyordu ama beni gerçekten tanımak için hiç zaman ayırmadılar.

Belki de 'zaman ayırmak' bunu tanımlamak için doğru bir yol değildir; belki de 'zamanım vardı' daha iyi bir tanımlamadır.

Ancak aynı şey benim için geçerli değildi. Bankada bir ömür boyu yetecek kadar para vardı, hatta daha fazlası. İşte o zaman danışmanların yanıldığına karar verdim. Benim yerim daha önce yaptıklarımı yapmak değil, daha sonra yapacaklarımdı.

Olmam gereken yer, evden binlerce mil uzakta başkalarını mutlu etmek değildi; kızım ve ben, plak şirketini ve organizatörleri mutlu etmek için sessizce acı çektik.

Takipçilerim beni ve müziğimi gerçekten önemsiyor olsalardı, yıllar sonra bile kederimi atlatmak ve kızıma destek olmak için alana ihtiyacım olduğunu anarlardı.

halkın gözünden. Böylece, sanki puslu havamdan çıkmışım gibi, nerede olmam gerektiğini anladım ve menajerim Derek'i arayarak son üç gösteriyi iptal etmesini söyledim.

"Bunu yapmak istediğine emin misin? İnsanlar konser için Bueno Aires'e gelmek için bir yığın masraf yapmış olacaklar," diye sordu, bu yüklü sorusu beni sahneye çıkmaya zorlamak için tasarlanmıştı. Sanki fikrimi değiştirecekmiş gibi, "Bazıları Güney Amerika'yı boydan boya kat etmiş olacak," diye ekledi.

Açıkçası, bu kararı hafife almamıştım ve rahatsızlık verdiğim ve hayal kırıklığına uğrattığım kişilerden özür diliyordum, ancak onların çoğu hayatlarını başkaları için yaşamıyordu. Kendime sahip çıkma ve aynısını yapma zamanının geldiğini hissettim.

"Evet, üzgünüm ama ben yokum," dedim kararlı bir şekilde. Derek, Grace ölmeden önce de sıkı çalışmaya yabancı olmadığımı, hayranlarımı ve takipçilerimi sevdiğimi biliyordu. Onun sorunu benim sorunum değildi çünkü küçük kızımı seviyordum ve bunu göstermemin zamanı gelmişti.

"En azından stres ya da başka bir şey için bir doktor raporu al; aksi takdirde tüm taraflara gelişmekte olan bir ülkenin gayri safi milli hasılası kadar pahalıya mal olacak." Beni görememesine rağmen başımı salladım. Haklıydı, bu şekilde hayranlar paralarını geri alabileceklerdi.

"Bitti. Bugün Richmond, Virginia'ya uçuyorum. Doktordan yarın için bir ev ziyareti isteyeceğim."

"Peki, eğer eminsen?" dedi tereddütle ve neredeyse kafasının içinde küfrettiğini duyabiliyordum.

"Organizatörlere haber vereceğim ve fırtınayı başlatacağım. Ne kadar süreceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Süresiz olarak. Gerekirse yıllarca. Eğer plak şirketi buna karar verirse, sonsuza kadar." Bir kez kararımı vermiştim, artık geri dönüşü yoktu. Garip bir şekilde özgürleştirici hissettirdi.

Telefonu bırakıp rahat bir nefes aldım ve Grace'in birinci yıldönümümüz için hediye ettiği kalın altın Rolex'ime baktım. Saat sabah 7:30'du. *Layla kahvaltı ediyor olacaktı.*

Skype uygulamasını seçerek Harper'ın telefonunu aradım ve saniyeler sonra cevap verdi.

"Hey, Harper, bebeğim nasıl?" Grace'i öğrendiğim andan beri sesimin hiç olmadığı kadar hafif çıktığını fark ederek sordum.

"Merhaba Cole, her geçen gün daha da şımarık ve akıllı oluyor, ne kadar sevimli olduğundan bahsetmiyorum bile" diye cevap verdi. Kızımın dadısı Harper'ın tatlı yüzü, Layla'yı göstermek için cep kamerasını çevirmeden önce parlak ve güneşli bir gülümsemeyle ışıldıyordu.

"Layla, baban Skype'ta."

Ekrana bakmak için başını kaldıran Layla'nın simsiyah saçlarının başının iki yanında iki kalın demet halinde olduğunu fark ettim.

"Baba," diye mırıldandı Layla ağzından neredeyse düşecek olan Froot Loops'un etrafında heyecanla. Eliyle ağzını kapattı ve tezgâhtaki tabureden aşağı atladığında hızla gözden kayboldu.

Sonra bir baktım, ekran titriyor.

"Dayan, Layla." Layla'nın Harper'ın kolunu çektiğini hayal ettim. "Bana bir saniye ver Cole," dedi Harper cep telefonunu tezgâhın üzerine koyarken ve ben de mutfağın tavan vantilatörünün hızla dönmesini izlerken.

Saniyeler sonra, Layla'nın odak dışında kalan küçük burnu göründü ve hemen ardından yakın çekimde genişçe sırtan ağzı geldi. Harper'ın onu nazikçe uyardığını duydum, "Hayır bebeğim, biraz daha uzakta tutmalısın yoksa baban güzel yüzünün sadece bir kısmını görecek."

"Tamam ama onu öpmek istiyorum," diye cevap verdi, Harper'ın isteği karşısında kafası biraz karışmış gibiydi.

"Tabii ki baban seninle konuşmayı bitirdiğinde ekranı öpebilirsin ama şimdilik ekranı tutmama izin vermelisin, böylece hem onunla konuşabilir hem de onu görebilirsin. Eğer çok yakın olursa, konuşurken onun muhteşem yüzünü göremezsin."

"Ah," dedi birdenbire anlamış gibi. "Seni görüyorum baba, sen beni görüyor musun?" diye sordu, tekrar öne eğilerek ve Harper'ın sözüne tam olarak güvenmeyerek.

Ona dürüstçe, "Evet bebeğim ve dün olduğundan çok daha güzel görünüyorsun," dedim.

Karşılık olarak verdiği utangaç gülümseme görülmeye değerdi. "Bana bak baba, brunch'larım var." Saçlarını iki elinin arasında döndürerek bana dişlek bir sırıtış attı.

Harper kıkırdarak, "Bir sürü," diye düzeltti onu.

"Ne zaman cep telefonuyla konuşmayı bırakıp bana doğru düzgün sarılabileceksin?" Muhtaç sorusu beni hazırlıksız yakaladı, çünkü daha önce böyle bir şeyi hiç bu kadar açık ifade etmemişti. Bunu yapmak için şimdiye kadar sakladığı için hemen şükrettim, çünkü aniden onunla birlikte olmamak kalbimi kanattı.

"Yarın Froot Loops'unu seninle paylaşmayı teklif etsem ne dersin?" Ona yolda olduğumu söylemek için can atarak sordum.

Bir an için arkasındaki kâseye baktı, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Kaşları çatıldı, bir an için ağzını kapattı ve sonra iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse baba, yarına kadar hiç kalacağını sanmıyorum. Bütün gece uyuduktan sonra oldukça açım."

İfademle ne demek istediğimi anlayacak bir kavrayışa sahip olmadığını fark ettiğimde dudaklarımdan yumuşak bir kıkırdama geçti.

"Peki, kutuda kaç tane kaldı?" Ben sordum. "Harper?"

Babam kaç tane döngü olduğunu bilmek istiyor. Kurabiyeler kutunun içinde, bakabilir misin? Onları saymasını ister misin baba?"

"Harper, yarın kahvaltı yapmama yetecek kadar Froot Loops kaldı mı?" diye sorduğunda yine kıkırdadım.

Harper cep telefonunun arkasındaki bir yerden, "Elbette, yeni bir kutu," diye haber verdi.

"Bugün Loops istemiyor musun? Onları cep telefonuna nasıl koyacağımızı bulmamız gerekecek. Belki ev telefonundan ararsan daha iyi olur çünkü orası daha büyük," diye akıl yürüttü Layla.

"Hayır, bebeğim, anlamıyorsun. Eve geleceğimi ve yarın uyandığında orada olacağımı söylesem ne derdin?" Açıkladım.

Layla'nın gözleri ekranın ötesine kaydı ve Harper'a baktığını anladım. "Babam beni görmeye gelse sorun olur mu?" Dadısından izin istediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama bazen kafasının karışması ve işlerin nasıl yürüdüğünü anlamaması onun suçu değildi.

Onunla birlikte olamamak çok zordu. Onu üç uzun hafta boyunca görmemiştim ve sözleri canımı yaksa da turu bırakıp eve dönme kararımı geçerli kıldı.

"Burası babanın evi Layla, burada yaşadığını biliyorsun. İşe gitmesi gerekiyor ama az önce sana eve döneceğini söyledi. Bu şimdiye kadarki en iyi haber değil mi?"

Layla'nın yüzünün kocaman bir sırıtışa dönüşmesini izlemek kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Harika bir haber," diye onayladı. "Baba, annemi de yanında getirir misin? O senin gibi Harper'ın cep telefonunun içinde değil."

Tıkandım. Tarif edilemez birkaç saniye boyunca konuşamadım, konuşamadım çünkü Grace'i gömdüğümünden beri ilk kez Layla isteğiyle beni ters köşeye yatırmıştı.

Harper sanki Layla'nın sorusunun ağırlığını hissetmiş gibi hemen araya girdi ve sessizliğimi örttü. "Tatlım, neden geri dönüp iyi bir kız gibi mısır gevreğini ıslanmadan bitirmiyorsun, sonra Jaden ve Tom'la oyun randevumuz için hazırlanacağız," diye beni ikna etti.

Layla'nın cevap vermesini beklemeden, "Bir saniye Cole, tezgâhtan inmesine yardım ediyorum," diye ekledi. Bir kez daha cep telefonunu yüzü yukarı bakacak şekilde tezgâhın üzerine bıraktı ve Layla'yı kaldırarak sırt üstü yatırdı.

Zemin. Telefonunu eline alan Layla'nın mutfak tezgâhının etrafından dolaştığını ve gözden kaybolduğunu gördüm.

Harper'ın araya girmesi, o yüzünü kendine çevirmeden önce sakinliğimi toparlamam için gereken zamanı bana vermişti.

"Üzgünüm, geri döndüm," diye haber verdi, sanki döndüğünü göremiyormuşum gibi.

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldandım sessizce, neye minnettar olduğumu açıklamaya gerek duymadan.

"Ne zaman istersen," diye yatıştırdı hüzünlü bir gülümsemeyle. "Duyduğun gibi, eve dönüyorum."

Gülümsedi ve heyecanlanmış gibi gözlerini açtı. "Burada ne kadar kalacaksın? Matty'ye haber veririm çünkü bu hafta akşam yemeği için özel bir şey planlamamıştı. Ben sadece Layla'nın yaptığı türden şeyler yiyorum," diye ekledi utangaç bir ifadeyle.

"Bugün eve geliyorum. Uçakta yiyecek bir şeyler alırım. Matty'ye bu akşam için endişelenmemesini söyle... Dışarıdan bir şeyler alırız. O zaman ona yetişirim ve o da hepimiz için birkaç menü hazırlar."

"Yani eve bir günden fazla bir süre için mi geliyorsun?" diye sordu şaşırılmış bir sesle.

"Evet, kızımı tanımanın zamanı geldi diye düşündüm," diye cevap verdim özür dileyen bir ses tonuyla.

Harper dudaklarını büzdü ve Layla'nın kahvaltısını yaptığını bildiğim yere baktı, sonra daha yoğun bir şekilde bana döndü.

"Onu tanıyorsun Cole. Bunu kendine yapma. Daha önce tüm o kesin taahhütlerin vardı..." Nasıl ifade edeceğini bilemediği için durakladı. "Ve Layla... onu sevdiğini biliyor." "Bazen birini sadece sevmek yeterli değildir. önemli olan hareket etmenizdir."

Harper'ın parlak mavi gözleri yumuşadı ve bana yavaş bir gülümseme verdi. "Sen iyi bir adamsın Cole Harkin ve Layla eve kalmaya geldiğini anladığında muhtemelen

Heyecandan altına işeyecek," diye düşündü ve telefona tekrar sevgiyle bakarken kıkırdadı.

Harper'la birkaç dakika daha sohbet ederek nereye gittiklerini ve ziyaret ettikleri ailenin nasıl biri olduğunu öğrenmeyi başardım. Harper'ın muhakemesine güvenmediğimden değil ama Layla'nın oyun arkadaşlarının kim olduğunu bilmek, eve döndüğümde onunla yapacağım ilk konuşma için başlangıç noktam olacaktı.

Harper'la yaptığım görüşme sona erdiğinde, gelmeyişimle ilgili haberler yayılmadan önce şehirden ayrılmamın önemli olduğunu biliyordum. Hiç şüphe yok ki hayranlarımı kaybedecektim ve bazıları kızacaktı ama bu kızımı kaybetmekten daha iyiydi.

Derek'i bir kez daha aradığımda haberlerin sabah 9:00'da çıkacağını öğrendim. *Saate* baktığımda 8:10'u biraz geçtiğini gördüm. *Gitmeme gerekiyordu. Derek sabah 8:30 için bir araba ayarladı ve yumuşak bir geçişten sonra eve doğru yola çıktım. Arabadan grup arkadaşım Fletch'i aradım. hiç şaşırmadım.*

"İstediğiniz kadar uzun sürebilir. Bu bize başka gruplarla birkaç işbirliği yapma fırsatı verecek. Kendini mutlu etmeye odaklanmanı istiyoruz Cole."

İçten içe ruh halimdeki dalgalanmaların ve içki içmemin giderek kötüleştiğini biliyordum. Grace'i kaybetmemin üzerinden uzun zaman geçmiş olmasına rağmen, çoğu gün kederim hâlâ öldüğü günkü kadar tazeydi.

SinaMen bir grup olarak Grace ölene kadar neredeyse on yıl boyunca durmaksızın çalıştı. Ama o öldükten sonra kendi müziğimi dinlemeyi çok duygusal buldum. Nüksetmemin nedeni kısmen buydu; hayranlarımızın duymayı beklediği şarkıları çalmak bazen beni çok etkiliyordu; özellikle de Grace hakkında yazılmış olanları.

Tanrılar benden yanaydı çünkü neyse ki duygusal çöküşüm bir Pazar günü olmuştu ve otelin dışındaki sokak hâlâ sakindi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

A Derek'in tahmin ettiği gibi, yarattığım boktan fırtına bana karşı pek de nazik değildi. Şahsen umurumda bile değildi, çünkü kendimi sevgilimle birlikte olmaya mecbur hissediyordum.

Kızım. Grace'in ölümünden beri koşullar zordu ve ilk kez ne yapacağımı bilerek uyanana kadar inkâr içindeydim.

Bu gerçek bana bir vahiy gibi gelmişti ve bu süreçte Layla'nın babası olarak temel ihtiyaçları dışındaki her şeyi göz ardı etmiştim. Havaalanından eve dönerken, Derek'in beni karşılaması için gönderdiği arabada oturdum ve grubu Layla'ya yaklaşmamak için bir bahane olarak kullanıp kullanmadığımı düşündüm.

Bunu gerçekten yaptım mı? Eğer yaptıysam, annesine çok benzediği için miydi yoksa daha derin, daha Benim de onu kaybetmekten ölesiye korkmam gibi temel bir nedeni var mı?

Onu kaybetmekle ilgili korkularımı itiraf etmek Göğsümde bir şok hissettim. Nefesimi kesti. Başımı salladım çünkü bu düşünce anlaşılmazdı. *Şüphesiz Tanrı iki kızımı da benden çalacak kadar zalim olamaz.* Sorun şuydu ki, artık Tanrı'ya güvenim kalmamıştı.

İnancımı kaybettiğimi hissetmeme rağmen dua etmeye devam ederek kendime meydan okudum: Layla'nın güvenliği, gücü ve rehberliği için. Bu çelişki bana pek iyi gelmedi çünkü

Grace'in ölüm şekline çok kızmıştım. İnanmam gereken birinin, kendisine güvenen insanlara böylesine acı ve ıstırap çektirmesi kavramıyla mücadele ettim.

Şoför ağır metal kapılara yanaştığında ve ben de el çantamdan elektronik kumandayı aldığımda hâlâ inançlarımdaki boşluğu çığniyordum. Kumandayı metal bariyerlere doğrulttuğumda gürültülü bir şekilde takırdadılar ve ardından gelen kablolu vızıltı sesi ayrıldıklarını işaret etti.

Eve dönmek bana rahatlama hissi verirdi ama Grace gittiğinden beri evi ilk gördüğüm an kalbim hep hüznle doldu. Anında batıyor ve boğazımda mide bulandırıcı bir his yükseliyordu.

Baktığım her yerde Grace'i gördüm: manzarada, küvette, duşta, şifonyerin yanında uzun kuzguni saçlarını tararken.

Karışık anılar hem mutlu hem de hüznü güçlü duygular uyandırdı. Bir zamanlar sadece içinde bulunarak bile odayı aydınlatan canlı, neşeli küçük güzelliğin görüntüleri, onu yok eden hastalığın hayatından çaldığı tükenmiş, bitkin iskelet çerçevesiyle karşılaştırıldı.

Arabadan indiğimde, U şeklindeki üç katlı devasa binaya bakakalmıştım. Aile yadigârlarımızı tavan arasında saklamanın romantizmi, böylesine geniş bir araziye sahip böylesine büyük bir mülke sahip olmanın pratikliğini geride bıraktığından, bizi eve ikna eden yuvarlak tavan arası odası penceresiydi.

Evde hiç kullanmadığımız binlerce metre kare alan vardı. Matty ve Stuart'ın batı kanadında bir süit odaları vardı, Fred ve Ramona, bakım görevlimiz ve hizmetçimiz ise bina dışında yaşıyordu. Peter ve Diane, peyzajcılarımız ve zemin ekibimiz ise doğu kanadında yaşıyordu.

Harper'ın Layla'nın süitinin yanında oyun odası, banyo ve yatak odasından oluşan bir süiti vardı. Benim yatak odam Harper ve Layla'nınkinden koridorun sonundaydı.

Kapıyı açarak içeri girdim ve arkamdan sessizce kapattım. Geniş merdivenlere göz gezdirirken mandalın tıkırtısı boş geliyordu. Grace'i taşıdığımız ilk gece ikişer ikişer yukarı taşıdığım merdivenin aynısıydı. Onu kaldırıp omzuma attığımda yüzünde beliren şaşkın ifadeyi hatırlayınca gülümsedim çünkü onu yatağıma yatırmak için sabırsızlanıyordum.

Onu şakacı bir şekilde yatağın ortasına fırlatarak gıdıklamıştım ve eğer yeterince düşünürsem, bazen kahkahalarını hâlâ duyabildiğime yemin edebilirim. Bu anıya üzülerek gülümsedim.

O gittiğinden beri, ne zaman o yöne baksam ya da geniş, heybetli koridora göz gezdirsem, kalbimde geçmeyen bir sızı vardı. Evimizi bebekler ve evcil hayvanlarla doldurmakla ilgili tüm hayallerimiz artık toz olmuştu.

Sertçe nefes alarak kendimi toparladım, ne kadar düştüğümü fark ettim ve mutfığa doğru yürüdüm. Matty büyük bir tahta üzerinde hamur yoğuruyordu ve taze pişmiş muzlu ekmeğin kokusu mutfakta sarhoş edici bir şekilde yayılıyordu.

"Oh, buradasın!" diye haykırdı, hemen pişmemiş bej rengi topağı bıraktı, ellerini bir beze sildi ve aceleyle önüme geçti.

"Başka nerede olabilirim ki?" Ben de karşı çıktım.

"Siyah düğmeli gömleğinin una bulanmasını istemiyorsan bana sarılman gerekecek," diye şaka yaptı hoş bir gülümsemeyle.

Küçük bedenini kollarıma almak için eğildim, onu sevgiyle sıktım ve gitmesine izin verdim. Geri adım atarak onun gülümsemesini yansıttım. "Layla ve Harper henüz dönmedi mi?"

Matty omzunun üzerinden baktı, çoktan hamura geri dönmüştü. Hamuru eline alarak çalkalayıcıdan aldığı unu tahtanın üzerine serpti ve farklı yönlerde katlayarak hamuru manipüle etmeye başladı.

"Jaden ve Tom'un ailesiyle birlikteler. Cressida çok hoş bir kadın ve çocuklar beş ve altı yaşlarında, yani Layla'nın yaşlarında. Cressida yine hamile, o yüzden sanırım bizimkileri oraya davet ederek kendi çocuklarını beladan uzak tutmaya çalışıyor. Harper'ı bilirsiniz, o okullu bir öğretmen görünümüne sahip ve o etraftayken herkes uslu durur."

Tarifine kıkırdadım. Harper'dan şahsen gördüğüm bir şey değildi, bu yüzden aklıma dikkat etmem gerektiğini not ettim.

"Pekala o zaman, sanırım kimse yoksa duşa girip üzerimi değiştireceğim," diye cevap verdim.

"Bekle. Eve dönmene sevindim. Bu sefer ne kadar süreceğini söylemek ister misin?"

"Süresiz olarak. Kızıma tüm dikkatimi vermemin zamanı geldi. Son üç işi batırdım... oh, aklıma gelmişken, William Martin'den bu akşam eve dönerken bir ev ziyareti yapmasını isteyebilir misin?"

"Hasta mısın?" diye sordu, aile doktorumuzdan bahsedilince omuzları kulaklarına fırlarken kaşları saç çizgisine doğru fırladı.

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sakin ol. Sadece sözleşmemizden çıkmak için bir not yazılması gerekiyor. Organizatörlerin sigorta şirketine verip herkesin kefaletini ödemesi için." Matty'nin gözle görülür bir şekilde rahatladığını ve başını salladığını gördüm.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Tamam, ekmeği fırına verir vermez halledeceğim. Git duşunu al ve biraz kestir. Bok gibi görünüyorsun... ve tıraş ol," diye sonradan emretti.

Omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde sıırıttım. Haklıydı; gerçekten de bok gibi görünüyordum. "Evet anne," diye alaycı bir şekilde cevap verdim ve hemen kafamın arkasına küçük bir hamur topuyla vuruldu.

"Bu ne içindi lan?" Sorunun içinden kıkırdayarak sordum.

"Çok fazla umursamıyormuş gibi davranmaya çalışırken ukalalık ettiğim için," diye cevap verdi.

"İstediğin kadar numara yapabilirsin, beni sevdiğini biliyorsun," dedim ona göz kırparak ve başka bir hamur topundan kaçarak. "Ve acilen gelip cilalı zeminimden bu pisliği toplayabilirsin. Eğer iz bırakırsa cila masrafını maaşımdan keserim," diye ekledim, tepkisini ölçmeden merdivenleri ikişer ikişer çıkarken.

Matty ile şakalaşmak birkaç dakikalığına keyfimi yerine getirdi ama yatak odamın kapısını açar açmaz Grace'in kokusunun hâlâ içeride olduğuna yemin edebilirim.

Kalbim hemen ağırlaştı, etrafımdaki sürekli hatırlatmalar yüzünden içimdeki acı hâlâ taze. Harper ve Matty onun kıyafetlerini uzun zaman önce atmışlardı, bu yüzleşemeyeceğim bir şeydi. Grace'in kişisel eşyalarının çoğunu almıştım: ehliyeti, pasaportu, mücevherleri ve hepsini Layla onları alabilecek yaşa gelene kadar bankadaki kişisel kasama koymuştum. Yani ondan geriye sadece bir parfüm şişesi kalmış olsa da Grace hala yatak odamızda varlığını sürdürüyordu.

Baktığım her yerde o vardı, çünkü tasarım mobilyaların her bir parçası, lüks desenli kumaşlar, yatağımızın üzerindeki beyaz örtüler ve gördüğüm her duvar resmi onun tarafından seçilmişti.

Derin bir nefes daha alarak banyoya girip duşu açarken depresif duygularımı kontrol altında tutmaya çalıştım.

Evde olduğumdan mı yoksa önceki gece uykusuz kaldığımdan mı emin değildim ama aniden iliklerime kadar yorulmuştum ve sıcak buharlı su fiskiyelerinin altında oyalanmadım. Kurulandıktan sonra pamuklu çarşaflarımın arasına girdim ve hemen uykuya daldım.

"Babacığım. Babacığım?" Küçük tatlı ses uykumu böldü ama kulaklarıma müzik gibi geldi. Gözlerimi açıp başımı dirseğime yaslamak için hızla ayağa kalktım ki minik, muhteşem kızım gözlerimin içine baktı, cüssesi

Başını derin yaylı yatağın hemen üzerine ve yüzümün hizasına yerleştirmek için tam olarak doğru yükseklikte.

"Ah, hey, benim küçük güzelim, nasılsın?" Onu kucağıma kaldırırken oturmak için pozisyon değiştirerek sordum. Onu da yanıma alarak yatak başlığına yaslandım ve kulağı kalbimin üzerinde durdu.

"Güzel," diye cevap verdi hareket etmeden.

"İyi mi?" Sordum ve daha fazlasını bekledim, elim otomatik olarak vücudunun uzunluğunu yaydı ve küçük kolunu arkasına sıkıştırdı.

"Evet, Jaden'ın annesinin arka bahçedeki kocaman çiçekli saksı bitkisine işemesi ve kışına şaplak yemesi dışında. Babası ona çişini herkesin içinde yaptığı için hapis cezası alacağını söyledi."

Üzerimde yattığının bilincinde olarak, ses tonunun ciddiyeti yüzünden gülmemeye çalıştım. "Bebeğim, çişini dışarı çıkaran erkeklerle takılman doğru mu bilmiyorum," diye onayladım.

Bana bakmak için doğrulduğunda gözlerimin içine baktı, kocaman gri gözleri sanki bana söyleyeceği şey çok önemliymiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. "Sorun yok baba. Bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum çünkü Cressida, bu arada annesi, ona bir daha yaparsa pipisini keseceğini söyledi. Sosis çiş demektir, değil mi?" Başımı salladım, gülme ihtimalime karşı konuşamayacak kadar eğlenmişim.

"Şey," diye başladı her şeyi bilen bir tavırla, yüzündeki ifade neredeyse ciddi olduğunu anlamama neden olacaktı, "Jaden Callahan'ı tanıyorsam, beni dinlemez. Babası onun asla dinlemediğini söylüyor. Bu yüzden Jaden'ın çişini daha uzun süre yapabileceğini sanmıyorum, çünkü yapmaması söylenen şeyleri yapmaya devam ediyor."

"Hmm, belki de bu Jaden'ı kendim için kontrol etmeliyim. Onu ve ailesini bu Pazar günü yemek yemeye davet etmeye ne dersiniz?"

"Burada mı? Bu evde mi?" diye sordu, sesi kuşkuyla yükseliyordu.

"Başka nerede olacak, bebeğim? Tabii ki burada olacak."

Kaşları çatıldı ve başını salladı. "Çocukların benimle oynamasına izin vermiyorum," diye karşı çıktı.

"Ne zamandan beri?"

"Matty Harper'a çocuk yok dediğinden beri, çünkü hepsinin annesi senin pantolonuna girmek istiyor."

Layla bana tam bunu söylediğinde, sahanlıkta Harper'ın sesini duydum.

"Layla, saç tokası kavanozunu bulman çok uzun zaman alıyor," diye düşündü.

"O benimle, Harper." Yaklaştığını duyunca tekrar seslendim, "Sorun yok, içeri gelebilirsin. Ben terbiyeliyim. Bir erkek yatakta ne kadar çıplak olabilirse o kadar terbiyeliyim," diye ekledim kapıyı iterek açarken. Bunu söylerken hiçbir şey kastetmemiştim ve son kısmı neden söylediğimi bile bilmiyorum, ama bir kez söyledikten sonra bunu sahiplenmem gerekiyordu.

"Bu küçük hanım ben uyurken yüzüme bakarak beni korkuttu ama biliyor musun? Uyanmak için daha iyi bir manzara düşünemiyorum," diye itiraf ettim, Harper'la konuşurken Layla'ya bakıyordum.

"Biliyorum, o bir bebek, değil mi? Bazen ona bakabildiğim için şanslı olduğumu hissediyorum. O bir hazine" diye ekledi.

"Ve bir zevk. Cressida'ya benimle ilgilenmenin bir zevk olduğunu ve babamın harika olduğunu söylemişsin."

Harper kıpkırmızı kızardı; renk sadece yanaklarına ulaşmadı, aynı zamanda boynundaki deriyi de koyu kırmızıya boyadı.

"Teşekkürler Layla, ama bu cümleyi bitirmelisin çünkü onun harika bir baba olduğunu söyledim."

"Ah, bu benim balonumu patlattı. Bir an için benimle ilgili planların olduğunu düşündüm Harper." Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz kafama yumruk atmak istedim.

Bu, annesiz çocuğumun yirmi altı yaşındaki dadısıydı ve ben uygunsuz davranışlarımla çizgiyi aşmıştım.

Benimle birlikte olduğu süre boyunca rahat bir ilişkimiz olmuştu ve ben onu ailemden biri olarak görüyordum. Tüm bu yıllar boyunca hiç çapkınlık yapmadım ya da onun işvereni olarak konumumu aşmadım.

"Layla, hadi aşağı inelim ve babanın giyinmesine izin verelim. Matty bu sabah ona yalvardığın muzlu ekmeği yaptı." Matty'nin ekmek yapmasından söz edilince Layla yataktan fırladı.

Layla bacaklarının onu taşıyabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde kapıdan çıktı, ağır ve küçük adımları uzaklara doğru geri çekildi. Harper'a dönüp baktığımda, yatak odamın kapısını kapatmaya başlarken yaptığım yorumdan duyduğu rahatsızlığı fark ettim.

Kapı arkasından usulca kapanırken, "Teşekkürler Harper," diye mırıldandım. "Kahretsin," diye küfrettim ve hayal kırıklığı içinde başımı yatak başlığına vurdum. Bir an için yaptığım şeyin şaşkınlığı içinde oturdum. Grace'le tanıştığım günden beri hiç flört etmemiştim ama aptal ve boktan zihnim istemeden de olsa bunu en çok ihtiyacım olan kişiyle yapmıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

F Layla ve Harper aşağı i n d i k t e n sonra birkaç dakika boşluğa baktım, zihnim tamamen bomboştu. Sonunda yapabileceğim tek şeyin özür dilemek ve Harper'ın beni affetmesini ummak olduğuna karar verdim.

kin tutmazdı.

İsteksizce kıcıımı yataktan çıkardım ve en başta asla geçmeye çalışmamam gereken köprüyü inşa etme girişiminde büyük bir parça mütevazı turta yemeye hazırlandım.

Temiz bir kot pantolon ve yumuşak mavi bir tişört giyerek, aşağı inmeden önce bir kez daha işemek ve ellerimi yüzümü yıkamak için banyoya girdim.

İşerken aynaya baktığımda Matty'nin gördüğünü gördüm. Uzun zamandır arkasına saklandığım köhne sakalım gitmeliydi. Kendimi silkeledim ve sarkık sikimi bir kenara koydum.

Lavaboya doğru dönerek Grace'in ölmeden önceki Noel'de bana aldığı son teknoloji ürünü elektrikli tıraş makinesini aldım. Kutuyu açtığımda sırtışıını hatırlayınca derin bir iç çektim ve kıkırdadım.

"Bir gün... hepsi çıkacak," diye şaka yapmıştı, "hazır olduğun zaman için bunu alayım dedim." Grace sadece

beni fotoğraflarda sakalsız görmemişti. Bir pişmanlık acısı daha göğsüme saplandı.

"Sanırım artık hazırım Grace," diye yüksek sesle mırıldandım ve çalıştırdığımda akışımı kesmekle tehdit eden duygu dalgasından kurtuldum. Sakalım yok olurken çıkan tiz ve pes çıtırtı sesleriyle birlikte titreşen bıçakların alçak ve sabit vızıltısı katartık hissettirdi.

Yavaş yavaş, santim santim solgun tenim ortaya çıktı. Açıkta kalan ve kalmayan tenim arasındaki farkı ve iştahım kaybolduğunda zaman içinde yaşadığım kilo kaybıyla yanaklarımın ne kadar çukurlaştığını çok geç gördüm.

Sakal bittiğinde, neredeyse Grace'in o birkaç kısa gün içinde görüldüğü kadar hasta görünüyordum. Yüzüm eski haber bültenlerinde gördüğüm savaş esirlerinin görüntülerini andırıyordu.

Ne kadar perişan görüldüğümün şaşkınlığı içinde, ruhsal durumumdan kaynaklanan ihmalin etkilerini görmezden gelemiyordum, çünkü aynada bana bakan görsel temsil beni derinden sarstı. Görünüşüm güzel değildi ama yüzüm karımı kaybetmenin kalbimi ne kadar harap ettiğinin kanıtıydı.

Bir an için karşı koyamayacak kadar zayıf hissettim, ta ki Layla'nın görüntüsü bencil düşüncelerime girene kadar. Kendimi toparlamam için yeterli bir uyandırma çağrısıydı... kendim için değilse bile, onun için.

Grace gitmişti ve nihayetinde Layla'nın sahip olduğu tek şey bendim, bu yüzden hatalı davranışlarımı değiştirmeyi ve vücudumu fiziksel uygunluğunun zirvesine geri getirmeyi ona borçluydum.

Yıllardır Grace'i kaybetmek sadece bana mahsus bir şeymiş gibi davranıyordum, ancak harap olmuş görüntüme bakmaya devam ederken, kederimden kurtulmak için mücadele etmem ve kızıma bakacak gücü bulmam gerektiğini biliyordum. Bir başka düşünce daha beni sardı: Layla bir gün neyi kaybettiğini gerçekten anlayacaktı ve o gün geldiğinde ona destek olmaya hazır olmalıyım.

Birdenbire bir amacım oldu ve ne yapmam gerektiğini anladım. Önceki yıllar ne kadar zor geçmiş olursa olsun, küçük kızımın Grace'in bizi içinde bıraktığı koşulları dengelemesine ve kabullenmesine destek olacak şey gelecekte yapacaklarımdı. Bir şekilde aradaki boşlukları doldurmanın yollarını bulmalıydım. Nasıl... Hiçbir fikrim yoktu.

"Baba, burada çok uzun zaman geçiriyorsun," dedi Layla düşüncelerimi bölerek. "Yüzündeki kıllar nerede?" diye sordu, yaklaştı ve kocaman yuvarlak gözleriyle uzun bedenime baktı. Eğilerek onu kucağıma aldım ve anında yüzümdeki pürüzsüz teni avuçlayıp iyice inceledi. "Bunu çenendeki o tüylü pürüzlü şeyden daha çok seviyorum" diye itiraf etti.

Yüzüme bir sırtıma yayıldı. "Gülümsediğinde çok yakışıklı görünüyorsun baba. Bak şuranda şirin delikler var," diyerek gamzelerimin her birine bir parmağını soktu. "Bu halinden çok daha iyi," diye ekledi, kaşlarını çatarak sert bir yüz ifadesi takındı ve dudaklarını bir çizgi haline getirdi.

"Hmm, öyle görünüyorum, ha?"

"Mm-hm, çok, mutfakta pencereden dışarı baktığında olduğu gibi," sesi mırıldanırken başını salladı.

Kızım haklıydı. Arka bahçemize bakmak bana hep Grace'i hatırlatırdı. Sanırım o zamanlarda düşüncelerim sandığımdan daha az özeldi; eğer yüz ifadem hikâyemi anlatıyorsa. "O zaman daha çok gülümsemeliyim, ha?" diye sordum.

"Yaşasın, çok isterim," diye heyecanla haykırdı ve minik kollarını boynuma dolayarak yanağını yanağıma yaklaştırdı. Onun yumuşak tenini yüzümde hissetmek kalbimdeki soğuğu ısıttı.

Başını bana bakacak kadar geriye eğdi, dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce bir saniye bakışlarımı tuttu. "Hadi baba, Harper bütün muzlu ekmeği yemeden önce. Matty hep ondan saklamak zorunda kalıyor."

Matty'nin bunu yaptığı düşüncesiyle tekrar kıkırdadım. "Pekâlâ. Yolu göster, bebeğim. Bir dilimi kaçırmak istemem

eve döndüğüm ilk gün güzel şeyler."

Layla kıvrılarak kurtuldu ve ben de ayakları yere değene kadar onu vücudumdan aşağı kaydırdım. Elimi tuttu, ağırlığını beni kendisiyle birlikte çekmeye verdi, aşağı inerken bana tekrar tekrar sıırttı.

Mutfağa vardığımızda Layla elimi bıraktı ve koşmaya başladı. Teninin benimkine değmemesi kalbimin yeniden sıkışmasına neden oldu, çünkü onun küçük hayatının neredeyse on dokuz ayını turlayarak kaçırmıştım.

Birdenbire suçluluk duygusuyla darmadağın oldum çünkü hayat verdiğim bu küçük insan - annesinin uğruna hayatını verdiği bu küçük insan - bu kadar çok şeyin üstesinden gelmişti ama bakım dengesi olması gerektiği kadar eşit dağıtılmamıştı.

Mutfağa girdiğimde Harper ve Matty'yi sohbet ederken gördüm.

Harper bir yandan mutfak tezgâhına yaslanmış, Matty de diğer yandan ona bakıyordu. Her ikisi de duruşlarını yansıtan kahve fincanlarına sarılmışlardı. Sahnenin normallliği içimde sıcak bir his uyandırdı. Bana bakmak için dönen Matty tezgahın etrafında döndü.

"İşte burada. Şimdi benimkini alabilir miyim?" Layla beklenti içinde sordu.

Matty sevgiyle gülümsedi ve kızımınla konuşmak için eğildi. "Evet, harika bir iş çıkardın ve vay canına, babanın ne kadar yakışıklı olduğuna bak şimdi çenesine yapışmış o hayvan yok."

Layla da Harper gibi gözlerini kısarak bana baktı ve ben de Harper'ın kurtulmak üzere olan gülümsemesiyle savaşmasını izledim. "Ben de aynı şeyi söyledim," diye onayladı Layla, tabureye tırmanırken kendinden memnun görünüyordu.

Tezgâha iki dilim muzlu ekmek ve bir kahve, benimkinin yanına da bir bardak süt ve Layla için bir dilim koyan Matty, kilere gidip çantasını çıkardı. Çantasını her zaman aşağıya, mutfağa getirme ihtiyacını hiç anlamamıştım.

"Doğru, Harper bana paket yemekten bahsetti. Tartışmayacağım çünkü yolda sana yedirdikleri onca ıvır zıvırla fazladan kaloriye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun ama yarından itibaren o sıska, sırık gibi kışını şişmanlatacağım ve içine biraz vitamin koyacağım. Sağlıklı bir beslenme planına giriyorsun. Yarın akşam yemeğinde yağsız biftek, fırında patates ve bol salata var. Daha sonra sipariş verirken yarınki menüyü de göz önünde bulundurmak isteyebilirsin."

Ne yiyeceğimin söylenmesine kızmak yerine, bir değişiklik olsun diye Matty tarafından annelik yapmak iyi hissettirdi. Haklıydı; otobüste uzun süre kötü paket yemekler ve standart otel yemek menüleri, her yerde aynı eski yağlı şeyleri yemem anlamına geliyordu.

Turu bırakıp eve dönmek konusunda en ufak bir çekincem olsa bile, kızımın sıcak karşılaması, Matty ve Harper'ın tanıdık yüzleri ve Matty'nin açık sözlü konuşması geri döndüğüm için mutlu olmamı sağladı.

Matty'nin ayrılışından sonraki bir saat boyunca Layla tatlı sohbetiyle Harper ve beni eğlendirdi. Ben yokken kızımla her konuştuğumda, her zaman beni şaşırtan yeni bir şeyler oluyordu. Harper'ın kendini işine adanmış olduğu ve kızıma çok fazla ilgi gösterdiği sohbetinden belliydi.

Harper'ın Layla'ya kendi adına düşünmeyi, fikir üretmeyi ve kendini ifade etmekten korkmamayı öğretmesini çok sevdim. Grace, Layla'nın bu kadar kısa sürede kat ettiği mesafeden ve Grace'in yokluğuyla nasıl başa çıktığından gurur duyardı.

Paket servis teklifime rağmen Matty, Layla'nın en sevdiği yemeği yapmıştı: içine minik çeri domatesler serpiştirilmiş ve üzerine gevrek peynir eklenmiş peynirli makarna. Tam da onun sevdiği gibiydi. Yemeğini yerken küçük kızımla birlikte oturdum, o yemeğini yerken keyifle mırıldandım.

yol boyunca. Doktorum ev ziyareti için geldiğinde, Harper yatmadan önce banyosunu hazırlaması için Layla'yı üst kata çıkardı.

William, tükendiğimi söylemek için bir sertifika yazmakta hiç tereddüt etmedi. Kızım ve kendim için doğru olanı yaptığımı bilsem de insanları hayal kırıklığına uğratmak benim doğamda yoktu.

Doktor açık sözlüydü ve görünüşümden duyduğu endişeyi dile getirdi. Sakallarımın dökülmesini geçiştirmeye çalışmışım ama ilk geldiğinde ona ön kapıyı açtığımda yüzündeki şaşkınlığı ve ikinci bakışını kaçırmamışım.

William gittikten ve ben Derek'i bilgilendirdikten sonra Layla çoktan yatağına uzanmıştı. Bir yanım onunla daha fazla zaman geçirmek istiyordu ama bu benim ne istediğimle ilgili değildi. Onu paket servise dahil etmemek mantıklıydı çünkü artık akşam 7:30'da yatıyordu ve danışmanın önerdiği gibi, her zamanki programını sürdürmesi kendini güvende hissetmesi için önemliydi.

Saat 20:00'de kızım mışıl mışıl uyuyordu, beni bir değil iki tane masal anlatmaya ikna etmişti. Periler, cadılar, hobgoblinler ve hatırlayamayacağım kadar çok karakter hakkında bir şeyler okumak beni birkaç dakikalığına da olsa ona daha yakın hissettirmişti.

Ben okurken, Harper paket servisi sipariş etmişti ve ben aşağıya mutfığa indiğimde, yemeklerin gelmesi için masayı hazırlıyordu.

Aklım Layla'nın evde çocuk olmamasıyla ilgili yorumuna gidip gelirken, Harper'a bir sonraki Pazar günü için Matty ile bir yemek organize etmesini ve oyun arkadaşının ailesini de davet etmesini söyledim.

Vücudum verdiğim kararlardan dolayı hâlâ gergindi ve sert içkilerden uzak durmayı tercih ederek bir şişe şarap açtım. Yemek masasında bir koltuğa kayarak bizim için iki kadeh Merlot doldurdum. Harper çatal bıçak takımını yerleştirmeyi bitirmişti ve az önceki yorumumla ilgili garipliğini hissettim.

"Gel... otur ve rahatla," dedim ona tam da kapı zilinin çaldığı anda. Harper ne yapacağını bilemez bir halde bana baktı, sonra dahili telefona gitti ve teslimatçıyı dış kapıdan geçirdi.

Araba gelip Çin yemeğini getirdiğinde Stuart koridordan, "Hallediyorum," diye seslendi. Yemeği mutfağa getirdikten sonra Stuart'la döndüğüm için birbirimize hoş geldin dedik ve yakında görüşeceğimize söz vererek ayrıldı ve Harper'la beni yalnız bıraktı.

Biz konuşurken Harper geride durdu, sonra bir sürahi alıp buzlu suyla doldurdu ve masaya geldi. Kadınları okumayı öğrendiği yıllar bana onun pek de rahat olmadığını söylemişti. Sonra ilk kez bir akşamı etrafta biri ya da birileri olmadan birlikte geçirdiğimizi fark ettim.

Yemeği işaret ederek başımı salladım. "Yumulun."

Benim talimatımla Harper kutuları açmaya başladı, biraz pilav çıkarıp bana uzattı, ördek köftelerini tabağına koydu ve ikinci kutuyu uzattı. Bu, ikimizin de tabağında her şeyden biraz olana kadar devam etti.

Çatalımı kaldırarak yemeye başladım ve Harper da sessizce aynısını yaptı. Kafamda yemekten sonra özür dileyeceğimi düşünmüştüm ama aramızdaki konuşmanın duraksaması beni öldürüyordu, bu yüzden bunu aradan çıkarmaya karar verdim.

"Bak Harper," diye başladım ve gözleri benimkilere kaydı.

Gergindi ve kalbim acıyordu çünkü bu onun hissetmesini istediğim son duyguydu. "Daha önce olanlar için gerçekten üzgünüm... yukarıda mı? Kendimi tamamen unuttum ve yaptığım çok boktan bir şeydi. Bu nereden çıktı gerçekten bilmiyorum. Bir daha olmayacak," dedim kararlı bir şekilde, "Demek istediğim, eğer olursa, yıllarca süren aptalca şakalaşmalar yüzünden olacak."

"Sorun değil. Zararı yok," diye sözümü bitiremeden araya girdi, "ve dürüst davrandın; çıplaktın." Yanakları kızardı ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Benim

Gözlerim çene çizgisine kaydı ve ipeksi, yumuşak görünümlü tenine olması gerekenden bir an daha uzun süre baktım.

"Vay canına. Matty her zaman ne kadar gözlemci olduğunu söylerdi ama bana X-ray görüşünden hiç bahsetmemişti."

Yanaklarındaki renk derinleşti ve onu tekrar utandırdığımı görebiliyordum. "Siktir, özür dilerim. Neyim var bilmiyorum, böyle uygunsuz şeyler söylüyorum," diye özür diledim.

"Yirmi altı yaşındayım Cole. Erkekler benimle daha önce de flört etti." "Flört etmiyordum. Öyle demek istemedim. Sadece-" "Şakaydı, biliyorum," diye tekrar sözünü bitirdi ve

Çatalını birkaç kez yemeğine batırdı ama yemeye teşebbüs etmedi. "Bak, yapmak isteyeceğim son şey sana kendini benim etrafımda rahatsız. Layla senin onun Disney Prenseslerinin hepsi olduğunu düşünüyor ve dürüst olmam gerekirse ben de senin oldukça inanılmaz olduğunu düşünüyorum... Yani kızımı istikrarlı ve mutlu tutuyorsun ve bu şu anda benim için dünyalara bedel."

Harper'ın gözleri yumuşadı ve eli otomatik olarak bileğime gitti.

"Sorun değil," dedi usulca, açıklamamı duymazdan gelerek. "Yaşadığın şey korkunç Cole. Hepimiz senin acının bir kısmını hissettik. Seni gülümserken görmek güzel. Güzel bir gülümseme var." Harper yerini unutmuş gibi başını salladı ve hızla yoluna devam etti.

"Grace'i tanımıyor olabilirim ama bu aileye, evinizi derinden sarsan olaydan sonra katıldım. Ve Grace, Layla'nın annesiydi. Bu gerçeği unutmuş değilim Cole. Matty ve ekibin geri kalanı da Grace'i kaybetti ve bu konuda hepimizin senin yanında olduğunu bilmelisin." Başımı salladım, boğazım bir an için cevap veremeyecek kadar duyguyla kapalıydı.

"Gördüğüm şey hala yas tutan bir adam. Herkes için elinden gelenin en iyisini yapmak isteyen ama kendine bakmayı unutan bir adam. Bunu söylemek bana düşmez biliyorum çünkü ben sadece Layla'nın dadısıyım ama umurumda."

"Burada geçirdiğin zamandan sonra, sen sadece Layla'nın dadısı değilsin, şu anda kızımın mutluluğunun anahtarısin. Grace'in ölümüyle bu kadar iyi başa çıkmasının tek nedeni senin onun için ikinci bir anne gibi olman." Bileğimi yumuşak bir şekilde sıkması, söylediklerimin onun için çok şey ifade ettiğini gösteriyordu.

Saplı şarap bardağına uzandım, mutfak kapılarından dışarı baktım ve yumuşak sıvının tüm içeriğini boğazımdan aşağı attım. Şarap bardağını masaya geri koyarak şişeyi kaldırdım ve kendime bir tane daha doldurdum.

"Berbat bir haldeydim. Berbat *durumdayım*," diye itiraf ettim, nadir bir açık sözlülük anında. "Bazı günler hiçbir şey hissetmiyorum, bazı günler ise sanki devam edemeyecekmişim gibi geliyor. Layla benim tek yaşama sebebim," diye ekledim kuru bir sesle.

Harper, "Hayır. Layla senin *asıl* yaşama sebebin," diye düzeltti.

Başımı çevirdiğimde gözlerimi kısıtım ve yüzünde şefkatten telaşa kadar bir dizi duygunun bir araya geldiğini gördüm.

"Grace'e olanlar korkunç derecede adaletsizdi. Bazı geceler ağladığınızı duyduğumda, kalbimdeki acı... beni ezdi ve onu tanıımıyordum bile. Buraya ilk geldiğimde, bu evdeki keder o kadar yoğundu ki nefes alamadığımı hissettim. Layla'nın ve güzel ailenizin o korkunç hastalık tarafından yok edildiğini düşünerek ağlayarak uyuduğum geceler oldu. Herkes şu anda sizin gibi hissederci."

Harper'ın yaşadıklarını onayladığını duymak bana yardımcı oldu.

Duygularımı daha önce hiç bu şekilde dile getirmemiştim. Bunu yapmak niyetinde değildim ama onun anladığını bilmek - hepsinin anladığını bilmek - her şey demekti ve evde Grace'i özleyen tek kişinin ben olmadığımı anlamama yardımcı oldu.

"Dünyaya çok kızgın hissediyorum," diye itiraf ettim başımı sallayarak. "Grace öldüğünden beri hayatımı hiç bu kadar umursamaz olmamıştım." İtirafım boğazıma yeni bir yumru getirdi,

Ve çok geç fark ettim ki artık onu yutacak gücüm kalmamıştı.

Gözyaşlarım aktı ve ben de utanmadan akmalarına izin verdim. Harper benim çalışanım olsa da ağlamak bana güven veriyordu. "Onu unutamıyorum, biliyor musun? Onu çok sevdim," diye fısıldadım. "O benim dünyamdı," diye ekledim daha az sesli olarak.

Harper hızla hareket ederek beni kollarıyla sardı ve sarılışı sıkı, güvenli ve rahatlatıcı hissettirdi. Sırtımı yatıştırıcı bir ritimle ovarak ağlamam için beni cesaretlendirdi ve ben de başka pek çok durumda bastırmak için mücadele ettiğim kederin bedenimden dışarı çıkmasına izin verdim.

Çocuğumun dadısı beni bir ileri bir geri sallarken, yemeğimize zar zor dokunarak masada oturmam acınası bir görüntü olmalı, ama umurumda değildi, ne de kendimi paramparça kalbimin içindeki üzücü duygulara bırakarak yardım edebilirdim.

Sonunda kendimi toparladığımda orada ne kadar kaldığımızdan emin değildim. Yüzüm Harper'ın boynuna yakinken kendimi sakın hissetmeye başladım. Beni baştan çıkarmaya çalışmayan bir kadının kokusunu içime çekmek sinir bozucuydu. Ona bakmak için başımı geriye çektiğimde, yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve hiç düşünmeden, empatisi ve desteği için minnettarlıkla dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Onu öptüğümü fark edince ayağa fırladım. "Siktir. Özür dilerim." Elimi saçlarımda gezdirirken diğer elimi çaresizce ona doğru uzattım çünkü eve geldiğim andan itibaren bilinçsizce ona asıldığımı hissediyordum.

"Şşş, iyisin Cole. Yanlış bir şey yapmadın. Duygularını benimle paylaşacak kadar güvende hissettiğin için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum." Ses tonu yaptığım şeyin çok da önemli olmadığını ima ediyordu ve ona bir bakış attım, bu da kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Sesi eşitti ve görünüşe göre yaptığım şeyden etkilenmemişti.

"Elbette."

"Yardıma ihtiyacın var ve daha fazla danışmanlığı kabul etmeyeceğini biliyorum. Son seferinde mutfakta bağırdığını duydum," diyerek bana alaycı bir sırıtışla bilgi verdi.

Başımı salladım. Haklıydı, yapmazdım. "Ne tür bir yardım?"

"Ben. Sana destek olayım. Ağır bir şey değil. Belki sağlıklı beden, sağlıklı zihniyet gibi şeyler. Bunun için yeterliyim, hatırladın mı? Layla sonbaharda Montessori okuluna başlayacak, yani üç hafta sonra. Sana başlangıç için bir yoga programı yazacağım, sonra Layla okula başladığında bir rutine girebiliriz."

"Boş zamanını benim için böyle mi harcayacaksın?" "Hayır. Her zamanki gibi sabahları bana katılacaksın.

seanslar. Öğretmenlik becerilerimi geliştirmeme yardımcı olur. Boş zamanlarımda birkaç müşteriyle çalışacaktım ama onun yerine seninle çalışabilirim," diye öneride bulundu. Harper'ın yüzü tekrar kızardı ve bir an için neden böyle bir tepki verdiğini anlamadım, sonra 'seninle çalışabilirim' yorumu aklıma geldi.

"Tamamdır. Ama eğitmenim olarak sana ödeme yapmakta ısrar ediyorum. Şu anda başka biriyle çalışma düşüncesi çok fazla, ama sanırım sizi uyarmalıyım... Ben geçinmesi kolay biri değilim."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi dürüstçe, "ama seni almaktan mutluluk duyarım." Karşımdaki güzel, iyi kalpli kıza dikkatle baktım ve teklifini düşündüm. Yeniden yola girmeme yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirirken, "Tanrım, ama berbat durumdayım," diye itiraf ettim.

"Evet, zaman zaman öylesin ama daha iyiye gidiyorsun Cole. Bir şeylerin değişmesi gerektiğinin farkına varmak sağlığa dönüşün ilk adımıdır; gerisini ilerledikçe çözeceğiz."

"Sana hiç harika olduğunu söyleyen oldu mu?" Sordum çünkü gerçekten öyle olduğunu düşünüyordum.

"Rock yıldızı statüsünde biri değil ama kabul ediyorum," diye cevap verdi ve ikimiz de güldük.

"Evet, öylesin. Benim ve Layla için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Desteğiniz için minnettarız."

"Benim için bir zevk. İşimi kolaylaştırıyor."

"Yapmadığımı mı ima ediyorsun?"

Kıkırdadım.

"Ben senin dadın değilim," diye alay etti.

"Bazen bunu unutuyorum, ha?" Az önce içimi nasıl döktüğümü düşünüyordum.

"Ben de senin için buradayım Cole. Sen çok hoş bir adamsın. Yaşadığın onca şeyden sonra yeniden ayağa kalkmak için biraz yardıma ihtiyacın olduğunu kabul etmelisin. Yine de içinden gelmeli. Hepimiz ne kadar istersek isteyelim, kimse bunu senin için yapamaz."

"Tanrım, şimdiden dırdıra mı başladın? Eğitimin üç hafta daha başlamayacağını söylediğini sanıyordum?"

Harper güldü ve tabağını kaldırarak ayağa kalktı. "İşe biraz dinlenerek başlayabilirsin. Uzun bir gün geçirdin. Kendini yatağa at, ben de bütün bunları temizleyeyim."

Sandalyemden kalkıp neredeyse ona tekrar sarılacaktım, sonra vazgeçtim ve başımı salladım.

"Teşekkürler tatlım, iyi geceler."

ONUNCU BÖLÜM

W Harper Layla'ya yemek partisinden bahsettiğinde kızım bunu hemen kendi lehine kullandı ve Harper bir çizgi çekmeden önce iki kızı ve ailelerini daha davet etti. Cumartesi günü, Matty

Neredeyse kızım kadar heyecanlıydım çünkü Grace ölmeden önce evde hiç eğlenmemiştik.

Birkaç dost yüzün manevi desteğine ihtiyacım olacağını düşünerek, en yakın komşum ve müzisyen dostum Max Ingle ve eşi Sarah-Jayne ile kızları Lucinda'yı bana eşlik etmeleri için davet ettim.

Grace hayattayken Max'in evi Sarah-Jayne'e yakın olan kız arkadaşımın uğrak yeri idi ve Max, Grace öldüğünden beri ev ve grup dışında Grace hakkında konuştuğum tek erkekti. Onun yanında kendim olabiliyordum.

Pazar sabahı her şey yerli yerindeydi ve Harper'ın tavsiyesine uyup birkaç gece iyi bir uyku çektiğim için kendimi biraz daha rahatlamış hissediyordum. Layla heyecandan yerinde duramıyordu ve sabah 5:00'i biraz geçe parlak pembe prenses mayosuyla evin içinde dolaşmaya başlamıştı.

Eve geldiğimden beri beni uyandırmak Layla'nın alışkanlığı haline gelmişti ama onun heyecanlı ve gülümseyen yüzünü görmek

Kalbim. Dürüst olmak gerekirse, annesine olan benzerliği esrarengiz olsa da, bana kötü zamanları unutturdu ve beni sıkıca şimdiki zamanda tuttu.

Layla misafirlerin geldiğini söylemek için heyecanla ofisime geldiğinde saat öğleden sonra 1'i biraz geçiyordu. Beni istediği yere yerleştirmek için her zamanki hevesli tavrıyla elimden tuttu ve mutfak kapısına varana kadar beni peşinden sürükledi.

"Babacığım, Jaden'ı *hiçbir yere* işememesi konusunda uyardım," dedi ve kollarını önünde kavuşturduktan sonra ne kadar ciddi olduğunu vurgulamak için avuç içlerini aşağı bakacak şekilde genişçe salladı. "Ben de ona göz kulak olacağım, böylece endişelenmene gerek kalmayacak," diye ekledi, o düzenli ses tonuyla başını sallayarak.

Bir an için, masum küçük kızımın küçük arkadaşının pipisini çıkaracağı anı bekleyip beklemediğini ve bunun gerçekten Jaden'ın parti parçası olup olmadığını bilmek isteyip istemediğimi merak ettim.

Grace öldüğünden beri evde kimseyi ağırlamamıştım ve kendi arka bahçemde birkaç kişiyle yüzleşmek birdenbire binlerce insanın önünde sahneye çıkmaktan daha ürkütücü gelmeye başladı.

Hayatımı icra ederek kazanıyordum ve en karanlık zamanlarda bile bir şov sergileyebileceğime güvenebilirdim, ancak tanıştığım insanlar kızımı neredeyse benim kadar iyi tanıyorlardı.

Açık veranda kapılarından dışarı adımımı attığımda, havuzun etrafında dolanan yabancılara baktım ve sanki Harper hislerimi altıncı his olarak algılamış gibi dönüp bize baktı. Gülümseyerek parlak mavi gözleri benimkilerle buluştu ve bu mesafeden bile kendimi daha güvende hissettim.

Özür dileyerek benimle buluşmak için havuzun kenarına doğru yürüdü. Layla benden ayrıldı ve konuşmak

için koştı.

arkadaşlarına.

"Hey, nasıl hissediyorsun?" Harper sordu, sesi yumuşaktı ve gözleri yüzümü arıyordu. Birkaç gün önce geçirdiğim sinir krizinden bu yana ilk kez gerçekten konuştuğumuzu fark ettiğimde, onun önünde kırılganlıklarımı sergilediğim için biraz utandım.

"İyi... daha iyi. Teşekkürler-"

"Lafı bile olmaz. İyi ki oradaydım," diye teklif etti, tam olarak ne söyleyeceğimi biliyordu ve sözümü bitirmeme izin vermedi.

"Derin bir nefes alın çünkü Sarah-Jayne hariç hepsi fangirllük yapıyor," dediğinde ona sinirli bir bakış ve alaycı bir gülümseme attım.

"Cole, seni Cressida ile tanıştırayım, o-"

Patlamak üzere, diye düşündüm kocaman hamile karnına bakarken ve bir anda içimi bir acı kapladı.

"Jaden ve Tom'un annesi," diye araya girdim. Göğüs kafesimi ovuşturdum ve göğsümdeki ağrıyı hafifletmeye çalıştım. Ayrıca herkesin çocuğumun hayatıyla ilgili bir şeyler bildiğini bilmesini istiyordum.

"Evet! Aman Tanrım. Cole Harkin kim olduğunu biliyor," diye bağırdı ve dönüp bana aval aval bakan diğer iki kadına baktı. Birinin bu konuda böbürlendiği her sefer için bir dolarım olmasını dilerdim.

"Oğlunuzun pipisini kesmekle tehdit edilirken nasıl yapmam?" Flörtöz bir göz kırpmayla cevap verdim.

Cressida kahkahalarla vücudunu buruşturdu, kemikleri küçük sohbetimiz sırasında anında erimiş gibi görünüyordu. "Tanrım, bunu sana Layla mı söyledi? Sanırım kocam ve ben gelecekte başka düşüncelerimizi ifade etmeden önce düşünsek iyi olacak."

"Cole," Sarah-Jayne'in yumuşak kadınsı sesi yumuşak bir şekilde araya girdi ve öne çıkıp bana sıkıca sarılırken beni anın garipliğinden kurtardı.

"Biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye fısıldadı ve benimkine soktuğu elini sıktım.

Geri çekilip ona baktığımda içten bir sırıtışla karşılaştım. "Sarah-Jayne," diye düşündüm, onu kendimden uzak tutarak. Gözlerim kıyafetini taradı ve ne kadar güzel olduğunu fark ettim. "Kısa sürede gelebilmenize sevindim. Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsunuz. Max havuz evinde mi?" Orada bulunan diğer kadınlardan uzakta barı destekliyor olacağını çok iyi bildiğimden sordum.

"Onu bir Pazar öğleden sonrasında başka nerede bulabilirsin ki?" diye şaka yaptı.

Bir kolumu omzuna atarak bizi havuz evinin kapısına doğru götürmeye başladım ki Harper bir adım öne çıkarak yolumu kesti. Omuzlarını silkti ve Cressida ile olan etkileşimimi izleyen diğer iki kadına baktı.

"Tammy ve Francesca bu-"

"Aman Tanrım. Cole Harkin. Sanki bilmiyorduk. Tüm albümlerin bende var," dedi iki esmerden daha uzun olanı ve ardından geniş bir sırıtışla gülünç bir çift kirpik uzantısını fangirl gözlerinin üzerinden geçirdi. Yanındaki daha kısa boylu kadın daha güzeldi - aslında çarpıcıydı -Ama az önce konuşan kişi tarafından dürtülene kadar konuşmadı.

"Özür dilerim," diye yalvardı başını sallayarak. "Affedersiniz ama sizi konserde defalarca izlemişken burada, evinizde olmak... tuhaf hissettiriyor." Omuzlarını silkti. Onun dürüstlüğünü, arkadaşının aşırı coşkulu karşılamasından çok daha fazla sevdiğime hemen karar verdim.

"Ah, işte," diye elimle mülkümü işaret ettim. "Ben sıradan biriyim. Gerçek ben," diyerek elimi kalbimin üzerine koydum ve ona içten bir gülümseme verdim. "Lütfen yemeğin tadını çıkarın ve rahatlayın. Kızım çocuklarınızla oynayacağı için çok heyecanlı. Umarım birbirimizi tanıdıkça, benim için fazla bir gizem olmadığını ve buradaki diğer herkes gibi bir baba olduğumu göreceksiniz."

"Her gece yatağıma giriyorsa bunu hayal etmek biraz zor," diye mırıldandı Cressida Harper'a. Harper da bana iri gözlerle baktı çünkü belli ki Cressida'nın kastettiğinden çok daha yüksek sesle konuşmuştu. Harper'ın yanakları kızardı, belli ki duyduğumdan utanmıştı ve ben de onun masum tepkisi karşısında sırtıtmamak için kendimi zor tuttum.

Bayanlardan özür dileyerek kocalarına doğru ilerledim ve onları, Matty'nin çoktan tahmin ettiği gibi pantolonuma girmekten memnun olacağını tahmin ettiğim eşleriyle takılmaktan çok daha rahat bir teklif olarak buldum.

Buzlar eridiğinde ve herkes rahatladığında, gün yıllardır yaşadığım en iyi günlerden biri oldu. Ben kendimdim, rock yıldızı Cole değil ve eğlence çocuklarla beyzbol ve su topu oynamak etrafında dönüyordu. Günün ilerleyen saatlerinde onları Lucinda'nın önderliğinde bir gösteri yaparken izledik.

Çocukların son enerjisi de tükendiğinde, akşam daha sakin bir havaya büründü; çocuklar çimenlerin üzerinde oturup sohbet ederken biz yetişkinler de geçmişimizden bazı hikayeler paylaştık.

Herkes gittiğinde gece çökmüştü ve Cressida'nın Jaden'ı pipisini pantolonunun içinde tuttuğu için övdüğünü duydum. Bu beni kıkırdattı. Jaden karşılığında kocaman sırttı ve hemen ona havuzumuza işediğini söyledi. Neyse ki Paul kendini klor rutinlerine adanmıştı, bu yüzden hepimizin güvende olduğunu düşündüm.

Ben buzdolabına yiyecek bir şeyler koyarken Harper mutfığa geldi. Herkes gittikten sonra "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Layla bugün çok eğlendi," diye ekledi.

"Güzel. İlk başta Grace'i çok özledim. O her zaman ikimizden daha sosyal olanıydı. Herkesi rahat hissettirmek gibi harika bir yeteneği vardı. Oysa ben her zaman karamsar, düşünceli, içine kapanık biriydim. Düşündüğüm kadar kötü değildi... çünkü sen oradaydın," diye ekledim.

Tereddüt. Övgüyü hak ediyordu. "Sanki ne zaman ekstra desteğe ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydin."

Harper'ın dudakları gülümseyerek kıvrıldı ve büyük bir plastik ambalaj şeridini yırttı. Onu bir tepsi dolusu hamur işinin üzerine koyarak omuz silkti. "Bu yüzden burada değil miyim? Bir aile olarak size destek olmak için?"

Salata kasesine kapak koymak üzereydim ki durdum ve tüm dikkatimi ona verdim. Bir an için yorumu nefesimi kesti ve biraz hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. O bunu söyleyene kadar, gün içinde sohbetin kurduğunu hissettiğim çeşitli noktalarda onu nasıl aradığımı düşündüm.

Her durumda yanımdaydı ve ev sahibi olarak işimi kolaylaştırıyordu. Ona güvenmemin tamamen doğal olduğunu fark ettiğimde biraz şaşırmıştım. Ama onun sadece işini yaptığı hiç aklıma gelmemişti.

"Ne?" diye sordu, yanlış bir şey söylemiş gibi merakla bakıyordu.

İçimi çektim, "Yok bir şey. Yani... teşekkürler. Bana destek oldun ve bunu zahmetsizmiş gibi göstermeyi başardın." Uyanıklığının önceden planlanmış olmasına üzülmem garip geldi.

Harper omuzlarını silkerek bana yan yan baktı. Yavaşça gülümseyerek gözlerini hafifçe devirdi. "Birinin seni Cressida ve Francesca'dan koruması gerekiyordu," dedi, göz kırptı ve bir an için ortalığı toplamayı bıraktı.

"Tanrım, bu sıcak," diye yakındı boğazının arkasından inleyerek. Bu ses karşısında aletim beklenmedik bir şekilde seğirdi. "Bazen keşke diğer her şeyi yaptığım gibi bunu da ağdayla temizlemek moda olsaydı diyorum. Bu nem saçlarımı çılgına çeviriyor."

Sözleri ağzından çıkar çıkmaz, ağdaya yaptığı göndermeden dolayı dehşete düşmüş görünüyordu ve sanki ima ettiği şeyi örtbas edip edemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kocaman mavi gözleriyle utangaç bir şekilde bana baktı. Ağdaya yaptığı gönderme

Her yere ağda yapmak, kendi hatasına verdiği tepkiyle birlikte sikimi daha da sertleştirdi.

"Sanırım ne demek istediğini anladım," diye araya girdim kıkırdayarak.

Gözlerimiz ikimizin de tahmin edemeyeceği bir bakışla kilitlendi. Kızarması daha da koyulaştı, sonra gözlerini kaçırdı ve toparlanmaya çalışırken hızla arkasını döndü.

Elimdeki kâseyi tezgâhın üzerine koyarak yaklaştım ve elimi omzuna koydum.

"Hey, sorun yok. Daha önce hiç böyle bir yorum duymadığımı mı sanıyorsun? Utanmana gerek yok. Hiçbir şey kastetmediğini biliyorum.

Sen kendine bakan genç ve güzel bir kadınsın." Zihnimi yatıştırmaya çalışsam da, tam olarak ne sıklıkta ve nerede ağda yaptığını merak ettiğim için zihnim çukura düştü.

Harper çok çekici bir kadındı ve ilk kez neden bir erkek arkadaşı olmadığını düşündüm. "Dışarıda eğleniyor olmalısın, bu fildişi kuleye tıklıp başkasının çocuğuna bakıyor olmamalısın." Her ne kadar Layla'nın onu kaybetmesini hiç istemesem de, söylediğim sözler doğruydı.

Elimi bıraktığımda, Harper başını salladı, konuşmamızdan utandığı belliydi ve beline kadar uzanan siyah saçlarını bir yumruğunda tutana kadar geriye doğru toplamaya başladı. Saçlarını başının arkasında sıkıca tutuşu, saçlarını elimin etrafına sarıp çekiştirdiğim erotik bir görüntüyü tetikledi. Bu düşünceye inanamayarak başımı salladım.

Sonra, ince parmaklarını uzun koyu kahverengi saçlarından geçirmeye başladı - başka bir şehvetli hareket - ve bileğinin etrafından bir midilli tutucuyu ustalıkla kaydırıp yerine çekmeden önce yüksek bir at kuyruğu haline getirdi. Yaptıklarının hiçbiri benim yararına değildi, sadece onun rahatlığı içindi, ama gözlerim ince boynuna düşüp orada kaldığında, kulağından köprücük kemiğine kadar uzanan ince kıvrımın büyüüne kapıldım.
Hay sikeyim.

Dahası, narin altın tenine bakmak, ağzım oradaki tatlı bir noktaya çarptığında Grace'in nasıl inlediğine dair anıları tetikledi. Aletim pantolonumun içinde daha da gerilirken kabaca yutkundum. Harper'ın beni etkilemesi tamamen masum bir duruma beklenmedik bir tepkiydi, Grace'den beri bir kadının sadece görüntüsünden bile nadiren deneyimlediğim ham bir fiziksel tepkiydi.

"Zahmetsiz," diye itiraf etti Harper, önceki yorumumun üzerinden sorunsuzca atlayarak ve cevap vermemeyi seçerek.

O garip andan önce saçlarını tıraş etmesiyle ilgili yaptığım yorumu anladığı için benim büyülenmiş ve dikkati dağılmış halimden habersizdi. *Çıplak mıydı?*

Başka her yerde mi? "Sizin etrafınızda olmayı seviyorum çocuklar. Hiçbir şey zorlama hissettirmiyor."

İşte bu noktada çok yanılıyordu, çünkü kafamdaki şehvet düşkünü düşünceler ve fermuarıma doğru acı verici bir şekilde zorlanan sert çıkıntı başka bir iğrenç hikâyeyi anlatıyordu. Harper'ın masum hareketini bu kadar çekici ve seksi bulduğum için hâlâ şoktayken, ona biraz fazla yakın durduğumda cevabı bir an için fark edilmedi bile.

Normalde böyle bir durum, yüksek miktarda alkole verilen uygunsuz bir tepki olarak mazur görülebilirdi. Grace ölmeden önce alkol beni genellikle çok azgın hissettirirdi ama eve döndüğümünden beri daha sağlıklı yaşama yeminime sadık kaldım ve sert şeylerden uzak durdum.

Aletimin ilgisini bir günde içtiğim dört şişe biraya bağlayamazdım. Küçük bir gülümsemeye zorlayarak başımı eğdim ve onun üzerimdeki etkisinden rahatsız olmuş bir şekilde arkamı döndüm.

"Pekala, gerisini bırakalım ve yatağa gidelim. Üst kattaki küçük kasırga birkaç saat içinde yine fasulye dolu olacak. Biraz uyuyun. Matty bu işin geri kalanını sabah halledecek."

Harper'a bir daha bakmadan, nefesimin altında kendime küfrederek aceleyle odama çıktım. En son

İhtiyacım olan şey, berbat duygularımı başka bir yere yansıtmak ve hayatımı daha da karmaşık hale getirmektir, özellikle de küçük kızımın dadısı gibi önemli biriyle.

Neredeyse kıyafetlerimi yırtıp atarken öfke karnımdan kükreme tehdidinde bulundu, "Benim neyim var böyle?" Rahat yatağıma tırmanırken öfkeyle haykırdım. Odadaki tek rahat şey oydu, çünkü ben kesinlikle rahat değildim.

Dönüp dururken, suçluluk duygusu içinde yatıyordum. *Harper'a fazla mı aşınaydım?* Acaba anlamlı bir kadın arkadaştan yoksun olduğum için mi böyle tepki vermiştim? Bu, yolda bir keşiş olduğum anlamına gelmiyordu. Fiziksel cinsel ihtiyaçlarım önceki birkaç yıl boyunca uzun bir dizi 'bir kereden bir şey olmaz' ilişkisiyle karşılanmıştı. Karım ölmüş olabilirdi ama onun yerini doldurmak için hiçbir dürtü duymuyordum.

Ani bir keder dalgası üzerime çöktü ve onun yüzünü görmeye ihtiyacım vardı. Komodinimin çekmecesine uzanarak en sevdiğim resmini çıkardım. Yaldızlı küçük çerçeve Grace'in bana hediyesiydi çünkü onun resmini küçük bir zarfın içinde her yere taşıyordum.

Parmaklarımı pürüzsüz soğuk camın üzerinde gezdirirken, hâlâ tüm kalbimle sevdiğim kadının güzel ve mutlu yüzüne hüznle bakarken kırık kalbim sızladı. Sonra o parlak, canlı gözlerin acıdan nasıl donuklaştığını hatırladım, ta ki o son gün kafasının içinde şişene kadar, perili ve çökük görünene kadar.

Bazen öfkem ve hayal kırıklığım buna izin vermediğinde ağlamakta zorlanıyordum -ağlamayı uygun bulmuyordum-. Ama onun resmine sarılmış yatarken, ezici üzüntü, zihnimi dolduran ve bedenimi çelikleştiren kelimelerin ötesinde umutsuzluk hissi, şimdiye kadar döktüğüm en zor gözyaşlarına neden oldu.

Göğsümdeki keskin bir ağrı kalbimi acımasızca bıçakladı ve geçici olarak durana kadar içindeki her hareket kırıntısını sıkıştırdı. Keskin bir nefes alarak, nefesimi çok uzun süre tuttuğumu fark ettim. Kasıtlı olarak değil ama sanki dünya bir an için dönmeyi bırakmış ve ben de acımı emerek zamanda asılı kalmıştım. Sonra nefes almayı hatırladığım anda her şey yeniden hareket etmeye başladı.

Gün boyunca Layla'yı yüksek sesle gülerken izledim ve içimde kaynayan keder dalgasını yutkunarak geri çekerken buldum kendimi. Bu durumda yapılacak en doğal şey Grace'e dönmek ve o görkemli anlarda Layla'yla aynı gururu paylaşmak olurdu. Bunun yerine Harper'a baktım ve o Grace'in yerini aldı... acımdaki boşlukları doldurdu.

Düşüncelerim Harper'a ve ona neden o şekilde tepki verdiğime dair bir neden bulmaya çalışırken nasıl hissettiğime döndü. Neden ona aptalca yorumlar yaptığımı da. Hiçbir cevabım yoktu.

Grace'in karşılaşacağı -hepimizin karşılaşacağı- trajik yolculuğu en başından bilseydik belki bir şeyler yapabilirdim.

Birden Grace'le en son seviştiğim anın canlı hatırası aklıma geldi. Gözlerimi yakalayıp kendi gözleriyle birleştirmesi, ellerimin onun gergin ve sıcak vücudunda şehvetli bir şekilde gezinmesi, parmaklarının benimkileri keşfetmesi. Vücudunun içine doğru kayarken, sıcak ve sıkı ısısı, teniyle benimki arasında bir saç teli kadar bile mesafe kalmayana kadar sikimi sarmaladı.

Yataktan aniden kalkarak banyoya girdim, kutsal görüntüyü bozdum ve yumruğumu sikimin etrafına sardım. Elimi serin fayanslı duvara vurarak önce yavaşça çektim, zihnim bir şeye odaklanmaya çalışıyordu... hızlı bir salınımı kovalamama yardımcı olacak herhangi bir şeye, ama

Zihnimin seçmeme izin verdiği tek görüntü Harper'ı içeren her şeydi.

Vücudum aşağıda cesurca mücadele ettiğim bastırılmış arzu duygularını serbest bırakırken, sikimden döl telleri fışkırdı. Çarpık zihnim bu fanteziden aldığım zevkle, Harper'ı ne kadar sert becereceğime ve koşullarımız farklı olsaydı ona sahip olabileceğim tüm kirli yollara dair aşağılayıcı günahkâr düşüncelere sahip olduğum için duyduğum suçluluk duygusunun bir karışımını barındırıyordu.

Öfke ve hayal kırıklığı boğazımı sıkıyordu çünkü Harper dünyada sevişmeyi tercih edeceğim son kişiydi... kelimenin tam anlamıyla. Yine de bunu ne kadar zor düşünsem de, güzel bir kadının fantezisine kapılmakta utanılacak bir şey yoktu.

Grup üyelerimle yasak meyve hakkında şu ya da bu şekilde şakalaştığımız pek çok zaman olmuştu. Gerçek şu ki, kendi çatım altında bununla yüzleştüğimde, bu gülünecek bir konu değildi.

Kafamın içinde bir çarpıntıyla banyo dolabımı karıştırdım ve William'ın daha önce reçete ettiği ve benim büyük ölçüde göz ardı ettiğim uyku haplarını çıkardım. Bir tane alarak yatağa döndüm ve sonunda uykuya dalana kadar boş gözlerle tavana baktım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Layla'nın okula başlamasından önceki haftalarda kızım beni çok meşgul etti. Harper'la yaşadığım ucuz atlatmadan bu yana uzun uzun düşünüyordum ve Layla'nın sorumluluğunu almanın gerçekliği daha iyi bir denge. Grace'i kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum ve Harper'ın gitme zamanı geldiğinde Layla'nın nasıl hissedeceğini hayal etmeye başladım. Düşünmeye bile değmezdi.

Gerçekte Harper Layla'nın anne figürüydü ve eğer Layla benim hissettiklerimin onda birine sahip olsaydı, yollarımızın ayrılmasının onu mahvedeceğini biliyordum. Bu nedenle, Harper'ın düzenli olarak ara vermesi ve Layla'nın günlük bakımını paylaşması için daha iyi bir zaman olmadığını hissettim.

Biraz kederli görünen Harper dinlenmesi için eve gönderildi ve bana kızımın çok ihtiyaç duyduğum ve uzun zamandır gecikmiş olan zamanı baş başa geçirmem için iki tam hafta verdi.

Eğlenceli şişme oyuncaklar, su parkları, hayvanat bahçesi ve Max ve Sarah-Jayne'lerde geçirilen birkaç gün gibi her zamanki şeyleri yaparken, Layla ile en inanılmaz şekillerde bağ kurdum. Güven inşa etmek ve yakınlaşmak, onun hayatında kaçırdığım tüm değerli anlar için kendimi suçlu ve üzgün hissetmeme neden oldu. Bundan sonra kendime daha iyi davranacağıma ve elimden gelen en iyi baba olacağıma söz verdim.

Harper eve birkaç gün erken geldi ve Layla onu gördüğüne çok sevinmesine rağmen biraz çekingen görünüyordu. O akşam yatma vakti geldiğinde Harper'a karşı davranışları çirkin ve meydan okuyucu bir hal almıştı.

Gözyaşları ve öfke nöbetleri arasında, Layla'nın rutinine uymayı sürekli reddetmesi Harper'ın sabrını sınırlarına kadar test etti. Birkaç kez oyun odasına gittim ama ben daha müdahale edemedim Harper kaşlarını çattı ve gözleriyle gitmemi işaret etti. Kızımdan hiç böyle bir şey görmemiştim ve işlevsiz bir aile olarak yaşadığımız onca şeye rağmen, Layla sevimli, tatlı huylu bir kıza dönüşüyordu.

Her zaman sakin ve neşeli olan çocuğuma ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı için çaresizlik içinde Sarah-Jayne'i aradım ve ebeveynliğine saygı duyduğum için ondan tavsiye istedim. Açıkçası, bana Layla'nın yaptığıının Harper'ın yokluğuna tamamen doğal bir tepki olduğunu söylediğinde şaşkına döndüm.

Görünüşe göre, Sarah-Jayne'e göre, Layla'nın zorlayıcı davranışı Harper'ın onu hala sevip sevmediğini kontrol etme yoluydu ve çocukların genellikle kendilerini güvensiz hissettiklerinde, kendilerini sevmesi gereken kişinin gerçekten sevip sevmediğini görmek için ilişkileri sabote etmeye çalıştıklarını iddia etti.

Konuşmadan çıkardığım iki şey vardı. Birincisi, Harper Layla için o kadar önemliydi ki onu uzun süre yalnız bırakmak kendini güvensiz hissetmesine neden oluyordu. Ve iki, Layla benim gittiğim zamanlarda böyle bir tepki vermemişti... yoksa vermişti de kimse bana söylememiş miydi?

Açıkçası, tüm bunları öğrendikten sonra, Harper ve benim, Layla'nın bizim için her şey olduğuna dair güvence vermek için yakın ve birlikte çalışmamız gerektiğini biliyordum ve Layla'nın okula başlamasıyla bunun daha da zorlaşacağını biliyorduk. Aynı zamanda, sözleşmesini en az bir yıl daha uzatmayı hemen kabul eden Harper ile yürütmeyi durdurma kararı almamızı sağlayan bir konuşmaya da yol açtı.

Bebeyimi bu kadar güvensiz görünce onu bırakma konusunda kararsız kaldım. Ancak Harper bana her şeyin iyi olacağına dair güvence verdi. Ve zamanı geldiğinde de öyle oldu. Bir kez daha, Harper bebeğimin yerleşmiş ve güvende hissetmesi için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Layla'nın güvenli bir şekilde okula gitmesiyle birlikte Harper sözünde durdu ve beni de yanına alarak başlangıçta denge, esneklik, çekirdek kuvveti ve çevikliği içeren oldukça sıkı bir fitness programı hazırladı.

"Kardiyo ve dayanıklılık daha sonra gelecek," dedi bana. "Önce zihninizi ve bedeninizi rahatlatmamız gerekiyor."

Bir dadıya göre, bir beygirin dayanıklılığına ve bir boz ayının gücüne sahipti... ve bir azizin sabrına. Geçmişte beni antrenman yaparken görenlerin dışında hiç kimse doksan dakikalık bir performansı sürdürecektir dayanıklılık ve akciğer kapasitesine sahip olmanın ne kadar çaba gerektirdiğini gerçekten bilmiyordu. Yakıcı ışıklar yorgunluğa ve su kaybına neden oluyordu ve ekipmanlardan kaynaklanan titreşimler yarım saatten sonra vücudu oldukça yıpratıyordu.

Bunu söylerken, Harper yıllardır bizimle yaşıyordu ve beni oldukça iyi tanıdığını düşünüyordum. Tembel ve inatçı olduğumu ve egzersiz yapmayı bıraktığımı biliyordu ama geçmişte son derece formda olduğumu da şöhretimden biliyordu, aksi takdirde sağlığımdaki çatlakların ortaya çıkması bu kadar uzun sürmezdi.

O ilk sabah, Layla'yı okula bıraktıktan sonra geri dönerken, Harper arabamda rahatça sohbet etti ve bana nasıl rahatlayacağımı ve kendi yoga versiyonunu yapmayı öğretmeye çalışırken tek düşünebildiğim kendimi aptal durumuna düşürmektir. İyi olduğunu biliyordum. Grace öldükten ve ben uyuyamadıktan kısa bir süre sonra birkaç kez Harper'ı şafak sökerken havuz kenarında yoga ve meditasyon yaparken görmüştüm.

Eve vardığımızda Harper arabadan inmiş, dar yoga pantolonu ve küçük beyaz bir atlet giymişti bile. Ben üstümü değiştirmek için havuz evine girerken o da havuzun kenarına matları yerleştirmeye başladı. Matty kapının yanında Harper'la konuşuyordu.

Gri bir eşofman ve tişört giyip dışarı çıktığımda sııttı.

"Sana söylüyorum Cole, bunların içinde terleyeceksin. O kız seninle işini bitirdiğinde seni donuna kadar görürsem hiç şaşırmam."

Sırıtarak bir kaşımı kaldırdım. "Sen bilirsin, Matty. Beni bunların içinde görmenin gizli fantezin olduğunu biliyorum. Ama sana bir haberim var, gerçek rock yıldızları iç çamaşırı giymez." Göz kırptım. "Ayrıca, o kadar da formsuz değilim, bilmeni isterim."

"Göreceğiz," diye seslendi arkamdan eve doğru giderken. Harper'ın çoktan ısınmaya başladığı yere doğru yürürken aniden küçük, sıkı kışını havaya kaldırdığında afalladım. Başını kollarının arasına yerleştirerek bir bacağını ellerinin arasından yukarı doğru uzattı ve zaten dar olan yoga pantolonunu daha da gerginleştirdi. Sikim kıpırdandığında boğazıma sert bir yutkunma takıldı. *Lanet olsun.* Mükemmel kış yanaklarını görünce elim enseme gitti ve ağzım kurudu.

"İşte buradasın!" diye bağırdı, dönüp bana bakarak. "Bu ekstra yoga matını buldum, böylece verandada dizlerin yanmayacak." Diz yanığından bahsetmek cinsel bir çağrışım uyandırdı.

"Bilmiyorum, eğer aktivite buna değiyorsa biraz diz yanması umurumda değil," diye cevap verdim ve neredeyse kendi kelimelerimde boğuluyordum.

Harper pembeleşti ve birkaç tutam saçını kulağıının arkasına sıkıştırdı. "Sana güveniyorum," diye alay etti, biraz da utanarak gözlerini devirdi. Başını sallayarak yorumumdan sıyrıldı ve yürüyüşünü sabitlemek için ayaklarını kalçalarıyla aynı hizada açtı.

O hareket ettikçe bakışlarım çıplak ayaklarına ve ince bileklerine takıldı ve meraklı gözlerimi yavaşça yüzüne doğru sürükledim, ama önce küçük atletini çıkarıp kıvrımlı bronz göbeğini ortaya çıkardığını fark ettim. Geniş ve şehvetli göğüsleri

siyah likralı spor sütyeniyle bir arada tutuyor ve mükemmel göğüs dekoltesini sergiliyordu. *Sikeyim. Sikeyim. Sikeyim.*

Yapmak istediğim son şey onu kontrol etmekti, ama ben Ne yaptığımı hesaplamaya vakit bulamadan aletim şehvet dolu bir selamla karşılık vermişti. Harper çok güzel bir kadındı ama daha önce bu kadar ateşli olduğunu fark etmemiştim.

Çılgıncaydı ama gerçektir. Onu yüzlerce kez mayoyla, şortla, atletle ve şık giysiler içinde görmüştüm ama hiç onu içime aldığımdaki gibi bir şehvet hissetmemiştim. Her türlü yanlışı hissettim ve onu bu kadar çekici bulduğum için suçluluk duygusu üzerime çöktü.

"Hazır mısın?" diye sordu masumca, kaşlarını çatarak. Sanırım zihnimin yogaya odaklanmadığı onun için açıktı.

"Elbette," diye cevap verdim, kollarımı sallayarak ve başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirerek içimdeki yeni bastırılmış duyguları silkelemeye çalışıyordum. Aynı zamanda ondan uzaklaşmak için ne kadar çabuk bir kasımı çekiyormuş gibi yapabileceğimi merak ediyordum.

"Tamam, böyle başlıyoruz," diye talimat verdi, avuçlarını birleştirdi ve daha önce fark ettiğim ve görmezden gelmek için büyük mücadele verdiğim mükemmel göğüs dekoltesinin tam önünde tuttu. Gözlerimi bir an için ellerine diktim ama gözlerimi ellerinin arkasındaki mükemmel şekilde ezilmiş göğüslere diktim, sonra göğüs uçlarının sertleştiğini fark ettim. *Hay sikeyim.*

Geçmişimde biri bana bir çift dolgun memeye bakarken kendimi çok garip hissedeceğimi söyleseydi, ukalaca bir cevap verirdim. Ancak, bu bambaşka bir hayattaydı; çünkü o kadar zor durumdaydım ki gizli bir porno zulası bulduktan sonra kendimi hazır bir okul çocuğu gibi hissettim.

Ellerini çektiğinde ve bana bir dizi gizli hareket göstermeye başlamadan önce denememi istediği çeşitli pozisyonlar hakkında konuştuğunda rahatlamış hissettim,

omuz eklemlerimi gevşetmek ve esnekliklerini artırmak için tasarlandı.

Aslında gördüğüm şey, Harper'ın tüm poz değişikliklerini keserken göğüslerini ve kıçını en iyi şekilde sergilemenin bir dizi yoluydu.

Bir noktada neredeyse duracaktım, çünkü kasıklarım aklımla dalga geçiyordu, ama bir şekilde mücadele ettim, özellikle omzunun üzerinden bakarak ve Peter'ın güney duvarının yanındaki çalılıkları nasıl yeniden tasarlaması gerektiğini düşünerek. Ona dönüp baktığımda sertçe yutkundum, eşofmanımdaki büyük şişkinliği fark etmeden seansın sonuna kadar nasıl gideceğimi merak ediyordum.

Harper fark ettiyse bile hiç söylemedi, ama kollarını germeyi de içeren etkileyici bir dizi pozisyondan daha geçtikten sonra, ellerini ön tarafta olduğu gibi sırtının etrafında birleştirdi ve sorunsuz bir şekilde kalçalarımızı çalıştırmaya başladı. Bir süredir sevişmediğim için onun küçük, sıkı vücudunu kıvrımını izlemek işkenceye dönüşüyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöken Harper yan gözle bana doğru bir bakış fırlattı. "Buna masa üstü pozisyonu deniyor." Şahsen ben de hayatımda birkaç kez bu tanıdık pozisyona girmiştım ama bunu 'köpekleme' olarak biliyordum.

Bana söylediği gibi onu taklit etmek için eğildim ama aç ve istekli gözlerim onun muhteşem kalçalarına takılıp kalmıştı. Kalçalarını içe doğru kıvrıp kıçını dışarı çıkararak sırtını eğerken, "Bu kedi pozu," dedi, "bu da inek," diye ekledi ve aklım doğrudan çukura gitti.

Sonra, tam da bunu onunla yapmayı neden kabul ettiğimi merak ettiğim anda, kıçını havaya kaldırdı. Bu ani yukarı doğru itiş tamamen beklenmedikti ve çenem gevşerken dilim neredeyse ağzımdan düşecekti.

"Hadi ama, denemiyorsun," diye uyardı ve ben de eşofmanımı saran devasa, azgın ereksiyonu göstermeden onun yaptığını nasıl deneyeceğimi merak ettim.

Yavaşça pozisyonuma geçtim ve bana gösterdiği hareketlerin aynısını yaptım. "Harika, işi öğreniyorsun." Ne demek istediğimi anladıysanız, kesinlikle takılıyordum, ama kafamı tekrar oyuna sokmak için umutsuzca mücadele ederken, onun cesaretlendirmesi için minnettar bir gülümseme gösterdim.

Harper'ın önceki gösterilerinin baştan çıkarıcı olduğunu düşünmüş olsaydım, ona yettiğimi söylediğimde vücudundan çıkardığı daha gelişmiş pozlardan bazılarına hazırlıklı değildim. Yeni olduğumu kabul ederek, ben hasta bir röntgenci gibi izlerken rutinine devam etti. Yemin ederim ki işi bittiğinde, tamamen başka bir yerde olmayı dilemiştim... dar ıslak bir amın derinliklerinde taşaklar gibi.

Girdiği pozisyonlardan Harper'ın kendi kışını öpecek kadar esnek olduğuna ikna oldum ve ne kadar inanılmaz derecede esnek olduğuna hayret ettim, bu da sekse aç zihnimin durumu için hiçbir şey yapmadı. Ona bakarken dikkatimi dağıtmak için tişörtümü çıkardım.

İşini bitirdiğinde, siyah yoga pantolonunun dikişinden aşağıya doğru uzanan birkaç nemli leke vardı ve göbeği egzersiz için harcadığı efordan dolayı terden parlıyordu. Vücuduna bir göz attığımda, kendini silmek için kullandığı küçük el havlusunu yere bırakmak için eğilirken onu tamamen çıplak hayal ettim.

"Serinleme zamanı," diye öğüt verdi ve sırtüstü yatmamı söylediğinde kirli zihnimi yeni bir yöne doğru sarstı. Eşofmanlarımın içinde kendimi gizlice yeniden ayarlayarak dediğini yaptım ve sürünerek yanıma gelip diz çöktüğünde kafamda bir fırtına koptu. *Yüce İsa, bana güç ver.*

Onun temiz, misk gibi kadınsı kokusu etrafımı sararken, yanımda bu kadar yakın olması neredeyse çok fazla hissettiriyordu. Güneş onu yakaladığında sıkı ve seksi vücudundan sıcaklık yayılıyordu.

saçları vardı ve yemin ederim yüzü kızarmıştı, sanki yeni sikilmiş gibiydi.

Bana doğru eğilerek gülümseyen güzel yüzü, elimi başının arkasına dolayarak kendime doğru çekmek istememe neden oldu. Olduğu, önerdiği ve yaptığı her şey, içimde dolaşan şaşkın ve şehvet dolu duygulara katkıda bulunmaya hizmet ediyordu.

Hissettiğim son duygu soğukluk olunca, "Pekâlâ, şimdiye kadar sakinleştiğini biliyorum," diye tahmin etti.

"Seanslarımızdan en iyi şekilde yararlanmana yardımcı olmak için nasıl düzgün nefes alacağını bildiğinden emin olacağım."

Öz farkındalığım zirveye ulaşmıştı. Hayatımda hiçbir zaman kendimin bilincinde olmamıştım ama Harper'ın yanımdayken yeni yetenekler öğreniyordum.

"Elimi buraya koyacağım," dedi ve sıcak yapışkan avucunu karnımın ortasına hafifçe koydu. Dokunuşu onu daha çok istememe neden oldu. Atkuyruğu kısa bir süreliğine öne düştü ve baştan çıkarıcı bir şekilde göğsümde sıyrıldı. Gülümsedi ve omzunun üzerinden geri attı.

"Nefes verirken karın kaslarını buraya çekmeni istiyorum." Parmağını orta bölgemde hafifçe gezdirdi ve vücudumda küçük bir elektrik dalgalanması yaratarak iç organlarımla tepki olarak sıkışmasını sağladı. "Onları olabildiğince sıkı tut, sanki göğüs kafesinin altına sıkıştırıyormuşsun gibi. Sana vereceğim egzersizlerin her biri karın kaslarının gücünü artıracak. Şimdi, karın kaslarındaki sıkılaştırma etkisini en üst düzeye çıkarmak için nefes verirken gerilmeye çalışın."

Güzel ve biçimli koluna ve yüzüne bakarak başımı salladım ve istediğini yapmaya çalıştım. "Kahretsin," diye küfrettim, on saniye boyunca onu tutma çabası ve onun istediğini fark etmek bana ne kadar formsuz olduğumu gösterdi.

"Merak etme, şu karın kaslarına bakınca," diye övdü, elini karnıma vurup her birinin çıkıntıları üzerinde gezdirdi, "kısa sürede yeniden şekillenip sıkılaşacaksın. Buradaki bu sıkı çizgiler bana muhtemelen çok fazla kas hafızasına sahip olduğunu söylüyor."

Harper'ın eli karnımın üzerinde durmaya devam etti ve bir an için gözleri benimkilerle birleşti. Yüzü kızardı ve eli uzaklaşıp bedenimi terk etmeden önce kuru dudaklarını yaladı. *Eğer yanılmıyorsam, düşünceleri tam olarak saf da değiller.*

"Tamam, hadi biraz rahatlama tekniği yapalım." Yanıma uzandığında, kolu benimkine değdi ve sekse aç vücudumdan küçük bir elektrik akımı daha geçti. "Özür dilerim," diye mırıldandı, sonra kalçalarını ve omuzlarını eğerek benden uzaklaştı.

Aramızda biraz daha boşluk olduğunda, garip bir şekilde yutkundum ve aklımdan başka bir azgın düşünce dalgası geçerken küçük bir öksürük verdim.

Hızla doğrulduğumda, içimde olup bitenler yokmuş gibi davranmaya devam edemeyeceğimi biliyordum. "Kusura bakma tatlım, halletmem gereken bir şey aklıma geldi. Derek'i hemen aramam gerekiyor. Antrenman için teşekkürler; gerçekten çok eğlendim," diye yalan söyledim, hızla ayağa kalktım ve eve doğru yola çıktım.

"Derek aradı, onu geri aramanı istiyor," diye seslendi Matty arkamdan, sanki ilahi bir müdahale olmuş gibi. Aceleyle mutfaktan geçtim ve merdivenlerden odama çıktım.

"Teşekkürler, bir duş alıp geliyorum," diye omzumun üzerinden cevap verdim, telaşlı ruh halimin ya da eşofmanımın içinde sallanan aletimin belli olmayacağına güvenmiyordum.

Hazırlanmamış yatağımın yanında soyunarak banyoya girdim ve sıcak buharlı duşuma girdim.

Su fışkiyelerinin gücü omuzlarıma çarparken, buğulanana kadar duş kapısına baktım ve banyo makyajı görüş alanımdan çıkarken, zihnim içtenlikle uğraşmak zorunda kalmamayı dilediğim bir dizi düşünceye daldı.

Kafamın içinde kaos hüküm sürüyor, savaşmak istemediğim bir savaş zihnimi işgal ediyordu ama yenilgi bir seçenek değildi, Harper

yasak bölgeydi.

Duygularım Grace'le ilgili bitmek bilmeyen kederim ile çatımın altında yaşayan lezzetli ve baştan çıkarıcı yasak meyveye duyduğum ani arzular arasında gidip geliyordu.

Sonra suçluluk duygusu geldi, çünkü kırılgan, kırık kalbimi hala elinde tutan kadın artık burada değildi ve bu sefer devam etmem için beni sürekli dürten sadece kasıklarım değildi.

Eve döndüğümünden beri geçen haftalarda Grace'i gün içinde daha az düşündüğümü fark ettim ama zihnimin Harper'a karşı uygunsuz duygular beslemek için onu devre dışı bırakmasından nefret ediyordum.

Duştan çıktığımda tertemizdim ve arzularımı dizginlemek için iki kez boşalmış olduğum için duygusal olarak yıpranmıştım.

Saat daha 11:00'di ve Layla okuldaydı, kafamda dolaşan düşüncelerle Harper'ın yanında kendime güvenemiyordum, bu yüzden cep telefonumu aldım ve başka bir şey düşünmeden arkadaşım Max'i aradım.

"Hey, Max, sana dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu söylesem ne derdin?" Sesimde kesinlikle hissetmediğim bir eğlence tonuyla sordum.

"Tam burada olduğunu söyleyebilirim. Aklında ne var?"

"Kaçış," diye cevap verdim, çünkü Tanrı biliyordu ki gerçekliğimi bulmak.

"Şanslısınız, Finley ve Grant burada. Şoförüm de arabayı getiriyordu. On dakika içinde hazır olabilir misiniz?"

"Plan nedir?"

"Sahilde bir gün. Biraz sörf, birkaç kadın, benim topum ve zincirim de dahil," diye ekledi Sarah-Jayne'e atıfta bulunarak. "A s l ı n a bakarsan, seni de davet etmeyi önerdi ama seni yemekte gördükten sonra, eyere geri dönmeye hazır olmadığını düşündüm."

Yorumuna kaşlarını çatarak baktım, tam olarak ne ima ettiğini biliyordum ama evden çıkmam gerekiyordu.

"Çıkmıyorum, ama

Evde olmak... Birkaç saatliğine sahne değişikliği yapabilirim."

"İhtiyacın olanı al ve belki bir gece de kalabiliriz diye kıyafetlerini değiştir" diye öneride bulundu ve görüşmeyi sonlandırdık.

Üzerime bir şort ve bir basketbol atleti geçirerek giysi torbasına birkaç parça giysi doldurdum ve aşağıya indim. Buzdolabından biraz su almak için mutfaka girdiğimde Harper'ın masada oturup kitap okuduğunu gördüm.

"Hey, seni orada görmedim. Bugün dışarı çıkıyorum ve muhtemelen Layla yatmadan önce dönmeyeceğim. Okuldan sonra beni aramasını sağlayabilir misin?"

Elindeki e-okuyucudan başını kaldıran Harper bana şaşkın bir bakış attı. "Tabii, güzel bir yere mi gidiyorsun?" Bir an için sesinde bir hayal kırıklığı notası duyduğumu sandım.

"Max ve Sarah-Jayne beni plaja davet etti," diye bilgilendirdim onu. Neden sadece ikisinin ve benim olduğumu düşünmesine izin verdim, hiçbir fikrim yoktu ama kendimi düzeltmeden mutfaktan çıktım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

A Sahilde geçireceğim bir saat benim için sınırdı ve Max, eşi ve grubundaki çocuklar günü sade tutmak ve beni eğlendirmek için ellerinden geleni yapsalar da

aynı zamanda. Rahatlayamadığımı fark ettim.

Max'in karısı bizden bir ay sonra evlerine taşındıklarından beri Grace'in en yakın arkadaşıydı ve Grace artık etrafta olmasa da Sarah-Jayne etrafta olduğu sürece kendimi bırakmaya ikna edemiyordum.

Neyse ki Max çok rahattı ve beni anladığını söyledi. Derek bulunduğumuz yerden sadece kırk beş dakika uzaklıkta yaşıyordu ve beni almak için sorgusuz sualsiz geldi. Bana bir yemek ve gece için bir yatak verdi, ardından ertesi sabah erkenden beni eve bırakacak bir araç ayarladı.

Eve girdiğimde Layla'nın konuştuğunu duyunca mutfığa gittim. Tek kişilik bir sohbette heyecanla konuşuyor, o günkü planlarımız hakkında sorular soruyor ve kendi kendine cevaplar veriyordu. Harper sessizce beni dinliyordu ama kapıyı açtığımı duyunca başını kaldırıp bana baktı. Layla oturduğu yerden fırlayıp bana doğru koşarken gözleri şüpheyle kısıldı ve beni kontrol etti.

Bacağıma sarılarak, en sevimli ikna edici ifadesiyle bana sıırttı. "Yine de yavru köpeğimi alacağız.

bugün, değil mi baba?" Sesindeki şüphe kalbimi eritti.

"Elbette bebeğim, seni asla hayal kırıklığına uğratmam," diye cevap verdim, birkaç gün önce benden nasıl bir anlaşma kopardığını hatırlıyordum.

Harper'ın beni izlediğinin farkında olarak döndüm ve onunla bakışlarımı kilitledim ve her zamanki neşeli haline benzemediğini hemen fark ettim.

"Belki de babanın dışarı çıkmadan önce biraz kestirmesi gerekiyordur, Layla. Sabırlı olmalısın," diye cevap verdi kızıma kırpılmış bir tonda. Ses tonunda gerginlik duyduğumu düşündüm ve bana şüpheyile bakmaya devam ettiğinde, dışarı çıkmamamın bir ilişki yüzünden olduğunu düşünüp düşünmediğini merak ettim. Bu onu ilgilendiren bir şey değildi ama onu bu konuda aydınlatmak benim için önemliydi.

"Kalktığında evde olmadığım için üzgünüm, bebeğim. Max Amca'nın evinde mahsur kaldım ve sonunda Derek Amca'da kaldım.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve bana ikna edici bir gülümseme daha attı. "Ama yine de yavru köpeğimi alacağız, değil mi?" Başımı salladım. "Kesinlikle, ama onu karşılamak için temizlenmek ve kendime çeki düzen vermek için kısa bir zamana ihtiyacım var." Saçlarını karıştırarak eğildim ve alnından öptüm. Sessizce oturmuş beni inceleyen Harper'a baktım.

Özür dileyerek yukarı çıktım, soyundum, duş aldım ve tekrar giyindikten sonra mutfığa döndüm. Matty yemek hazırlıyordu ve doğranmayı bekleyen bir yığın sebze vardı. Harper başını tezgahın üzerinde bir dirseğine dayamış dinleniyordu ve ben görüş alanlarına girdiğimde iki kadın arasındaki konuşma kesildi.

Matty başını kaldırdı ve bakışlarında bana yersiz konuştuğunu düşündüren bir şey vardı.

"Bir sorun mu var, Matty?" Hizmetçim taburesinden kayarak mutfak kapısına doğru başıyla işaret ederken gözleri Harper'a kaydı.

"Hazırsan Layla'nın paltosunu getireyim." dedi ve odadan çıktı.

Matty dikkatleri başka yöne çektiği için memnun görünüyordu ama ben etkilenmemiştim. Eğer benim hakkımda konuşuyorlarsa, nedenini bilmek istiyordum. *Eğer bir tahminde bulunacak olsaydım, paramı Bir kadınla takıldığımın dedikodusunu yapıyorlardı.*

"Eğer dün gece biriyle birlikte olduğum hakkında dedikodu yaptıysan, bunu unutabilirsin. Ve bunu kızımın yanında yapamazsın."

"Beni ilgilendirmez Cole ve geceyi bir periler haremisiyle çıplak geçersen bile bunun benimle hiçbir ilgisi olmaz. Senin sosyal hayatın hakkında endişelenmek beni aşar. Her neyse, yaşlı bir kadın olabilirim, ama eğer bu kadar cüretkâr olabilirim, kederinden uzak birkaç gece tam da ihtiyacın olan şey olabilir."

Bu sözleri başka biri söylemiş olsaydı alınabilirdim ama Matty'nin benim için endişelendiğini ve dünyanın geri kalanına kendimi kapatmaya devam edersem geleceğin bana neler yapabileceğini biliyordum. Ona karşılık olarak attığım ters bakış, kelimelerin anlatamayacağı her şeyi anlatıyordu. Verdiği yanıtın sevgiden kaynaklandığını biliyordum ama bu durumda savunulacak bir şey yoktu.

Layla için ilk görüşte aşk, sekiz haftalık, çikolata renkli bir Labrador'du. Hemen ona takıntılı olduğu bir kitap serisindeki favori köpek karakterinin adını Spot koyarak damgasını vurdu. Zavallı köpeğin ismindeki ironiye kıs kıs güldüm ve onu eve götüreceğimizi söylediğimde yüzünde beliren geniş gülümsemeyle kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Harper da en az kızım kadar yavru köpeğe hayrandı ve Layla'nın onun seçimine boyun eğmem için yaptığı abartılı yalvarışlara boyun eğdiğimde aldığı zevki kaçırmadım. Aynı zamanda Layla'nın, "Harper'ın

Harper'a küçük köpeğin bakımını nasıl yapacağını anlatırken ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu.

Layla evcil hayvanlara yabancı değildi. İki yaşından beri bir Shetland midillisi vardı ve birkaç ay önce daha büyük bir midilliye terfi etmişti. Stuart ona en başından beri, eğer ata binmek istiyorsa, pisliğini temizlemeyi ve hayvanlarına bakmayı öğrenmesi gerektiğini öğretmişti. Dikiz aynasına baktım ve elinin küçük evcil hayvan taşıyıcısının üzerinde koruyucu bir şekilde durduğunu fark ettiğimde gülümsedim ve bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Dikiz aynasında onun yüzündeki gururlu ifadeyi görünce gözlerim Harper'a kaydı, o da benimkileri gördü ve Layla'nın yetiştiriciden dönerken emniyet kemerini evcil hayvan taşıma kafesinin etrafına ne kadar sıkı bağladığını başıyla onaylamadan önce bana bir gülümseme attı.

Spot'un yatağını, kaplarını, yemeğini ve suyunu düzenleyen Layla, daha sonra minik köpeğini özenle kucağına aldı ve ona evi gezdirdi. Akşam yemeği için onu zar zor yere yatırdı; sonra da küçük oyunlar oynayarak zavallı yavruyu yordu.

Spot'u yerden bir kez kaldırıdıysa, bunu yüzlerce kez yaptı ve Harper Layla'yı yıkayıp gece için yatırdığında, zavallı yavru köpeğin yatağa gittiği için rahatlayarak inlediğini duyduğumdan neredeyse emindim.

Harper'la birlikte yemeğe oturduğumuzda ev sakin ve durgundu ama ortam her zamanki rahatlığımızdan farklıydı. Arkadaşlığımızdan her zaman keyif almıştım ama şimdi kendime haddimi aşmamam gerektiğini hatırlatmam gerekiyordu.

Eve geldiğimden beri hissettiğim kimyayı hayal edip etmediğimi merak ettim. Eski bekar ve kaygısız Cole, orada olduğunu düşünseydi tereddüt etmezdi, ama bu Harper'dı, kızımın bakıcısı ve aletim ne düşünürse düşünsün, bu kış yediği yere sıçmaması gerektiğini biliyordu.

Aramızda birkaç şişe şarap içtik. İstedğimden daha fazlaydı ve dürüst olmak gerekirse, ben çok daha fazla içtim.

ve gülümsemesine takılıp kaldım. Midemde düğümler oluştu ve aletimde elektrik kıvılcımları çaktı. Harper'ı etrafımda bu kadar rahat görmek bana sahip olmak istemediğim sıcak bir parıltı verdi.

"Donmuyor musun?" Ayağa kalktı, elleri ve dizlerinin üzerine çökmeden önce kollarını vücuduna doladı ve dört ayak üzerinde ateşe doğru ilerledi. Dar siyah kot pantolonunun içinde kalçası muhteşem görünüyordu ve bakışlarım sadece ona odaklandı.

Etrafında dolanarak ateşin önüne yerleşti ve yan yattı, dirseği yerdeydi ve başı ellerinin arasındaydı.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

"Yani..." diye sordu, yatarken arkasındaki parlayan ışıkla vurgulanan vücudunun şekline dikkatimi çekti. Kaburgalarındaki eğim dikkatimi ince beline ve kalçasının kalkık kıvrımına çekti.

"Yani?" Ben de daha sert bir ses tonuyla aynısını söyledim. Onun güzelliğinin tadını çıkarırken boğazım kurumuştı. Harper'ın yirmili yaşlarında muhteşem bir kızıdan yirmili yaşlarının ortasında çarpıcı bir kadına dönüşmesini izlemiştim. Onunla ilgili her şey zahmetsizce seksi olduğunu haykırıyordu ve orada otururken neden yaptığı şeyi yapmaya devam etmeyi seçtiğini merak ediyordum. *Kendini bu şekilde ortaya koyarsa erkekler onun için çıldırırdı.*

Orada. Kahretsin, eğer ben... Düşünceyi kestim. "Dün gece eğlendin mi?" Her ikisi de vardı

Ses tonunda merak ve tereddüt vardı.

"Eğlence mi?" Neyi 'eğlence' olarak gördüğünü merak ederek gözlerimi kısarak ona daha yoğun bir şekilde baktım.

Meydan okumam karşısında kızardı. "Evet, iyi vakit geçirdin mi?"

Kıkırdadım. "Sanırım senin eğlenme anlayışınla benimki çok farklı olurdu," diye cevap verdim, daha ne demek istediğimi anlamadan.

Verdiğim yanıt beni çok etkiledi ve söylediklerim karşısında kafası karışmış gibi alt dudaklarını çiğnediğini gördüm.

"Cole, Layla'ya baktığımı biliyorum ama bu yaşamadığım anlamına gelmez."

Kaşlarım çatıldı ve neden sorduğumu bilmiyorum ama sordum. "Pekâlâ, biriyle yatıp yatmadığımı mı soruyorsun Harper?" *Isırmamak için çok fazla, Cole.*

"Değildim, ama sorunuzun hızı bana buna cevap vermeliydim."

Gözlerini omzumun üzerinden ve odanın çeşitli noktalarına diktikten sonra tekrar bana dikmesi, gergin olduğunu ama sınırlarını test ettiğini gösteriyordu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Kıkırdadı, "Bu tür bir soru soracağımı düşünmüş olman bana bunun aklından geçtiğini gösteriyor.

Cevap verme hızınız bana sinirli olduğunuzu söylüyor, yani hayır." "Doğru. Cevabım hayır. Hiç sevişmedim ve hiç

Bu evden çıkarken bunu yapmaya niyetliydim. Acaba var mıydı? Kesinlikle, gittiğim plajdaki kadınlardan herhangi biriyle, ama ben kaçtım."

Aramıza sessizlik çöktü ve ben ona meydan okuyana kadar garip bir hal aldı.

"Peki ya sen Harper? Genç ve güzel bir kadınsın."

Gözlerini yere indirdi ve iltifatıma verdiği mütevazı tepki onu daha da çekici kıldı. "Sürekli burada Layla'yla birliktesin ve ne yaptın? Burada olduğun süre boyunca haftada bir gün izin kullandın.

Ne zaman izin teklif etsem, hep reddediyorsun. Okul günleri ve Matty'nin Layla'yla yemek pişirdiği zamanlar dışında yedi gün yirmi dört saat buradasın. Eğlenmek için ne zaman vaktin oluyor... ilişkiler için? Sevişmek için?" Haklı bir soruydu.

"Genellikle şehrin diğer tarafındaki Sugar Trap barına gider ve takılırım. Orada oldukça ilginç motorcular var ve o adamlar..." diye yanıtladı kendini yelpazeleyerek.

Şeker Kapanı kaba, kıllı kışlı motorcular ve onların fahişeleriyle dolu olmasıyla bilinirdi. Bu adamlar benim önceki

rock yıldızı yaşam tarzı İncil dersi gibi görünüyor.

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Kaşlarım saç çizgime kalkmış bir şekilde sordum.

"Kesinlikle." Kıkırdadı ve sırt üstü yere yuvarlandı; o kadar çok gülüyordu ki yanlarını tutuyordu. Neden tepki verdiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama bir sonraki bildiğim şey onun yanında olduğum ve beni ayağa kaldırdığı için onu gıdıkladığımdı.

Birden ikimiz de durduk, sanki hareketlerim beynime daha yeni yetişmişti. Ona binmişim ve şu anda bileklerini yere sabitleyen ellerime bakıyordum.

Aramızda tam bir şok ifadesi geçti. Çenesi açıldı ama bakışlarımızı ayırmadık. Gözlerinde iki şey gördüm. Birincisi, onu tahrik etmişim ve ikincisi; bir şey istiyordu... bir şey.

Dudaklarını yalayarak vücudunu altımda kıvrandırdı ve bileklerini ellerimde oynattı. Yaptığım şey karşısında afallamış bir halde hemen bıraktım. "Siktir, özür dilerim. Uzun zamandır güzel bir kadınla sohbet etmemiştim. Bir an için kendimi unuttum."

Dizlerimin üzerinde yükseldim, bir bacağımı vücudunun üzerinden kaldırarak diğeriyle birleştirdim ve yanına oturdum.

"Lanet olsun. Gerçekten üzgünüm," dedim tekrar, ses tonum hayal kırıklığıyla doluydu.

"Neden olduğundan emin değilim. Sen bir şey yapmadın ki," dedi eşit bir ses tonuyla.

"Yine de uygunsuzdu," diye itiraf ettim.

"Bir rock yıldızı için mi? Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye çıkıştı ve aniden uzanıp başımın arkasını kavradı.

Benimle buluşmak için ayağa kalktı, beni yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarıma ağzı kapalı yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayır, uygunsuz değildi ama bu öyleydi."

Dudaklarının yumuşak izi hâlâ zihnimde tazeyken başımı salladım ama gözlerim tatlı ağzına kaydı ve derin bir nefes aldım.

O tereddüt anında bedenim ona sahip olmak, ona olan hislerime teslim olmak için yalvardı ve kalbim her yöne doğru parçalandı, çünkü hissettiğim sadece şehvet değildi.

İşin içinde başka duygular da vardı. Grace'i özlüyordum ama o da kayboluyordu. Layla'yı seviyordum ve ne hissedersen hissedeyim daha fazlası için içimdeki dürtüyü harekete geçiremiyordum.

Birbirimize bakarken, kalp atışlarımızı paylaşıırken, sanki zamanda askıya alınmış gibi hissediyorduk. Aile hayatımın tüm geçici dengesi havada dönen bir madeni para gibi dengede asılı duruyordu ve nereye düşeceğinden emin değildim... ya da hangi tarafa düşeceğinden.

"Yapamayız, Harper..." Tekrar nefes almaya başladığımda hayal kırıklığı içinde ağzımdan kaçırdım. Gözlerindeki incinmiş, kederli bakışı gördüğümde boğazımdaki duygusal yumruyu yuttum.

"Gerçekten mi? Neden olmasın? Ben aptal değilim, Cole. Bana nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Aramızda elektrik kıvılcımlarının çıktığı o anlarda bazen kendini nasıl ayarladığını?" *Hay sikeyim.*

Onun dürüst gözlemleri karşısında bir an için afalladım. fark etmeyeceğini düşünerek ne kadar saf olduğumu fark ettim. "Bakmakta suç yok, tatlım." Bu ukala tonu grup günlerimden hatırlıyordum. Ucuz bir atıştı. Aramızda bir duraksama oldu ve ben içime çektim. "Bak, sen benim için bir seks arkadaşı olmaktan çok daha değerlisin, çünkü bugünlerde herkese sunabileceğim tek şey bu. Grace öldüğünde kalbimi de yanında götürdü."

"Gerçekten de hayatının geri kalanını ölümü bekler gibi geçirmeni isteyeceğini mi düşünüyorsun? Çünkü kesinlikle yaşamıyorsun. Hayatında birden fazla kişiyi sevmek mümkündür. Bunu biliyor musun Cole? Sana şunu sorayım. Grace şu anda burada olsaydı, senden yine de etkilenir miydi?"

Omurgam hemen dikleşti. "Bu çok aptalca bir soru."

"Öyle mi? Gelecek doğum gününde altı yaşına basacak bir kızınız var. Canlı, mutlu bir babayı hak ediyor.

Annesi öldüğünden beri bu evde biriken tozu dağıtmaktan korktuğu için yaşamaktan korkuyor."

Onun açık sözlü yargılayıcı tavrı karşısında damarlarımda öfke dolaştı.

"Çok yanlış düşünüyorsun," diye bağırdım. "Ne öneriyorsun Harper? Hemen devreye girip karımın yerini mi alacaksın? Aklımın ve kalbimin bana söylediklerini görmezden gelip sana bir şans vermemi mi? Haklısın, haddini aşıyorsun ve bu evdeki ayrıcalıklı konumunu kötüye kullanıyorsun, çünkü benim elim kolum bağlı. Sana ihtiyacımız var. Sen o fildişi kuledeki Rapunzel'sin."

"Bana çocuk masal kitaplarından alıntı yapma, ben bir uzmanım, unuttun mu? Ayrıca, aramızda geçici bir benzerlikten fazlası var." Kaşlarımı çatarak ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Saçlarını bir omzunun üzerinden yana doğru savurarak boynunu bazı kadınların yaptığı gibi seksi bir şekilde ortaya çıkardı, bu hareket beni her zaman taşaklarımdan vurmuştu.

"Açıkçası benim saçlarım onunkiler kadar uzun değil ama doğru ellerde en az onun kadar kıvrırcık olabileceğimi düşünüyorum. Biraz saç çekmeye karşı değilim."

Şaşkınlıkla ona baktım; sanki az önce bana azgın bir üniversite futbol takımını becerdiğini söylemişti ve neredeyse yorumunda boğuluyordum.

"Tanrım, Harper, bana böyle şeyler söyleyemezsin," diye kıkırdadım. "Lütfen ne kadar gururlandığımı anla. Yani sen muhteşem bir kızsın, göz kamaştırıcısın ve başka bir hayatta..."

"Bu başka bir hayat. Sahip *olduğumuz hayat* bu. Yaşadıklarınız sizi öylesine tüketti ki, yaşamayı unuttunuz... ve bunun karşılığında diğer insanların da sizin gibi ihtiyaçları olduğunu fark etmeyi unuttunuz."

Harper'ın bana karşı hisleri olduğunu söylediğini fark ettiğimde, kızım tüm bunların merkezinde olduğu için, kendimi bir karmaşa içinde hissettim ve ciddi bir ses tonuna geçtim.

"Üzgünüm, ama bu olmayacak; asla olmayacak," diye onayladım, aramızda işaret ederek; sonra oturduğunda ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Vücudunu bana doğru eğerek yüzünü o kadar yaklaştırdı ki, sıcak nefesi yüzümde g e z i n d i .

"Bunun olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Büyüyüp kendimi kederli bir dul ve hazır bir aile içinde bulmak planlarımda yoktu. Her zaman yolumuzu seçemeyiz. Benden hoşlanıyorsun Cole Harkin, bunu görebiliyorum."

Gözlerindeki ateş kıvılcımını bakışlarımı yakaladı ve boğazımda bir duygu yumağı şişti. Huzursuzca yutkundum çünkü haklıydı. "Haklı olduğunu biliyorum. Bana nasıl baktığını görmeseydim asla duygularımla hareket etmezdim. Kendine izin vermiyorsun," diye fısıldadı. Hiç hareket etmedim ve cevap vermedim.

"Haklısınız. Pozisyonumu aştım ama bunun senin çalışanın olmakla hiçbir ilgisi yok." Bakışlarımı indirdim ve ellerime baktım çünkü kesinlikle aynı fikirde değildim.

"Bana nasıl baktığını *hissediyorum*." Hissetmeye yaptığı vurgu, yorumuyla kafamı karıştırarak ona dikkatle bakmama neden oldu. "Bu doğru, *hisset* Cole. Her çalıntı bakışın, her bariz bakışın, uzaktan şehvetli bakışların ve dün seni antrenmana götürdüğümde aç gözlerinin bedenimi tarayışının ağırlığını hissediyorum. Tehlikeli cinsel düşüncelerin onlarda bildiğinden daha fazla parlıyor ve bana bakışının yakıcı şekli tenime nüfuz ediyor, vücudumda ahlaksız arzu alevlerini tutuşturuyor ve beni içten içe yakıyor."

Birkaç saniye boyunca havada başka bir sessizlik asılı kaldı, ta ki yumuşak avucunu yüzüme hafifçe koyarak gerginliği kırana kadar. Sakallı çenemin üzerinde baştan çıkarıcı bir sıcaklık ve kadınsılık hissettim. Geri çekilmeliydim, ayağa kalkıp odadan çıkmalıydim ama bir anlık zayıflıkla

Rahatladım, ağırlığını eline almasına izin verdim, çünkü o sırada herhangi bir şefkatli dokunuş için çaresizdim.

"Keşke seni daha önce tanısaydım," diye fısıldadı. Sesindeki hüznün boğazıma bir yumru daha getirdi, bu işkence dolu an neredeyse beni boğacaktı. "Eskiden olduğun adamın bir kabuğusun; karısı ölmeden önce SinaMen'in başında olan adamın. Bu benim haddime değil ve Layla'yla olan statüm nedeniyle gücümü kötüye kullanmak da değil, çünkü senin gerçekte kim olduğunu bilen birkaç kişiden biriyim. Cole, bu riski alacak kadar önemsiyorum çünkü duygularını bastırmana yardımcı olacak ilk kişi ben olmalıyım."

"Duygularımı mı, yoksa beni mi?"

"Doğal olarak şüphecisiniz. Bana anlattıklarından, geçmişte insanların seni nasıl kullandığını anlıyorum. Şahsen benim amacım sana karşı beslediğim hisler konusunda dürüst olmaktan başka bir şey değil, istediğin kadar inkar edebilirsin ama içinde bana karşı hisler olduğunu biliyorum," diyerek göğsümü dürttü.

"Hayır, Harper. Yanılıyorsun. Duygularımın hepsi tamamen fiziksel. Tam üstüne bastın çünkü onlar cinsel... hatta günahkâr. Cinsel fanteziler. Sana duyduğum sevgi kızımın bakıcısı olmanla ilgili."

"Ah." Yüzünü anında acı kaplayan Harper elini benden çekti, ellerinin ve dizlerinin üzerine döndü ve ayağa kalktı. Ben de onu takip ettim ve yüzünü ona döndüm.

"Sanırım hedefin çok uzağındaydım," diye ekledi, sözlerimden utanmış görünüyordu. "Cole Harkin 'benimle yatar' diye gururlanmam mı gerekiyor?" diye küstahça bir ironi yaptı.

"Dur," diye emrettim, uzaklaşmak için döndüğünde onu bileğinden yakaladım.

Bileğindeki elime, sonra da gözlerimin içine bakarak omuz silkti. "Beni tutuş şeklin hiç yabancı değil Cole. Tutuşun sahiplenici hissettiriyor." Elini bana göstermek için yukarı kaldırdı ve bileğini benimkiyle birlikte sıkıca tutarak salladı. "Ama ilişkimizi sürdürme isteğine saygı duyacağım.

profesyonel. Bunu ortaya çıkardığım için pişman değilim çünkü en azından havayı temizlemiş oldum."

Elimi bileğinden çektim ve dönüp odadan çıkmasını izledim. Gözlerimi kapatıp çok ihtiyacım olan temiz havayı içime çektim ve bana doğru ilerleyişini yeterince nazikçe idare ettiğim için kalmaya karar vermesi için dua ettim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

I Harper'ın ona nasıl baktığımı konusunda ısrar etmesinden sonraki haftalarda, gözlerimdeki buğuyu silkelemişti. Ne kadar iyi ilerlediğimi düşünürsem düşüneyim, iş başa düştüğünde hâlâ Layla'nın bakımı ile bir hayalete duyduğum tek eşli aşk hisleri arasında yürüdüğüm tehlikeli yol.

Evde, ailem için inşa ettiğim kalenin sakin ortamında kalmak hayatımdaki stresi biraz azaltmalıydı, ancak tek yaptığı duygusal olarak eksikliğimi büyütme oldu. Bekâr bir baba olmak aklım, kalbim ve günlük hayatım arasında bir mayın tarlası gibiydi. Harper ile aramızdaki bu çekim meselesi bir kez doruğa ulaştığında, başa çıkmam gereken yeni bir ikilem olduğunu biliyordum.

İstediğimi almak yerine Harper için doğru olanı yapmaya çalışmak beni yavaş yavaş öldürüyordu. Çok azmıştım ve sanki bir asırdır sevişmemiş gibiydim. Buna rağmen onunla iki haftada bir yaptığım yoga seanslarına devam ettim. Yoga yapmayı bırakabilirdim, hatta bunu düşünmüştüm ama bırakırsam onu geri çevirme şeklimden sonra daha da yabancılaşmış hissedeceğini fark ettim.

Duygusal olarak ikiye bölünmüştüm; bir yanım kızım ile evde kalmak istiyor, diğer yanım ise

Harper'ı bir duvara, bir yere ya da bir kapıya çivilemeden önce defolup gitmeliydim. Ne olursa olsun, onun yanındayken arzularımı dizginlemeyi öğrenmeliydim, ama bana doğru ilerleyişinden sonra bunun aramıza sözsüz bir kama soktuğunu hissettim.

Vücudumun tepkilerine daha fazla uyum sağladıkça, bunu antrenmanlarım sırasında sarf ettiğim efora kanalize ettim ve hatta bunlara bazı mesafe koşuları ekledim. Layla ile birlikte geçirdiğimiz zaman dışında Harper'la kişisel zaman geçirmekten kaçındım. Yazık oldu çünkü onun arkadaşlığından gerçekten keyif almıştım.

Grace'e daha az ve günlük yaşama daha fazla odaklandığım için, Layla etrafta yokken evin etrafında dolaşmaktan delirmiş gibi hissetmeye başladım. Bazen bir şarkı yazıyor, bazen Fletch ya da Scuds ile telefonda saatler geçiriyor, bazen de Layla'nın küçük köpeğini arazimin sınırlarında uzun yürüyüşlere çıkarıyordum.

Manik grup programlarından uzak olmanın getirdiği yenilik sıradanlaşmıştı. Çoğu zaman kendimi kafese kapatılmış gibi hissettiğimde kardeşim imdadıma yetişiyordu. Ara sıra beni bir günlüğüne bir top oyununa ya da drag yarışına götürüyordu ve kendini kumar oynayacak kadar pervasız hissettiğinde kumarhane teknelerinde poker oynuyordu.

İnzivaya çekildiğimde, sonunda huzursuz duygularımın nedenini buldum ve bunun nedeninin kafamdaki tüm yeni düşüncelerin Grace'le ilgili anılarımı zihnimin gerisine itmesi olduğuna karar verdim.

Her ne kadar rahmetli karım sabahları ilk, geceleri karanlıkta yatarken son düşüncem olsa da, ikimizin görüntüleri daha önce olduğu kadar canlı ve ham değildi ve solmakta olduklarını düşünmek beni çok kızdırıyordu.

Geri dönen libidom ve Dorian yokken bana eşlik eden tek kişi Harper olduğu için, dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı. Neyse ki bu, Harper'ın ailesini ziyarete gitmesi şeklinde oldu; daha önceki olaydan Layla'nın gözyaşları ve öfke nöbetleriyle sonuçlanacağını biliyordum ama bu ikimize de birbirimizden uzak kalmamız için çok ihtiyaç duyduğumuz zamanı verdi.

Erkek kardeşinin New York'taki düğününe katılmak üzere evden ayrılan Harper'ın dört günlüğüne gitmesi bekleniyordu, bu da Noel arifesine kadar dönmeyeceği anlamına geliyordu, ama neyse ki annem ve Grace'in ailesi o gittikten bir gün sonra geldiler ve büyükanne ve büyükbabası da yanlarında olduğu için kızım onu neredeyse hiç özlemedi.

Layla'nın önceki beş Noel'inde herkes onun iyice şımartılmasını sağlamıştı ama bu Noel benim için çok önemliydi çünkü onun için mümkün olduğunca mükemmel olmasını istiyordum. İlişkimizde büyük adımlar atıyorduk ve bayram tatili boyunca bu konuda yoğun bir şekilde çalışmak istedim çünkü Grace'in vefatının altıncı yıldönümü yaklaşırken Layla'yı yeni yılda annesinin adasını ziyarete götürmenin zamanının geldiğine karar vermiştim.

Bir süredir o günün gelmesi gerektiğini biliyordum ama Grace'in ölümü gerçeğine yaklaşmanın en iyi yolunu ne kadar düşünürsem düşüneyim, Layla'yla yüzleşmeye her zaman hazır olmadığımı hissediyordum. Bunca zamandan sonra kalbim hâlâ acıyordu ve benim hissettiğim derin acıyı asla hissetmemesi için dua ediyordum, bu yüzden durumu onun için olduğundan daha fazla zarar verici hale getirmemeye dikkat etmeliydim.

Noel arifesi iki ucu keskin bir olaydı. Harper'ın eve dönmesiyle evimiz doldu taştı ve bütün öğleden sonra kendimi onun gelişi yaklaştıkça saati izlerken buldum.

Kilitleri açarken kapının zil sesini duyduğumda kalp atışlarımın heyecanla nasıl hızlandığını ya da kapıdan içeri girdiği anda aramızda geçen tanımsız bakışmayı kaçırmadım.

Angus ve Dinah, Layla'yı ağacın altına yerleştirdikleri en popüler oyuncaklardan, bebeklerden ve masa oyunlarından oluşan bir dağla ve bir pille şımartmışlardı.

Noel arifesinde uzaktan kumandalı oyuncak köpek yavrusu zavallı Spot'u kıskançlıktan delirtti.

Kıskançlık o akşam benim de yüzleştiğim bir şeydi. Akşam yemeğinden sonra annem, Angus, Dinah ve ben haberlerdeki bir makaleyi tartışırken Harper Layla'yı yatağına yatırmaya gitmişti. Birden ne kadar çok zaman geçtiğini fark ederek kızıma iyi geceler öpücüğü vermek için masadan kalktım.

Odasına girdiğimde Layla yan yatmış uyuyordu; kolu Spot'a sıkıca sarılmıştı. Kıymetli köpeğinin bana bakışının "Hadi, beni hareket ettirmeye çalış Buddy" olduğuna yemin edebilirim. Yemin ederim o lanet köpek oraya girmesine izin verilmediğini biliyordu. Layla'nın yatma vaktinde onu odasına almasını yasaklamıştım.

Karşı çıkmasına rağmen, dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım çünkü onun yüzündeki mutluluk ve saf memnuniyet ifadesi kalbimi eritti. Kapıyı sessizce kapatarak merdivenlerden aşağı indim ve oturma odasında Harper'ın sesini duyduğumda onu görmek için içeri girdim.

Kardeşim ve Harper'ın omuz omuza, çok rahat bir pozisyonda oturduklarını gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Kucağında tuttuğu telefonunda inceledikleri bir konu hakkında flörtöz fikirler paylaşıyorlardı. Onları bir arada görmek bana çok rahatsız edici bir his verdi.

"Vay canına, sıcacık görünüyor," diye mırıldandım alaycı bir tonda, odanın içinde biraz daha ilerleyip şöminenin önünde dururken. Harper bana kayıtsız bir bakış fırlattı ve yorumumdan biraz tereddüt görmeyi beklediğim yerde, hiçbir şey bulamadım.

Bunun yerine, tembelce gerindi ve bakmamam için çok çekici görünüyordu. Yavaş ve seksi hareketleri beni büyülüyordu.

"Öyle. Yıllardır geçirdiğim en iyi Noel arifesi. Son dördü berbattı ama bugün Layla ile harika vakit geçirdim... ve burada Harper ile kaliteli zaman geçirdim

pastanın üzerindeki krema oldu," diye yorum yaptı Dorian, ne kadar sinirlendiğinden habersiz. Harper ellerini başının üstünden indirdi ve kucağına koydu.

"Ayy, çok tatlısın," diye mırıldandı kardeşime dönerek. Kıskançlık içimi parçaladı.

"Seninle kaliteli zaman geçirmek için para almıyor," diye tersledim. Yorumumu yaparken kullandığım alaycı ve ani ton beni bile şaşırtmıştı. Duygularımı saklamakta beceriksizdim.

"Gerçekten de aramızda hiç para el değıştirmedim. Öyle mi, Harper?" diye cevap verdi ukala kardeşim. Bu yorumu beni çok kızdırdı ve kendimi tutamadım.

"Ah peki, küçük sohbetinizi böldüğüm için üzgünüm ama Spot Layla'yla yatakta. O uyurken o lanet köpeğin odasında olmaması konusunda ne demiştin?"

Harper bacaklarını kanepede kışının altından açtı ve ayağına kalktı. "Üzgünüm Dorian, belki başka zaman; görünüşe göre hâlâ yapacak işlerim var." Sesi düz geliyordu ama yine de alaycılıkla doluydu.

"Elbette, istersen seni gelecek ayki sergiye götürebilirim."

Kollarını göğsünde kavuşturan Harper, kendini beğenmiş bir sırıtışla bana baktı ve kardeşime yavaş, tembel bir gülümseme fırlattı.

"Teşekkürler, çok isterim. Saat kaçta başlıyor?"

Dorian gülümseyerek, "Akşam 8:30'a kadar olmaz, o zamana kadar Layla uyumuş olur," diye bilgi verdi.

Öfkemi kontrol etmek için derin bir nefes alarak gözlerimi Dorian'a diktim ve dikkatimi Harper'a çevirdim.

"Harika, artık sosyal hayatını düzene soktuğuna göre, belki dikkatini elimizdeki konuya verebilirsin."

Dorian'ın arkasında durarak yavaşça başını salladı ve bana ters ters baktı. "Elbette Cole. Hemen halledeceğim." Tatlı ses tonuyla verdiği cevap tamamen

Onun b z lm    dudakları, el hareketleri ve bana bakan karde imin cehaletiyle tezat oluşturuyordu.

O gittikten sonra Dorian ayağa kalktı ve elini saçlarında gezdirdi. "Bütün bunlar da neydi böyle? Beni bilgilendirmek ister misin?"

"Ona bundan bahsettim-"

"Bunun lanet olası bir köpeklerle hiçbir ilgisi yoktu." Kolunu    keyle oturma odasının kapısına doğru uzattı.

"Pek   ," diye kabul ettim, ellerimi havaya kaldırdım ve zihnim söyleyecek bir şeyler bulmak için umutsuzca etrafı taradı. "D r  t olacağım Dor, gördüklerimiz hoşuma gitmedi. Kiralık yardımcıma bula mayacaksın, anladın mı?"

"Mess... kiralık yardım mı?   u anda ciddi misin sen?" "Bir koroner olarak," diye karşılık verdim mizahtan eser kalmadan ve kuvvetle ba ını salladı.

"Hmm, peki neden? Onun üzerinde kendi tasarımlarınız falan mı var?"

"Dalga geçme. O kadın Layla'nın dünyası. Gecelerinizi doldurmanıza yardım etmek için burada değil."

"Gecelerimi doldurmak mı? Ona yakından baktın mı? O kadar ateşli ki, hayatının sıkıcı evcilli inden uzakla mamı  olması bir mucize. Grace'le olanlara kendini o kadar kaptırmı sın ki her şeyin iki tarafı olduğunu unutmu sun.  nemli olan tek taraf senin tarafın gibi görünüyor."

"Gerçekten mi, yani ne diyorsun? Ben bencil bir pislik miyim? Bencil bir pislik miyim?"

"Normalde... Grace'den önce, rock'ın iyi adamlarından biri olduğunuzu söyledim. Tüm   hretine ve servetine rağmen ayakların yere sağlam basıyordu. Ya  imdi? O kadar emin değilim. Sanki Grace'le olanları içine geldiğinde her türlü davranışını mazur göstermek için kullanıyorsun."

"Bu hiç adil değil Dorian. Ben böyle biri değilim." " yle mi? O zaman hiç bunu yapmayı d   nd n m ?" Harper için güzel bir şey?"

"Harper'a iyi davranılıyor-"

"Saçmalık. Maaş ve koşullardan, kıdem tazminatından ve sağlık hizmetlerinden bahsetmiyorum. Ona önemliymiş gibi davranmaktan bahsediyorum."

"O gerçekten önemli. Mesele de bu zaten," diye kükredim. "Layla'yı saymazsak, en önemli şey o. Eğer Harper'a sahip olmazsam, işlevimiz sona erer. O Layla'nın değişmezi oldu ve kızımın bu kadar dengeli olmasının nedeni de o."

"Belirttiğiniz her şey doğru olsa da, o aynı zamanda güzel bir kadın. Neden bir hayatı olmasın ki? Onun sahibi değilsin Cole. Senin de belirttiğin gibi, o bir kiralık işçi ve bu nedenle, işini yapmasına engel olmadığı sürece, istediği şeyi, istediği zaman, istediği kişiyle yapmakta özgür."

Bir an için neredeyse itiraz edecektim ama haklı olduğunu biliyordum, yine de ona daha fazlasını fırlattım.

"Dorian, eğer onun peşinden gidersen seni asla affetmem," diye tehdit ettim, sesim tamamen mantıksız çıkıyordu.

"Ben olmazsam başkası olur."

"Olabilir, ama onun burada olmasına ve senin zaten kötü olan durumu daha da kötüleştirmene izin veremem," diye cevap verdim. Kardeşim onun peşinden gitse ve o da onunla birlikte olsa, bunun beni öldüreceğini biliyordum. Özellikle de ondan etkilendiğimi bildiği halde.

Ancak tüm bunlar bir yana, Dorian ve Harper birlikte olurlarsa ve bu ilişki uzun sürmezse, bu onun gitmesi için başka bir neden olacaktır.

"Dinle, eğer bunu yaparsan ve işe yaramazsa, en çok Layla'yı incitmiş olursun. Bunu bir düşün." Başka bir şey söylemeden oturma odasının kapısına doğru yürüdüm.

Kapıyı açarak, anne ve babamızın masanın etrafında toplandığı mutfığa doğru baktım, sonra yer değiştirip merdivenlerden yukarı baktım. Öfke beni merdivenleri çıkmaya teşvik etti ve tepeye ulaştığımda Harper kucağında Spot ile Layla'nın odasından çıkıyordu.

Ona doğru bilerek yürüdüm, serbest bileğinden yakaladım ve onu isteksizce koridor boyunca yatak odama sürüklerken neredeyse ayaklarından çekiştiriyordum. Onu kendimden uzaklaştırarak kapıyı kapattım ve ellerimi arkamda birleştirerek sırtımı kapıya yasladım.

"Kardeşime karşı da bir şeyler hissediyorsun, ha?"

Harper'ın ağzı açık kaldı ve yatağıma doğru ilerleyerek yavru köpeği dikkatlice yatağıma yerleştirdi. Piç kurusu hemen en tepeye tırmandı ve sanki onların sahibiymiş gibi yastıklarımın arasına yerleşti.

Yüzünü bana döndüğünde Harper'ın gözleri sidik ve sirkeyle parlıyor, yüzü öfkeyle kızarıyordu. Layla sabrını sınıadığında onda o çok takdir ettiğim sakin ve dengeli öfke gitmişti. Ama karnındaki ateşin yüzüne yansımaları beni sertleştirmediyse ne olayım. Soğukkanlı dış görünüşünün altında yatan ham tutkuyu ilk kez görüyordum.

"Öyle mi düşünüyorsun? Ya öyleyse? Şansın vardı, Cole, ve sen onu çöpe attın. Bana bir bak. Senin için bir kadından çok bir çocuğun dadısı kadar değerim var. İlgi için bir erkeğe yalvaracak bir kıza mı benziyorum?"

Cevap veremedi bana doğru yöneldi ve ben de onu yarı yolda karşılamak için bir adım öne çıktım, ama hemen yanımdan geçip kapıya uzandı.

Burun deliklerim alevlendi ve fevri bir öfkeyle dönüp peşinden gittim. Kapı koluna uzanırken elim onunkini sıkıca kavradı ve önünü kapıya çarparak onu vücudumla oraya sabitledim. *Hay sikeyim.*

Ne yapıyorum ben böyle? Azgın ereksiyonumu kışının üzerinde hissederek kendimi daha da yaklaştırdım ve her şey durdu.

Sert, ihmal edilmiş aletimi onun küçük, sıkı kışının sert ve seksi kıvrımında hissettiğimde kalbim göğsümde çarptı ve bu beni daha da yakınlaştırdı. Dünyadaki hiçbir irade gücü bunu engelleyemezdi.

Duyularım yumuşak parlak tenindeki kadınsı kokuyla, uzun koyu ipeksi saçlarının görüntüsüyle; yanağıma değdiğinde verdiği hisle ve kısa, yorucu, heyecanlı nefes alışının sesiyle dolarken, bir anda etrafımı sarmıştı.

Gözlerim benimkinin on beş santim altındaki omzunun kıvrımına takıldı. Bir tutam saçını yakalayarak sertçe çektim. "Peşinde olduğun şey bu mu, Harper?" Saçlarını yana yatırıp kulağına yakın bir yerde daha alçak bir tonda mırıldandım.

"Vücuduma yaptıklarını hissedebildiğini biliyorum, ama seni önemsizmişsin gibi kullanmama hazır mısınız? Daha sonra kot pantolonunu kabaca dizlerine kadar sürüklemem, külotunu kenara çeksem ve seni burada, şu anda, bu duvarlardan herhangi birine karşı çiğ çiğ siksem nasıl hissedersin?"

Agresif davranışlarım beni tanıdığı süre boyunca tanık olduğu yası, dayak yemiş adama hiç benzemiyordu ama Grace'in ölümünden beri kadınlar seks içindi ve kulağa ne kadar kötü gelse de onlara bir araç olarak davranmıştım. Onların içinde olmak Grace'le sevişmek gibi bir şey değildi; cinsel, çiğ ve tamamen işlevseldi ve çoğunlukla öfkeli bir seksti.

"İşin bitti mi?" Ses tonu kırılmış ve otoriterdi. Ne yaptığımın farkına varmamı sağladı. Kontrollü sorusuna rağmen vücudundaki gerginlik ona ihanet ediyordu. Kulağına konuşmak için eğildiğim andan itibaren cinsel beklenti onu sarmıştı.

"Sen söyle, öyle miyiz?" Parmaklarım hâlâ onun koyu kahverengi saç tellerine dolanmış, avucumun içinde sıkıca tutarken karşılık verdim.

Aramızda uzun saniyeler geçti, anın hamlığı ince ayarlı bir tel gibi titreşiyordu ve geçen her saniyede kıskançlığımın bedenimden çekildiğini hissettim. Sonra kimyanın ve kıskançlığın neredeyse her şeyi nasıl mahvettiğini fark ettim. Sesli bir şekilde yutkundum ve

sorumu düşünüyormuş gibi boynunu yana doğru hareket ettirdi.

Beni kıcımlın üstüne itip baş aşağı küfür etmemesi, bana karşı hissettiği duyguların yüzeysel olmaktan öte olduğunu gösteriyordu. Bir an için, ikimizin de istediğini bildiğim şeye teslim olmayı diledim. Muhtemelen ikimizin de ihtiyacı olan şeye.

Öne doğru eğilerek boğazımdaki ani şişliği yuttum ve dudaklarımı başının arkasına götürerek bir geceliğine de olsa dünyayı ve hissettiğim tüm acıyı unutabilmeyi diledim.

Yavaşça saçlarını öptüm, çünkü en ufak bir tat almam gerekiyordu, sonra başımı geri çektim çünkü çok fazla istenmeyen his vardı içimde. Damarlarımda şehvet ve arzu akıyordu ve daha önce hiçbir şeyi bu kadar arzulamadığımı biliyordum.

Kulağı ile köprücük kemiği arasındaki ipeksi tene bir an için baktığımda, bu benim onunla ilgili kişisel zayıflığımdı ve karşı koymanın çok zor olduğunu kanıtladı. Bu seviyede bir arzu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve o an düşündüğümü değil hissettiğimi anladım. *Yapma! Yapma! Bu çok kötü bir fikir.*

Tekrar öne doğru eğilerek derin bir nefes aldım ve burnumun ucunu omzundan kulağına doğru çektim. Göğsünün kabardığını ve iç çektiğini hissettim. Vücudumdaki her sinir onu sahiplenmeye karşı savaşıırken sertçe yutkundum. "Yapma," diye fısıldadı.

Harper'ın tek kelimesi beni kendime getirdi ve hayır dediği anda geri adım atarak elimi bıraktım. Arkamı döndüm.

Şaşkınlıkla yatağa bakarken, yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarpınca elimi saçlarımda gezdirdim. Yatağa baktığımda yavru köpeğin ağzında yastıklarından biriyle boğuştuğunu gördüm. Yatağa doğru yöneldim ve onu kucağıma aldım. Bunu yapmak için geçen saniyeler içinde Harper gitmişti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

F On uzun dakika boyunca yatağında oturup ne kadar büyük bir hata yaptığını düşündüm. Karmakarışık zihnim ne yaptığını anlamaya çalışırken öfke ve tiksinti damarlarımdan eşit ölçüde akıyordu.

Bir anlık zayıflık ve kıskançlık yüzünden yarattığım kaosu anlamlandırmak.

Kendimi iterek ayağa kalktım, acilen bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ve aceleyle Derek'e bir mesaj gönderdim.

Ben: 12 Şubat'tan itibaren küçük bir tur ayarlayın. Tamamdır!

Her şey normalmiş gibi davranmak zorunda olduğumu bilerek isteksizce aşağıya indim. Olanlara rağmen, hâlâ onları eğlendirmemi bekleyen insanlar vardı.

"Pekâlâ, kim oyun oynamak ister? Hadi biraz canlanalım. Tanrı aşkına, Noel'deyiz."

Annemin ve Grace'in annesinin sabırlı gülümsemeleri, sandalyelerinden kalktıklarında bunun benim için kasıtlı bir konu değişikliği olduğunu bildiklerini söyledi.

"Sessiz sinema? Yıllardır oynamamıştım," diye önerdi Angus.

Harper, "Ne harika bir fikir, gerçi Cole sessiz sinema konusunda hiç iyi değil," diye söylendi. Alaycılık dilinden erimiş tereyağı gibi damlıyordu ve Dorian kaşlarını kaldırdı.

Harper'a "Anlatsana," dedi ve anlatacak bir hikâyesi varmış gibi yorumunu anladığı için onu taşaklarından tekmeleyebilirdim.

"İyi bir aktör değil diyelim. Sahneye çıkmaya devam etmeli. Öyle değil mi Cole?" Parlak ve yoğun bakışlarındaki meydan okuma beni anında sertleştirdi.

"Sahneye çıkmayalı uzun zaman oldu," diye itiraf ettim, aklımın erdiğinin aksine flört ederek. Harper'ın dudaklarında hınzır bir gülümseme gördüm.

Suda yüzüyordum ve bir süredir onunla birlikteydim. İşe geri dönmek gerçekten yapmak istediğim bir şey değildi, ancak Harper söz konusu olduğunda biraz mesafe ve daha iyi bir bakış açısı kazanmak için yapmam gereken bir şeydi.

"Bu da bana Şubat başında işe geri döneceğimi hatırlatıyor. Ayın on ikisinden itibaren bir turumuz var."

Beklenmedik haberimin Harper üzerindeki etkisi anında oldu. Tüm üstünlük duygusu gitmişti ve yüz ifadesi şok, incinme ve hayal kırıklığı karışımıydı. Midem bulandı çünkü aramızda çözülmemiş duygular olduğunu biliyordum. Benim bakış açımına göre bu şekilde kalmalıydılar.

"Bu harika bir haber." Kardeşim hemen sevindi. Sandalyesini geriye iterek bana sarılmak için yaklaştı.

"Katılıyorum. Hayatını geri kazanmanın zamanı geldi Cole. Gruptaki çocuklar memnun olmalı?" diye ekledi annem.

Başımı sallayarak anneme ve Grace'e baktım, ikisinin de yüzündeki ifadeler kararımın memnun olduklarını gösteriyordu; ancak Harper'a bir kez daha baktığımda, ayağa kalkmış, başını eğmiş, masayı temizliyordu.

Oturma odasına geçerek gecenin geri kalanında oyunlar oynadık: sessiz sinema ve Name that Tune gibi olağan şenlik oyunları. Ben şarkı bile söyledim ama Harper

Haberimden önce olduğundan daha çekingen ve daha az neşeli.

Sonunda, dolu karınlar, şarap dolu kafalar ve yorucu bir günün ardından ebeveynler yatmaya gitti. Dorian'la birlikte tekrar mutfağa geçerek ceketini aldı ve dönüp bana baktı.

"Daha önce..." diye başladı.

"Hayır. Düzeni bozdum. Haklısın. O harika bir kız ve dünyayı hak ediyor. Bu-"

"Haddimi aştım. Odaklanmanı anlıyorum ama sen benim kardeşimsin. Seni tanıyorum. Gelecek ve Layla hakkında ne kadar korktuğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sanki Harper hakkındaki hislerimi bildiğini söyleyecekmiş gibi bir an için kalbim durdu.

Omuz silkтім. "Eninde sonunda gideceğini biliyorum, ben sadece..." Ağır bir iç çektim, "Bunun olmasına henüz hazır değilim, biliyor musun? Bu iç karartıcı çünkü sürekli aklımda."

"Elbette, ama bir gün mutlaka olacak kardeşim ve olduğunda ben burada olacağım. Eğer bu konuda bu kadar sinirliysen, belki de bir B planı düşünmelisin."

Gözlerimi kısarak bu konuşmadan nefret ettim ama Dorian haklıydı. Ama B planı yoktu.

"B planı yok."

"O zaman belki de geçmiş yerine ileriye düşünmeye başlamalısın." Öne doğru bir adım atarak, geri çekilmeden önce bana sıkıca sarıldı.

"Ve söz veriyorum kızının dadısıyla yatmayacağım." Ses tonu ciddiydi ama ben durumu şakaya vurdum.

"Bildiğim iyi oldu ama bence Harper gibi bir kız bunu deneseydin yüzüne gülerdi." Dorian kıkırdadı ve başını salladı.

"Taşaklarımı sıktığın ve bana ailenin aygırının kim olduğunu hatırlattığın için teşekkürler," diye sırtarak cevap verdi.

"Ah, üzölme, birileri grubun en bücürü olmalı," diye karşılık verdim ve göz kırptım. Tekrar başını sallayarak alay etti ve yanımdan geçip gitti.

"Kendini beğenmiş piç," diye mırıldandı şakayla ve Harper'ın bulunduğı oturma odasına geri döndü. Harper ayağı kalktı ve kardeşimin yanına gitti.

"Bugün seninle vakit geçirmeyi çok sevdim Dor, bunu daha sık yapmalıyız," diyerek kollarını ona doladı. Göğsüm sıkıştı ve ona olan sevgisini açıkça göstermesiyle midemde bir düğüm oluştu.

Dorian omzunun üzerinden bana baktı, dilini dışarı çıkardı ve göz kırptı.

"Ne zaman istersen güzelim, söylemen yeterli." Her zaman yanımda olan kardeşime duyduğum sevgiden kalbim sıkışmıştı ama dişlerimi sıkıp "Rüyada görürsün" diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırarak kucağından indi ve ben de onunla birlikte kapıya doğru yürüdüm. Ona tekrar sarıldım. "Her şey için teşekkürler kardeşim, sana ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Evet, var. Çok fazla ama Layla'nın dadısının külotuna girmeme izin verecek kadar değil," diye mırıldandı, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Onu kapıdan dışarı iterken kıkırdadı ve ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzatarak, "Ben davamı geri çekiyorum," dedi. Ben de kıkırdadım ve başımı salladım. "Biraz dinlen, gelecek yıl ben yoldayken çok zor olacak. Ben yokken Layla'ya babalık yapman gerekecek."

"Oradayım ve bunun için heyecanlıyım. Onu çok seviyorum... ve seni, küçük kardeşim," dedi ellerini ceplerine sokarken inançla. "Yarın görüşürüz."

O arkasını dönerken ben de içeri girdim ve kapıyı kapattım. Arkamı dönüp oturma odasının kapısına baktım ve Harper'la tekrar yüzleşmek için odaya geri dönmeyi seçmeden önce kısa bir süre merdivenleri kontrol ettim. Kapıyı ittiğimde

Kapı açıktı, karanlıkta, ateşin önünde kanepeye kıvrılmıştı.

İçeri girmek yerine mutfğa gittim ve ikimize de birer kadeh taze kırmızı şarap doldurdum. Ne söyleyeceğimden emin değildim ama her şeyi olduğu gibi bırakamayacağımı biliyordum. Ona doğru geri döndüm, şarabını yanındaki küçük sehpaye koydum ve yuvarlak kanepede ondan daha uzakta bir yere oturdum.

Birkaç dakika boyunca taş gibi bir sessizlik içinde oturduk, ikimiz de şöminenin bacasını yalayan alevlere bakıyor ve ilk kimin konuşacağını merak ediyorduk. Aklımdan birkaç senaryo geçirdim, hepsi de daha önceki aşığılık davranışım için özür dilememi içeriyordu ama sessizliğı bozan Harper oldu.

"Yine gidiyorsun." Bu bir soru değildi ve ona bir bakış attığımda hâlâ ateşe bakıyordu.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım, çünkü işe geri döneceğimi öğrenme şekli onu incitmek için kasıtlı ve kötü bir çabaydı. Onu uzaklaştırmak için kötü niyetli bir girişim olduğumu biliyordum ama aramızın açılmasına ihtiyacım vardı çünkü ne kadar uzun kalırsam direncimin kırılma ihtimali o kadar artacaktı.

"Evet... öyle misin?" Ona bu şekilde davrandıktan sonra gitmek isteseydi onu suçlamazdım.

Bana bakarken gözleri büyüdü ve dudaklarını ısırdı.
"İstediğın bu mu?"

"Tabii ki hayır. İstediğimin bu olmadığını biliyorsun." Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve onun karşı sorusundan duyduğum rahatlama hissi, yaptığım şeyden daha fazla iğrenmeme neden oldu. "Tanrım, Harper. Bir süreliğine buradan çıkmam gerek. Senin duygularınla oynamaktan neden bu kadar kaçındığımı anlamıyor musun?"

"Bunu zaten yapmadın mı?" Gözlerini tavana dikti.
"Yani, yukarıdaki de neydi öyle?"

"Bu benim kontrolü kaybetmem ve ihtiyacım olanı yapmak yerine neredeyse istediğimi almamdı... bana ihtiyacımız olanı

yapmak için. Özür dilerim, böyle bir şey asla olmamalıydı."

"Neden? Hissetmeye izinli olduğun tek duygu karını ne kadar özlediğin olduğu için mi?"

"Kötü biçim, Harper. Bu söz belden aşağıya vurmaktır."

"Benim oturduğum yerden bakınca dürüstlüğümden daha önemli."

"Benimle taşak geçme, Harper. Benim hakkımda tek bildiğin kederli bekar bir baba olduğum. Kendin söyledin, daha önce gerçekte kim olduğumu ve yeteneklerimin neler olduğunu bilmiyorsun. İnan bana, bugünlerde bunu öğrenmek istemezsin."

"Yapmaz mıyım? Ben bir çocuk değilim ve sana karşı dürüst olmak gerekirse, benim hakkımda hiçbir fikrin yok. Tek bildiğiniz kızınızın sahip olduğu etkili vekil anne."

"Kendini öyle mi sanıyorsun? Taşıyıcı anne mi?" Bir an düşündüm ve başımı salladım. "Vekil değil, yedek ve bir gün kızımın bakımını başkasına devredeceksin," diye cevap verdim ağzımda acı bir tatla.

"Eğer beni incitmeye çalışıyorsan Cole, inan bana işe yarıyor; ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa devam et. Seni hayata döndürmek için gereken buysa, tüm o lanet acını ve öfkeni benden çıkarmaya tamamen hazırım."

"Ve sen ne için gönüllü oluyorsun? Vücudunu kullanmama izin vermek için mi? Bana tam olarak ne vermek istiyorsun, Harper?"

"Son birkaç haftadır dönüştüğün kendini beğenmiş pislik olmaktan vazgeçmen için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Gerçekten mi, tavrın hiç değişmedi mi? Sanki seni aldatıyormuşum gibi ortalıkta dolanarak sergilediğin hor görülmüş eş tavrını fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Harper'ın boynunu geriye atarken aynı anda yüzünün hafifçe kızardığını görmek hedefi vurduğumu gösteriyordu. "Ah hayır, anladım, bu benim başka birini bulmamla mı ilgili?"

"Bu beni ilgilendirmez-"

"Kesinlikle değil. Ama ne bilmek istiyorsun? Son zamanlarda kimseyi becerdim mi? Ne düşünüyorsun? Bana nasıl baktığını görüyorum," diye karşılık verdim düşünmeden.

"Evet ve bunu yapmana sevindim    nk  sen de aynı şekilde hissediyorsun."

"  yle bir şey değil."

"Kendini tekrarlamayı bırak ve kafanı k  ından çıkar."

Ona   pheyle bakarak, "Benimle ta ak mı geçiyorsun?" dedim.

"Bunun cevabını biliyorsun ama bu senin kararın."

"Yukarıda yanlış bir karar verdim."

"Hayır, bu senin gerçek yüzünün ortaya çıkmasıydı Cole. İyi ki de öyle oldu    nk  bu bana ne zaman aynı odada olsak yaptığın tüm o göz sikmelerin benim hayal gücüm olmadığını gösterdi."

Yıllar önce, çekici bir kadın benimle Harper'ın sahip olduğu özgüvenle konu saydı, onu duvara yap tırır ve teslim olması için becerirdim, ama Cehennem'e gitmi tim ve hala oradan geri d n     yolumu tırmalıyordum.

"Bu da bizi konuşmanın başına geri götürüyor, Harper. Özür dilerim. Böyle olmamalıydı."

"Ama oldu Cole. Köpük d  arı çıktıktan sonra tekrar kutuya koyamazsın."

Harper'ın aramızdaki ilişkinin daha fazla ilerlemesine izin vermeme konusundaki kararlılığımdan hâlâ memnun olmadığı açıktı. Eliyle saçlarını bir yana toplayan Harper, uzun koyu kahverengi ipeksi sa  tellerinin rahatlamı  yumruğunun arasından süzülmesine izin verdi. Yüzünü bana dönerek tekrar derin bir i  çekti.

"Kızınıza bakacak kadar iyi olduğumu ama sizin için yeterince iyi olmadığını söylüyorsunuz."

Hayal kırıklığı içinde ka larımı çattım. "Kesinlikle hayır. Demek istediğim, bu senin yeterince iyi olup olmamanla ilgili bir mesele değil.

ve bu arada çok iyisin; çok... sağlıklı ve safsın."

"Peki Grace değil
miydi?" Öfkeyle
kaşlarımı çattım.

Delici bakışlarıyla bana meydan okurken gözlerinde öfke parlıyordu. "İlgilenmediğini söyle ya da bırak kimin için yeterince iyi olduğuma *ben* karar vereyim. Ve hazır başlamışken söyleyeyim, Cole, Layla'nın etrafındaki her şeyi kontrol edemezsin. Eğer evi yönetmesine izin verirsen o kız büyüüp bir velet olacak. Neredeyse altı yaşında ve ne olursa olsun hayatı boyunca değişim yaşayacak. Ona bir iyilik yapın ve esnekliği şimdiden öğretin yoksa kendi yöntemlerine saplanıp kalmış nevrotik bir genciniz olacak."

Onun yorumu beni şaşkına çevirdi.

"Bakın, bu Layla için tekneyi sallamamakla ilgili, o sizin ona verdiğiniz değerden daha fazla uyum sağlayabilir. Bunun üzerine inşa etmelisin."

Başımı salladım, çünkü bu konuşma hiçbir yere gitmiyordu. Layla yorumlarıyla beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum ve onu elimizdeki konuya geri çektim.

"Geri çekil Harper, dediğim gibi, kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"Yani söyleyip duruyorsun. Siktir, Cole. Git. Bir hayat."

"Bir hayatım vardı ve bakın nasıl sonuçlandı," diye mırıldandım.

Harper'ın gözleri yumuşadı ve oturduğu yerde öne doğru eğildi. Ellerini önünde kavuşturması dikkatimi göğüs dekoltesine çekti, nefes alıp iç çekerken göğüs dekoltesi kabarmıştı. "Korktuğunu anlıyorum. Ben olsaydım, senin yerinde yürürken taş kesilirdim."

"Yine de bir sikiş için taşaklarımı ezmeye razı mısınız? Çünkü aramızdaki tek şey bu olurdu, Harper."

"Karınız öldüğünden beri bekar olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Kalbim durdu ve çağrıldığım için göğsüm daraldı. Bir sürü kadın vardı ama ben

Özellikle de evde. Cevap vermediğimde, öfkeli bir cevap verdi. "Huh." Düz oflaması başkalarının da olduğunu bildiğini doğruluyordu.

"Hiçbiri bir şey ifade etmiyordu."

"Hiçbiri mi?"

Hayal kırıklığı beni daha iyi bir hale getirdi, "Evet, eğer yayınlayacaksak

Kirli çamaşırlarım, tabii ki, onlar, hem de kat kat. Bak, ben lanet bir aziz değilim. Karımı kaybettim... hayatımın aşkını. Bu duyguları tekrar hissetmek istemiyorum." Sözlerim olumsuz bir etki yaratmak üzere şekillendirilmişti.

"Siktir git," diye fısıldadı ve yavaşça koltuktan kalktı.

"Nasıl istersen öyle olsun, ama bu laf olsun diye yapılan bir tur değil. Duygularından kaçırıyorsun. Son dakika haberi Cole, çok geç kaldın, çünkü onlar seni çoktan yakaladı ve sen de onları yanında götüreceksin."

Ben itiraz edemeden hızla ayağa kalktı ve odadan çıktı. Peşinden gitmedim. Bunun bir anlamı yoktu. Oturup ateşe baktım ve alevler sönüp geriye sadece sönük korlar kaldığında, doğru şeyi yapmaya çalışmak konusunda ne zaman bu kadar kararlı olduğumu merak ettim.

Noel gecesi patlamamızdan sonra Harper'la ilişkim gerilmişti ve mümkün olduğunca onun yanında bulunmaktan kaçınıyordum. Dikkatlerini Layla'ya odakladıkları için aileden kimse bunu fark etmedi. Kızım yatar yatmaz ve herkes birlikte film izlemek için yerleştğinde, baş ağrımı bahane ettim ve erkenden yattım çünkü Harper ile başka bir yüzleşmeyle yüzleşmek zorunda kalırsam öfkemi kaybedeceğimden veya daha kötüsünden endişe ediyordum.

Neyse ki bir ara verdim ve Harper ile Layla oyun randevuları ve partilerle meşguldü. Annemin ve Grace'in ailesinin etrafta olması daha kolaydı çünkü Harper, Layla'nın eve geldiği saatlerde arabayla eve giderek biraz zaman kazandı.

gün boyunca ailesiyle vakit geçirirdi. Akşamları eve geldiğinde doğruca odasına gidiyordu.

Layla her zamanki gibiydi, Harper'la aramızdaki anlaşmazlıktan tamamen habersizdi ama Grace'in anne ve babası etrafta olduğundan beri annesi hakkında giderek daha fazla soru sormaya başlamıştı. Herkesle niyetim hakkında konuştuktan sonra, Layla'ya ölümün ne demek olduğunu öğretme ve Grace'in son istirahatgahını gösterme planımı kabul ettiler.

Angus ve Dinah Layla'nın altıncı doğum günü için buralarda kaldılar ve Harper ona büyük bir parti verdi, ben de ebeveynlerin ve çocukların çokluğundan dolayı sadece kısa bir süreliğine katıldım. Layla'nın gününün şanını gölgelemek istemedim. Ayrıca, Layla'nın doğumu Grace'in bana verdiği hediye ve ikimizin de kaybettiği hayat hakkında içimde acı tatlı duygular bırakmıştı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

W Altı yıllık dönüm noktasına ulaştığımızda, Layla ve ben hiç beklemediğim bir aşk dalgasına kapıldık.

Kasvetli bir Ocak sabahı başlamıştı Tam da planladığım gibi. Layla ve benim dışımda ev hareketsiz ve ıssızdı. Bir aile ziyareti yerine, Dorian'ın herkesi kahvaltıya çağırmasını ve Layla ile beni konuşmak için yalnız bırakmasını ayarlamıştım.

Küçük bir piknik sepeti hazırlayarak, onu küçük cipin yükseltici koltuğuna bağladım ve uzun çayıra ve insan yapımı gölümüze doğru götürdüm. Yaptığı bir yorum beni neredeyse boğana kadar onu mezarlığa hazırlama konusunda harika bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

"Şimdi annemi göreceğiz miyiz?" Kalbim, kızımın körpe yaşlarının masumiyetiyle acı verici bir şekilde sıkıştı.

Boğazımı sıkan şişmiş bir duyguyla umutsuzca savaşıırken, beni bu duruma soktuğu için Tanrı'ya duyduğum öfkenin ağırlığı altında debeleniyordum. Kızımın kontrolsüz heyecanından Grace'i görmeyi beklediği belliydi. Ona temkinli bir şekilde bakarak, ağzımdan çıkar çıkmaz onu katledeceğini bildiğim kelimeleri ısırdım. Kalbim bir an için tam da orada durdu.

Göğüs. Bu ezici his beni daha da nefessiz bıraktı.

Nefes nefese kalarak boğucu hissi bastırdım ve zar zor sık bir nefes almayı başardım. Layla'yı hazır hale getirmek için varımı yoğunluğumu ortaya koymuştum ama anlaşılan onun anlayış seviyesini gözümde fazla büyüt müştüm.

"Annenin mezarını ziyaret edeceğiz, tatlım.

Unutma annen artık cennette... yani onu göremezsin."

Yetersizlik, ruhuma ağır bir taş gibi çökmüştü ve çaresizlik hissi beni ele geçirmişti.

"Yani, o görünmez mi? Süper güçleri varmış gibi mi? Sınıfımdaki Gregor da böyle söylüyor. Bana, eğer annemi göremiyorsam ama onun kesinlikle orada olduğunu biliyorsam, bir süper gücü olması gerektiğini söyledi."

Gözlerimi kısarak, hiç tanımadığım, her şeyi bilen, işgüzar çocuğa küfrettim. "Bebeğim, bunu konuşmuştuk, hatırladın mı?" "Anneni göremezsin çünkü ruhu cennete gitti ve bu da onun artık güzel bir melek olduğu anlamına geliyor, ama onu hatırlayabileceğimiz bir yere gidiyoruz."

Layla dudaklarını bükerek bana şüpheyi baktı. "O zaman Harper neden nerede olursam olayım annemin beni izlediğini söylüyor?" Nefesim kesildi, sevdiğimiz birinin kaybını kabullenmelerine yardımcı olmak için başkalarına söylediğimiz şeyler tarafından çalındığında c i ğ e r l e r i m i n içinde kaldı.

Arabayı yolun kenarına çekerek motoru durdurdum ve eğilerek koltuğunun kemerini çözdüm. "Buraya gel bebeğim," dedim nazik bir ses tonuyla. Layla koltuğundan kayarak yere uzandı, sonra çevik bir hareketle koltukların arasına tırmandı ve direksiyon ile göğsüm arasına sıkışarak kucağıma oturdu.

Parlak ve meraklı gözlerle bana bakan kızım, Grace'in bize bıraktığı bu berbat durumda onu bir şekilde rahatlatmak bir benzetme yapmamı sabırla bekledi.

"Tamam. Matty'nin en sevdiğin tarçınlı kekleri yaptığını nasıl anlıyorsun?"

"Soğumaları için mutfaktaki tezgâhın üzerine bıraktığı için mi?" İçimi çektim ve tekrar denedim.

"Diyelim ki dışarı çıktınız ve eve döndüğünüzde Matty kekleri çoktan kilerdeki teneke kutuya koymuştu. Kekleri onun yaptığını nereden bilecektiniz?"

Parmağıyla küçük dudaklarına dokunan Layla'nın gözleri düşünceli bir şekilde çatıldı. "Anlardım çünkü kokusunu alırdım. Tarçın kokusunu saklayamazsın," diye cevap verdi ve bana 'ben akıllıyım' diyen kocaman bir gülümseme attı.

"Doğru," diye heyecanlandım. "Peki hangi koku sana anneni hatırlatıyor?"

"Betty." Betty Layla'nın oyuncak ayısıydı, Grace onu doğumundan bir hafta önce almıştı. Üzerine parfüm sıkmış ve bana Layla'nın bu yumuşak oyuncakla rahatlayacağını çünkü onun kokusunu aldığını söylemişti. "Bana gösterdiğin pembe parfüm şişesinden mi, şifonyerin çekmecesinde sakladığın?"

"Oh, çok zekisin," diye övdüm çünkü hala oyuncak ayısının üzerine sıkıyordum.

Bana fildişi bir boynuz çıkarmışım gibi bakarak elini kaldırdı ve yanağıma koydu.

"Baba, annem kilerdeki kurabiye kavanozunda değil," diye haber verdi, sanki beni hayal kırıklığına uğratacak bir haber veriyormuş gibi.

Kalbimdeki üzüntüye rağmen, yorumundaki espriyi görerek içtenlikle gülümsemekten kendimi alamadım. "Hayır, bu doğru, değil, Layla. Ama annem tarçın kokusu gibi her yanımızda. Sadece onun parfümünü sıkmamız yeterli ve kafamız bize onu hatırlatıyor."

Layla kaşlarını çattı ve diğer elini yanağıma koyarak ikisini hafifçe sıktı ve ellerini gevşetti.

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Annemi göremesek de onun orada olduğunu biliyoruz." Başımı salladım, yine boğuluyordum.

"Artık mezarlığa gittiğimizde annemin orada olduğunu koklayamayacağız çünkü," diye düşünmeye çalışarak durakladım.

"Dışarıda olduğu için annemin parfümünün kokusu uçup gidecek."

Önerecek daha iyi bir şey bulamayınca kabul ettim. "Bir bakıma... Yani annem cennete gittiğinde ruhu rüzgârda savruldu, ama bu dünyadaki şeyler onunla ilgili anılarımızı canlı tutuyor, ama kafamızın içinde."

"Ama onu gerçekten aklımda tutmuyorum. Hatırlamıyorum. Baba, onu kafamın içinde istemiyorum. Onu burada istiyorum, senin gibi. Bana hikayeler okumasını, bahçede beni kovalamasını ve yüzmesini istiyorum..."

Başını göğsüme yaslayarak, küçük özel yolun kenarında otururken saçlarını okşadım. "Seni anlıyorum bebeğim, ama bir şeyi ne kadar çok istersek isteyelim, bazen mümkün olmuyor."

Sessizliğe gömülen Layla yenilgiyle kocaman bir iç çekti ve hayal kırıklığıyla sarktı, minik bedenindeki tüm gerginlik anında kayboldu. Kollarımı ona dolayarak yapabileceğim tek şey, cevabımdan duyduğu hoşnutsuzluk geçene kadar beklemektir. Ona istediğini -ikimizin de istediğini- vermek için her şeyimi verirdim ama bu benim kontrolüm dışındaydı.

Kızımın benden çok daha cesur olduğu s o n u c u n a v a r d ı m , çünkü dakikalar sonra kendini itti ve gözlerinde şefkatle bana baktı.

"Sorun değil baba. Onun burada olmasını sağlayamayacağını biliyorum ve *her şeyi* yapabilirsin, bu yüzden sanırım annemi geri getirmek dünyadaki en zor şey."

Sözleri aynı anda hem boynuma saplanan keskin bir bıçak hem de Emmy ödülü kazanmak gibiydi, çünkü tek bir cümleyle benim sınırlarımı ifade etmişti ve aynı zamanda onun dayanılmaz acısını dindirmem konusunda hiçbir beklentisi yoktu.

Sessizlik içinde yolumuza devam ettik, Layla ellerini ceplerine sokarak rüzgâra karşı büzüldü. Birkaç dakika sonra nihayet tekneye ulaşmıştık ve dışarıdaki açık pozisyon havayı daha da soğuk hissettiriyordu.

Cesur küçük kızımı küçük dıştan takma motorlu duba tekneye yerleştirirken, sert bir rüzgâr daha önceki sohbele karıştı ve Layla buna tutunmuş görünüyordu, annesinin hala yakınında olduğunu söyleyebilmesinin nedeni olarak bunu gözlemliyordu.

Karşı çıkmadan ipi çektim ve motoru çalıştırdım. Dümeni çevirerek bizi iki dakikadan kısa bir sürede adaya götürdüm.

Kalbim göğsümde ağırlaşırsa da, Layla'yı teknedен çıkarıp ayaklarını yumuşak toprağa koyarken yavaş ve bilinçli bir şekilde atıyordu. Adaya pek sık gitmezdim ama daha önce gittiğim birkaç seferde sakın bir his uyandırmıştı.

Annesinin mezarı hakkında kısa bir açıklama yaptıktan sonra, Layla ve ben ayağa kalkıp başlarımızı eğerek kısa bir dua ettik. Daha sonra ondan söylemek istediği şeyler hakkında düşünmesini istedim.

Küçük gözlerinin düşünceli bir şekilde kalkışını izleyerek sabırla bir şeyler bulmasını bekledim.

"Merhaba anne. Burası çok güzel," dedi yemyeşil çevresine bakarak. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Senin gitmen babamı çok üzdü. Harper, o benim dadım, babamı huysuz yapan şeyin bu olduğunu söyledi."

Dürüstlüğü beni şaşkına çevirdi ve beni böyle mi gördüğünü merak ederek durdum. Söyleyecek başka bir şeyi olup olmadığını sorduğumda, bir an düşündü ve hiçbir şey söylemeyince omuz silkti.

"Hayır, ben iyiyim. Sadece senin üzgün olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm."

Sözleri kalbimin tellerini çekiştirirken acı vücuduma yayıldı ve onu annesinin son anlarından uzaklaştırdım.

ve onu sessizce tekneye geri götürdüm. Motoru çalıştırarak yavaşça adadan uzaklaştıktık ve çayıra doğru her adım atışımda kalbim biraz daha az acıyordu.

Layla'yı bu kadar genç yaşta Grace'in mezarını ziyarete götürmeye karar vermek biraz kumar oynamaktı, ancak değerli küçük kızım bu acı dolu kısa yolculuğun üstesinden gelmeyi başardı. Niyetim kızımı Grace'in mezarına götürerek kısmen de olsa bir kapanış yapmaktı ve sürpriz bir şekilde bu deneyimi iyi atlattı. İkimiz için de beklediğim kadar travmatik olmadı.

ON ALTINCI BÖLÜM

T Üç gün sonra herkes gitmiş, Layla tam zamanlı olarak okula dönmüştü ve Harper nereye gitsem karşımdaydı. Niyeti bu değildi ama Ev sessiz olduğu için etrafımda dolanıyormuş gibi görünüyordu.

Turne bir aydan kısa bir süre sonra başlayacağından, Harper'la aramdaki mesafeyi korumama yardımcı olması için sık sık Dorian'ın evinde kamp yapıyordum ama bunun Layla'nın beni her gün görmeme fikrine alışmasına yardımcı olacağını da umuyordum.

Açıkçası, yoga durmuştu çünkü artık Harper'ın yanında kendime güvenmiyordum; aramızdaki sınırları zorladıktan ve biraz düşündükten sonra, aramızdaki çekimin yalnız bir karasevdadan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Birbirimizden çok farklı insanlardık: Ben bir zamanların rahat rock yıldızıydım, şimdi kafam karanlık düşüncelerle dolu, çökmüş durumdayım; Harper ise güzel, parlak, neşeli ve iyi kalpliydi. Asıl muamma, aynı zamanda cesurca açık sözlü ve küstah olabilmesi ve hayatta istediği şeyin peşinden gitmekten korkmamasıydı. Bu kısım beni çok etkiledi çünkü bir zamanlar ben de bu özelliklere sahiptim.

Ocak ayının sonunda -en azından yüzeysel bir düzeyde- Harper ile aramızdaki sorunlar çözülmüş gibi görünüyordu,

hala mevcut olmasına rağmen idare edilebilir durumdaydı. Aramızda medeni, profesyonel bir ilişki yeniden kuruldu ve etrafta kimse olmadığında mesafemizi koruduk.

Ocak ayı Şubat ayına sarktı ve grubun provaları zamanımın çoğunu aldığı için gündüzleri pek sık evde olamıyordum. Yola geri dönmek için yaptığım tüm zorlamalara rağmen, grup provalarının gündüz yapılmasında ısrar ettim, böylece Layla'yı haftada birkaç gece yatmadan önce yakalayabilecektim, çünkü hala orada olduğumu bilmesini ama eve gelmediğimde güvensiz hissetmemesini istiyordum.

Ayrılmak için toparlanmak tüm deneyimin en zor kısmıydı çünkü Layla yardım etmek istiyordu. Bavula koyduğu her tişörtün altında bir soru vardı: tur hakkında, benim hakkımda, Harper ve onun hakkında.

Konuşmayı hafif tutmak bir mücadeleleydi çünkü bir noktada gözyaşlarının akacağını biliyordum ve aktıklarında ona sıkıca sarıldım, onu sevdiğimi söyledim ama işe gitmem gerektiğini kesin bir dille ifade ettim. Bana sarılma şekli kalbimi kırdı ve uzun birkaç dakika boyunca onu bırakmak için mücadele ettim.

Grup benim etrafımda kurulduğu için solist, esas adam ben olmasaydım her şey daha farklı olurdu. Grup arkadaşlarım bana karşı son derece sabırlı davrandılar ve bu onların kariyerlerinin ikinci kez askıya alınışı oldu.

Gerçek, ayrıcalık ve çirkinliğin bir karışımıydı, ancak kendime hayatta evden uzakta çalışan pek çok kişi olduğunu hatırlattım... ve işimi yaptığım için bana verilenden çok daha az ödül için. En azından Layla'nın etrafında harika bir destek ağım olduğunu ve kardeşimin kapımın önünde olduğunu bilerek rahat edebilirdim.

Angus turneye çıkmadan bir gece önce aradığında beni şaşırttı ve konuşma normal başlamış olsa da söylemek istediği bir şeyler olduğunu hissettim. Aramızdaki kelimeler kurduğunda ve o söylemediğinde,

Aniden boğazını temizledi ve en sert ses tonuyla bana yeterince yas tuttuğumu düşündüğünü ve gidip hayatımı yaşamamı söyledi.

"Altı yıl yalnız kalmak için uzun bir süre Cole. Şimdiye kadar uzaktan izledim. Dorian beni senin gelişiminden haberdar etti ve sana şunu söyleyeyim, bu bizim için acı verici bir yolculuk oldu, Grace'in ölümünün seni nasıl etkilediğini bilmek daha da kötüleştirdi."

İçimi çektim, "Üzerinde çalışıyorum. Layla'yı adayı ziyarete götürmek benim için bir dönüm noktası oldu."

"Bunu biliyorum. Beklediğim işaret buydu ama yeniden yaşamaya başlamalısın. Zor olduğunu biliyorum ama Grace'in gitmesine izin vermenin zamanı geldi. Bu kadar derin bir şey her zaman seninle kalacaktır, ama bununla yüzleşmelisin yoksa seni yok eder. Buna izin vermeyin, aksi takdirde o gün hepiniz ölmüş de olabilirsiniz. Layla mutlu bir babayı hak ediyor. Bunu hem ona hem de kendine borçlusun. En çok da Grace'in anısına borçlusun."

"Angus..."

"Dorian'ın sana bir mektubu var. Grace bana verdi ve ziyarete gittiğimizde hep yanımda taşıdım ama bana sadece okumaya hazır olduğunu düşündüğümde sana vereceğime dair söz verdim. Sen bana Layla'yı adaya götüreceğini ve işe geri döneceğini söyleyene kadar doğru zamanın geldiğini hiç hissetmedim. Ayrılmadan önce kitabı Dorian'a verdim ve bu gece sana vermesini söyledim çünkü gitmeden önce sana kendim verseydim, içinde tekrar gitmeni engelleyecek bir şey bulman için sana zaman vermiş olurdum.

Grace'in bana mezarın ötesinden bir mesaj gönderdiğini bilmek kalbimi hızlandırdı. Başlangıçta beni bunca zamandır yargıladığı ve geri durduğu için kızgındım ve haklıydı, yapmak üzere olduğum şeyin güvensizliği üzerime çöktüğünde Layla'yı geride bırakma konusundaki kararlılığım aniden sarsıldı.

"Gitmeliyim, seni ararım," diye mırıldandım, başka bir şey söylemek için kendime güvenmiyordum, çünkü beni neyin terk edeceğini biliyordum

Ağzım nefret ve kızgın kelimelerle dolu olacaktı. Telefonu kapattım ve yavaşça yatağıma yığıldım. Midemde sıkı bir düğüm oluştu, göğsüm daraldı ve Grace'in kaybına dair o çok tanıdık his beni tekrar boğmakla tehdit etti.

Boğulma hissiyle savaşıarak ayağa kalktım ve koşarak merdivenlerden inip evden çıktım. Saniyeler sonra Dorian'ın kapısına defalarca vurdum. Yüzünde şok olmuş bir ifadeyle kapıyı açtı, sonra neden orada olduğumu anlayınca ifadesi değişti.

"Angus seninle konuştu mu?"

"Mektubu bana ver."

"İçeri gel," diye ısrar etti ve ben başımı salladım.

"Ver şu lanet mektubu bana," diye tekrarladım. güçlü bir sesle, gözlerimden yaşlar boşanarak.

Yüzünden bir yılgınlık ifadesi geçti ve arkasını dönerek benden uzaklaştı.

Onu oturma odasına kadar takip ettim, her zaman oturduğu sandalyenin yanındaki küçük kutuya gitti ve uzun beyaz bir zarf çıkardı. Zarfı almak için elimi uzattığımda tereddüt etti ve zarfı hafifçe geri çekti.

"Bu sana yardım etmek için Cole, seni geriye götürmek için değil, duydun mu?"

Elimle 'ver' anlamında bir işaret yaptım ve başımı salladım.

Mektubu elime tutuşturan Dorian, ben kıpırdamaya fırsat bulamadan beni yakaladı ve göğsüne sıkıca sarıldı. "Angus bana bunu yazdığında Grace'le birlikte olduğunu, Grace'in ona seni sevdiğini ama gitmeye hazır olduğunu söylediğini anlattı."

Geri adım atarak ondan ayrıldım ve başımı salladım. "Hiçbir anne dünyaya yeni bir hayat getirmişken ölmeye hazır değildir."

Evden çıkma ihtiyacıyla ondan uzaklaştım ve Şubat ayının soğuk havasına doğru dışarı koştum. Rüzgârı yüzümde hissederek önce evin olduğu yöne, sonra da çayıra doğru baktım. Eğer Grace'in sözlerini okuyorsam, ona yakın olmak istiyordum.

Göğsüm daha önce hiç bu kadar sıkışmamıştı ve hiçbir mektup parmaklarımı onunki kadar yakmamıştı. On dakika sonra, buzla kaplı tenteyi duba teknemizden çekip içine tırmanıyordum. Beş dakika sonra adadaydım ve Grace'in gri mermer mezar taşının önünde duruyordum.

Grace Harkin adının yazıldığı içi boş harfleri yavaşça taradım ve gözyaşları içinde tarihlere baktım. Doğum ve ölüm rakamları birbirine çok yakındı. Güzel karım çok erken ölmüştü.

"Bebeğim, bana bir mektup yazmışsın," diye duraksadım, boğazıma düğümlenen duyguyu zorlukla yuttum. "Ben... sen öleli altı yıl oldu ve bu hayatı sensiz tek başıma sürdürmenin benim için ne kadar zor olacağını bilemezdin." Bir an için daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdı ve parmağımı mührün içine sokup zarfı yırtarak açmadan önce onları geri kııptım.

Boğucu ortamda nefes almaya çalışırken burnumu çektim, göğsüm ciğerlerime çektiğim keskin, soğuk havayı yakaladı. Kalbim hızla çarparak zarfı çıkardım. *Cole'a, kocama, sevgilime, hayatıma.*

Bir sayfa, Grace'in kendine özgü karalanmış iki yüzü El yazısı.

Merhaba, benim güzel kocam. Eğer bunu okuyorsan, harika babam doğru zamanın geldiğini düşünüyor demektir. Hayır, kafanı sallama; ağlama. Gördün mü? Seni iyi tanıyorum (gülümse). Hayatta Bana bir kadının isteyleceği her şeyi verdin. Saf bir aşk, o kadar dolu bir hayat ki çoğu zaman beni bunalttı, aklımın alamayacağı maceralar ve aksiyon... bolca aksiyon; hem içeride hem dışarıda yatak odası (wink).

Çok mu kısaydı? Kesinlikle öyleydi. Bu konuda kızgın mıyız? Evet, bir matadora karşı öfkeli boğalar gibi... Bunu biliyorum... Ben de. Ama hayatımı geçirmek için daha iyi bir insan dileyemezdim.

seninle tanıştığımdan beri hayatımın geri kalanını birlikte geçirdim... ve geçirdim. Bunu fark etmemiş olabilirsin ama şanslı olan bendim. Kalbimi elinde tutan tek adamla mükemmel bir hayat yaşayan bendim. Bana o kadar çok sevgi veren adam ki, bana her baktığında kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Onunkinde çok sevgi vardı. Bunu sen yaptın Cole ve ben bunu her gün hissettim.

Kalbimdeki acı gözlerimin kapanmasına neden oldu, beni onun sözlerinden körleştirdi, sanki üzerimden akan, içimden geçen dayanılmaz duygu dalgasını kapatıyormuşum gibi. Yumruğum sıkılaştı, sözlerini bir an için avucumun içinde ezdim, çünkü onlarla uğraşmak ruhumun üzerine ağır bir gölge düşürdü.

Ayakta sessizce durarak, gücüm yerine gelene ve gözyaşlarım dinene kadar çalkantılı duygularımın akışına izin verdim, ardından kâğıdın kırıksıklıklarını düzelttim ve dikkatimi tekrar mektubuna verdim.

Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Seninle yaşadığım sonsuz mutluluğu ~~yaşayamadığım~~ için üzgünüm. Geride kalan sen olduğun için üzgünüm. Layla ile geleceğe yalnız baktığın için üzgünüm. Ama görüyorsun Cole, ilk giden sen olsaydın, kalbimin bu acıya asla dayanamayacağını biliyorum. Tanrı bunu biliyordu ve bu yüzden önce beni aldı.

Zaman kısa, birbirimize söylememiz gereken her şey için çok kısa, ama gerçekten olan tek şey Söylemem gereken önemli şeyler bunlar. Bu dünyadan yerleşik, mutlu bir ruhla ayrılıyorum ama o kadar çok acı çekiyorum ki kaderime boyun eğmiş durumdayım. Layla için korkum yok çünkü biliyorum ki kızımızı koruyabilecek ve onun için doğru olanı yapabilecek biri varsa o da sensin.

İçgüdülerinle hareket et Cole, sana hiç yanlış yapmadı. Her zaman kadınsı duygularınla temas halinde olduğundan şüphelenmiştim. sezgilerinizin yanında olun (gülümseyin).

Şimdi duymak istemeyeceğiniz kısma gelelim. Evet, seni çok iyi tanıyorum, vefatımın ne kadar zor

olacağını bilecek kadar.

ama sevgili Cole, zamanı geldi. Gitmeme izin verme
zamanı. İlerlemeye başlamanın zamanı geldi. Zaman
koydun

harika anılarımızı bir kenara bırakıp yeniden yaşamayı öğrendik. Hayır. Daha fazla. Gözyaşı yok.

Son dileğim ikimiz için de yaşaman, bir zamanlar yüreğimizde patlayan sevinçle dolu bir deneyim birlikte paylaştık. Nefes nefese gülün, düşüp sarhoş olun, güzel bir kız bulun ve aşık olun; ona öyle sert ve derin aşık olun ki trajedimizi ve yakıcı acınızı silip süpürsün kalbinde taşımanı istiyorum. Ona aşk şarkıları yazmanı, yağmurda ona söylemeni istiyorum. İstersen çırılçıplak soyun ve içinde dans et... Ama ben senin yeniden yaşama tutkusu.

Bunu sadece kendin için değil, Layla için de yap. Hayatının geri kalanı bir hediye Cole. Bir yolda yürüdün ve şimdi başka bir yolda yürümen gerekiyor. Acı ve ıstırap içinde yürüme; onun yerine yapabileceğini bildiğim şeyi yap. Kederinle yüzleş ve tüm kalbinle sev. Seçtiğin kişi bir hayaletle yaşamayı hak etmiyor.

Bana yaşattığın muazzam neşe, yaşadığımız inanılmaz hayat ve değerli güzelliğin için teşekkür ederim. Yaptığımız çocuk seninle birlikte yaşamaya devam ediyor. Sen benim dünyamdın ve ben de senin dünyandım, ama ötelerden konuştuğumda beni dinle ve şimdi başka bir hayatı keşfetmenin zamanı oldunu söyle. seni bekliyor.

Benim lütfum senindir. Ne yaparsan yap, kimi seçersen seç, hak ediyorsa seni ona seve seve veririm. Tek dileğim, muhteşem kızımızı bizim kadar sevmesi.

Grace x.

Uzun ve acı dolu dakikalar boyunca sessizce ağladım. Kaybettiğim aşkım için artık kızgın değildim, hissettiğim tek şey muazzam bir hüzündü. Sonunda ısırın soğuk rüzgâr duyularımı kesti ve beni kendimden geçmiş halimden uyandırdı. Odağımı tekrar mektuba çevirdim. Solan ışıktaki dikkatlice katlayarak ceketimin cebine koydum ve tekneye doğru yürümeye başladım. Aniden keskin bir rüzgâr beni dengesizleştirdi ve Grace'in mezarına doğru dönüp baktım.

"Kahretsin, o sen miydin?" Şaka yaptım ve sonra anlık tepkime gülümsedim. Sonra tıpkı hayattaki gibi Grace'in de ayaklarımı yerden kestiğini düşündüm. Acı bir gülümsemeyle yavaşça döndüm ve hayatıma geri döndüm.

O gün tekneye adım attığımda, Grace için yas tutmanın yükü üzerimden kalkmış gibi içimde bir değişim hissettim. Bu beni aynı ölçüde hem korkuttu hem de rahatlattı, ancak bu duyguların duygusal ağırlığının geleceğim için ne anlama geldiğini bilmiyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

W Çayırdan geri dönerken ev görüldüğünde, Layla ön kapıda heyecanla el sallıyordu. Sonra bir baktım, bana doğru koşmaya başladı. Onu karşıladığımı görünce

Kalbim ve ben eğildim, kollarımı geniş tuttum, onu kollarıma almak için sabırla bekledim.

Bana ulaştığında onu sevgi dolu bir kucakla sardım ve çimenlerin üzerinde hızlı daireler çizerek döndürdüm. Onun tiz çığlıklarının ve bulaşıcı kıkırdamalarının kilometrelerce öteden duyulduğuna neredeyse eminim.

"Dur, baba. Beni yere bırak," diye bağırarak protesto etti, ama bunun etki yaratmak için olduğunu biliyordum çünkü yüzündeki neşe ifadesi durmamı hiç istemediğini gösteriyordu.

"Oh, bilmiyorum. Bunu bütün gün yapabilirim," diye takıldım ama belli ki yapamazdım. Hızla büyüyordu ve ağırlığı ve yönelimi yüzünden neredeyse ayağımı kaybediyordum. Onu yere bırakırken, kıkırının üzerine düşene kadar başının dönmesini izledim. Kıkırdadım.

"Bugün neyin var senin?" diye sordu, Harper'ın ona söyleyeceği bir şeyi taklit ederek.

Sırıttım, sonra ısırmaya çalıştım ve ona daha ciddi baktım. "Sen. İçime girdin. Sen rahatsız etmeden en sevdiğim kızla vakit geçiremez miyim..." Durdum.

Çünkü tam 'taşaklarımı yiyorsun' diyecektim ki kiminle konuştuğumu hatırladım.

"Ne? Neyi kırmak? Taşaklarını mı?" Gözlerimi kocaman açarak baktım ve neredeyse dilimi yutacaktım.

"Bunu nereden öğrendin?" Suçluluk duygusuyla elimi saçlarımda gezdirerek sordum.

"Sen. Sen bunu... Matty, Harper ve Dorian Amca'ya söylüyorsun," diye cevap verdi elleriyle - biri kalçasında, diğeri parmaklarıyla tek tek sayarak. "Bu ne anlama geliyor ki? Hangi toplar? Onları hiç görmedim, nerede saklıyorsun?"

Sözlerimin geri dönüp beni kışkırmadan ısırdığı bir an varsa, o da tam bu andı.

"Bu sadece bir deyiş, bebeğim," diye geçiştirmeye çalıştım.

"Ama sen bunu *çok* söylüyorsun." Durakladı, etkili olması için gözlerini kırıştırdı. bu konu hakkında daha fazla düşündü. "O kadar çok söylüyorsun ki, eğer gerçekten taşak olsaydı, kıracak taşak kalmazdı."

Dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım. "Çok haklısın. İnsanlar beni kızdırdığında gerçekten başka bir şey söylemem gerekiyor."

"Keçini kim alıyor? Keçiniz mi var?" diye sordu heyecanla, gözleri fincan tabağı kadar büyük ve yüzü beklenti doluydu.

"Ne? Hayır. Keçi yok... başka bir deyiş... boş ver." İçimi çektim ve onun küçük masum yüzüne baktım, Grace'in haklı olduğunu içten içe biliyordum. Daha iyisini yapmak için Layla'ya borçluydum. "Hadi eve gidelim. Akşam yemeğinde ne var biliyor musun?" Hızlıca konuyu değiştirerek sordum.

"Köfte ve sketti," diye cevap verdi hemen. "Ben peynirli makarna istemiştim ama Harper makarnaya dönüşeceğimi söyledi ama sketti de aynı şey sadece farklı tasarlanmış." Gerekçesi doğrudu; makarna nasıl şekillendirilirse şekillendirilsin makarnaydı.

Ön kapıyı iterek açtığımda içeriden gelen sıcaklık beni içine çekti. Layla'nın içeri girmesine izin vererek kenara çekildim.

"Çizmelerinizi çıkarın genç bayan," diye seslendi Matty mutfaktan.

"Pekâlâ, canımı sıkmayı bırak, ben yapıyorum," diye karşılık verdi Layla.

Bir kahkaha atarak ona çok ileri gittiği konusunda uyaran 'bakışımı' attım ve o da başını eğerek yere baktı. Gitmeden hemen önce onu uyarmam isteyeceğim son şeydi, bu yüzden onu kucağıma aldım ve kulağına fısıldadım. "Bunu sadece bana söyleyebilirsin bebeğim."

"Yapıyorum," diye omzumun üzerinden tekrar Matty'ye seslendi ve ne kadar çabuk anladığına hayret ederek gülümsedim.

Kucağımda Layla ile mutfaka girdiğimde, fesleğen, sarımsak ve kırmızı şarabın ağız sulandıran kokusu havaya yayıldı ve açlık hissiyle midem guruldadı.

Layla'yı ayağa kaldırırken Matty'ye "Nefis kokuyor," dedim. Matty bana bir kez daha baktı ve kaşlarını çatı; sanırım yine ağladığımı fark etmişti.

"Masayı hazırlamaya yardım eder misin?" Buzdolabının yanındaki tabureye kaydım, eğildim ve zaten açık olan kapıdan bir bira çıkardım, Harper Layla'ya sordu.

Şişenin kapağını dişlerimle çevirerek soğuk ve acı tadı olan sıvıdan uzun bir nefes çektim.

Matty, "Günün birinde böyle yaparak kendini çürüğe çıkaracaksın," diye azarladı.

"Evet, sanırım," diye düşündüm, tezgahın üzerindeki kapağı kontrol ettim ve biranın geri kalanını içtim.

Matty bize "Yemek hazır," diye haber verdi ve yemeği büyük servis kaselerine paylaştırdı.

Harper kızıma, "Git elini yüzünü yıka, Layla," dedi. Matty bana doğru dönerek, "Sen de," dedi.

Başımı sallayarak sandalyeden kaydım ve lavaboya doğru yürüdüm.

"Burada olmaz," diye azarladı önüne geçerek. "Ben burada yemek hazırlıyorum," diye hatırlattı bana.

Başımı sallayarak döndüm ve mutfaktan çıkıp koridordaki ilk banyoya doğru yürüdüm, ellerimi yıkadım, kızarmış gözlerimi kontrol ettim ve mutfığa geri döndüm.

Harper masanın ortasına kocaman bir tabak peynirli sarımsaklı ekmek -Layla'nın en sevdiği- koydu ve oturdu. Matty de aynı şekilde, muhteşem köfteleri ve hafif tereyağlı spagettisiyle dolu derin tabakları getirdi. Arkasını döndüğünde büyük bir kase rendelenmiş parmesan peynirini benim masamın yanına koydu ve ellerini silerek geri çekildi.

"İşte, bugünlük bu kadar. Cole, sabah görüşürüz. Umarım herkes harika bir gece geçirir." Matty giderken hepimiz vedalaştık ve dikkatimizi yemeğimize verdik.

"Çok lezzetli," diye inledi Harper, arkasına yaslanıp sandalyesinden aşağı kaydı; eli karnının üzerindeydi, yemeğinin tadından tamamen doymuş görünüyordu.

"Nefis," diye onayladı Layla, kıyafetleri bolonez sosa bulanmış ve yüzü de buna uyuyordu, "tıka basa doydum."

Harper işini bitirdiğinde masadan kalktı, Layla'nın sandalyesini çekti ve ayağa kalkmasına yardım etti. Kazağını başının üzerine kaldırırken, saçları yünden statik elektrik oluştururken minik elektrik kıvılcımlarını fark ettim.

"Vay canına," diye yorum yapan Layla, saçları birkaç saniyeliğine çatırdarken güldü ve ardından hızla düzeltti.

"Banyo zamanı," diye haber verdi Harper ona, "Ben gidip başlayayım, tatlım. Su soğumadan yukarı gelmeyi unutma," diye ekledi. Bana bakmadan odadan çıktı ve Layla masanın etrafından dolanıp dizime tırmandı.

Ciddi bir şey söyleyeceği zaman her zaman yaptığı gibi ellerini yüzüme koyarak, aklından geçenleri bana söylemesini sabırla bekledim.

"Yarın işe gittiğinde beni unutmayacaksın, değil mi baba?"

Sözleri beni yıktı. "Bebeğim, şu haline bak. Seni asla unutamam, istesem bile unutamam. Sen çok değerlisin, bunu biliyor musun?"

"Mm-hm," diye mırıldandı, tam olarak ikna olmamıştı.

"Bebeğim, üç hafta oldu. Yirmi bir uyku. Şimdi yirmi beşe kadar sayabildiğini biliyorum, çünkü Noel Baba'nın ziyareti öncesinde bunu yapmıştık, değil mi?" Başını salladı. "Yani ben dönene kadar uykuyu sayabilirsin, bu arada ben de her gün Skype'tan konuşurum." Cevabımı o küçük, zeki haliyle düşünmesini izledim ve tekrar başını salladı.

"Tamam, üzölmeyeceğim çünkü seni her gün görecekim ve geçen sefer geri döndün, bu yüzden geri döneceğini biliyorum." Ayrılmam konusunda ne kadar yetişkin gibi davranmaya çalıştığını görünce kalbim tekrar sıkıştı.

"Bebeğim," dedim minik elini tutup kalbimin üzerine koyarak, "kalbimin atışını hissediyor musun?" Başını salladı. "Buradaki her bir atışın üzerinde senin adın yazıyor. Aradaki her duraklama senin gülümsemen. Sen farkına bile varmadan dönecekim ve birlikte eğlenceli bir şeyler yapacağız, tamam mı?"

Tekrar başını sallayarak yanaklarımı sıktı, dudaklarımı büzdü ve hızla üzerlerine bir sürü küçük öpücük kondurdu. Bunu yapmaya devam etti ve aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sonunda durdu. "Saymayı unuttum ama sanırım sen eve gelene kadar yetecek kadar var," diye beni bilgilendirdi ve yaptığı şeyin önemini anladım.

Boğazımın düğümlendiğini hissederek, tekrar ağlamadan önce harekete geçmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden onu ayağa kaldırdım ve onunla birlikte merdivenlere doğru koşmaya başladım. "Teşekkür ederim. Şimdi, banyonun soğumasına izin verdiğimiz için ikimizin de başı Harper'la derde girmeden önce gitmemiz gerekiyor."

Layla yataktayken, yanıma almayı planladığım son birkaç şeyi de topladım ve Stuart'ın arabasına düzgünce yerleştirdim. Arabayı evin dışında açık bırakmıştı, yüklemem için hazırdı ve beni özel uçakta çocuklarla buluşmam için havaalanına götürecekti. Bagajı kapattım, doğruca içeri girdim ve yatak odama çıktım.

Giysilerimi çıkarıp sıcak bir duş aldım, kurulandım ve yatağıma çırılçıplak uzandım. Dışarıda çok soğuk bir Şubat gecesi olmasına rağmen, yatak odam boğucu derecede sıcaktı. Uzaktan kumandamla televizyon kanalları arasında gezindim ve kendimi karanlık düşüncelerden uzaklaştırmak için David Bowie hakkında biyografik bir belgesel izlemek üzere arkama yaslandım. İşe yararmış olmalı çünkü uykuya daldığımı hatırlamıyorum.

Televizyonumun zaman aşımına uğraması beni uyandırdı. Oda karanlıktı ama bir şekilde yalnız olmadığımı biliyordum. Yatak odamın kapısı aralıktı ve koridorun aşağısında bir yerde uzak bir ışık vardı. "Layla, sen misin bebeğim?" Yan yatıp yorganı vücudumun alt yarısının üzerine çekerek sordum.

Harper alçak bir sesle, "Benim," diye mırıldandı.

"Harper? Burada ne yapıyorsun? Neyin var?" Dirseklerimin üzerine doğru kayarak karanlıkta odaklanmaya çalıştım.

"Hiçbir şey," diye iç geçirdi, "Hayır, bu bir yalan, her şey. Özür dilerim. Dışarıdan televizyonun sesini duydum ve kapıyı çaldım ama açtığımda kapalıydı. İçeri girdiğimi görünce sen yaptın sandım."

"Hayır, uyuyordum, zaman aşımına uğradı. Sizin için ne yapabilirim?"

Harper karanlıkta kıkırdadı, "Böyle şeyler söyleyemezsin Cole." Bunu söyler söylemez çifte imayı anladım ve aletim ilgiyle bacağıma doğru zıpladı. Sesinin flörtöz tınısı içimdeki görünmez bir kordonu çekiştiriyor, savaştan yorulduğum olasılıkların kıvılcımlarını gönderiyordu.

"Neden buradasın?" Sesimden herhangi bir cesareti uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Aramızdaki şeyleri düzeltmek için."

İçimi çektim çünkü önceki aylarda aramızda oluşan çekim ve bunun neden olduğu ayrılık ikimize de işkence ediyordu.

"Ne söylememi istiyorsun, Harper? Sen güzel bir kızsın. Ama sen benim karanlığımın ışığıydın. Biz asla birlikte olamayız ve ben yarın gidiyorum."

"İşte bu yüzden bunun bir gün daha bekleyemeyeceğine karar verdim.

Biriyle tanışabilirsiniz..."

"Benim sunabileceğimden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Vermeye hazır olduğumdan daha fazlasını... belki de hiç veremeyeceğim."

"Anlaşıldı. Seni anlıyorum."

Pencerenin önünden geçerken, odanın içinde ilerlerken ince silueti daha koyu bir gölge oluşturdu; sonra yatağın dizlerimin yanına düştüğünü hissettim.

Derin bir nefes alarak içimi çektim. "Harper, bu iyi bir fikir değil. Eğer burada kalırsan, sana garanti ederim ki bu işin sonu iyi bitmeyecek," diye uyardım.

"Eğer burada kalırsam, bu bir şeylerin başlangıcı olabilir," diye savundu.

"Düşündüğün bu mu? Neyin başlangıcı? Benim için daha fazla kalp ağrısı mı? Senin için, sana benim sevgim için ikinci en iyi olduğunu hissettirdiğimde? Gerçekten bir hayaletle yarışmak istiyor musun? Eğer istemiyorsan, tam da bu yüzden burada olmamalısın. Beni dinlemiyor musun?"

"Dinledim Cole ve yıllarca kendi gözlemlerimi yaptım. Bu konuda objektif olmaya çalıştığımı, bunun elde edilemez olana karşı geliştirdiğim aptalca bir tutku olup olmadığını merak ettiğimi düşünmüyor musun? Altı yıldan sonra, çok uzun yıllar olduğunu da eklemeliyim, öyle olmadığından eminim."

"Tanrı aşkına, ben senin işverenim, kızım sana güveniyor." Kulağa kibirli ve soğuk geldiğini biliyordum çünkü ikimiz de onun bundan daha fazlası olduğunu biliyorduk.

"Söylediklerinize rağmen, eylemleriniz kelimelerden daha yüksek sesle konuşuyor. Sözlü olarak, ne olmasını

istemediğın konusunda son derece nettin, ama nasıl
davrandığın, Noel gecesi neredeyse kendini kaybetme şeklin,
nasıl

benimle aynı odada..." Açıklamanın geri kalanını çözmem için bana bıraktı. "İkimiz de bu çekimin yüzeysel olmadığını biliyoruz, sen kendine öyle olduğunu söyleyen bile."

Karanlıkta yüzümü göremese de duygularımı bastırmak için gözlerimi kapattım. İçten içe Harper'la birlikte olmamamın tek nedeninin Layla olmadığını hep biliyordum, geçmişte tek başına bu neden beni asla durduramazdı. Çünkü onunla birlikteyken bir şeyler, başka şeyler hissetmeye başlamıştım; duygularımı rahatsız olduğum şekillerde harekete geçiriyordu.

Vücudumun Harper'ın yanında verdiği tepkilerden dolayı hayal kırıklığına uğradım ve sahip olmamam gereken düşüncelerden nefret ettim. Hoş karşılanmıyorlardı. Ona baktığımda kelebekleri, heyecanı, karanlık ruh hallerini ve rahmetli eşime karşı suçluluk ve sadakatsizlik duygularını tetikliyordu.

Harper'ın ilerleyişi aynı zamanda beni heyecan duymakla bir anıya tutunma ihtiyacı arasında kaldığım gerçeğiyle yüzleşmeye itti çünkü Grace'den düşüyor olmaktan korkuyordum. Hayatımın çok önemli bir parçasından kopmak ruhumu felç etmiş ve yaralı kalbimi bir başkasına açmaktan korkar hale getirmişti.

Harper'a duyduğum ham çekim, midemde bir arzu sızısı ve keder ile başka bir şey -olasılık- arasında ikiye bölünmüş bir kalp bıraktı.

Benim gibi hasarlı biriyle şansını denemek isteyen bu güzel, güvenilir kadına direnmek için her şeyi denemiştim. Neden direniyordum? Grace gitmişti.

Zihnimin etrafında bir duvar vardı ve o kadar uzun süre onun arkasına saklanmıştım ki nasıl davranmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Önüne çıkarsam dünyanın değişeceğini biliyordum.

Etten kemikten muhteşem bir kızla birlikte olmak ile bir hayalete sadık kalmak arasında kalmıştım. Yine de karımdan gelen mektup her şeyi açıklıyordu. Onun onayını almıştım. İnkârımla yüzleşmek, düşüncelerimin ve fantezilerimin artık Grace'i içermediğini kabul etmek anlamına geliyordu. Onlar kesinlikle Harper'la doluydu.

Son olarak, Grace'le geçirdiğim zamanın tutkulu anıları soluyordu ve artık beni eskisi gibi yaralamıyordu; yerini merakım ve Harper'a aşık olma konusundaki kırılganlıklarım ile yüzleşmenin nasıl bir his olacağına dair merakım almıştı.
Olan şey bu mu?

Harper ayağa kalktığında şilte gevşediğinde, sözlerimin işe yaradığını ve gitmek için kalktığını düşündüm. Uzaklaştığını duydum, ama bir an için kapının önünden geçip gittiğini ve kapının aralığının kapandığını gördüğümde, kilit sesi bana durumun böyle olmadığını söyledi.

Yatağın tekrar alçaldığını hissettiğimde, bu sefer Grace'in tarafında daha derin bir iz vardı, içimden bir şey koptu. Yapacağım son şey, karımın pek çok anısını barındıran yatağa bir kadını almak olurdu. Layla'ya hamile kaldığımız yatak... bir ailenin planlarını çizdiğimiz, yaşadığımız, güldüğümüz ve sevdiğimiz yatak.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

P Grace'den önce, bir rock yıldızı olarak hayatım tek gecelik ilişkiler, müstehcen, genellikle halka açık seks eylemleri ve tekliflerle sefahatle doluydu, ama dönüştüğüm adam o kaygısız riskten çok uzaktı-o zamanki taker.

Daha sonra, sorumluluk içinde boğuluyordum; belki de onarılamayacak kadar kırılmış bir adamdım. Harper pozisyonumu test ederken, kendimi daha az güçlü ve onun ilerlemelerine nasıl karşılık vereceğim konusunda bir karar vermekte daha isteksiz buldum.

Uzanarak komodinin üzerindeki ışığa dokundum ve yataktan çıplak bir şekilde kalktım. Harper'ın gözleri önce benimkilere sonra da vücuduma kaydı. Gözleri genişledi. "Kalk. Hemen yataktan kalk."

Yatağımda kıvrılmış bir vaziyette, sert meme uçları görünen soluk pembe bir atlet ve kısa bir pijama altıyla otururken, verdiğim tepki karşısında felç olmuş gibi görünüyordu. Kıpırdamayınca yatağın etrafından dolanıp bileğinden tutarak ayağa kaldırdım ve kapıya yöneldim. "Ne oluyor lan..." Ne kadar çekici görünürse görünsün, onu yatağımda becermeyecektim.

Öfke ve çelişkili duygularla Harper'ı koridorun sonuna doğru çektim. Layla'nın odasının önünden geçerken uzun saçları sessiz mücadelesinde bir o yana bir bu yana savruluyordu. Harper'ın yatak odasının kapısını açtım, onu kabaca içeri salladım, kapıyı kapattım.

Kapıyı usulca arkamdan kapattım ve onu kabaca yatağına ittim. Üstünlüğü elimde tutmaya kararlı bir şekilde, tüm uzuvlarımla onu yatağına hapsedtim. Nefesi kesildi ve gözleri ateşle doldu.

"Hayır cevabını kabul etmemeye kararlı mısın?" Altındaki şilteyi sallayıp onu yatakta zıplatırken sorum hayal kırıklığı ve öfke karışımıyla doluydu.

"Bunu sen de benim kadar istiyorsun," diye karşılık verdi, gözleri daha önce beni neredeyse çok ileri ittiğinde tanık olduğum aynı küstahlıkla parlıyordu. Ellerini yanlarıma koyarak beni zorla kendine çekti. Ağır bir şekilde üzerine düştüm ve homurdandı.

Gergin, hazır bedenim onun yumuşak, kabarık göğsüne, aslında tüm ön tarafına yaslandı ve yanağım yumuşakça onunkine değdiğinde kendimi zayıflamış hissettim. Ön kollarıma yaslanarak, onun meydan okurcasına bana bakmasını izlerken aletimin kalınlaştığını hissettim. Kısıtlamalarım... dağıldı.

Birkaç uzun saniye boyunca, bakışlarının ağırlığı dengeyi bozarken güçlü bakışlarımız dizginlenemez bir arzuya dönüştü. Bir sonraki hamlemiz ona bağlı olduğu için benim düzensiz nefes alış verişlerim onun daha hızlı nefes alış verişlerini maskeleydi.

Bakışlarım onu uyardı, "Yapma," diye sordu hazır ve arzulu bedenim, "Neden olmasın?" Kalbimi açmak için birine güvenmek zorunda olsaydım, Harper o kişi olurdu... sonra kendime zaten 'o kişi'ye sahip olduğumu ve bunun nasıl sonuçlandığına baktığımı hatırlattım.

Işık aynı yere iki kez düşmez - en azından çoğunlukla, dedim kendi kendime. Sonra tekrar, hiç çarpma şansı en iyi ihtimalle zayıftı. Yine de çarpmıştı... ve biz çarpıp yanmıştık. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırarak bakışlarımı yoğunlaştırdım ve onun ruhunu araştırdıkça bunun bir hata olduğundan daha çok korktum.

Tüm çekincelerime rağmen kararsızlığım, kadınların ilgisine duyduğum ihtiyaç ve Harper'a duyduğum kabaran şehvetle toza dönüştü.

Birdenbire bekleme sona ermişti ve ona dokunmak için daha fazla bekleyemedim. Saçlarını ne kadar şefkatle düzelttiğime kendim de şaşırdım ve dudaklarımı cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarına götürmeden önce başını avuçlarımın arasına aldım. O da beni en az benim kadar tutkuyla, hatta daha sert bir şekilde öptü; dudağımı ısırdı ve açgözlülükle ağzımı emdi,

Beni ilk kez çılgınca tattığında ihtiyacı olanı alırkenki aciliyet duygusunu hissetmek arzumu daha da körükledi. Şaşırtıcı bir şekilde, Harper aldığımız şanstan korkmuyordu ve sözlerinde olduğu kadar hareketlerinde de kendinden emin hissediyordu. Hiç geri çekilme yoktu.

"Oh," diye inledi ve elleri saçlarımın arasından geçip sahiplenici bir şekilde kavrarken yumuşak, baştan çıkarıcı ses ağzımda titreşti. Bu beni çözdü ve ellerim saçlarına dolanarak boğazından birkaç tatmin hırıltısı çıkardı.

"Mm," diye mırıldandım, içimde uyandırdığı zevkli acıya isteksiz cevabım. Beni direnmek için zayıf bırakan ve içindeki yükselen tutkuyu tatmin etmeye kararlı olan tüm doğru yerlerde bana nazikçe dokunduğunda beni ateşe verdi.

Ağırlığımanın ona doğru bastırdığının farkına vardım ve onu göğsümün üzerine yuvarladım. Ellerim şortunun kemerini buldu ve bir tanesini içeri kaydırđım.

Onun pürüzsüz ipeksi etini avuçlamak nabzımın bir çentik atmasına neden oldu ve istekli sikim tepki olarak titreşti. Basit bir hareketti ama onu benimle alay eden o seksi yoga hareketlerini yaparken gördüğüm ilk günden beri kışını avuçlamayı hayal etmişim.

Saçlarını geriye doğru çekerek karanlık ve sessiz odada ona baktım ve orta parmağımı daha uzağı, sıcak ve ıslak kıvrımlarına doğru kaydırđım. Karanlıkta zar zor görülebiliyordu ve heyecanlı nefes alışverişlerimiz dışında arafta kalmıştık.

Harper alnını benimkinin üzerine koydu. "Düşünme, hisset" diye fısıldadı, sıcak nefesi yüzümü havalandırırken öne eğildi ve ağzımın kenarını öptü. Ölçülemeyecek kadar tahrik olmuştum, saçlarını tekrar yukarı çektim ve içimde aşk ve nefret savaşıırken dikkatle gözlerine baktım. Sahip olduğum her hücre geçmişini unutmam ve harekete geçmem için çılgılık atıyordu.

Onu yatağımdan çıkarmak için bilinçli bir karar verdiğimde geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiştim, çünkü bilinçaltım bunun nasıl biteceğini biliyordu, ama evlilik yatağımda değil.

O zamana kadar Grace'den başka hiç kimse için bu düzeyde bir yakınlık hissetmeyi beklemiyordum. Kalın sert horozum çaresizlik içinde gerildi. İçimdeki inkar edilemez istek, vücudumu işkence gören zihnime ihanet etmeye hazırlarken yarığımdan damladı.

Elimi şortundan çıkarıp her ikisini de atletinin altına götürdüm, eteğini kavradım ve yukarı kaydırıp vücudundan çıkardım. Aynı anda onu tekrar sırt üstü yatırdım ve koyu pembe çakıllı meme ucunu ağzımla kapattım. Harper açgözlülükle emdiğim için nefesi kesildi. "Aman Tanrım," dedi uzun zamandır beklediği temasla nefesini tutarak ve ardından karşı koyamadığım küçük keskin ısırığa tepki olarak "İsa," dedi.

Saniyeler sonra onu soydum, pijama şortunu kabaca bacaklarından aşağı yırttım ve omzumun üzerinden attım.

Zihinsel engellerim ortadan kalkar kalkmaz ellerim kalçalarından göğüslerine doğru ilerledi ve onu çırılçıplak gördüğümde nefesim kesildi. *Tanrım, o çok güzel*. Elini kalın a l e t i m i n etrafına sardığında, şehvet dolu gözlerle bana baktığında ve sıkıca sıktığında onu takdir etmek için birkaç hızlı kalp atışından daha fazlasını aldım.

"Siktir."

Onun dokunuşuyla hissettiğim rahatlama ölçülemezdi ve içimde aniden beliren arzu, sikimin onun elinde daha da sertleşmesine neden oldu. Dört ayak üzerinde vücudunun üzerine eğildim, uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden süpürdüğümde boynundaki soluk kremi teni ortaya çıkarırken aletimi sürekli okşadı.

Bir an için zayıf, ahlaksız bedenimin incinmiş ve hasar görmüş zihnimi nasıl kandırdığından nefret ettim, ta ki Harper'ın yumuşak nefesli inlemeleri tüm dikkatimi onu memnun etmeye vermemi isteyene kadar.

"Mm," diye mırıldandı, elim kaburgalarından aşağıya, kalçasına ve bacaklarının arasına kayarken. Geniş ve istekli bir şekilde açılmadan önce tepki olarak titredi ve parmaklarım sert şişmiş klitorisini ve sırlıklam ıslak dikişini buldu. "Oh, Cole," diye mırıldandı nefes nefese bir tonda.

Elimi kıkırla şiltenin arasına sıkıştırarak onu daha da yaklaştırdım, beklenti ve arzu tüm bedenimi sarmal bir kısıtlamanın titreşimli uğultusuyla delik deşik etti.

"Kahretsin, şu haline bak," diye küfrettim, onu içime çekerken, daha fazlası için çaresizdim.

Uzun, biçimli bacaklarını daha da açan Harper, onları sırtıma doladı ve bedenimi onunkilerin üzerine çekti.

Benim sert, zonklayan horozum onun sırlıklam dikişi boyunca yuvalandı, arzusu onu ıslak, sıcak nektarıyla kapladı ve bu dünyadaki hiçbir şey beni acilen ona karşı öğütmekten alıkoyamazdı. Cennet ve Cehennem gibi hissettirdi, tıpkı karanlığıma ışık olduğu gibi, sonra içimdeki baraj kırıldı.

Dizlerim yere değene kadar dirseklerimi kırarak yataktan aşağı indim, gergin kollarımı kalçalarına doladım ve onu hızla yataktan aşağı sürükledim. "Ah," diye şaşkınlıkla bağırdı, ben onu muhteşem küçük kıkı şilteden kurtulacak şekilde konumlandırmadan önce.

Her iki elimle memelerini avuçlayarak yüzüne baktım. "Bana bak," diye emrettim ve ılık, ıslak amını ağzıma doğru eğip bir saniye boyunca orada tuttum. Vücudu mırıldanırken Harper'ın nabızı karnında çılgınca atıyordu.

Onu ne kadar etkilediğimi görmek dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu.

Başımı bacaklarının arasına eğerek gözlerimi kapattım ve burnumdan yavaşça nefes alarak derin derin içime çektim, anın tadını çıkardım. Tekrar açarak, güzel pembe kıvrımlarını parmakladım, ne kadar çıplak ve pürüzsüz olduğunu ve sonra dış dudaklarının ne kadar mükemmel bir şekilde ayrıldığını ve içindeki samimi ıslak sıcak etini gösterdiğini fark ettim.

Yanaklarımı ipeksi kalçalarına doğru kaydırarak bakışlarını tuttum ve beyaz sıcaklığına üfledim. Dar ve etli kalçalarında bir beklenti titremesi titreşiyordu ve dilimle klitorisini bir kez kaydırdım, tepkisine bakarken ilk tadı aldım ve tepkisinin tadını çıkardım.

Harper'ın şehvet dolu gözleri başının içinde geriye doğru yuvarlanırken dirseklerini bıraktı ve geriye doğru yatağa düştü. Grace'den beri hiçbir kadına oral seks yapmamıştım ve ağzından yumuşak bir "Oh," sesi çıktığında garip bir şekilde duygulandım.

Birçok erkek için oral seks olağan bir şeydi, sık sık yaptıkları bir şeydi, ama benim için önemli olan bir avuç kadın için ayrılmıştı. Harper'ın benim için önemli olduğunu her zaman biliyordum, ama onun üzerinde bu samimi eylemi gerçekleştirdiğimde, kolayca daha da önemli olabileceğinin korkutucu farkındalığını görmezden geldim.

Harper parmaklarımin etrafında ve dilimin üzerinde boşalırken çok güzel bir şekilde savunmasız görünüyordu; kontrolsüz bir şekilde sallanırken başım bacaklarının arasında kenetlendi. Alt uzuvlarını neredeyse çok sıkı bir şekilde sabitleyerek onu yerinde tuttum ve ona zevk vermeye devam ettim. Her şey çok fazla olduğunda çığlık atmaya başladı ve sesleri boğmak için elimi ağzının üzerine sıkıştırdım.

Benim açımdan ona yapabileceklerime daha başlamamıştım bile ama o nefesini tutup tekrar yatağına tırmanırken ben de yanına sırt üstü uzandım.

"Kahretsin," diye mırıldandı yorgun ve hırçın bir sesle, ben de kıkırdadım.

"Biliyorum, değil mi?" Krampı hafifletmek için çenemi sağa sola esneterek kabul ettim.

Yataktan aşıağı doğru kayarak sikimi avucunun içine aldı ve ucunu ağızıyla kapattı. Rahatlamak için ona karşı koyamayacak kadar çaresiz hissediyordum.

Aletimi kavrayışını sıkılaştırarak beni daha derine götürdü; dişleri aletimin alt tarafını sıyırıyordu ve hemen saçlarını yumrukladım. "Oh, Tanrım," diye mırıldandım vücudumdan zevk titremeleri geçerken ve başı aşıağı yukarı sallanırken saçlarını çekiştirerek hızını ayarlamaya başladım. Birkaç dakika içinde ağızını sikmeye başladım ve serbest kalmamın peşine düştüm.

Onu sırt üstü çevirerek yataktan kalktım ve ağızını daha hızlı siktim, "Grr, siktir," diye yüksek sesle homurdandım, ta ki boğazı gevşeyene kadar ve dibe vurdum. Sikim iyice sıkıştığında hareketsiz kaldım. Neredeyse o anda boşalıyordum ama derin bir nefes aldım ve birkaç saniye orada tuttum. "Fuuuuuuuck."

Aletimi boğazının derinliklerinde, orgazmın eşiğinde hissetmek neredeyse bunaltıcıydı. Boğulurcasına bacağıma dokundu, ben de sulu gözlerine baktım ve onu bıraktım. Harper küçük bir öksürüğün ardından nefes almak için ayağa kalkarken yüksek sesle soludu.

O hâlâ sırtüstü yatarken, ellerini tutup göğüslerinin üzerine koydum, onları birleştirdim ve uzun, şişmiş sikimi aralarına kaydırdım. Serbest bırakılmamın baskısı içimde hızla artarken, onu saran etini becerdim, dişlerimi siktım ve serbest bırakılmamın peşine düştüm. Aniden başımı döndüren coşku dalgası içimden geçtiğinde, kalbim hemen güçlü ve sağlıklı bir atışa yavaşladı ve tohumumu boynuna ve saçlarına döktüm.

Daha sonra bir dirseğinin üzerinde yükseldi, orgazm sonrası sersemliğiyle gülümsedi ve sanki yorum yapmamı bekliyormuş gibi dikkatle bana baktı. Zihnimdeki ani kaotik düşüncelerden hiçbir şey ön plana çıkmadı.

Söyleyecek bir şey bulamayınca Harper benden uzaklaştı ve sessizce banyoya gitmeden önce yataktan kalktı. Saniyeler sonra duş suyunun aktığını duydum ve onun ani hız değişikliği bana düşünmek için zaman verdi.

Dalga geçmek bir şeydi, ikimiz de ne kadar istersek isteyelim, ben ayrılırken onu becermek benim tarzım değildi. Bir gece için çitten atlayarak zayıf davranmıştım ama yapmak istediğim son şey onu becerip kaçmaktı.

Odasında yatarken birden kendimi yanlış hissettim ve duşun başladığını duyduğumda saçına boşalmış olduğumu hatırladım. Fikrimi değiştirmeden önce hızla yatağından kalktım, odasından çıktım ve kendi odama döndüm.

Kendimi temizledikten sonra çarşaflarımın arasına girdim ve neyse ki orgazmımın ardından hızla kendimden geçtim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

W Dondurucu soğukta bir çift ayakla karşılaşmak ödümü kopardı. "Kahretsin," diye küfrettim, küçük bir ayak bileğini yakaladım ve Layla'nın içine girdiğini fark ettim.

"Siktir dedin," diye azarladı Layla, elini sallayarak

Yorganımın altından bana bakarken küçük parmağını bana doğru uzattı.

"Tanrım, Bebeğim, böyle şeyler yapamazsın; beni çok korkuttun."

"Matty, söz verdiğin gibi beni okula götüreceksen gelip seni almamı söyledi. Gözlerimi kısarak komodinin üzerindeki saate baktığımda gitme vaktine bir saatten az kaldığını gördüm.

"Pekâlâ tatlım, lütfen Matty'ye söyle bana on tane versin. Üç krep, iki dilim domuz pastırması ve iki sosis köftesi istiyorum. Hepsini hatırlayabiliyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi ve yataktan geriye doğru tırmanmaya başladı.

"Hızlı bir duş almam lazım, geri dönmek yok ve..."

"Temizlenin ve bütün gün bunun için uğraşmayın."

Küstah emrine kıs kıs güldüm çünkü hem Matty'nin hem de Harper'ın bunu Layla'ya karşı düzenli olarak kullandıklarını duymuştum.

Kızım odadan çıktı ve ben de sabah rutinim olan duş alma ve tıraş olma işini aceleyle tamamladım.

Son tuvalet malzemelerimle Stuart'ın arabasına doğru yola çıktım.

Aramızda olanlardan sonra Harper'ın yanında uzun süre kalmadığım için şükrediyordum. Yapabileceğim en iyi şeyin normal davranmak ve olanları kabullenmek olduğunu düşündüm. *En azından onu becermedim.* Duygular bir yana, ikimiz de bir zayıflık anında bir kaşıntıyı kaşıyıştık ama hissettiklerim kafamı karıştırmıştı.

Her şey toplandığına göre mutfaktan uzak durmak için hiçbir bahanem yoktu ve evdeki son yirmi dakikamı Layla ile geçirmek istiyordum.

Mutfağa girdiğimde Harper'ın tezgahın diğer tarafında kahve doldurduğunu fark ettim ve dikkatimi Layla'ya verdim. "Hey, bebeğim," diye mırıldandım, başını öpmek için eğildim ve kreplerinden bir çilek çaldım.

"Dur baba, sadece dört tane kaldı," diye itiraz etti ve ben sııttım.

"Zeki kız, sayabiliyorsun," diye takıldım ve bir tane daha alacakmış gibi uzandığımda elimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Beni okula götürüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, Stuart bizi götürecektir, Harper da seni alacak," diye bilgi verdim ve oraya girdiğimden beri ilk kez Harper'a doğru dürüst baktım.

Yüzündeki yorgun, çizilmiş ifadeyi gördüğümde ve göz kapaklarının şiştiğini fark ettiğimde kalbim göğsümde tekledi. *Kahretsin, ağılıyordu.*

Matty onun sırtı bize dönükken benimkini koymakla meşguldü.

Tabaktaki kahvaltılıkları bir araya getirdikten sonra dönüp dikkatle bana baktı. "Neredeyse hiç kahvaltı yapmayacaktın. Bütün sabahların bu sabahında uyuduğunu düşünsene," diye uyardı tabağı önüme koyarken.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. *Gece 3:00'e kadar hiç uyuyamadım.*

"İyi hissediyor musun?" Matty'ye baktım ve onu gördüm Bana endişeyle bakıyordu.

"Tabii, sadece yorgunum. Soğuk hava yüzünden olmalı." Başını eğerek cevabımı düşündü ve lavaboya doğru yürümeden önce başını salladı.

Harper kahvesini aldı ve mutfağın sonundaki çalışma odasındaki kanepeye doğru yürüdü. Oturduktan sonra kahvesini masaya bıraktı ve telefonunu eline alıp biriyle mesajlaşıyor gibi göründü. Onun varlığını görmezden geldim ve kahvaltımı yerken tekrar Layla'ya odaklandım.

Layla ve ben sohbet ederken Harper'ın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Ona bakmak istedim ama yüzünde incinmiş bir ifade görseydim bir şey söylemem gerekeceğini biliyordum; beş dakika sürmeyecek ya da ayrılmak zorunda kalmadan önce çözülecek bir şey. *Ne düşünüyordum ki?* Gerçek şu ki, hissetmekle çok meşgul olduğum için düşünme işini benim yerime sikimin yapmasına izin vermiştim.

Ben yemeğimi bitirirken Harper ayağa kalktı, vücudu saran kazağını yerine çekti ve Layla'ya seslendi. "Git sırt çantanı ve montunu al, sonra da pembe spor ayakkabılarını giy."

Layla masadan kalktı ve mutfak kapısına yöneldi. Matty çöp dolu plastik bir torbayı bağladı ve Harper bana yaklaşırken çöprü atmak için mutfaktan çıktı.

"Dün gece yaptığın çok boktan bir hareketti," diye mırıldandı yanımdan geçip kapıdan çıkarken. Yapmam gerektiği gibi peşinden gitmedim ve cevap vermedim.

Ayrılma şeklimden gurur duymuyordum ama bu kez hamleyi yapan ben değildim ve olan hiçbir şey ayrılmak zorunda olduğum gerçeğini değiştirmedim.

Ceketimi almak için koridora çıktığımda Layla paltosunu, atkısını ve eldivenlerini kundaklamıştı ve gitmeye hazırdı. Harper onu alacağını hatırlattı ve benimle konuşmak yerine dönüp üst kata yöneldi. Layla kapıya doğru ilerlerken omzumun üzerinden baktım ve gidişini izledim. Gözden kaybolduğunda odağımı tekrar Layla'ya çevirdim.

"Hoşça kal bile demeyecek miydin?" Matty mutfaktan koşarak gelirken sordu. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, utangaç bir sırtış attım ve o da bir adım öne çıkıp bana sarıldı. "Üzgünüm, bu dikkatimi dağıttı," diye yalan söyledim.

"Eğlen Cole. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Ve bu ufaklık için endişelenme; bizimle iyi olacak. O seviliyor ve tapılıyor, bu yüzden düşünmen gereken bir şey yok." Sıcak bir şekilde gülümsedim ve başımı salladım.

"Onu ve evimi her gün özleyeceğim ama onun en iyi ellerde olduğunu biliyorum," diye hayıflanarak itiraf ettim ve boğazım düğümlendi.

Matty'nin ondan bahsettiğini duyan Layla bacağıma sarıldı ve kalbim sıkıştı çünkü yaptığım şeyin gerçekliği göğsümde bir duygu kabarması yarattı. Boğazımı temizleyerek Layla'nın sırtını okşadım.

"Pekala bebeğim, hadi yola koyulalım."

Yol çalışması nedeniyle havaalanına giden olağan güzergâh kapatılmıştı ve SinaMen grubunun solisti Cole Harkin'e yöneltilen bu kamusal gösteriye maruz kalmaktan başka çarem kalmamıştı.

Salona girdiğimde ünlü biri olduğumu ilk kez hatırladım. Beni tanıdıkları belli olan ama kız arkadaşları bana yaltaklanırken kıskanç bakışlarla bir arada duran erkek grupları beni biraz tedirgin etti. Bazıları garip ve utangaç görünüyordu ama yine de bana doğru yöneldi; ve aniden partnerlerinden kaçıp bana doğru koşanlar da vardı.

Kadınların yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarıma sert öpücükler kondurduğu işimin elle taciz boyutunu geçici olarak unutmuştum. Herkesin içinde yabancılar tarafından kışımın ellenmesi de benim eğlence anlayışıma uymuyordu ama

VIP salonuna giderken havaalanı salonundan geçtiğimde bunların hepsini yaşamıştım.

Sağ salim uçağa bindiğimde Harper'la aramızda geçen ateşli seansı düşünmek için zamanım oldu. Bunun beni etkilemesine izin vermek aptalcaydı çünkü Grace'in mektubunu aldıktan sonra oldukça duygusal bir durumdayken işleri zorlayan kişi o olmuştu.

Yine de evden uzakta geçireceğimiz birkaç haftanın ikimize de şehvetle hareket ettiğimizi anlamamız için zaman kazandıracağını düşünmüştüm. Birbirimize yakın yerlerde yaşadığımız için, başka kimsenin yokluğunda aramızda bir çekim olması doğaldı.

Los Angeles'a uçarken çocuklarla hasret giderdik ve Grace'in ölümünden bu yana ilk kez kalbim üzüntüye boğulmamıştı.

Scuds bize bir vantilatörle ilgili bir hikâye anlatana ve o kadar çok kükreyene kadar kahkaha atmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Grace'in mektubu aklıma geldi, bahsettiği şeylerden biriydi ve yıllar sonra ilk kez bunu yapmakta kendimi özgür hissettim.

Grup olarak birkaç evimiz vardı ve mümkün olduğunca Batı Yakası'ndaki otellerde kalmamayı tercih ediyorduk. Yıllar içinde Seattle, San Francisco, Los Angeles ve Mojave Çölü'nde ünlü bir dağ topluluğunda bir yer olmak üzere dört mülk edindik.

Şirketimizin batıda da bir stüdyosu olduğu için geçmişte orada çok zaman geçirmiştik ve evden uzakta geçirdiğimiz süre biraz daha uzun olsa da otel ve tur otobüsü hayatına bir ara vermiş olduk.

Havaalanından Los Angeles'taki evimize geçiş, yolculuğun başında yaşadığımdan çok daha sorunsuz oldu. Neyse ki iniş sorunsuz geçti ve saat 13:00'ten hemen sonra Los Angeles'taki evimize doğru yola çıktık. Doğudan batıya zamana karşı uçmak bize Pasifik kıyısındaki günümüzde fazladan üç saat kazandırmıştı.

Transfer sırasında Fletch'in telefonundan "Highway to Hell" çaldı ve elini cebine atıp çıkardı.

"Yo," diye cevap verdi ve hepimiz sııttık, çünkü oldukça inek görünümlü bir geydi ve bunu her yaptığında kulağa aptalca geliyordu.

"Tabii, evet, şimdi indim," diye onayladı, telefondaki kişi onu göremese de başını salladı.

"Kulağa harika geliyor. Onlara söyleyeceğim, evet." Bana baktı. "Bilmiyorum, elimizden geleni yaparız." Bir süre dinledi ve tekrar başını salladı. "Tamam, adresi mesaj at, sonra görüşürüz." Veda etmeden aramayı kapattı ve cep telefonunu cebine geri soktu.

"Donny Chambers bizi daha sonra bir parti sonrası konserine davet etti. Yerel bir yer, ben de gidebileceğimizi söyledim."

Scuds omuz silkti. "Yarın saat 14:30'a kadar ilk görüşmemiz yok, o yüzden ben varım."

Moz bana baktı. "Gidiyor musun?" Bunun Fletch'in bahsetmediği konuşmanın bir parçası olduğunu zaten biliyordum; bana attığı belirsizlik dolu bakış, konuşulduğumu gösteriyordu.

"Elbette," diye cevap verdim ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Onlara Grace'in bana bıraktığı mektubu anlatmaya devam ettim ama daha sonra Harper'la olanları atladım.

"İyi iş, Cole. Bizimle geleceğin için çok heyecanlıyım. Tüm grup bir arada," diye mırıldandı Moz geniş bir sırıtışla.

"Başka birini bulursan kimse seni yargılamayacak. Bu kadar uzun sürdüğü için senin adına üzgünüm," dedi Scuds cesaretlendirici bir tonla.

"Bakmıyorum," dedim çabucak. "Uzun bir süre o kadar öfkeliydim ki Grace olmadan yaşamayı düşünemiyordum bile ama altı yıl sonra buradayım ve hâlâ iyileşmeye çalışıyorum. Ölmeden önce onun düşüncelerini okumak görüşlerimi gerçekten değiştirdi ve söyledikleri doğruydu. Kendimin bir gölgesi olup var olabilirim ya da onsuz yaşamayı öğrenebilirim. Birisi benim yürüdüğüm yoldan yürümediği sürece, bu

Geride kalanları ne kadar etkilediğini bilmek imkansız. Ama ailem haklı; kendimi toparlamamın tam zamanı. Grace geri gelmeyecek ve hiçbir şekilde oturup bir mucize beklemem bunu gerçekleştirmeyecek."

Hepsinin başını sallayışını izlerken, arkamda bu adamlar olduğu için ne kadar şanslı olduğumu hatırladım. Bir kez olsun hayatlarında yol açtığım kargaşadan şikâyet etmediler ya da kederimin üstesinden gelmeye çalışırken hiçbiri bana sinirlenmedi. Belki de benim ne kadar dağınık olduğumu gördükleri içindir.

Gece çantamı yatak odamdaki bavul askısına bıraktıktan sonra benim için orada bırakılmış olan üç bavul dolusu kıyafeti kontrol ettim ve duş almak için bitişikteki banyoma girdim. Tazelendikten sonra üzerime bir şort ve tişört geçirdim ve diğerleriyle birlikte dinlenmek için aşağıya indim.

Kat hizmetleri personeli açık büfe yemek hazırlamıştı ve ben de kendime bir tabak dolusu pesto makarna ve buz gibi bir bira ısmarladım.

Sadece çocuklar ve ben olalı uzun zaman olmuştu ve düşünce yapımdan dolayı, değişiklik olsun diye daha çok eski zamanlardaki gibi hissetmiştim. Grace'den bir kez bile bahsedilmedi ve onları normal hayat hakkında konuşurken dinlemek ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmemi sağladı.

Kol saatimi kontrol ettiğimde saatin 15:30-6:30 olduğunu fark ettim.

Akşam evde. Gruptan ayrılarak, yatmadan önce Layla'yı aramak için yatak odama döndüm. Ben yoldayken yatma saatini akşam 7:00 olarak belirlemiştik.

Dizüstü bilgisayarımı kurdum, yatağıma tırmandım, yatak başlığına yaslandım ve olanlardan ve daha sonra nasıl ayrıldığımdan sonra heyecandan korkuya ve suçluluk duygusuna kadar karışık duygularla beni Harper'ın Skype'ına bağlayan simgeye bastım.

Her zamanki gibi Harper cevap vermek yerine, ekranda Layla'nın yüzü belirdi. Görebildiğim kadarıyla

arkasını gördüğümde, ofisimde masaüstü Mac'imin önünde oturduğunu anladım.

"Baba!" diye heyecanla bağırdı. "Bütün grupla birlikte misin?"

"Evet, öyleyim bebeğim."

"Yemek yedin mi?" diye sordu.

"Birazcık. Pesto makarna. Sen ne yedin?" "Erişte, sığır eti ve sebze... ve Limonlu Drizzly pasta."

"İyi bir tanesini kaçırmışım gibi görünüyor. Bugün okul nasıldı?"

"Şöyle böyle," diye cevap verdi ve sanki biri onu kızdırmış gibi yüz ifadesine kıkırdadım.

"Nasıl olur?"

"Jaden ve Tom kavga ettiler. İkisi de benim kız arkadaşları olduğumu söyledi ve Jaden bundan hoşlanmadı, bu yüzden Tom'un burnuna yumruk attı."

"Vay canına, çocuklar şimdiden senin için kavga etmeye başlamışlar." "Mm-hm," diye cevap verdi, "her neyse, onlara

İkisi de aptalca davranıyordu çünkü erkek arkadaşımın kim olduğu bana bağlıydı ve ikisi de bana bunun beni ilgilendirmedığını ve çekip gitmemi söylediler."

Hafifçe güldüm ve Layla hemen beni azarladı. "Neye gülüyorsun? Bu iş ciddi. Ya istemediğim biri kazanırsa?"

"Peki, kimi istiyorsun?" Ben sordum, o da bana deliymişim gibi baktı.

"Sana sahip olmayı tercih ederim. Onlara zaten bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim ve bana seni alamayacağımı söylediler." Kalbim ona sarılmak için çarpıyordu.

"Çok tatlısın bebeğim, ama bu doğru. Ben senin babanım, aynı zamanda erkek arkadaşın olamam."

"O zaman Stephen Moody'yi doğuracağım çünkü o ikizler çok saçma."

"Her şeyi çözmüşsün gibi görünüyor," diye cevap verdim ve tekrar kıkırdadım.

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra söyleyecek bir şeyimiz kalmadı ve genellikle böyle durumlarda Harper araya girerek görüşmeyi sonlandırmama yardımcı olurdu. Ondan hiçbir iz olmayınca, sonunda nerede olduğunu sormak zorunda kaldım.

"Harper orada mı?"

"Evet, Dorian Amca'yla birlikte mutfakta." Midem düğümlendi.

"Orada seninle değil mi?"

"Hayır, sana *mutfakta* olduğunu söyledim. İşim bittiğinde telefonu kapatmana izin vermemi ve dokunmamamı söyledi.

bilgisayarında bir şey yok. Geri döndüğümde gelip kapatacak ve ona söyleyeceğim."

Sikeyim.

"Pekala tatlım, ben şimdi çıkıp çocuklarla dışarı çıkacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Scud'un arkadaşlarından birinin evindeki partiye gidiyorum." "Yaşasın. Ne kadar şanslısın? Ben yatmaya gidiyorum ama gece oldu.

burada ve orada hala biraz gün var, değil mi?"

"Doğru, bebeğim. Sen çok akıllısın. Seni yarın aynı saatlerde arayacağım, tamam mı?"

Layla başını salladı ve yüzünü ekrana doğru yaklaştırdı. "Mwah," diye bağırarak objektifi öptü.

"Seni seviyorum, benim güzel kızım."

"Ben de seni seviyorum baba," diye cevap verdi ve perdeden aşağı atladı. Ayaklarının koridorda pıt pıt vuruşlarını duyarken oturup bekledim ve uzaktan bağırdığını duydum, "Harper, işimiz bitti. O artık gitti."

Gelip bilgisayarı kapatacağını düşünerek beş dakika daha oturdum, ama görünmeyince aramayı bıraktım.

Zihnimde yeni bir hayal kırıklığı ön plana çıkmıştı ve Harper'la aramda geçenleri başlatmamış olsam da her şeyi berbat ettiğimi biliyordum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Sertesi partinin dumanlı ve gürültülü atmosferine girdiğimde kendimi biraz yersiz hissettim. Partilere katılmayalı uzun zaman olmuştu ama bunun yapmam gereken bir şey olduğunu biliyordum.

yeniden tanıştım. Sıkı bir parti yapmayalı yıllar olmuştu.

Değişmeyen tek şey peşimdeki kadınların sayısı, özellikle de bir tanesiydi.

Angela Barnett'in her zaman benimle ilgili planları vardı ve onun eşliğinde birkaç buharlı geceden daha fazla zevk almış olmama rağmen, bu sefer ilgilenmiyordum.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun, değil mi?" diye sordu yırtıcı bir ses tonuyla. Sağlığım için çok çalışmışım ve önceki birkaç yıla göre daha iyi göründüğümü biliyordum.

"Sence?" Kadınların ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranarak sordum.

"Kesinlikle. Şu haline bak, zayıflamışsın ve sertleşmişsin," diyerek sert kelimesine vurgu yaptı.

"Evet, turne için formumu geri kazanmak için çalışmam gerektiğini düşündüm."

"İşe yaradığını söylememe izin verin; inanılmaz görünüyorsunuz." Etrafıma bakındığımda, daha önce birkaç kez konuştuğum, Donny'nin grubunda vokalistlik yapan bir kız gördüm ve Angela'dan önce

Bu gece bana eşlik etmeyi tekeline alabileceğini düşünerek hemen izin istedim.

"Teşekkürler Angela. Bu arada sen de harika görünüyorsun. İzin verirseniz, Barna Graham'a bu gece onunla burada buluşacağıma söz verdim." Böyle bir şey için söz vermemiştim ve Barna'nın yanında bir erkek olmaması için dua ettim.

Angela'nın yanından geçerken, onu geride bırakıp Barna'nın durduğu yere doğru ilerlerken bakışlarının ağırlığını hissettim.

"Hey, tatlım, nasılsın?"

"Vay canına, Cole. Burada olduğunu bilmiyordum. Ben iyiyim, ya sen?" O kadar rahattı ki, bir kadının benimle normal bir konuşma yapması taze bir nefes gibiydi.

"Daha iyiyim," diye başımı salladım. "İlk kez bir partide..."

"Evet, duyduğuma çok üzüldüm. Kızınız nasıl? Lydia mı?"

"Layla," diye düzelttim, "o harika biri... artık benim tüm dünyam."

Barna öne çıkıp bana sarıldığında hiç tereddüt etmedim. "Seni tekrar dışarıda görmek güzel. Konuşacak birine ihtiyacın olursa beni her zaman arayabilirsin."

"Sende ne var ne yok?"

"Aynı, Donny'nin ekibini destekliyorum ama gelecek ay evleniyorum," dedi ve kocaman bir elmas nişan yüzüğünü yüzüme doğru sallarken ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle beni bilgilendirdi.

"Tebrikler."

Barna'nın nişanlısı Arkansas'ta olduğu için benimle takılmakta özgürdü ve ben farkına bile varmadan onun arkadaş grubuna katılmıştık.

Sabahın ikisinde şaraptan dolayı çok rahatlamıştım. Grubumuzun slow şarkılarından biri çalmaya başladığında, Barna'nın sevimli, flörtöz, koyu renk saçlı arkadaşı JoAnn beni elimden tutup dansa kaldırdı.

"Bu bir yolculuk, şarkıyı söyleyen adamla dans etmek," dedi kıkırdayarak. "Bu arada bu melodiye bayılıyorum. Bu

şarkı

çok seksi." Şarkı bir adamın diliyle bir kadını tatmin etmesini anlatıyordu ve bana yine evde bıraktığım karmaşayı hatırlattı.

"Öyle mi?" Düşüncelerimi bir kenara itip o ana odaklanarak sordum. Bir kadınla dans etmeyeli uzun zaman olmuştu. Daha önce hayatta yapmayı en çok sevdiğim basit şeylerden biriydi.

"Evet. Harika kokuyorsun. Sürdüğün parfüm ne?"

"Bilmiyorum, Noel'de aldığım mavi şişedeki bir şey, ismine bakmadım. Odunsu kokusuna baktım ve bu da aldıklarım arasında daha hafif olanıydı."

"Testosteron," diye önerdi, "Erkeksi kokuyor, seksi kokmanızı sağlıyor."

Kıkırdayarak onu daha sıkı kavradım. "Bir insan nasıl sıcak kokar?"

Başını göğsüme koyarak, "Çekici o zaman, seksi kokuyorsun," diye mırıldandı. Cevabıyla alay ettim ve ben onun cevabını düşünürken bir dakika boyunca sessizlik içinde dans ettik.

JoAnn neredeyse benim kadar uzundu ve müziğe kendimi kaptırdığımda ellerim sırtının ortasından kıcının üzerindeki daha doğal pozisyona geçti ve onu daha yakına çektim. Elleri hemen benimkileri yansıttı.

Hissettiğim anlık gerginlikle savaşılarak gözlerimi kapattım, onu kendime doğru çektim ve yanımdaki sıkı, sıcak bedeninin sıcaklığının tadını çıkardım.

"Bundan en az benim kadar zevk aldığını hissedebiliyorum," diye alay etti, kasıklarının baştan çıkarıcı bir şekilde benimkilere sürterken başını omzumdan kaldırıp gözlerimin içine baktı.

Gözlerindeki şehvetten şaşmak mümkün değildi. "Öyle mi? Bunu nereden biliyorsun?"

"Ön tarafın pek de küçük sayılmaz," diye cevap verdi. "Önden mi?" Onun sürtünmesi yüzünden yarı sertleşmişim.

bana karşı, ama tamamen erekte olmamıştım.

Elini kıcımdan önüme, bedenlerimizin arasına doğru kaydırarak parmak uçlarını sikimin dış hatları boyunca gezdirdi. Hafif sarhoş olduğum için kendimi bıraktım ve aletim onun dokunuşuyla büyürken hissiyata teslim oldum.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye kulağıma mırıldandı ve uzaklaşırken yanaklarımız birbirine değdi.

Başımı iki yana salladım çünkü zaten evde bir karmaşa bırakmıştım ve Harper'ın yatağından doğruca başka bir karmaşaya atlayacak midem yoktu. "Teklifin için teşekkürler ama ben bir ilişki aramıyorum tatlım." Dans pisti için ayrıldığımız oturma alanına geri dönerken cevap verdim. Küçük bir ceket kaptı ve benimkini bana fırlattı. Yine de buradan çıkmaya ne dersin?" diye önerdi.

Reddedilmemden ne kadar etkilenmediğini görünce onunla gitmeye karar verdim çünkü zaten iyi bir arkadaştı. Omuzlarımı silkip ceketimin içine girerken kapıya baktım ve Fletch'in beni izlediğini fark ettim.

Bir zamanlar yaptığı gibi biriyle gitmemi sorun etmek yerine birasını bana doğru eğdi ve şişesini dudaklarına götürdü. Arkasını dönerek birlikte olduğu grupta konuşmaya devam etti ve dikkatleri üzerime çekmediği için minnettardım.

"Senin evin mi benimki mi?" diye sordu kendinden emin bir ses tonuyla. "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Babam ilk filmini çekmek için buraya geldiğinden beri," diye öğüt verdi bana.

"Baban mı?" İnanamayarak sordum, çünkü kimi kastettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Leo Moranelli," diye cevap verdi, biraz utanmış görünüyordu. "Ayısı ve boxer köpeği olan adam mı? Sen JoAnn'sın.

Moranelli?"

Kıkırdadı ve başını salladı. "Evet, o benim ve neden tüm filmleri arasında herkes bunu hatırlıyor?" diye sordu, yüzünü buruşturarak ve açıkça utanarak.

"Vay be, sakın eleştirme. Ben bayıldım. O filmi gösterdiklerinde TV programları pek nazik değildi ama buna değdi çünkü o köpek şarkı söyleyebiliyordu," diye neşeyle cevap verdim, ben kıkırdarken o da telefonuna mesaj attı.

Garaj yoluna çıktık ve bir taksiye binmeyi bekliyordum, bu yüzden şık ve son model bir BMW önümüze çıktığında şaşırdım.

"Anladığım kadarıyla soruma cevap vermediniz, ya şehir merkezinde bir otelde kalıyorsunuz ya da grup arkadaşlarınızla aynı evi paylaşıyorsunuz."

Ben cevap vermeden, koyu renk takım elbiseli iri yarı bir adam şoför koltuğundan kalktı, kaputun etrafından dolandı ve ona arka kapıyı açtı. "Harold, bu Cole Harkin. Cole, kaslı şoförüm Harold'la tanış. Bizi eve g ö t ü r e b i l i r misin?" diye talimat verdi ve zarif bir şekilde arka koltuğa kaydı. *Kaslı şoför mü? Şimdi kime mesaj attığını biliyorum.*

Bir an tereddüt etti, bana baktı, sonra tekrar JoAnn, o cevap vermeden önce, "Çok iyi."

Bir zamanlar hiç kimse JoAnn'ın babasının yüzünü görmeden bir reklam panosunun önünden geçemezdi. Herkes onu tanımak istiyordu ve hâlâ sektördeki en pahalı aktörlerden biriydi.

JoAnn'ın babasının zenginliği, mülküne yaklaştığımız andan itibaren kendini belli ediyordu. Çift duvarlı yüksek araziye köpekli birkaç silahlı koruma koruyordu ve ağaçlarla çevrili araba yolunda ilerlerken CCTV her hareketimizi izliyordu; bu yol sonunda çatısında pişmiş toprak kiremitleri olan Toskana tarzı heybetli bir villaya çıkıyordu.

Harold arabadan indi ve bizi içeri kilitledikten sonra merdivenlerden evin çift camlı kapısına yöneldi. Birkaç saniye sonra içeri girdi ve evin ön tarafının her iki yanında bekçi köpekli iki adam belirdi.

"Bu şey kurşun geçirmez mi?" Evinin etrafını saran güvenlik paranoyası karşısında şaka yollu sordum.

"Evet, hem de bomba geçirmez," diye mırıldandı, hiç espri yapmadan kapıyı izliyordu. "Ben içeri girmeden önce etrafı kontrol ediyor. Ne yazık ki, zengin bir babanız olduğunda boğa gözü tişörtüyle birlikte geliyor." Bir zamanlar birinin onu kaçırmaya çalıştığını hayal meyal hatırladığımda tavrım hemen değişti.

Her zaman güvenlik konusunda biraz bilinçli olmuşumdur ve çiftlik tarzı evimizin geniş olduğunu biliyordum, ama erişilebilir alanlardan yapabildiğim kadar güvenliydi. Layla'nın ünlü bir babası olması düşündüğüm bir şeydi ve şimdiye kadar iki iri yarı kovboyum Stuart ya da Paul'un Layla'yı taşıması için Harper'a destek olmasından memnundum ama artık okula gittiği ve tanımadığımız çocuklar ve yetişkinlerle kaynaştığı için güvenliğin artırılması gerektiğine çoktan karar vermiştim.

Harold'ın dönüşü arabanın kilitlerinin açılmasıyla anlaşıldı ve o da bilinçli bir şekilde bize doğru ilerledi. JoAnn eğildi ve o daha kola ulaşmadan kapıyı açtı. "Her şey tamam Jo, başka bir şey var mı?" JoAnn ertesi günkü programını konuştuktan sonra adamı gönderdi, sıcak bir şekilde gülümsedi ve beni içeri götürdü.

Tüm zenginliğime rağmen JoAnn'in evi gibisini hiç görmemişim. Kocaman, uzun ve açık planlıydı ama üç belirgin bölümü vardı. En uçta, havuza bakan tarafta, eski ve yeni roman ve dergilerle dolu, tavandan tabana uzanan kitap rafları vardı. Kadife tasarımlı iki kanepenin arasında devasa bir kare ahşap sehpa yer alıyordu.

Alanın geri kalanı son teknoloji ürünü bir mutfak; pahalı ısmarlama kanepeler ve gerçek ahşap mobilyalarla döşenmiş daha büyük, daha resmi bir oturma alanı ve büyük bir doğal gaz şöminesi ile dolduruldu.

Mutfak alanına doğru ilerlerken, ana oturma odasından nasıl sorunsuz bir şekilde aktığını fark ettim. JoAnn uzun buzdolabının kapağını çekerek bir magnum Fransız şampanyası aldı. Alçak bir dolaptan iki bardak alıp

Dolabın ve buzdolabının kapılarını topuğuyla tekmeleyerek kapattı.

Mantarı kısa sürede hallederek iki bardak doldurdu, ikisini de bir elinin parmakları arasında tuttu ve şişeyi daha önce fark ettiğim daha küçük, daha mahrem alana doğru taşıdı.

Otururken, şişeyi orta masaya koyduğunu ve bana döndüğünü görmek için tam zamanında baktım. Bana bir bardak uzatırken gülümsemesindeki bir şey bakışlarımı yakaladı. İçkiyi ondan alıp kanepeye yaslandım ve kucağıma oturup yüzünü bana birkaç santim yaklaştırdığında şaşırdım.

"Şimdi, nerede kalmıştık?" diye sordu alaycı ve baştan çıkarıcı bir tonda.

"Seni reddettim ama yine de buradayım."

"Burası senin tipin olmadığımı söylediğin yer mi?"

"Hayır. Sen harikasın. Kahretsin, üzgünüm ama bunun görünüşünle ya da benim yapmayacağım bir şeyle ilgisi yok... anlıyor musun?" parmaklarımı saçlarımda gezdirirken sesim kesildi.

JoAnn gecesini mahvettiğim için bir açıklamayı hak ediyordu.

JoAnn omuz silkerek ayağa kalktı, uzandı ve bardağını aldı. "Biraz daha şampanya?" diye sordu, kendine bir kadeh daha doldurmadan önce şişeyi sallayarak.

"Eğer biraz teklif varsa." Kol saatime baktım ve saatin sabahın 4:15'i olduğunu gördüm.

"Başka bir yerde olmak zorunda mısın?"

"Evet, ama bu öğleden sonraya kadar değil," diye itiraf ettim. "Güzel, o zaman birbirimizi daha yakından tanıyabiliriz,

Tamam mı?" diye sordu ve onu yönlendirdiğim için açıkça affedildiğimin sinyalini verdi.

İçimi bir rahatlama kapladı ve omuz silktim. "Bana uyar."

Takip eden iki saat boyunca JoAnn, gelecekte Layla'ya nasıl ebeveynlik yapacağım konusunda bana çok değerli bilgiler verdi.

Ona neden güvendiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama

ondan önce Harper'a olduğu gibi, karımı özlediğime dair
içimi döktüm,

Ama aynı zamanda Harper'a yaptıklarım konusunda kafamın ne kadar karışık olduğunu ve en önemlisi de kızım Layla'nın ihtiyaç duyduğu her şeyi yapabileceğime dair şüphelerimi paylaştım.

Sessizce dinledi, başını salladı, bana uh-huh, mm gibi paralel dil işaretleri verdi ve daha rahatsız edici düşüncelerimi açıkladığım zamanlarda bile gözlerini benden ayırmadı.

JoAnn'ın geçmişinin bir kısmını zaten biliyordum; annesinin güzel bir Hollywood yıldızı olduğunu, Leo ile aynı stüdyoyla anlaşmalı olduğunu ve ondan çok daha genç olduğunu ve JoAnn neredeyse beş yaşındayken aşırı dozda uyuşturucudan öldüğünü biliyordum.

Bu olaydan sonra JoAnn, bir dizi dadı tarafından büyütüldüğünü ve babasının kendisinin çok fazla müdahalesi olmadan yetiştirilmesini sağlamasının bir yolu olarak mürebbiyeler tarafından evde eğitildiğini açıkladı. O anda karar verdim ki eğer Harper ayrılırsa müzik kariyerim bitecekti. Müzik yapmaya devam etmek için kızımı elden ele dolaştırmamın bir yolu yoktu.

JoAnn, "İnsanlar babamın parasını ya da paranın bir kısmını almanın bir yolu olarak bana erişmek istediler," diye açıkladı. "Beni ben olduğum için sevmediklerini anlamam uzun zaman aldı. Babamın derin ceplerine erişimim olduğu düşüncesi hoşlarına gitti.

Şöhreti ve serveti beni sosyal tırmanıcıların, spekülâtörlerin ve adam kaçıranların hedefi haline getirdi. Babamın benim hakkımda kaç tane ölüm tehdidi mektubu aldığını Tanrı bilir."

"Zor bir yetiştirilme tarzı olmalı."

"Leo Moranelli sadece bir film yıldızı olarak ünlü değildi. Yıllarca Forbes Zenginler Listesi'nde üst sıralarda yer almasının bir faydası olmadı. Kurnaz yatırımları, benim adıma kurduğu vakıf fonları nedeniyle kızı olarak benim de profilimi yükseltti. İşte o zaman kaçırılma girişimleri babamın burayı benim için satın almasına neden oldu."

Yıllar boyunca izlediğim çeşitli belgesellere göre, ikonik Leo Moranelli'nin acımasız bir ünü vardı.

Hugh Hefner'inkine rakip bir apkındı ve ben bile büyürken babasının birlikte olduğu çok sayıda kadının farkındaydım.

"Şey, tatlım, bana oldukça birlikte görünüyorsun," dedim. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?"

" nl  bir babayla annesiz büyümenin nasıl bir hayat olduğunu size anlatıyorum. Layla Şu anda küçük olabilir ama her zaman öyle kalmayacak. Bana Harper hakkında anlattıklarından anladığım kadarıyla o gerçek bir kız."

"Oh,  yle. Onun gerçek yüzünü gördüğüme hiç Ő phem yok. Yine de bu beni onunla ilişki kurma konusunda temkinli davranmaktan alıkoymadı. Aramızdaki ekimi düşündüğümde, Layla'nın bizim tek gerçek bağımız olup olmadığını ve bu duygusal durumda sadece bir araya gelip gelmediğimizi kendime sormadan edemiyorum."

"İkiniz de birbirinizden etkileniyorsanız bu neden bir fark yaratsın ki?"

Düşünceli bir Şekilde dudaklarımı birbirine bastırırken aklıma bir olasılık geldi. Parmağımla onun odasını işaret ederek, "Evdeyken, burada bahsettiğin gibi, oldukça gözlerden uzak bir yaşam sürüyoruz," dedim. "Harper ve ben farklı koşullarda tanışmıŐ olsaydık, birbirimizin yüzüne iki kez bile bakmayabilirdik diye düşünmeden edemiyorum."

"Ve belki de birbirinizin beynini sikerdiniz? Kim bilir? Olan oldu Cole. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, bence Harper bir Şeylerin peşinde olabilir. Bu bir başlangıç olabilir, son değil. Eğer dediğin gibi, gerçek bir çekim varsa, neden bunun için gitmedin? Layla yüzünden olduğunu söylediğini biliyorum, ama görmüyor musun, suyu test etsen de etmesen de Harper bir noktada ayrılacak. Kim bilir, belki de kalır? Sadece Layla'nın konumundan yola çıkarak konuŐabilirim; annesiz büyümek çok zor."

"M ziğimle, kadınlarla ya da Grace'le ilgili risk almaktan hiç ekinmemiŐtim. Her Şey olasılıklarla doluydu. Sonra bir gün bildiğim dünyam yok oldu. O günden beri

Grace'in öldüğü gün, eşime duyduğum sevgi, onu kaybetmekten duyduğum üzüntü ve kızımın günlük ihtiyaçları dışında bir şey düşünmeme izin vermedim."

JoAnn'ın Layla'nın durumuna duyduğu empati beni çok etkiledi çünkü karşımda Layla'nın yerinde olan bir kadın vardı. Kızımı iliklerime kadar seviyordum ama ona bir babanın göstermesi gerektiği kadar sevgi göstermemiştim.

İçimi çektim, "Layla'ya iyi bir baba olamadım. O çok küçükken turneye çıktım, uzakta olmam onun rutininin bir parçası haline gelirse farkına bile varmayacağını düşündüm. Şimdi hissediyorum ki..."

"Bu acıma partisini bırakabilirsin, Cole. Sen benim babam değilsin ve bu gece yaptığımız konuşmaya bakılırsa kızına çok değer veriyorsun. Aslında, onun istikrarı çok önemli olduğu için kendi mutluluğunu feda ediyorsun."

"Tanrı biliyor ya, onun için bir değişiklik getirecek herhangi bir şey yapmaktan korkuyorum. Belki de ona ihtiyacı olan her şeyi tek başıma verebileceğime tam olarak güvenmediğim içindir. Senin de söylediğin gibi, genç bir kızın bir kadına ihtiyacı var, anlıyor musun?"

"Grace'in başına gelenler ve hayatının aniden kötü yönde değişmesi göz önüne alındığında bu doğal bir tepki. Trajedi zamanlarında para yardımcı olur ama her şey değildir. Etrafına bir bak Cole. Lüks ama yalnız bir hapisane sağlıyor. Harper, Layla'nın doğumundan kısa bir süre sonrasında beri orada ve ihtiyaç duyduğu hizmetleri satın alabileceğini her zaman biliyordun, peki ya onun duygusal zenginliği ve güvenliği? Senin mi yoksa Harper'ın mı?"

Yorumlarını anlayarak başımı salladım ve omuz silktim. "JoAnn, yalnız olduğun düşüncesinden nefret ediyorum tatlım ve senden kesinlikle bir şey istemiyorum ama sana arkadaş demekten mutluluk duyarım."

Gülümseyerek şampanya kadehini selamlamak için kaldırdı. "Seni gerçekten anlıyorum Cole. Arkadaşlara." Kadehini tokuşturdu ve içkisini bir dikişte geri attı.

Saatime bakıp gitmem gerektiğini söylediğimde, numaralarımızı değiş tokuş ettik ve JoAnn bana Harper'ı ve bunun Layla ve benim için ne anlama gelebileceğini düşünmemi tekrar hatırlattı.

"Korku içinde yaşamakla o kadar meşguldün ki bunun seni tanımlamasına izin verdin Cole. Hayatını geri kazanmanın ve kendine kim olduğunu hatırlatmanın zamanı geldi. Her ne olacaksa olacak. Olmamasını isteyemezsin. O yüzden kontrol edemediğın şeyler için endişelenmeyi bırak ve kontrol edebildiğın şeylerin tadını çıkar. Birkaç gün içinde seni arayacağım ve tekrar konuşacağız."

Bir araba servisi çağırarak JoAnn beni dudaklarımdan öptü ve ben de grup evine geri döndüm. Bana anlattığı her şey anlamlıydı. Böylesine kopuk bir geçmişe sahip biri için, sağlam içgörüsünü paylaşmıştı ve ben de kesinlikle bundan bir şeyler öğrenmiştim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Sabah 8:00'de eve girdiğimde, herkesin uyuyor olması beni rahatlatmıştı ve odama çıkan merdivenleri tırmandığımda, olanları görmezden gelmeye çalışarak hata yaptığımı nihayet kendime itiraf ettim.

Harper'la birlikte.

JoAnn bana düşünecek çok şey vermişti ama evden uzakta geçireceğim yirmi gün daha bana bazı duygularımın üstesinden gelmem için zaman kazandıracaktı. Sonra, eğer Harper hakkında hâlâ aynı şeyleri hissediyorsam, duygularımla yüzleşecektim.

Yolda olmak beni meşgul ediyor ve zihnimi işime odaklamamı sağlıyordu ve Derek'in tanıtım programlarını TV, canlı performanslar, podcast ve radyo röportajlarının iyi bir karışımıyla planlaması ertelememi engelliyordu. Yatmadan önce Layla'yla iletişim kurmak için programımda zaman ayırdığı sürece mutluydum.

Ne kadar dışa dönük olduğuma kendim de şaşırdım ve her etkinlikte, röportajda ve çaldığımız her konserde eski benliğimin bazı parçalarının geri geldiğini hissettim. Grup arkadaşarımla yaptığımız şakalaşmalar yolda mizah duygumu korumama yardımcı oluyordu ve aramızda bu duyguya fazlasıyla sahiptik, ancak Moz bazı hikayelerimin ne kadar komik olduğunu belirttiğinde buna uzun zamandır olmadığı kadar sık katkıda bulunduğumu fark ettim.

Yaptığımız birkaç röportajda aşk hayatımla ilgili sorular soruldu, ancak Derek ve halkla ilişkiler ekibi kimsenin Grace ya da Layla hakkında soru sormamasını sağladı. Grubun sevgisini yaymak için oradaydım, kişisel meselelerimi değil ve özel hayatıma bu şekilde müdahale eden herhangi bir TV ya da radyo programı sunucusundan uzaklaşmakla tehdit etmiştim.

Adamların bana karşı bu kadar korumacı olması beni çok etkilemişti ama iyileştiğimi hissedebiliyordum çünkü ukalalığım intikam duygusuyla geri dönmüştü ve beni rahatsız edenlerden ve özel haber peşinde koşan muhabirlerden gördüğüm zorluklardan sonra artık kendi başımın çaresine bakmaya hazırdım.

Geçen her günle birlikte kendimi geçmiş yerine daha çok 'şimdi'de yaşarken buldum. Sanki Grace'in mektubundan bu yana zihnim bir şekilde sıfırlanmıştı ve karımın ölümünden sonra sadece var olmak yerine hayatta kalıyordum.

Sabahları, bilinç ile tamamen uyanık olma arasındaki o sessiz zamanda yatarken ilk düşüncem hala her zaman Grace'di, ancak onu kaybetmemle ilgili kalbimdeki felaket acısı donuk bir ağrı haline gelmişti ve düşüncelerim hızla yaşayanlara ve yakın geleceğe, ama çoğunlukla şimdiye kayıyordu.

Turne sırasında, günlerim işimin tanıtım yönüyle o kadar meşguldü ki, düşünmek için çok az zamanım vardı ve bolca iş yapıyordum, ancak akşamları çoğunlukla sosyal aktiviteler veya konserler vardı ve müziğim ruhuma bir kez daha çok fazla ışık getirdi.

Benim için asıl dönüm noktası duşta şarkı söylediğim andı. Bunu yapmayalı yıllar olmuştu. Dinleyenler için önemsiz olabilirdi, ne de olsa bir grubun solistiydim, ama benim için sonunda yoluma devam ettiğimi anlamamı sağladı.

Layla ile Skype üzerinden konuşmak günümün beni üzen tek kısmıydı çünkü onu yatırmak için orada olmayı tercih ederdim. O da beni en az benim kadar özledi.

Onu özledim. Ayrılık, kızıma daha iyi bir baba olmak istememi sağladı.

Harper ben aradığımda yokluktan kayıtsızlığa geçmişti, cep telefonunu Layla'ya veriyor ve konuşmalarımız sırasında ortalıkta görünmüyordu, ama ben her zaman Layla'dan telefonu geri vermesini istiyor, kızımın iyiliğiyle ilgili sorular soruyor ve gün içinde ortaya çıkan sorunları tartışıyordum. Harper'la işleri berbat etmiştim ama onun hâlâ yapması gereken bir işi vardı ve ben de hâlâ Layla'nın babasıydım.

Turnede olmak bazen beni heyecanlandırıyordu ama Layla'yı özliyordum ve onunla birlikte olamayacağım düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu. Harper'la olan yakınlığımı da özlediğimi fark ettim. Scuds'a her şeyi ve JoAnn'ın fikirlerini anlattım.

Scuds, eve uçmama sadece iki gece kala bana "Harper'a nasıl hissettiğini söyle" diye öğüt verdi. Bir TV sunucusunun canlı programında küçük bir konser verdikten sonra gece geç saatlere kadar takılıyorduk.

"Niyetim bu. Yola tekrar çıkmayı ilk planladığımda inkar ediyordum. Burada olmamın sebebi Harper. Aramızdaki gerginlik ilişkimize büyük zarar verdi. Bunun Layla'yı nasıl etkileyeceğinden korkuyorum."

"Layla bir çocuk. Uyum sağlayabilir. Onlara verdiğiniz değerden daha fazlasını alırlar... ve çok dikkatlidirler. Yeğenim bir şahinin gözlerine ve bir filin kulaklarına sahip. O çocuğun bana kardeşim hakkında anlattıkları saçınızı başınızı yolar" dedi kıkırdayarak.

"Tanrım, umarım öyledir, çünkü bu işi berbat edersem, Layla acı çekecek."

"Bak, JoAnn denen kadının da belirttiği gibi, Harper bir noktada zaten gidecek. Yerinde olsam, ona konuşmak istediğini söylerdim. Öylece ortaya çıkıp konuyu değiştirme. Onu yüzüstü bıraktın dostum, ne istediğine karar verdin diye hemen oraya dönüp onu almayı bekleyemezsin."

"Sanırım haklısın. Yarın Layla'yla konuştuğumda onunla da konuşurum.

eve." *Bunu nasıl yapacağım?*

"Asla bir rock yıldızı olmamalıydın Cole. Bu türün tüm tarihinde rock yıldızı olma ihtimali en düşük efsane sensin. Dorian bile senden daha rock yıldızı" diye kahkahalar atarak beni bilgilendirdi.

"Hayır, bu doğru değil. Gerçek hayat beni yakıp kül edene kadar tam bir parti hayvanıydım."

"Evet," diye onayladı Scuds, gülümsemesi soldu ve destek için elini dizime vurdu.

"Bir erkeğin karşılaşabileceği en zor anlaşmayı yaptınız. Hepimiz senin için yıkılmıştık ve uzun bir süre asla iyileşemeyeceğini düşündük, *ama* işte buradasın ve ben kendi adıma dostumu geri kazandığım için çok mutluyum." Scuds kişisel duygularını pek sık dile getirmezdi, bu yüzden itirafı yüreğimi burktu.

Ertesi sabah Scuds'ın tavsiyesine uydum ve Harper'ı konuşmaya hazır olduğum konusunda uyarmaya karar verdim. Kararımı verdikten sonra tüm gün boyunca saate baktım. Zaman uzuyor gibiydi ve günün programı kısa olmasına rağmen yaptığımız her şey sanki bir asır sürmüş gibi geliyordu.

Sonunda Layla'yla Skype görüşmesi yapma zamanı geldiğinde, dizüstü bilgisayarımı kurarken kalbim göğsümde çarpıyor ve sinirlerim tepeme çıkıyordu. Aktif olarak bir kadının peşinden gitmeyeli uzun zaman olmuştu ve Harper'la olan ilişkiyi nasıl bitirdiğimi düşününce, onun işimi kolaylaştıracağını düşünecek kadar saf değildim. Yine de, oturup bağlantıyı kurarken içimde kelebekler uçuşuyordu ve bu his hoşuma gitmişti.

Layla'nın ofisimde, masaüstü Mac'imin başında oturduğunu görünce birkaç dakikalığına hayal kırıklığına uğradım. Bir önceki gece Harper'la konuştuktan sonra bizi ileriye taşıdığımı düşünmüştüm. Onunla ilgili hislerimi bir kenara iterek gününden bahseden Layla'ya odaklandım ve yaptığı bazı yorumlara kıkırdadım.

"Bayan Wild, Jaden'ın annesine tuvalet alışkanlıkları hakkında bir not yazdı ve Cressida'nın Harper'a şöyle dediğini duydum

Jaden'ın yetişkin olduğunda iş bulmak için tek umudunun insan fıskiye sistemi olduğunu düşündüm." Burnunun tiksintiyile kırıışması çok tatlıydı.

"Hm, bunu henüz atlatamadı mı?" Ciddi bir ses tonuyla sordum.

"Nuh-huh, ve Bayan Wild'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve Harper'ın onunla uğraşmamam gerektiğini anladığımda bana attığı bakışın aynısını ona attı," diye ekledi.

Konuşmamız benim evde olmama döndü ve yüzündeki sevinç ifadesi kalbimi sızlattı çünkü daha erken değildi.

"Bak ne diyeceğim, eve geldiğimde midillini eyerleyip yola çıkmaya ne dersin? Benimle yıldızların altında bir gece kamp yapmaya ne dersin?"

"Baba-kız randevusu gibi mi?" diye sordu ellerini kalbinin üzerinde kavrayarak. Gözleri heyecanla irileşti.

"Evet, bir baba-kız randevusu," diye düşündüm ve onu Grace'in mezarını görmeye götürmek dışında daha önce onunla hiçbir şey yapmadığımı fark ettim. Partiler vermiştim, onu bir yerlere götürmüştüm ama oyun oynamasını kolaylaştırmıştım ve o da aktiviteleri tek başına yapmıştı. Bu birlikte yapacağımız bir şeydi.

"Benimle gelir misin?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Evet," diye cevap verdim. Grace öldüğünden beri ata binmemiştim.

geçti. Paslanmıştım ama çocukluğumdan beri ata biniyordum ve aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, atın huyunu bildiğim sürece bisiklete binmek gibi bir şeydi.

Heyecandan aşağı yukarı zıplayarak sevinç çığlıkları attı ve bir de baktım ki Dorian'ın yüzü objektiften bana bakıyor, ellerini ofis masama dayamış.

"Ben bebek bakıcılığı yaparken Layla'yı heyecanlandırma, benim için yatağa gitmez," diye şaka yaptı, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Bebek bakıcılığı mı? "Bebek bakıcılığı mı? Harper akşam için eve mi gitti?"

"Hayır baba, o da bir randevuya çıktı. Baba-kız randevusu ya da oyun randevusu değil. Ruth'un babasıyla çıkıyor."

"Ruth'un babası mı? Layla, ben Dorian Amca'yla birkaç dakika konuşurken git pijamalarını giy, sonra geri gelebilirsin," dedim ona, Harper'ın başka bir adamla birlikte olduğu şok edici ifşasıyla kalp atışlarım düzensizleşmişti.

Suratını asarak bir an düşündü, sonra isteğimi yerine getirdi ve Dorian sandalyesine oturdu. "Tur nasıl gidiyor?"

"Harika, neredeyse bitti. Eve gelmek için sabırsızlanıyorum." Yapmak istediğim son şey işim hakkında konuşmaktı. "Harper randevuda mı?"

Dorian bana alaycı bir gülümsemeyle baktı, "Evet, bu konuda mutlu görünüyordu. Luke, Layla ile aynı sınıfta çocuğu olan bekâr bir baba. Söylediğine göre harika bir adammış.

Boşanmış, bir çocuğu var ve evden çalışıyor."

"Layla'nın yabancı erkeklerin yanında olmasını istemiyorum," diye tersledim. Bu doğrudu ama Harper'ı ondan mümkün olduğunca uzak tutmak için bir koşul olarak da belirtmişim.

"Layla onunla sadece çocuğuyla birlikteyken tanıştı. Aynı oyun grubundalar."

"Ne olmuş yani? Kızımın okuldan çıkmasını beklerken bu adam gelip çocuğumun dadısına mı asıldı?" Saçmaladığımı biliyordum ama kafamda düşündüğümde soru yeterince makul geliyordu.

"Vay canına, bu da nereden çıktı?" Dorian'ın gözleri kocaman açılmıştı ve benim bu duruma verdiğim anal olarak tutucu tepkiye bakıyordu.

"Ciddiyim Dor, Layla'nın etrafında tanımadığım adamlar istemiyorum. Bildiğimiz kadarıyla adam kaçırın biri olabilir. Gazeteleri okudunuz mu?"

"Tanrım, bu cümleyi kurması gereken son kişi sensin. Yıllar boyunca seni nasıl çarmıha germeye çalıştıklarına bir bak."

Onun yorumunu duymak, atıp tutmayı bırakıp söylediklerimi özümsememi sağladı. Elbette haklıydı. Okuduğum her şeye inanamazdım, çünkü benim durumumda yüzde bir gerçek, yüzde dokuz gerçeği çarpıtma ve yüzde doksan saçmalıktı.

Dorian tekrar denedi. "Bakın, Harper'a göre konuşmuşlar. Karısı onları terk ettiğinden beri çocuğu Ruth'la bazı sorunlar yaşıyormuş ve Harper'dan bazı davranışsal tavsiyeler istemiş."

"Özgünlük konusunda on üzerinden altı alır," diye cevap verdim, ses tonumdaki acılığı korumak için mücadele ederek.

"Cole, kız için mutlu olamaz mısın? O çok güzel ve Layla'ya altı yılını verdi. Şöyle düşün, eğer bu adamla birlikte olursa, pek bir şey değişmeyecek. Hâlâ burada yaşıyor olacak, çocuğu Layla'yla aynı sınıfta olacak ve muhtemelen hâlâ senin için çalışabilecek."

Konuşma sırasında bir kez bile Layla'nın geleceği hakkında düşünmedim, çünkü kızımı yetiştirmek ve onun tüm sorumluluğunu almak gibi ürkütücü bir görevle yüzleşmek için kendimi daha güçlü hissediyordum. Harper'ın nasıl bir av olduğunu görebilen bekâr babayı kıskandığımı için böyle davranıyordum.

"Onunla ne sıklıkla görüştü?"

"Tanrım, bilmiyorum. Layla yanındayken değil, o kadarını biliyorum. Belki çocuklar okuldayken birkaç kez kahve içmiş olabilirler ama bu gece ilk gerçek randevuları."

"Gerçek randevu" kelimesi beni ezdi. Harper'a kur yapan başka bir adam yüzünden kıskançlık son birkaç ay içinde ikinci kez baş gösterdi. Önce Dorian, şimdi de Bay İsimsiz.

"Geldiğinde beni aramasını söyle, olur mu? Ne kadar geç olduğu önemli değil. Uyanık olacağım," diye rica ettim, ararsa ne diyeceğimi bilmeden.

"Bekleyemez mi?"

"Hayır. Yarından sonraki gün döndüğümde Layla'yı dışarı çıkarmak istiyorum, yani ayarlamam gereken çok şey var," diye cevap verdim.

Layla geri geldi ve Dorian'ın dizine tırmandı. "Yatmak için her şey hazır, baba. Sen kitap okuyup beni yatırana kadar iki uyku daha var, değil mi?"

Başımı salladım, amcasıyla yaptığım konuşmanın yarattığı gerginlikten dolayı çenem gevşemişti. "Bu doğru, bebeğim. Sabırsızlanıyorum."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, midem çalkalanırken ve kafam şüphelerle doluyken Skype'ı kapattım. Dizüstü bilgisayarımı çalışır halde bırakarak yatağın kenarına oturdum, kumandayı aldım ve televizyonu açtım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

T Beş yetişkin altın madencisinin bir saat boyunca toprağı kazmasını izlemenin sıkıcılığı, tanıdık bir sesle uyanana kadar beni derin bir uykuya daldırdı.

ayırt edici Skype çağrı sesi. Uykumdan gerinerek doğruldum, ani rahatsızlık karşısında kalp atışlarım hızlandı. Dizüstü bilgisayarımı aldım, dizlerimin üzerine koydum ve bağlanırken yatak başlığına yaslandım.

Harper'ın yüzü ekranda belirdi. Muhteşem görünüyordu. Ne kadar mutlu görüldüğünü görünce kalbim sıkıştı ve midemde bir düğüm oluştu çünkü bu başka bir adamla birlikte olmanın etkisiydi.

Saate bakıp hızlıca hesapladığımda eve döndüğümde saatin 01:30 olduğunu gördüm ve kalbim sıkıştı çünkü randevusundan eve geç kalmıştı.

"Dorian bana saat kaç olursa olsun seni aramam gerektiğini söyledi, ne oldu?" Bana hitap edişindeki rahatlık öncekinden daha az düşmancaydı.

"Bu hafta sonu Layla'yı kampa götürüyorum. Yıldızların altında geçireceğı bir gece için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmanı istiyorum. Atları eyerleyeceğiz ve onu baba-kız kampa götüreceğim."

"Anladım. Stuart'ın nalbanta midillinin ayakkabılarını kontrol ettirmesini sağlayacağım. Başka bir şey var mı?"

İçimi çekerek elimi saçlarımın arasından geçirdim ve karga yemeye hazırlandım. "Evet, var," diye mırıldandım boğazımı temizleyerek.

Ciddi bir şekilde ekrana bakarak derin bir nefes aldım. "Seni öylece bırakıp gittiğim için özür dilerim," diye mırıldandım, sonra hemen cevap vermeyince nefesimi tuttum.

Konu hoşuna gitmemiş gibi dudaklarını bükerek omuz silkti. "Tamam."

"Hayır, gerçekten öyleyim," diye itiraz ettim.

"Sorun değil. Haklısın, kötü bir fikirdi," dedi ve omuz silkti.

"Öyle miydi?" Farklı bir yanıt almak için zorlayarak sordum.

Birkaç saniye boyunca gözlerini kaçırdı ve yavaşça başını salladı.

"Bana olmadığını söylediğin bir şeyi zorlamaya çalışmam hataydı," diye mırıldandı.

"Yoksa hatalı olan ben miydim?" "Ne demek istiyorsun?"

"Yani her şeyi düşünmek için zamanım oldu... olaylara tarafsız bir gözle bakmak için zamanım oldu."

Başını sallayarak onayladığında, duygularımı çözdüğümü kabul edeceğini düşünmüştüm ama beklenmedik cevabı beni şaşkına çevirdi.

"Ben de öyle ve kendimi sana bu şekilde dayatmakla hata ettim. Zaaflarımdan faydalandım."

"Hayatımla ilgili sıkıntılı ve depresif olabilirim Harper, ancak bu gerçeklere rağmen verdiğim her kararın bilincinde oldum. Düşündüğünüz kadar savunmasız olsaydım, sonuçlarını düşünmeden sizden ihtiyacım olanı alırdım."

Tekrar omuz silkerek saçlarını topladı ve at kuyruğu şeklinde bağladı. Gözlerim boynuna kaydı ve bir an için karanlıkta onu nasıl öptüğümü, yaladığımı ve kemirdiğimi hatırladım. Hatırladıkça sikim zonkluyordu.

Aramızda uzun bir duraklama olduğunu fark ederek cevap vermesini bekledim. Sonunda, arkama oturdu

ofis koltuğuna oturdu ve bir süre sallandıktan sonra başını yana eğdi.

"Kısa kestğin ve hiç sevişmediğimiz için mutluyum. O zamanlar incinmiş ve reddedilmiş hissettim... sanki sadece bir dadıymışım ve yatağın için yeterince iyi değilmişim gibi."

"Hiç de öyle değildi," diye tekrar itiraz ettim.

"Öyle değil miydi? Hâlâ öyle değil mi? Her şeyin bir nedeni olduğuna inansam da, haddimi aştım. Haklısınız, ben sizin çalışanınızım ve yaptığım şey Layla'nın istikrarını riske attı."

Sikeyim.

Telefon görüşmesinin özür dilemek ve olanlar hakkında fikrimi değiştirdiğimi ona bildirmekle ilgili olması gerekiyordu; daha fazlası olabileceğimiz olasılığını ima etmek için, ancak önceki bakış açımdan ne kadar istifa ettiğini duyduğumda. Ona açılmaktan ve onun hakkında ne hissettiğimi söylemekten başka çarem yoktu.

"Benim çalışanım olup olmamanızın nasıl hissettiğimle hiçbir ilgisi yok. Düşünmek için zamanım olduğundan beri geçmişte ne kadar odaklanmış olduğumu fark ettim. Grace artık burada olmasa da başka bir kadına karşı bazı duygular beslemenin sadakatsizlik anlamına geldiğini düşündüm."

"Yani üç hafta içinde kalbinde beni oraya sığdıracak bir kapasite mi buldun?"

"Bu çok kaba bir benzetme," diye karşı çıktım.

"Öyle mi? Kendini duyabiliyor musun Cole? Bu duygulardan ~~bazılarını~~ Teselli ödülü gibi sıkıştırılmaktan mutlu olacak birine benziyor muyum? Tüm anlatılanlara göre Grace harika bir kadındı, güzel bir kadındı. Onunla hiç tanışmadığım için üzgünüm ama haklısın, onun yerini dolduramam, doldurmak *da* istemem."

"Bunu eve gittiğimde konuşabilir miyiz? Bu telefon görüşmesi bunun içindi."

"Öyle miydi? Yoksa Dorian sana bir randevum olduğunu mu söyledi?"

Sikeyim.

"Bu akşam Layla'yı aradığımda niyetim seninle konuşmaktı."

"Bundan emin misin, yoksa başka biriyle birlikte olduğumu öğrendikten sonra mı öncelik haline geldi? Yani Dorian'la yalnız kaldığımızda, şakalaşırken verdiğin tepkiye bakılırsa?"

"Bu hiç de aynı şey değil," diye ısrar ettim.

"Sen öyle diyorsan Cole, ama seni daha az endişelendirecekse, Luke ve ben... daha çok erken. Tek bir randevu Layla'yı terk edeceğim anlamına gelmiyor. Beni onu desteklemekten alıkoyacak özel bir şey olmalı."

"Bu Layla'yla ilgili değil," diye tekrar itiraz ettim.

"Hayır Cole, bu senin ne istediğine, ne zaman istediğine ve nasıl istediğine karar vermenle ilgili. Ne yazık ki senin için, benim de bir hayatım var. Son altı yıldır verdiğim her kararda önceliğim sen ve Layla oldu ama neredeyse yirmi yedi yaşındayım. Kendim için kararlar almaya başlamam gerekiyor." Gözleri birkaç saniye boyunca yüzümü aradı. "Benim yatmam lazım, Layla birkaç saat içinde uyanacak."

Harper aramayı keserek bana kendimi savunma fırsatı vermedi ama bana kızmakta haklıydı. Kendi durumuma o kadar dalmıştım ki onunkini tamamen göz ardı etmişim.

Ertesi sabahki hırçın ruh halim hakkında ilk yorum yapan Moz oldu, umursadığımdan değil. Radyo röportajımız sırasında neredeyse hiç konuşmadım, konuşmanın çoğunu Scuds ve Fletch'in yapmasına izin verdim. Sonunda işimiz bittiğinde telefonumu çıkardım ve JoAnn'ı aradım.

"Hey, Cole, bu zevki neye borçluyum?"

"Biraz tavsiye alabilirim," diye itiraf ettim, çünkü hikayemi bildiği ve bana aktardığı için onun fikrini almak istiyordum

Bir gece önceki Skype görüşmesi; Layla ile planlarım da dahil.

"Bana Harper'ın bir şaşırtmacası varmış gibi geliyor."

"Ama ya öyle değilse? Ya bu adam onun istediği her şeyse? Yani benim gibi berbat biri değil. Layla ile aynı okulda okuyan bir çocuğu var ve evden çalışıyor."

"Yoksa onunla vakit mi geçiriyor? Bunun seninle asla olmayacağına gerçekten inanıyor mu?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona her şeyimi vereceğimi nasıl söyleyebilirim? Elbette duygularım var ama herhangi bir bağlılığa hazır değilim. Bayan, hayatımı birlikte geçirmeyi umduğum kişiyi kaybettim, böyle bir kalp kırıklığını tekrar nasıl göze alabilirim? Kahretsin, bozuk plak gibi konuşuyorum. Bir an hayatıma devam ettiğimi sanıyorum, sonra köşeye sıkışıyorum."

"Kimse seni sıkıştırmıyor Cole. Bu Harper'la ilgili. Kendi hayatını kurmak için her türlü hakka sahip. Bak, her şey bitmiş değil; bildiğin kadarıyla bir randevusu var. Artık bir seçeneğin var. Bu kız senin için sadece yeterli olamaz, *her şey* olmalı. Neden bunu beklemesin ki? Bunu Grace'e sen verdin. Eğer bunu yapamıyorsan, o da tıpkı onun hissettiği gibi ikinci planda kalır."

"Biliyorum," diye cevap verdim ve derin bir iç çektim.
"Bunu bilmek için çok erken..."

"Eğer ne? Eğer onu seviyorsan mı? Onu seviyor musun?"

"Hayır... bu bir yalan," diye düzelttim çabucak, "Evet, biliyorum, ama farklı. Grace'den farklı."

"Bunun nedeni kendinizi bir başkasıyla paylaşarak sadakatsizlik ettiğinizi düşünmeniz olabilir mi?"

"Tabii ki. Asla başka birini istemedim. Kimse bunu anlamıyor gibi görünüyor."

"Anlıyorum. Anlıyorum. Birinin kalbini kırması için ölmesi gerekmiyor Cole. Bazı insanlar sığ, belki de tutku dolu bir aşk yaşar ve tutku öldüğünde yollarına devam ederler. Sorun şu ki herkes

aynı şekilde. Bazı insanlar o kadar derin sever ki, zihinleri o kadar çok acıyı emer ki, bir daha asla sevemezler. Seni tanıdığım kısa süre içinde gördüğüm kadarıyla, senin gibi insanlar var ki Grace'i derinden sevdiğin için başka birini sevmenin ihanet olacağını düşünüyorsun."

"Bütün bu bilgeliği nereden aldın?"

"Tecrübelerime dayanarak. Dedğim gibi, kalbi kırılan tek kişi sen değilsin."

"Anlat bana," diye ısrar ettim, çünkü onun da benim Grace'le kurduğum gibi biriyle bağ kurduğunu bilmem gerekiyordu.

"On yedi
yaşımdaydım."

"Aşık mı oldun?"

"Öyle sanırsınız ama hayır. Gerçek bir anlaşmaydı. Sorun on yaş büyük ve evli olmasıydı ama yine de yeterince gerçekti."

"Ne oldu?"

"Onun için çıldırıyordum, başlangıçta bana çok ilgi gösterdi. Bir süre sonra onun ganimet çağrısı oldum. Bir yıl boyunca benimle oynadı ve bana dünyaları vaat ettiğinde sabırlı olmaya çalıştım. Sanırım savunmasızdım, yalnızdım... ve aptaldım, çünkü her sözüne inandım. Sonunda bana karısının hamile olduğunu söyledi. Bu onun nasıl bir insan olduğuna dair gerçek bir göz açıcıydı ve onu terk ettim."

"Pislik. Ondan kurtulduğuna sevindim. Seni hak etmiyordu."

JoAnn bana zoraki bir gülümseme fırlattı, ben de sııttım, sonra gözleri ciddileşti. "Tamam, hafta sonunu evde kızınla geçireceksin."

"Onu bir gecelik midilli gezisine götüreceğim," diye hatırlattım.

"Kulağa harika geliyor. Eve git ve Layla ile vakit geçir. Harper'ı birkaç günlüğüne unut. Bırak seni özlesin. "

Kaşlarını çatarak, "Ben oyun oynamayı ya da zihin sikkemeyi sevmem," dedim.

"Bazen birinin önündekini görmesini sağlamak için gereklidirler." Bu konuda o kadar emin değildim ama yargım yanlıştı ve JoAnn'in ilişkilerin nasıl yürüdüğü konusunda benden daha bilgili göründüğünü kabul etmek zorundaydım.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

L Eve ilk geldiğimde Ayla okuldaydı ve Harper ortalıkta görünmüyordu. Dorian mutfakta Matty'yle bulmaca çözmekle meşguldü, başlarını eğmiş sanki bir şey formüle ediyorlardı

savaş stratejisi planı. Matty odaya girdiğimi duyunca başını kaldırıp baktı.

"Cole," dedi, kalemmini masanın üzerine bırakarak ayağa kalktı ve bana doğru koştu. "Layla onu midillisiyle birlikte patikaya götüreceğin için çok heyecanlı. Eşyalarını topluyor ve zavallı midillisi bir dağ Şerpa'sının katırına benzeyecek."

Kıkırdadım ve Dorian'a baktım. "Hey, kardeşim, beni özledin mi?"

"Kötü bir dermatit nöbeti gibi," diye karşılık verdi.

"Evet, bunu sadece onun önünde söylüyorsun. Bir kez

Matty odadan çıkarsa tepeme binersin," diye karşılık verdim.

"Siz ikiniz çocukken nasıldınız? Çocukken nasıldınız? Annemin hâlâ saçları var," diye alay ederek ikimizi de azarladı. "Ne demek istiyorsunuz? Hâlâ saç olmasının sebebi biziz.

O gerçek saç peruklar çok pahalı, haberin olsun" diye şaka yaptım.

Dorian kahveden bir yudum almak üzereydi ki burun deliklerinden püskürterek kahveyi fincandan dışarı ve

Masaya.

"Ve geri döndü," diye duyurdu ayağa kalkarak ve tişörtünün önündeki ıslak lekeleri silerek.

"Tanrım, neden işe gitmek zorunda olduğumu anlıyor musun? Yardım almadan bir fincan kahve bile içemeyen bu beleşçıyı tutmak zorundayım." Hepimiz gülerken kapı zili çaldı ve Layla ile Harper'ın dönüşünü haber verdi.

Dönerek, Matty bana doğru geldiğinde bıraktığım hafta sonu çantasının üzerinden geçtim ve ön kapıya yöneldim. Stuart arabayı garaj yoluna sürerken, arka yolcu penceresinden Layla'nın elini çılgınca salladığını görebiliyordum.

Harper önde oturuyordu, büyük gözlükleri ona benim üzerimde avantaj sağlıyordu çünkü ben onun neye baktığını anlayamıyordum, bana baktığını hissetsem bile.

Araba durduğunda koşarak birkaç basamak indim ve arka kapıyı açtım.

"Baba!" Layla heyecanla haykırdı.

"Layla!" Ben de onu taklit ettim ve o da kıkırdadı. Sesi o kadar bulaşıcıydı ki Harper'ın dudaklarından bir gülümseme bile çıkardı.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?" diye sordu, sanki eski bir kovboy filminden bir replik duymuş gibiydi ve ben de sııttım. Layla ne saati söyleyebiliyor ne de 'patika'nın ne olduğunu biliyordu.

"Bir şeyler atıştırıp bir şeyler içeriz, sonra da yola koyuluruz diye düşündüm. Kulağa nasıl geliyor?"

"Plan gibi," diye cevap verdi ve ben yine sııttım. Ona doğru eğilerek onu kollarımın arasına aldım.

Minik ellerini etrafımda dolaştırarak beni sıkıca kavradı.

"Seni çok özledim baba," diye mırıldandı boynuma doğru.

"Ben de seni özledim, bebeğim." Onun küçük tatlı kokusunu içime çektiğimde evimin kokusunu hissettim. Benden uzaklaşarak ellerini yüzüme götürdü, her zamanki dikkatimi çekme ve odaklanmamı sağlama yöntemiyle.

"Sadece sen ve ben... başka kimse yok mu?" diye sordu.

Başını çevirerek hızla gözlerini kaçırarak Harper'a doğru baktım ve başımı salladım. "Evet, Layla, sadece ben ve kız arkadaşım." Bunun belden aşağı bir vuruş olduğunu biliyordum ama Harper bir gün önce benden hiçbir şey istemediğini açıkça belirtmişti. Eğer bir tepki verseysem, bu onun suçuydu.

Layla'yı ayağa kaldırarak elinden tuttum ve evin içine götürdüm. Mutfaka tekrar girdiğimde Matty'nin yiyecek ve içecekleri önceden hazırladığını ve masaya bir sürahi süt, taze pişmiş ekmek ve sandviç etleri koyduğunu gördüm.

Derin bir nefes alarak sessizce oturup küçük bir sandviç hazırlarken Layla bana okuldaki gününü anlattı. Harper doğruca odasına gitmişti ve ben de onu bir günlüğüne kendi haline bırakmaya karar verdim, çünkü her ne kadar onunla olan meselemin çözülmesini istesem de Layla önce geliyordu.

Layla'yı midillisinin üzerine oturttuğumda göğsünden taşan heyecanı izlemek moral verici bir duyguydu. Dizginlerini tutarak, kendi kısırağım Elbe'ye otururken onun sakın küçük midillisi Glitter'ı padoktan dışarı çıkardım.

Stuart, Layla dizginleri tutabilecek yaşa geldiğinden beri ona küçük bir Shetland midillisi üzerinde binicilik dersleri veriyordu, ancak bu günlerde ahırda ona yeni midillisi Glitter eşlik ediyordu. Bu sürüş, Layla'nın benimle birlikte Glitter'ın üzerinde ilk kez padok dışına çıkışıydı. On beş yaşındaki bu ata çok güveniyordum ve onu sakın bir mizacı olduğu ve kolay kolay ürkmediği için satın almıştım.

"Kovboy şapkanı çok seviyorum baba," dedi Layla, kolayca sohbet ederek.

"Ben de tatlım; çok havalı, değil mi? Beni Lone Ranger gibi gösteriyor."

"Kim o?"

Sırıttım, "Boş ver, o senin zamanından önce bir filmdeki bir karakterdi."

Onu çayıra doğru götürerek, arazinin güney tarafı boyunca nehri takip ettik. Çok uzağa gitmiyorduk ama ben ağırdan alıyordum. Eyer üzerinde bir saat, Layla'nın yaşında bir gün gibi geliyordu, bu yüzden güvenli olduğunu bildiğim bir yerde durduk ve kamp kurduk.

Doğal olarak Harper'ın internetten sipariş ettiği yeni bir açılır çadırla hile yaptım ve heybemde taze sabah ekmekleri, fasulye, sosis, çeşni ve domatesle dolu bir kutu vardı, ama kuru odun topladık ve ona güvenli bir şekilde nasıl açık ateş yakılacağını öğrettim. Ateşin dumanı tütmeye başladığında ve küçük çıralar, çalı çırpı ve dallar alev aldığında yüzündeki ifade tam bir zevkti.

Küçük bir dökme demir tava alarak ateşin üzerinde biraz sosis ve fasulye pişirdik ve Layla sanki hayatında tattığı en güzel yemekmiş gibi davrandı. Gece çöktüğünde uyku tulumlarımızı çadırın dışına çıkarıp yere serdim ve bebeğimi sırt üstü yatırdım.

Mart ayının sonlarına doğru olduğumuz için, güneş battıktan sonra hava hala soğuktu, bu yüzden onu termal bir battaniyeyle örttüm ve yanına uzandım. İkimiz de berrak gökyüzüne bakarken, ateşteki kütüklerin çıtırtısı dışında etrafımızdaki her şey sessizdi.

Fen bilimlerindeki astronomi dersleri sırasında dikkatimi vermemiş olmam önemli değildi ve Layla daha iyisini bilmediği için Büyük Ayı, Üç Kız Kardeş ve Orion'un Kuşağı gibi görebildiklerim hakkında hikayeler uydurdum.

Yanımda yatarken, küçük kafası sağa sola dönüyor ve kocaman geyik gözleri ona anlattığım her şeyi büyülenmiş gibi izliyordu. Kendi hayal gücüne başvurduğunda bazı anlatılar bile ekledi.

Kızımın yeni durumuna uyum sağlama becerisinden çok etkilendim, çünkü yatağının konforundan ve güvenliğinden çok uzaktı, ancak benimle dışarıda olmaktan hiç korkmadı.

"Hangisi annem?" diye sordu ve ben Samanyolu hakkında yapmaya çalıştığım açıklamayı birden cümlenin ortasında bıraktım.

Grace'in bir yıldız olduğundan hiç bahsetmemiştim ve bunun Harper'ın kızımı rahatlatmak için ona söylediği bir şey olduğunu tahmin ettim.

"Sence hangisi?" Yanlış bir şey söyleyeceğimden endişe ederek sordum.

"Şuradaki," dedi Kuzey Yıldızı'nı göstererek. "Orada milyonlarca yıldız var. Sesin oldukça Seçiminizden eminim," diye cevap verdim.

"Öyleyim çünkü Harper annemin gökyüzündeki en parlak yıldız olduğunu ve onu bulmam gerektiğinde kolayca fark edebileceğimi söyledi." Kalbim sıkıştı çünkü bu cümlenin anlamı bana Harper'ın kızımın kendini yalnız hissedeceği ve annesini özdeşleştirebileceği bir şeye ihtiyaç duyacağı zamanları öngördüğünü söylüyordu.

"Ah, işte bu yüzden biliyordun." Onun seçimine katıldığımı belirttim.

Yüzünü bana dönerek yan yattı ve kollarıma sokuldu. "Evet, yakında bir yıldız olmayacaksın, değil mi baba?"

Bu sözleri duymak beni boğdu. "Hayır bebeğim, böyle bir planım yok. Bakmam gereken muhteşem bir kızım var. Uzun, çok uzun bir süre buralarda olmayı hedefliyorum."

Bana bakarak ıslıl ıslıl gülümsedi ve yemin ederim karanlığı aydınlattı. "İyi, çünkü ben de bu konuda endişeliydim."

"Tatlım, bazen işe gitmek zorunda kalıyorum ve bu kaçınılmaz, ama benden al, geri dönebildiğim anda, her zaman burada olacağım. Sen benim kalbimsin ve senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var."

Cevabımdan tatmin olmuş bir şekilde doğrulup bana baktı.

"Tamam, kışım buz gibi ve toprak sert, artık çadıra girebilir miyiz?" diye sordu, hızla yanından uzaklaşarak

derin sohbete ve yıldızların altındaki gecemizin pratiklerine geri döndük.

Kıyafetleriyle uyuyan Layla uyku tulumuna sokuldu ve kendini iyice sıkıştırdı. "İyi geceler babacığım, seni seviyorum," diye itiraf etti, sesi soğuktan ve saatin neredeyse 9:00'u geçmesinden dolayı sersemlemiş gibiydi.

"İyi geceler bebeğim, ben de seni seviyorum," diye cevap verdim, kendi kendime esneyerek.
Çok uzun bir gün olmuştu.

Buz tutmuş küçük parmaklar kat kat giysilerimin altına sızarken dondurucu soğukta bir burun boynumdan aşağıya doğru iniyordu. Kızım uyku tulumunun içinde debelenirken irkilerek uyandım.

"Kahretsin, çorapların nerede?" Küçük bedenini yanıma alarak mırıldandım.

"Uyku tulumunun içinde kaybettim," diye mırıldandı, soğuktan titriyordu. Soğuk burnu yine boynumu sıyırdı ve korkuyla tısladım.

"Tamam, bebeğim. Hava hâlâ karanlık, hadi uyumaya devam edelim." Onu daha sıkı sararak parmaklarımı ayaklarına doladım ve rahatça yerleştığımızde iç geçirdim. Aramızda yarattığımız sıcaklığı hissetmek beni daha da sıkılaştırdı ve kalbim tatlı küçük kızıma olan sevgimle kabardı.

"Glitter acıkmış." Tek gözümü açarak, çadırın fermuarının yanında darmadağınık bir halde duran muhteşem kızıma sevgiyle gülümsedim. Bir jean bacağı küçük, pasaklı bir kovboy çizmesinin içine sokulmuştu, diğerinin yarısı içeride yarısı dışarıdaydı. Elleri kalçalarında

ve yataktaki çılgın saçları, onu hiç bu kadar sevimli görmemiştim.

"Bu doğru mu? Peki ya Layla? O da aç mı?" Ondan üçüncü şahıs olarak bahsederek sordum.

"Şeylll," diye başladı, kelimeyi uzatarak. "Ateş söndü. Nasıl bir şeyler pişireceksin?" diye sordu, kollarını çaresiz bir hareketle uzatırken ve vücudunu döndürerek tekrar yanan ateşe bakarken.

Dik oturarak uyku tulumundan çıktım ve beceriksizce çadırdan dışarı tırmandım. "Tesadüfe bakın ki yanımızda küçük bir soba getirmişim. Ketçaplı kızarmış yumurtalı sandviç kulağa nasıl geliyor?"

"Plan gibi," diye başını salladı. "Glitter ve Elbe için ne getirdin?"

"Etrafına bak, tatlım. Toprak onların yiyeceği ve görünüşe bakılırsa bir gecede tüm bu yemyeşil otlakları yedikten sonra yemek sarhoşu olmuşlar. Matty yine de onlara ikram olarak biraz havuç ve elma koydu."

Benden uzaklaşarak heybelerin yanına gitti ve içini karıştırdı. "Dikkatli ol, yumurtaların kırılga olduğunu unutma," diye uyardım.

Sabah 8:30'dan önce kahvaltı hazırlamayı, hayvanları beslemeyi ve çadırı kaldırmayı başardık. "Şimdi eve mi gidiyoruz?" diye sordu.

"İstiyor musun? Yeterince içtin mi?"

"Yavaş gidebiliriz ama bugün peynirli makarna gecesi," diye bilgi verdi.

"Babanla bir gezinin, bir tabak makarna ve peynirden sonra geldiğini bilmek güzel."

"Saçmalama baba, seni yiyemem," diye cevap verdi masumiyetini kullanarak.

Hâlâ gülümserken, vahşi doğadaki gezimizin sona eriyor olmasından dolayı küçük bir hayal kırıklığı hissettim ve sarılmış çadırı eyerime bağladım. Layla'yı kaldırarak tekrar midillisine oturttum ve eve doğru yola koyulduk. I

Tahminen kendisinden altı kat yaşlı bir adamla on altı saat geçirmek bir süre sonra yıpratıcı olmaya başlamıştı.

Eve doğru yavaş bir yolculuk sırasında sınıf arkadaşlarının maskaralıkları hakkında konuştuk. Ruth'tan hoşlandığından bile bahsetti ama Harper'ın görüştüğü adamdan bahsetmedi, ben de hiç sormadım. Ne kadar meraklı olursam olayım, kızımın bilgi almaya çalışmak yapacağım en son şey olurdu.

Öğle yemeğinden hemen önce eve vardık, şenlik ateşi ve at teri kokuyordu ama doğduğu günden beri kızımın hiç bu kadar iyi vakit geçirmemiştim.

Layla, macerasını anlatmak üzere Harper'ı bulmak için üst kata çıkmadan önce çamurlu botlarını ancak çıkarabilmişti. Ben de aynı şekilde Harper'ın odasının önünden geçip yatak odama girdim ve Layla'nın maceramızla ilgili hareketli anlatımını dinledim.

Kıyafetlerimi çıkarıp duşun duvarındaki düğmeyi açtım. Sıcak buharlı spreyin altına girdiğimde, kemiklerimi istila eden sıcaklığın lüks hissiyle gözlerimi kapattım. Sırtım, kığım ve boynum sert zeminde geçirdiğim geceden dolayı ağrıyordu ama bunu dünyalara değişmezdim.

Bir an için Harper'ın da Layla kadar kolay memnun edilebilir olmasını diledim ama bir şekilde onunla bir şansım olacaksa onu ikna etmek için çok çalışmam gerektiğini biliyordum.

Duşumu almış ve giyinmişim, spor ayakkabılarımı bağlıyordum ki Layla yatak odamın kapısından içeri daldı, saçları hala ıslaktı ve duştan tertemiz çıkmıştı. "Hindi mi jambon mu?" diye sordu.

"İkisi de... ve domates," diye arkasından seslendim, çünkü o çoktan arkasını dönmüştü ve ilk kelimem çıkar çıkmaz mutfağa geri dönüyordu. Arkasından bakarken, uykusuz geçen bir gecenin ve eyerde geçirdiği birkaç saatin ardından hala sahip olduğu enerjiye hayret ettim.

Mutfaka girdiğimde ilk fark ettiğim kişi Harper oldu, başını eğmiş telefonuna dalmıştı. "İlginç bir şey var mı?" Sordum çünkü kendi evimde görmezden gelinmekten bıkmıştım ve gözlerimin içine bakmasını istiyordum. Onunla tekrar aynı odada olmanın verdiği bir heyecan vardı ki bu benim için farklı bir duyguydu. Cevap verirken ne kadar güzel göründüğünü inceledim.

"Evet, yarın iki numaralı randevum var. Luke'un annesi bu hafta sonu kızına bakacak ve beni Ed Sheeran'ı görmeye götürecektir." Vücut dilinden sıradan bir açıklama yapmaya çalıştığını anladım, sanki sadece konuşmanın arasına sıkıştırıyordu, ama benimkilerle karşılaştıklarında gözlerindeki meydan okuma tamamen farklı bir hikaye anlatıyordu. Bu anlaşmanın benim üzerimde bir etkisi olması gerekiyordu.

Bu bana JoAnn'in bazen oyunların gerekli olduğuna dair yorumunu hatırlattı ve başımı salladım. "Güzel, umarım iyi vakit geçirirsin," diye cevap verdim, gerçekçi görünmeye çalışarak, Skype üzerinden yaptığımız konuşmadan sonra umursamaz cevabıma kızacağını çok iyi biliyordum.

Babam bazen kadınları tahmin yürütmeye zorlamak gerektiğini söylerdi ve Dorian'la bana bu taktiğin annemin ilgisini çekmesine ve onu elinde tutmasına yardımcı olduğunu söylerdi. Harper'la aramızda neredeyse ezici bir çekim vardı ama randevusunu yeniden düşünmesi için ona yalvarmayacaktım.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

W Harper'ın randevusuna hazırlanmak için evin içinde dolaşmasını izlemek beni neredeyse öldürüyordu ve en sevdiğim dar siyah kot pantolonumdan oluşan rahat ama şık bir kıyafetle aşağıya indiğinde

Omzu açık, vücudu saran bir kazak giydiğimde hayal kırıklığı içinde neredeyse hırlayacaktım.

Dorian'ın Maine'den gelen arkadaşları vardı ve ben de aklımı Harper'ın dışarıda olmasıyla meşgul etmemek için onları poker oynamak üzere evime davet etmişim. İskambil masasını kurarken, Dorian ve arkadaşlarının Harper'ı süzme şekline duyduğum kızgınlığı gizlemeye çalıştım ama onları suçlayamazdım. Giydiği şeyi başka bir adam için seçtiğini bilmek beni çok rahatsız ediyordu.

Soğukkanlı davranmayı nasıl başardığımı bir tek Tanrı biliyordu, ama Harper'la başka biriyle çıkma konusunda kıran kırana bir kavgaya duygusal olarak hazır olmadığımı düşündüm. Daha yeni kendimi aramızda daha fazlası olabileceğine ikna etmişken, ben kim oluyordum da itiraz ediyordum?

Harper'ın başkaları varken bana karşı samimi davranmasından ve özel hayatında beni görmezden gelmesinden aramızda onarılması gereken çitler olduğunu anlamıştım ama diğerlerinin ilgisini üzerine çekme şeklinden beni kıskandırmak istediğini anlayabiliyordum.

Bu bana umut vermişti. Eğer umurunda olmasaydı, beni tahrik etmek için bu kadar çaba sarf etmezdi. İyiydi ama ilgimi çekmek için her türlü numarayı deneyen binlerce kadınla birlikte olmuş bir adamı kandıracak kadar iyi değildi.

Tüm bunları bilmek, Harper'ın yeni adamıyla neler yaşadığına dair endişelerimi bastırmaya yetmiyordu. *Benden istediği her şeyi ona verip veremeyeceğimi bilmezken ondan nasıl beklentilerim olabilirdi ki?*

Şehvet ve ham fiziksel çekim, dostluk ve güven, ama tüm bunlar aşk anlamına mı geliyordu? Geçmişte biri bana bir kadınla birlikte olma konusunda bu kadar kararsız olacağımı söyleseydi güler geçerdim ama gelecek sadece benimle ilgili değildi, Layla'nın da geleceğiydi.

Harper içimde Grace'le birlikte öldüğünü sandığımı duyguları ateşlese de, yine de Layla'nın iyiliği için arkadaş kalmanın olası bir kırık aşktan daha iyi olup olmayacağını düşünmeden edemedim.

"Her şey hazır mı, Harp?" Harper küpesinin tokasını düzeltip sandalyenin üzerine bıraktığı çantasını alırken Stuart kapı aralığından sordu.

"Evet, teşekkürler Stuart." Dorian ve arkadaşlarına dönerek yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme belirdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum çocuklar, yarın görüşürüz Dor." Bana doğru bakarak dudağını ısırdı ve bana daha küçük bir gülümseme attı. "Seni tekrar evde görmek güzel Cole. Döndüğümde gürültü yapmamaya çalışacağım. Paul'ün alarmı açmadığından emin olur musun lütfen? İçeri girdiğimde kuracağım."

"Paul'e mesaj atması için Stuart'a bu mesajı kendin iletebilirsin, onu bu akşam görmeyeceğim, burada meşgul olacağız," diye karşılık verdim, kart destesini alıp karıştırdım. Harper bir an için kendinden emin görünmedi ve sonra arkasını dönüp gitti. *Kahretsin, oyunlardan nefret ediyorum.*

Poker oyunu sırasında zamanımın yarısını konsantrasyon eksikliği nedeniyle gömleğimi sırtımda tutmaya çalışarak, diğer yarısını da saati kontrol ederek geçirdim. Dorian, Harper'ın kendisine Ed Sheeran'ın "Perfect" şarkısını söylediği iki kısa video klip gönderdiğini paylaştığında beni çok kızdırdı. Onun gönderdiğini bildiğim halde, benimle paylaşacağını bildiğim için gönderdiği videoları kişisel olarak almıştım. *Onu etkilemek isteseydim, Ed'le tanışması için İngiltere'ye uçurabilirdim.*

Sonunda, neredeyse gece 2:00'de, üç bin dolar gerideydim çünkü aklım bütün gece yanlış oyundaydı. Dorian da oyundaydı ve geceyi bitirdik.

Adamların evden çıktığını görünce dalgın bir hareketle arabaya baktım ve Harper'ın neden evde olmadığını merak ettim. Alaycı bir gülümsemeyle alay ettim, kapıyı kapattım ve yatağa yöneldim.

Kapı zilin Harper'ın dönüşünü işaret ettiğini duyduğumda kıyafetlerimi zar zor çıkarmıştım. Bir an için vücudum gerildi ve ancak çenem gevşediğinde, geç saate kadar dışarıda kaldığı için ne kadar gergin olduğumu fark ettim.

Yukarı geldiğini duyduğumda neredeyse yatak odamın kapısını açacaktım ama bunun kötü bir fikir olacağına karar verdim.

Fikrimi değiştirerek üzerime bir şeyler geçirdim ve ağır bir şekilde yatağıma oturup televizyonumu açtım. Odasına gitmesini bekledim ve kapımı nazikçe çaldığında şaşırdım.

Ne söyleyeceğini görmek için sabırsızlanıyordum ve gidip açtım. Harper kapımın önünde durmuş, çok sarhoş ve biraz da muhteşem görünüyordu. "Harika vakit geçirdiğimi ve Ed Sheeran'ın senden çok daha iyi bir şarkıcı olduğunu bilmeni istiyorum," dedi, kelimeleri biraz bulamaç gibiydi.

"Evet ve bahse girerim senden daha az sarhoştur. Yanında ne tür bir adam var ki bu kadar sarhoş olmana izin veriyor?"

"Canın cehenneme Cole," diye bağırdı ve elini yarım ağızla bana doğru salladı. "Buna eğlence denir." Elini bana doğru

Beni ıskalayınca dengesini kaybetti ve odama doğru düştü. Onu belinden yakaladım ve sarhoş bedenini yatağıma doğru sürükledim.

Bir bez bebek gibi çırpınırken, onu yeniden konumlandırımdı, yatağıın ucuna yanıma oturttum ve kolumu sırtına dolayarak, elimi üst koluna koyarak onu tuttum. Harper'ı daha önce hiç sarhoş görmemiştim ve bir an için randevulaştığı kişinin içkisine ilaç katıp katmadığını bile merak ettim.

Uzun ipeksi saçlarını yüzünden uzaklaştırarak boştaki elimle çenesini yakaladım ve yüzünü daha iyi görebilmek için yukarı kaldırdım. Odaklanmak için tek gözünü açarak gözlerini kısarken elini kaldırdı ve tek parmağıyla çene çizgimi şefkatle çizdi.

"Sana hiç ne kadar güzel bir adam olduğunu söyleyen oldu mu?" "Bebeğim, bunu söyleyecek durumda olduğunu sanmıyorum.

Bana tavlama cümleleri at."

"Ama bana Bebek demeni sağladı," diye cevap verdi bulamaç gibi konuşarak ve küçük bir savaşı kazanmış gibi gülümsedi.

Onu görmezden gelerek durumuna odaklandım. "Bu Luke, sevgilisinin gecenin sonunda ayağı kalkamayacak kadar sarhoş olmasına izin veren klas bir adam."

"Gerçekten mi?" diye sordu, birkaç dakika boyunca boş gözlerle bana baktı, sonra nefes aldı ve ağır çekimde gözlerini kırpıştırdı. "Luke hiçbir şey yapmama *izin* vermedi. Ne kadar içeceğim *benim* seçimimdi. Senin aksine Luke bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemiyor. Ben onun için çalışmıyorum."

"Pekâlâ, yani bu adamın senin bir ayyaş olduğunu düşünmesine izin mi verdin?" "Kıskanıyorsun çünkü o seksi ve müsait ve değılsin."

"şimdi de saçma sapan konuşuyorsun," diye azarladım.

"Saçmalık değıl," diye mırıldandı, hıçkırdı ve tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"Ne dediğini bile bilmiyorsun."

"Elbette istiyorum. Luke beni becermekten hoşlanıyor ve sen de onun yerinde olmak istiyorsun, ama ikimizin de bildiği gibi burada hissettiklerinle hareket edemiyorsun," dedi ve elini yüzümden çekip parmağını göğsümün ortasına soktu. Onun çoktan içine girmesine izin verdiği için homurdandım.

Adamla seks yaptığını doğrulamak kusma isteği uyandırdı ama ben kim oluyordum da yargılıyordum? Tek umudum sarhoşken ondan faydalanmamış olmasıydı.

"Artık böyle yorumlarla kafayı bulduğunu biliyorum," dedim hayal kırıklığı içinde, konuşmayı bıraktığımda çenemdeki gerginliği fark ettim.

"Oh, ne dediğimi biliyorum. Ve neden bu kadar sarhoş olduğumu bilmek ister misin? Bu *senin* hatan. Luke'la yattıktan sonra kendimden nefret ettim, çünkü o *gerçekten* çok iyi bir adam. Eğer isteseydim bir yerlere gidebilirdik ama gitmeyeceğiz çünkü o sen değilsin," diye itiraf etti ve yüzümü tekrar yavaşça okşadı.

"Bu adil değil Cole, bunların hiçbiri adil değil." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve benim bakış açıma göre sarhoş bir kadından daha kötü tek bir şey vardı, o da ağlayan sarhoş bir kadındı.

"Bak, seni yatağına götürelim," diye teklif ettim, hıçkırarak ağlamasını engellemeye çalışarak.

"Evet, bunu en son yaptığında ne olduğunu biliyoruz. Her neyse, yapma. Daha bitirmedim. Bu evdeki üzüntünün adaletsizliği yürek parçalayıcı. Senin için üzgünüm, Grace, Layla... başınıza gelenler için üzgünüm ama bu..." omuz silkti, gözleri düşünceli bir şekilde başının tepesine kaydı, "bu kimya..." tekrar durdu ve derin bir nefes aldı, sonra yalvarırcasına gözlerimin içine baktı. "Bana öyle bakma, sanki işkence görüyormuşsun gibi; ne demek istediğimi anlıyor musun? Bana karşı hissettiklerini inkâr etme."

Onunla yapmak istediğim türden bir konuşmayı yapabileceğimiz bir konumda değildi. "Yatağına git, Harper. Yarın konuşuruz-"

"Hayır! Şimdi konuşmak istiyorum" diye bağırdı ve kendini tutmaya çalıştı. Tekrar düşerken başı omzuma geldi ve bayıldı. Sanki son enerjisini kendini savunmak için kullanmıştı. Onu odasına nasıl geri götüreceğimi düşünerek iç çektim.

Gevşek bedenine baktığımda, onun ölü bir ağırlık olacağını biliyordum. Onu kolayca taşıyabilecek olsam da bırakıp gitme konusunda endişeliydim. *Ya gece hastalanır ve boğulursa?*

Onu sırt üstü yatırdım, ayakkabılarını yavaşça çıkardım. Kıyafetlerini üzerinde bırakmaya dikkat ederek ceketini çıkardım, sonra onu kucağıma aldım ve yatağımın kendi tarafına yatırdım. Onu yan çevirerek, yuvarlanmasını önlemek için sırtının arkasına iki yastık koydum ve yorganı boynuna kadar çektim.

Yatağın etrafından dolaşarak Grace'in yanına tırmandım ve karanlıkta yanımda yatan Harper'ın silüetine bakarak uzandım.

Keder yorucuydu ve iyileşme süreci dikti ama önceki birkaç hafta bana hayatın yaşamak için olduğunu öğretmişti. Bu zihniyetle yavaşça huzursuz bir uykuya daldım ve Harper'ı istiyorsam bir inanç sıçraması yapmam ve gerisinin zamanla kendiliğinden çözüleceğini ummam gerektiğine karar verdim.

Yatak örtülerinin vücudumun üzerinden kaymasıyla irkilerek uyandım, tek kolumun üzerinde doğruldum ve Harper'ın örtüleri üzerimden çektiğini ve hafifçe horladığını fark ettim. Kıs kıs güldüm çünkü onu hiç böyle görmemiştim... hiç. Uyandığında ve kendini benim yatağımda bulduğunda nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Bahse girerim çok utanırdı.

Saate baktım ve neredeyse sabah 6:00 olduğunu fark ettim, yataktan kayarak çıktım, sessizce bir kot pantolon ve tişört giydim ve Layla'nın uyanmasını beklemek için koridora indim.

Layla'nın Harper'ı yatakta benimle bulması isteyeceğim son şeydi.

Saat gibi işliyordu, birkaç dakika sonra yatak odasından sürünerek çıktı ve oyun odasına girdi.

"Hey, bebeğim." Yumuşak bir ses tonuyla onu selamladığımda, o da benim ses tonumu taklit ederek aynı karşılığı verdi.

"Hey, baba, neden sessiziz?" Gülümsedim. Küçük bir çocuk için fazla zekiydi ama yetişkinlerin etkisiyle dolu bir dünyada bir çocuk için hayatın böyle olduğunu tahmin ediyordum.

"Harper'ın bu sabah uyumasına izin vereceğiz," diye aynı sessiz sesle onu bilgilendirdim.

"Güzel, o zaman kreplerimin üzerine istediğim kadar pastırma ve akçaağaç şurubu sürebilirim," diye karşılık verdi komplocu bir tavırla. Hafifçe kıkırdadım ve onu kollarımın arasına aldım.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye teklif ettim ve yapmamaları gereken bir şeyi yapan bir yetişkinle işbirliği yapan çocukların yaptığı gibi sırtıttı.

Onu aşağıya, mutfaka götürdüğümde Matty'nin kahve makinesini çoktan kurmuş olduğunu gördüm; kahve ve taze krep kokularının karışımı midemi bulandırdı.

Matty gözlerini bana dikerek, "Tanrım, erken kalkmışsın," dedi.

"Ne?" İfadesi karşısında şok olmuş gibi davranarak sordum. "Bebeğimle geçirebileceğim her dakikayı geçirmek istiyorum. Bu senin için sorun olur mu, Meraklı Parker?" Layla kıkırdadı ve masadaki yerlerimizi alırken saçlarını düzelttim.

Layla sözünün eri olarak kreplerini şurup içinde yüzene kadar boğdu ve dört dilim pastırma yedi. Herkesin bazen biraz yaşaması gerektiğini düşünerek onun bu düşkünlüğüne engel olmadım. Çocuklar bile.

Garip olan şey, Layla'nın konuşmalarını önemsiz bulmamamdı. Düşüncelerini öğrenebildiğim kadar öğrenmek, fikirlerini teşvik etmek ve ne olduğunu anlamak istiyordum.

Ama her şeyden önce fark ettiğim tek şey annesine ne kadar benzediği idi.

Benimle hiçbir ilgisi olmayan, ancak Grace'in inkar edilemez özellikleri olan bu küçük yüz ifadeleri ve tavırları vardı ve onları gördüğümde incinmek yerine rahatladığımı hissettim.

Stuart sabah 8:00'den hemen sonra ortaya çıktığında bunları düşünüyordum ve Layla Harper'ı sorarken ortaya çıkması tam zamanında oldu. Dikkatinin dağılmasını istemediğim için Stuart'tan Layla'yı sabah gezintisine çıkarmasını istedim ve bana daha sonra Peter ve Diane ile şehre gideceğini söyleyince Layla da kendini onlarla gitmeye davet etti.

Bu benim için daha iyi olamazdı, çünkü herkes güvenli bir şekilde binadan ayrıldığı için Harper ile uzun zamandır gecikmiş olduğunu bildiğim potansiyel olarak patlayıcı bir konuşma yapmakta özgürdüm.

Yatak odamın kapısını açtığımda yatak takımlarının düzgünce yerleştirildiğini ve Harper'ın odamı boşalttığını fark ettim.

Tekrar kapattıktan sonra odasına doğru ilerledim ve yatak odasının kapısını çaldım.

Cevap alamayınca yavaşça kapıyı açıp içeri girdim ve banyoda akan suyu duydum. Tam onu çağıracaktım ki kapıdan içeri girdi. Beni görünce irkildi ve korkudan bacakları büküldü.

"Tanrım!" diye haykırdı, açıkça şok olmuştu. "Odamda sinsice ne yapıyorsun?" Yüzü hemen kızardı ve davranışından dolayı utandığını anladım.

"Gizleniyor muyum? Kapıyı çaldım, cevap vermeyen sendin. Başın nasıl bu arada?"

Anında omuzları çöktü ve kızarıklığı boynuna kadar çıktı, ardından sorgulayan gözleri meydan okurcasına kısıldı.

"Daha önce hiç sarhoş bir kadın görmedin mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Oh, evet, onlardan birçoğuyla tanıştım, ama sanırım seni beceren adamın benim yerime geçtiğini söylediğinde hayal kırıklığına uğradım çünkü senden daha fazlasını bekliyordum."

Yorumumla hakarete uğrayan Harper öfkeyle bana saldırdı ve ben de onun havaya kalkan elini yakaladım.

"Seni asla şiddet yanlısı biri olarak görmedim, tatlım. Önce beni istiyorsun, sonra istemiyorsun ve sonra da kapıma sarhoş bir şekilde geliyorsun. Sen dengesiz misin?"

"İçimdeki kötülüğü ortaya çıkaran bir adam varsa, o da sensin," diye itiraf etti.

"Ciddi misin? Neden, karanlıkta bana saldırdığında olmamı istediğin gibi olamadığım için mi? Yeterince iyi olmadığın için mi seni reddettiğimi düşünüyorsun? Berbat bir haldeydim, Harper. Bazı parçalarım hâlâ öyle ve senin kanserin yan hasarlarıyla mücadele eden bir adamdan daha iyisini hak ettiğini düşündüm."

"Bu benim kararım değil mi? Seçme hakkım yok mu?"

"Evet, tabii ki istiyorsun, ama seni incitmekten çok korkuyorum... tekrar böyle incinmekten. Dün gece söylediğin her kelime doğruydı. Bunların hiçbirisi senin için adil değildi. Öyle bir adamla, öyle bir karmaşanın ortasında bırakıldın ki, tekrar düzgün bir şekilde çalışabilmem için yıllarca zihinsel muhakeme yapmam gerekti. Genç ve güzelsin ve benim hayatımda olanların seninkini lekelemesine izin verilmemeli."

Harper'ın gözleri yumuşadı. "Hayır, değil, olanlar benim sorunum da değildi, ama olduğundan beri buradayım. Karının ölümünün seni neredeyse nasıl mahvettiğini gördüm ve açık konuşmam gerekirse, berbat ve inatçı bir baş belası olduğun zamanlar da oldu."

"Anlat bana bebeğim," diye kabul ettim ve elimi saçlarımda gezdirdim.

"Bazen kendine o kadar çok acıyordun ki kendine yaptıklarını gördüğümde çığlık atmak istiyordum. Ama sana ve kızına destek olmaktan mutluluk duydum.

Çünkü ikinizin de sahip olduğu gibi birini kaybetmenin acısını asla hayal edemezdim."

Gözlerim yumuşadı. "Tatlım, ilk başta seni bir ayartma olarak gördüm; sanki o gitmiş olsa bile Grace'e olan bağlılığımı test etmek için gönderilmiş gibiydin. Sonra dikkatimi dağıtıp dağıtmadığını merak ettim ve diğerk zamanlarda aramızdaki bu şeyin Layla için ne ifade ettiğinyüzünden olup olmadığını düşündüm. O zamanlarda onunla birlikte gelecekle yüzleşmeye hazır değildim."

"Dur. Lütfen dur. Bunu yapmak istemiyorum." Kenara çekilen Harper yolumdan çekilmeye çalıştı ama onu engelledim.

"Hayır, beni dinlemenizi istiyorum. O zamanlar kendi dünyamı kontrol edemiyordum, bu yüzden Layla'ya kendi dünyasını yönetmesi için yardım edemeyeceğimi biliyordum. Aramızda olan her şeyi geri alıp yeniden başlayabilseydim yapardım ama ikimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Harper sessizleşti ve onun düşündüğünü görebiliyordum. Gözleri belirli bir şeye odaklanmadan odayı taradı; sonra yine kızararak bana baktı. "Ne dedim ben?"

"Vay canına, gerçekten sarhoşmuşsun. Hatırlamıyor musun?" "Parça parça... çoğunlukla parça parça," diye yanıtladı.

koyun gibi. Utanmış gibi gözlerini indirmeden önce aynı anda hem yüzünü buruşturdu hem de omuz silkti.

Elini tutarak onu yatağına götürdüm ve ikimizi de oturttum.

"Bu adamla yattığını biliyorum," diye açıkladım, kelimeler ağzımdan çıktığı anda çenem gerildi. Suçlu gözleri benimkilere kaydı; ama böyle hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Birlikte değildik.

"Sanki sen yokken bir azizmişsin gibi," diye karşılık verdi. İfadesini düşünürken yutkundum çünkü varsayımı yanlıştı.

"Bu doğru değil," diye dürüstçe cevap verdim, "ve o adamın içine girmesine izin vermenden nefret ediyorum."

"Eğer biz..." Parmağını aramızda salladı. "Asla yapmazdım... ama beni terk etme şeklin..." Omuz silkti, çaresizdi ve söyleyecek söz bulamıyordu, ta ki "Tek kelime etmeden beni öylece bırakıp gittin." diyene kadar.

"Biliyorum," diye itiraf ettim, kendimi gerçek bir pislik gibi hissederek, "ama bunu yaptım çünkü dünyada yapmak istediğim son şey seni kullanmaktı. Bunu daha önce de dile getirdim Harper; sen benim için nemlisin. Belki buradaki son gecem olmasaydı ve Grace'den gelen mektubu daha yeni almamış olsaydım... ya da ilk hamleyi ben yapsaydım..." Cümlenin sonunu askıda bıraktım çünkü doğru kararı vermek için çok fazla değişken vardı. Onun muhteşem, güven dolu mavi gözlerine baktığımda hemen affedildiğini gördüm.

"Bu bizi nereye götürüyor? Yani hâlâ bir işim var mı?" şaka yaptığını biliyordum ve kıkırdadım, sonra şefkatle saçlarını düzelttim. Başını ellerimin arasında tutarak, benimkileri araştıran sorgulayan gözlerine baktım.

"Seni bir randevuya çıkarabilir miyim?"

Harper'ın gözleri büyüdü ve gülümsedi. "Ciddi misin? Senin taşaklarını tekmelemeliyim Cole Harkin."

"Evet, ciddiym ama gecenin sonunda sarhoş olmayacağına söz verirsen," diye takıldım.

Tekrar utanmış görünerek usulca güldü, "şirkete bağlı. Eğer mızımız ve sıkıcı olursan..." Dudaklarıma bir gülümseme kondurarak konuşmasını sonlandırdı. Meraklı gözlerim bir an için onun muhteşem yüz hatlarında gezindi ve daha yakına eğildim.

Bir elimi alnında, yanağında ve burnunda gezdirerek, suçluluk duygusuna kapılmadan ona ilk kez doğru dürüst dokunabildiğim anın tadını çıkardım. Ağzım sulandı ve o anın önemi karşısında sesli bir şekilde yutkundum. Harper'a yakından dokunuyordum çünkü kendimi buna mecbur hissediyordum.

Dudaklarından yumuşak bir rahatlama iç çekişi kaçtı ve anın tadını çıkarırken gözlerini kapattı. Çenesini daha yukarı kaldırarak dudaklarımızı yaklaştırdım ve ikimizin de paylaşmak istediği öpücüğün beklentisiyle sığ nefeslerimiz hızlandı. Sonunda inisiyatifi ele alan ben oldum.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda, yumuşak bir rahatlama iniltisi hemen dudaklarından geçti. "Cole," diye mırıldandı, ben geri çekilip ağzının kenarına bir öpücük daha kondurduğumda. Ona bir kez daha bakmak için geri çekildim, küçük bir gülümsemeyle gülümsedim, sonra onun da gülümsediğini görünce daha büyük bir gülümsemeyle g ü l ü m s e d i m ve sonra onu tekrar öptüm, gerçekten öptüm.

Haftalar önce karanlıkta paylaştığımız çiğ, umutsuz, şehvet dolu, çılgın öpüşmelerin aksine, bu yavaş ve telaşsızdı - Grace'den beri yaşadığım diğerlerinden farklı, şehvetli bir öpücüktü.

Çene çizgisinin yumuşak tenini, yanağını avuçlayarak, parmak uçlarımı saçlarına gömmeden önce boynunda gezdirdim. Harper'ın sıcak elleri de beni keşfetti; tişörtümün altından kayarak karın kaslarımın çizgilerini izledi, avuçlarını göğüs kaslarımın üzerinde gezdirdi ve sırtıma doğru kaydırıldı. İkimiz de titriyorduk; aramızda tutuşan ateşli kimyaya tepki veriyorduk.

Çok geçmeden bir adrenalin patlaması kalp atışlarımı hızlandırdı ve dudaklarımı ayırdım çünkü aramızdaki küçük bir öpücük kendime güvenebileceğim tek şeydi, eğer devam edip duygularımızı keşfediyorsak, o zaman bir koşul vardı.

"Şimdilik Layla'nın bunu bilmemesini tercih ederim ve bilmeni isterim ki bunun nedeni bir yere varacağımızı düşünmemem değil-"

"Hayır, anlıyorum," diye hemen kabul etti Harper. "Onu rahatsız etme riskine girmemeliyiz. Endişelenmene gerek yok, ne olursa olsun, o istediği sürece Layla'nın hayatında olacağım."

İçimi bir rahatlama kapladı, çünkü çok romantik bir başlangıç olmasa da, duygularımızı gizli tutma kararı

En azından gerçekte ne olduklarını öğrenene kadar gizli tutmak, yapılacak en doğru Şey gibi geliyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"W Bunu aşağıya götürmeliyiz." Harper'ı yatak odasından çıkarırken mutfığa doğru yöneldik. Sesimdeki boşuk şehveti temizledim. Bize biraz kahve doldurdum ve fincanı masanın üzerine koydum çünkü bizi kontrol altında tutmak için fiziksel bir bariyere ihtiyaç olduğunu hissediyordum. İlk fırsatta onun üzerine atlamak istemiyordum ve birlikte bir odada yalnız kalma deneyimimiz kötü bir sicile sahipti.

Eğer ilerleyeceksek, sonunda Harper'ı aldığımda, bunun çılgınca şehvet dolu yirmi dakikalık bir yolculuktan daha fazlasını ifade etmesini istediğimi biliyordum.

"Her şey sırayla. O adama mesaj at ve işinin bittiğini söyle."

Harper cebinden telefonunu çıkardı ama masanın üzerine koydu. Muhtemelen daha sonra onunla bu konu hakkında konuşacağını biliyordum ama söylediklerimin öneminden emin olmak için isteğimi dile getirmek istedim.

"Bu işe başlamadan önce, kendini neyin içine soktuğunu anlamayı istiyorum. Bazen nasıl hissizleştiğimi anlamayı istiyorum, sanki kalbim durmuş gibi, ama bir şekilde hala yaşıyorum ve hiç bitmeyen acı yaşamaya devam ediyor. Sanki dünyadaki varlığımın bir an önce sona ermesini diliyor gibiyim. Binlerce

Nefes nefese gözyaşlarıyla dolu geceler, işte geri dönmeye çalıştığım şey bu."

Kafamı kaldırdığımda gözlerim masanın karşısındaki Harper'inkilerle buluştu ve kaybımı anlatışımla yüzünü buruşturdu.

"Grace'i kaybettiğimde ben de böyle hissettim. Böyle bir şeyden geri dönmek büyük bir cesaret gerektirir ve tüm bu korkunç deneyimden öğrendiğim bir şey varsa o da doğuştan cesur bir adam olmadığım; bunu öğrenmek son derece zor bir beceri oldu."

Masanın üzerine eğilen Harper elini benimkinin üzerine koydu. "Haklısın, o duyguyu bilmiyorum ama birinin o yolda yürümesini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum Cole, çünkü yolun her adımında buradaydım." Uzun bir süre düşünmeyi bıraktım ve cevabını değerlendirmeden önce ona baktım. Daha önce hiç bu şekilde bakmamıştım ama haklıydı. Başım la onayladım ve onun kızına ve bana gösterdiği özveri yi kabul ederek kalbim sıkıştı.

"Herkes bir dönem aşk ve kayıp acısı çeker. Bazıları bunu diğerlerinden daha fazla hisseder. Hayatının iplerini toparlaman için geçen süre bana derinden sevdiğini gösteriyor. Grace'in yerine geçecek biri değilim... Asla da olmak istemem. Eğer bunu yaparsak, riske hazırlıklı olmalısın, ama bu tek taraflı değil. Burada benim için senin için olduğundan daha büyük bir risk var."

Yavaşça başımı sallayarak yorumunu kabul ettim çünkü söyledikleri doğru ydu. Bir kız nasıl olur da bir kişi için tek bir rol oynarken iki kişinin her şeyi olur? Sonra Harper'ın uzun zaman önce Layla ve benim her şeyimiz olduğunu ve benim bunu göremeyecek kadar bencil olduğumu düşündüm.

"Gerçekten de, sana karşı geri durmamın nedenlerinin esas olarak senin yararına olduğunu söylediğimde bana inanmalısın... ve tabii ki Layla'nın."

"Anlıyorum. Layla'nın ihtiyaçlarının senin önceliğin olduğunu her zaman kabul ettim ama bir gün o da büyüyecek. O zamana kadar ona nasıl yaşayacağını öğretmek senin elinde. Yaşadığınız hayat, kuşkusuz onun

kim olduğu nedeniyle halkın ilgisini çekeceği anlamına geliyor.

Sen öylesin. Ona görgü kurallarını, alçakgönüllülüğü, şefkati, nezaketi, atılganlığı ve görgü kurallarını öğretebilirim ama zenginliği ve şöhreti öğretemem." İçimi çektim.

"Sen harika bir insansın, bunu biliyor musun?"

"Ah, şimdi anladı," diye alay etti ve bana yumuşak bir gülümseme gönderdi.

"Hayatımda senin gibi birini hak etmiyorum," dedim Grace'i kaybettiğimden beri kendime duyduğum nefretle.

"Evet, öyle ve eğlenmeyi hak ediyorsun." Harper'ın gözleri yüz hatlarımda gezinerek beni içine çekti, sonra daha yumuşak bir tonla elimi sıktı. "Hayatın getirdiği her şeyi hak ediyorsun. Şimdiye kadar sadece uç noktalarını, şöhreti, hayranlığı, serveti ve sunduğu tüm çirkin, acı verici ve yürek burkan sefaleti gördün. Belki de aradaki basit zevkleri öğrenmenin zamanı gelmiştir."

"Sen bir filozofsun, bunu biliyor muydun?" "Pek sayılmaz; sadece önemseyen biriyim."

"O halde kapıma kadar geldiğin için şanslı bir adamım."

"Gerçekten de öyle. Ne zaman fark edeceğini merak ediyordum,"

cevap verdi ve göz kırptı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bu açık sözlülük için minnettardım çünkü itiraf ettiğim hiçbir şey onun bana bakışında bir değişiklik yaratmamıştı.

"Seni tanıyacağım için heyecanlıyım Harper," dedim ona, sonunda şansımı denemenin sorun olmayacağını kabul ederek. "Zaman zaman çuvalalayabilirim ama eğer benim şeytanlarıma tahammül etmeye istekliysen aramızda neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum." Elini elime aldım ve avucunu dudaklarıma götürdüm. "Sen bir cankurtaransın, bunu biliyor musun?"

"Mm, ne aromalı?" diye şaka yaptı, LifeSavers marka sert şekerlere atıfta bulunarak.

"Açıkçası kiraz değil," diye cevap verdim, bakire olmayan durumuna atıfta bulunarak, kıkırdayarak ve tekrar bir vuruştan kaçtım. "Hayır,

limon ve misket limonunun bir karışımı gibisiniz, çünkü bu biraz acı-tatlı hissettiriyor."

"Kahretsin, bir rock yıldızına göre çok klişesin," diye alay etti, hafifçe gülerek.

"Ve sen de çocuğumun dadısı olmak için fazlasıyla dikkat dağıtıcısın," diye karşılık verdim. İkimiz de sırttık ve dudaklarımı tekrar avucuna bastırdım. "Bana katlandığın için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Bu zam alacağım anlamına mı geliyor?" diye sordu ciddi bir tonda.

"Hayır, zammı alan benim bebeğim, ama iyi olursan bir ara onunla oynamana izin veririm." İkili imam ikimizi de yüksek sesle güldürdü. Elini bırakarak sandalyeme geri oturdum, ellerimi başımın arkasında kenetledim ve sesimin ukala çıktığını biliyordum. Ben bu hareketi yaparken Matty t e l a ş l a mutfağa geri döndü.

"Tanrım, çocuklar, hiç yaşlanmıyorsunuz. Bugünlerde takılı olmasa kafamı unutacağım," diye mırıldandı. Kilerin kapısını açarak çantasını çıkardı, kayışlarını koluna doladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Matty, bu akşam yemekle uğraşma. Daha sonra dağlara doğru yola çıkacağım. Harper ve Layla'yı da yanımda götüreceğim."

Dönüp bana bakarak gülümsedi. "Bu harika bir fikir ve dün gece aldığı alkolden sonra temiz hava Harper'a iyi gelecektir."

Gözlerim kocaman oldu ve gülümseyerek Harper'a baktım, Matty'nin nerede olduğunu ve bir gece önce odama geldiğinde Harper'ın sarhoşken yaptığı açıklamaları ne kadar duyduğunu merak ediyordum.

Matty'nin gittiğini öğrenir öğrenmez Harper derin bir nefes verdi. "Ah lanet olsun," diye mırıldandı ve ben de onun ne kadar mahcup görüldüğüne kıkırdadım.

"Sence ondan bir şey kaçır mı? Matty'nin burnu herhangi bir tazıninkinden çok daha üstündür. Bu evde onun farkına varmadığı hiçbir olay yoktur."

Harper'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve ben gitmeden önceki gece çıkardığı sesleri hatırladığını anladım. Dirseklerini masaya dayayarak çenesini ellerinin arasına aldı ve inledi.

"Bana kendinle ilgili kişisel bir şey söyle" diye sordum, çünkü benimle birlikte yaşamış olmasından utanıyordum ve ailesinin Draper'da yakınlarda yaşadığını bilmek dışında pek bir şey anlatmamıştı ve ben de hiç sormamıştım.

Onun hakkında bilmem gereken her şey özgeçmişinde ve geçmiş kontrolünde vardı, ancak Harper'ın bizimle yaşamaya gelmeden önceki hayatı hakkında çok az şey biliyordum.

Tavana bakarak bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Ben üç çocuklu bir ailenin ortanca çocuğuyum."

"Üç mü?"

"Evet, kardeşim Baxter var; onun düğününe gitmiştim, hatırladın mı? Ve küçük bir kız kardeşim var, birkaç hafta içinde yirmi bir yaşına girecek."

"Ah, evet," diye kabul ettim, onun hakkında yaptığımız geçmiş araştırmasında yer alan bilgileri hatırlayınca biraz utandım.

"Ariana üniversitede, MIT'de. O bir bilgisayar dehası ve siber istihbarat alanında kariyer yapmak istiyor."

"Kahretsin, zeki kız."

"Evet, öyle. Aslında Dorian'a oldukça benziyor. Bilgin olsun diye söylüyorum, diğer tutkusu grafik tasarım ve kışkandığın gece Dorian'a gösterdiğim şeylerden bazılarıydı."

Utangaç bir şekilde sııttım. "Evet, ikinizi de öyle görmek beni mahvetti ve buna hakkım yoktu çünkü sizi istiyordum ama yine de burada kötü bir yerdeydim," dedim başımı göstererek.

"Dorian'ı seviyorum, ama bir kardeş gibi," dedi kararlı bir şekilde. "Her neyse, benim hakkımda başka ne bilmen gerekiyor?"

"Ebeveynler mi?"

"Robin ve Tracy. Babam inşaat işçisi; annemin küçük bir mobilya şirketi var.

perdeler ve-"

"Tanrım, yumuşak mobilyaların ne olduğunu biliyorum. Çalışkan insanlara benziyorlar."

"Öyleler," dedi, onlardan söz edilince sevgiyle gülümseyerek.

"Başka ne var?"

"Pek değil. Millar Sorenson'la tanışana kadar iyi bir çocuk, iyi bir akademisyen, iyi bir kızdım. Bana dünyaları vaat etti ve kalbimi kırdı. Beni erkeklere karşı bıktırdı. Ondan sonra asla evlenmek istemediğime karar verdim."

"Hiç mi? Hm, bana ondan bahset."

"Ne yazık ki benim için Millar çok iyi bir öğretmendi. Bekaretimi aldı ve bana seks hakkında bildiğim her şeyi öğretti. İyi bir aşıktı ve ona göre beni iyi eğitmişti... bu da benim de ortalamadan daha iyi olduğum anlamına geliyor."

Kaşlarımı salladım ve gülümsedim, sonra yüz ifadem tekrar ciddileşti. "Ee, ne oldu?"

"Anal seks benim en zor sınıırımdı, bu yüzden ailemin yan komşusuyla yattı. Ona meydan okuduğumda, yeterince deneysel olmadığım için bunun benim suçum olduğunu söyledi," diye cevap verdi ve omuz silkti.

"Vay be, ne dangalak ama."

"Her neyse, bir kere aldatan her zaman aldatır. Ona hoş geldin dedi. Onun yanına taşındığında, buraya çalışmaya geldiğimde her şeyi geride bıraktım."

"Sakin bana hâlâ ailenin yanındaki evde yaşadıklarını söyleme?" Yarı şaka, yarı espri yaptım.

"Evet ve hala orada; bu yüzden artık eve çok sık gelemiyorum. Ancak beni son gördüğünde affetmem için yalvardı ve beni geri istediğini söyledi."

"Lanet olsun. Umarım ona nereye gideceğini söylemişsinizdir ama kimse size eve gidemeyeceğinizi hissettirmemeli."

"Sorun değil. Artık onu çoktan aştım. Dürüst olmak gerekirse onda ne bulduğumu bilmiyorum. Ayrıca, o gitmeye başlıyor

Kel. Kel erkeklere karşı olduğumdan değil, çok seksi olabiliyorlar, ama Millar'ı tanısaydınız, lanet olsun ki kibirliydi," diye mırıldandı yumuşak bir kahkaha atarak.

Biz konuşurken kapının zili çaldı ve dakikalar sonra Layla koşarak eve girdi. "Baba, gidip yeni botlar alabilir miyiz? Bunlar çok sıkmaya başladı," diye sordu ve yere düşüp ayağından bir tanesini çıkardı.

"Elbette bebeğim, ama bu öğleden sonra benimle dağa gitmek istemez misin?"

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve Harper'a baktı. "Harper'ı alabilir miyiz?"

Layla'nın fikriymiş gibi Harper'a baktım, "Vay canına, bu harika bir fikir bebeğim. Harper, Layla ve benimle birlikte dağlara doğru bir gezintiye çıkmak ister misin?"

"Daha iyisini istemezdim," diye cevap verdi, şaşırılmış gibi görünmeye çalışarak. "Git sıcak tutan bir palto ve spor ayakkabı al, Layla. Bakalım ne kadar hızlısın, seninle yarışacağım." Hem Harper hem de Layla merdivenleri çıkarken Stuart yüzünde bilmiş bir sırıtışla bana baktı.

"Dün gece bir kokarca kadar sarhoştun, ha?" diye düşündü.

"Evet," diye cevap verdim, hiçbir şey belli etmeden ve elimle 'ver' işareti yaparak arabanın anahtarlarını bana uzatması için parmaklarımı salladım.

"Eve dönerken içini döktü," dedi kuru bir sesle, onları kaldırıp bilmiş bir sırıtışla elime bırakırken.

"Siktir git Stuart," diye uyardım ve kendi sırıtışımı bastırmaya çalıştım. Başaramadım.

"Evet, hemen gidip bu yöne doğru siktir olup g i d e c e ğ i m ," diye cevap verdi, dönüp dairesine doğru uzaklaşırken kıkırdadı. "Oh, ve Cole..." diye ekledi arkasını dönmeden.

"Öyle mi?"

"Paketlemeyi unutma ve iyi şanslar. Yeniden ayağa kalktığını görmek güzel... ya da her ne yapıyorsan," diye güldü. "Ama Harper'a bulaşırsan kendine yeni bir emlak müdürü bulmak zorunda kalırsın," diye uyardı.

O koridorda ilerlerken, geri dönmeye çalışan kızların seslerinin yaklaştığını duydum. Başımı salladım ve merdivenlere doğru baktım. Onları görünce Harper'a olan ilgimin düşündüğüm kadar gizli olup olmadığını merak ettim.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

L Draper Dağı'nın görüş alanımızda olduğu bir vadide yaşadığımız için tepedeki araba parkına sadece on beş dakikada ulaşabiliyorduk. Arabadan inip temiz havayı ciğerlerimin derinliklerine çektim ve Layla'nın elini benimkinin içine kaydırıldı.

Güneş parlarsa da, sert bir rüzgâr hızlı hareket eden bulutlar yarattı. Bulutlar, güneşin önünden geçerken aşağıdaki arazinin üzerinde süzülen gölgeler oluşturdular. Her biri geçerken, parlak güneş ışığı patlamaları yemyeşil çayırların rengini her seferinde daha canlı hale getirdi. Rüzgâr dindiğinde ve bulutlar yavaşça hareket ettiğinde, krepusküler ışınların kırılmasının muhteşem manzarasını gördük.

Açıkça tanımlanmış arsamız ana bakış noktasından görülebiliyordu. Ancak kolonyal tarzdaki büyük evimiz sık ağaçlık bir alanın arkasında gözden kayboluyordu. Layla aşağıdaki evinin coğrafyasıyla çok ilgiliydi ve tanıdığı bazı işaretleri gösterdi.

Grace'in insan yapımı adasını gösterdikten sonra sessizleşti.

"Gökyüzünde miyiz baba?" diye sordu sonunda.

"Gökyüzü mü? Hayır bebeğim, gökyüzü her zaman üstümüzdedir," dedim.

Nasıl daha iyi açıklayacağımı bulmaya çalışırken.

"Oh," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Bir gezegendeyiz... kocaman bir top gibi. Dışında yaşıyoruz ama sürekli dönüyor ve yerçekimi denen bir şey var, göremiyorsunuz ama düşmemizi engelliyor. Gökyüzü topun etrafında, yani her zaman üstümüzde."

Layla bana deliymişim gibi baktı ve küçük bir çocuğun zihnine girmeye yönelik betimleyici girişimimi reddettiğini görebiliyordum.

"Cennet de gökyüzünde, değil mi?" diye sordu.

"Cennet göremediğiniz bir yerdir ve gerçekten çok uzaktadır.

Senin zamanın gelene kadar oraya gitmiyorsun," diye ağzımdan kaçırdım çünkü ona bir şey olması düşünülemezdi.

"Benim zamanım mı?"

"Babanın demek istediği, kimsenin Cennet'in tam olarak nerede olduğunu bilmediği, tatlım. Bu yüzden çok özel ama bizce kimsenin acı ve ıstırap çekmediği inanılmaz bir yer ve bir roketin ulaşabileceğinden çok daha yüksekte."

Layla başını salladı ve bunu kabul eder gibi göründü, ben de omuz silkip bana hüzünlü bir gülümseme veren Harper'a baktım.

Kızım daha sonra kurallarını sadece kendisinin bildiği bir oyun oynamaya başladı; zıplıyor, atlıyor, geri koşuyor ve tekrar yapıyordu. Bundan on dakika sonra dikkatini toplamaya başladı ve sıkıldı.

Başka hiçbir şey yokken beni bir eğlence aracı olarak kullanmaya devam ederek önce sırtıma binmek istedi, sonra da omuzlarıma oturmaya başladı. Bu şekilde yürürken, Harper elini sinsice benimkinin içine soktu ve nedense, ikisinin birlikte basit teması, uzun zamandır ilk kez o anlarda kendimi bütün hissetmemi sağladı.

"Affedersiniz, bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" Su geçirmez montlar giyen kısa boylu, tıknaz bir çift bize beklenti içinde bakıyordu. Kadın sanki beni tanıyormuş gibi bana baktı, ama ben ona doğru baktım ve onu gördüm

Beni kov. *Tanrıya şükür.* İstedğim son şey, birinin grubum hakkında konuşarak güzel ve özel anımı bozmasıydı.

"Elbette," diye kabul etti Harper, ben Layla'yı ve beni yoldan çekerken fotoğraf makinesini aldı. Çift tatil pozu verdi, Harper onları arka plandaki Pulaski County manzarasına karşı çekerken adam kadının beline sarıldı.

Hızlıca üç fotoğraf çektikten sonra Harper fotoğrafları çiftle birlikte kontrol etti ve fotoğraf makinesini geri verdi. Küçük kadın döndü ve bana baktı. "Ünlü birine benziyorsun... Adını hatırlayamıyorum. Bunu size söyleyen oldu mu?"

Layla'nın bacağına sıkarak başımı salladım, "Hayır, öyle olduğunu söyleyemem," dedim masum bir gülümsemeye.

"Her neyse, sen çok yakışıklı bir adamsın ve çok güzel bir ailen var."

Harper, kimse onu düzeltmeden önce "Teşekkür ederim," diye karşılık verdi. "Umarım resimleri beğenmişsinizdir; yola koyulmamız gerekiyor," diye ekledi ve etkileşimi sonlandırdı. Kadın başka bir şey söylemeden döndük ve uzaklaştık.

"O kadın seni annem mi sandı, Harper?" "Sanırım öyle."

"Herkes öyle. Sanırım her zaman birlikte olduğumuz için, değil mi?" Layla düşündü.

"Sanırım öyle," diye yanıtladı Harper, çok da büyütmeden. "Keşke öyle olsaydın," dedi Layla, tamamen filtresiz bir şekilde.

Harper'ın gözleri benimkilere kaydı ama cevap vermedi... ben de vermedim.

Layla aılıktan öldüğünü söyleyince sohbet daha az ağırlaştı. Onu omuzlarımdan kaldırdım ve tekrar yere yatırdım. Layla hemen Draper'in fonunda birkaç takla atmaya çalışarak ikimizi de eğlendirdi, ta ki teatral bir selam verene ve biz alkışlayana kadar.

Layla bize karnının dördüncü kez guruldadığını söylediğinde hepimiz arabaya doluştuk ve onun isteği üzerine en sevdiği restoran olan 'Tha Dawg House II'ye gittik. Böyle bir restorana gitmeyeli yıllar olmuştu ama yemekler sade, güzel ve sağlıklıydı. Etraf sade ve basitti ama atmosfer mükemmeldi çünkü bizden başka kimse yoktu.

"Affedersiniz Bay Harkin, çocuklarım müziğinize bayılıyor," dedi bir kadın yumuşak bir Güneyli tonuyla. "Onlar için bu peçeteleri imzalamanızı rica edebilir miyim? Annelerinin sizinle tanıştığını bilmek onları çok heyecanlandıracaktır," diye araya giren orta yaşlı hostes bizi standımıza davet etti. Peçeteleri uzatırken yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Nazıkçe gülümsedim ve elinden aldım. "Tabii, isimleri ne?"

"Wyatt, Jordon ve Nate," diye cevap verdi, onlardan bahsedildiğinde sevgi dolu bir gülümsemeyle.

"Kaç yaşındalar?" Kağıt peçeteleri imzalamaya başlarken ona bakmadan sohbet etmeye çalışarak sordum. "On beş, on üç ve on iki," diye cevap verdi.

"Aman Tanrım. Meşgul bir kadın değil miydin?" Alaycı bir şekilde baktı, eliyle ağzını kapattı ve güldü.

"Evet, öyle görünüyor," diye yanıtladı uzattığım peçeteleri geri alıp her birini sırayla incelerken. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Bunları onlara verdiğimde çok heyecanlanacaklar."

"Memnuniyetle," diye cevap verdim ve dikkatimi tekrar kızlarıma çevirdim. Layla şaşkın görünüyordu.

"Neden onun peçetelerine kendi adını yazdın?" Layla sordu.

"Çünkü bazı insanlar tuhaftır," diye cevap verdim küçük bir kahkaha atarak.

"Harper yabancılarla konuşmaman gerektiğini söyledi."

"Doğru bebeğim, çocukken konuşmazsın. Her şeyi öğreneceksin büyüdüğçe bu konuda. Görüyorsun, işim yüzünden

Pek çok insan müziğimi dinliyor ve beni televizyonda gördükleri için adımı biliyorlar. Konserlerim sayesinde çok daha fazlası, değil mi?" Layla başını salladı. "Yani, onları tanımasam da, hepsi kim olduğumu biliyor ve müziğimi sevdikleri için, dokunduğum ya da adımı koyduğum bir şeye sahip olmak istiyorlar."

"Ne? Neden?" diye sordu kuşkuyla ve küçük ellerini havaya kaldırdı.

"Sanırım bir zamanlar benimle gerçekten tanıştıklarını kanıtlayabilmek için."

Layla bir an düşündü, sonra içini çekti ve başını salladı. "*Haklısın* baba, bazı insanlar çok tuhaf."

Harper'a bakarken onun yavaşça gülümsediğini gördüm ve Bu vesileyle, yemeğimiz masaya geldiğinde şöhretimi açıklarken tam isabet kaydettiğimi düşündüm.

Layla karnını sosisli sandviç ve milkshake ile doldurduktan sonra defalarca esnedi.

"Yorgun musun, bebeğim?" Arabaya bindikten beş dakika sonra dikiz aynasına bakarak sordum.

"Hayır dersem, daha sonra kalabilir miyim?"

"Hayır," diye hem Harper hem de ben aynı fikirdeydik. Harper kıkırdadı ve tepkisini saçlarının arkasına sakladı.

"Odama televizyon alabilir miyim?"

"Hayır," diye ikimiz de tekrar anlaştık ve Layla dudaklarını büktü, gözleri şüpheyile kısıldı.

"İkiniz de 'Hayır' günü mü geçiriyorsunuz? Eğer öyleyse, yarın tekrar sorabilirim."

Sırtarak Harper ve ben göz göze geldik ama konuşan Harper oldu.

"Layla, sana hayırın hayır demek olduğunu öğrettim mi?"

"Evet," diye yavaşça itiraf etti ve sonra gözlerini bana çevirdi. Dikiz aynasına tekrar bakarak atkuyruğunu döndürdü, masumca Harper'a baktı, sonra daha mahcup bir ifadeyle bana baktı.

Layla, Harper'a "Bazen babama sorduğumda hayır diyor, ama tekrar sorabildiğim kadar sorduğumda evet diyor," diye açıkladı.

"Öyle mi, şimdi mi?" diye cevap verdi, bana doğru bakıp gözlerini kısarak.

"Sadece bazen," diye hızla ekledi ve beni ispiyonladığını fark edip tekrar beni savunmaya çalışması çok tatlıydı.

Harper başka bir şey söylemeyince Layla sessizleşti ve pencereden dışarı bakmaya başladı. Soru sormamasından günün bittiğini anladım. Sabah 6:00'dan beri ayaktaydı ve eve vardığımızda saat neredeyse 8:15 olmuştu. Motoru durdurup ona bakmak için arkamı döndüğümde, tatlı küçük kızım yükseltici koltuğundan atılmış bir bez bebek gibi sarkıyordu.

"Ah," dedi Harper ve ben fısıltılı seslerle. "Ne kadar tatlı bir kız, değil mi?" Sevecen bir baba gibi konuşarak sordum.

"Öyle. Layla'da hiçbir şekilde kötü niyet yok," diye onayladı Harper. Dönerek, ben daha koltuğundan kalkmasına yardım etmeyi düşünemedenden arabasının kapısını açtı.

"Harper," diye seslendim arkasından. Döndüğünde sorgulayan bir ifadeyle bana baktı.

"Onunla inanılmaz bir iş çıkarıyorsun," diye övgüde bulundum.

"Sadece ben değil, buralarda herkesin bir eli var... ve babası son zamanlarda oyununu oldukça geliştirdi." Göz kırptı.

Harper'ı kaputun etrafında dolaşırken izlemek içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyordu, çünkü onunla ne kadar çok vakit geçirirsem ondan o kadar çok hoşlanıyordum. Sanki onu yeni gözlerle görüyormuşum gibi hissediyordum ya da belki de ona olan ilgime eşlik eden suçluluk duygusu artık yoktu.

Gözlerimi yakalayınca biraz utandı ve elini saçlarında gezdirdi, dudaklarını yaladı ve düşük ışııkta yüzünü görememem için başını eğdi. Bu bir

Ondan nadiren güven eksikliği, ama benim dick yanıt olarak yarı sert büyüdü.

Arabadan çıkarken Harper'a "Bırak onu, ben hallederim," dedim. Geri adım atarak bana yol açtı ve ben de kapıyı açtım. Layla'yı emniyet kemerinden çözerek yavaşça kaldırdım ve omzuma koydum. Hemen saçımın bir tutamını tuttu.

Kalbim kabardı, onun dokunuşuyla ve benimkine sarılmış küçük bedeninin verdiği hisle rahatladım. Harper, "Eğer onu yukarı taşırsan, altını değiştirip yatağına yatırırım," diye teklif etti. Başımı salladım ve dediğini yaptım.

Tembelce gerinerek Layla'nın kıyafetlerini çıkarmasına yardım ettim, üzerinde bir atlet ve külot bıraktım, sonra yoldan çekildim ve Harper'ın Layla'yı yatması için giydirmesine izin verdim. Ayısını çarşafların arasına sıkıştırdım, saçlarını düzelttim ve yıpranmış pelüş tavşanını çenesinin altına yerleştirdim.

Harper'a kapıya gitmesi için işaret verdiğimizde neredeyse kapıya varmıştık ki küçük bir ses duyduk. "İyi geceler baba, seni seviyorum. Seni de Harper," diye mırıldandı.

Kapıyı kapattıktan sonra aşağı inmeye başladık.

"Susadın mı?" Harper sordu.

"Evet."

"Şarap mı?"

"Evet, bir şişe ve birkaç bardak al; ben gidip yangını kontrol edeceğim.

Birkaç dakika sonra Harper elinde büyük bir bardak kırmızı şarapla açık ateşin yanındaki kanepeye kıvrılmıştı. "Bugün için teşekkürler," dedi minnettar bir sesle, "sen ve Layla ile böyle vakit geçirmek güzeldi," diye ekledi.

"Evet, spontane olmak için daha çok çabalıyorum," diye kabul ettim.

Harper kıkırdadı, "Spontane olmakla ilgili nokta, bir şey yapmaya çalışmak zorunda olmamanızdır, kendiliğinden olur."

Gülerek başımı salladım. "Evet, sanırım."

"Grace'den önceki dünyam buydu," diye önerdim.

"Onunla tanışmadan önce mi yoksa o öldükten sonra mı?"

"Grace'le tanışmadan önce yaptığım her şey spontaneydi. Ben pek düzenli biri değilimdir. Grace'le tanışmam spontane oldu. Ebedi bir bekâr olarak yaşama planlarımda o yoktu," diye düşündüm ve başımı salladım. Sesim melankolik çıkmıştı ve Harper bunu açıkça fark etmişti.

"Nasıl tanıştınız? Yani..."

"Bir Walgreens'te," diye ağzımdan kaçırđım ve kıkırdadım. "Pek romantik bir yer sayılmaz ve sana onun ayaklarını nasıl yerden kestiğime dair harika bir anekdot anlatmak isterdim ama tam tersi oldu."

Dudağın ısırarak, rahmetli eşimle ilgili sevgi dolu hatıralarımı özömsediğini görebiliyordum ve rahatladım, çünkü Grace'i rakip olarak görmüyordu.

"Nasıl yani?"

"Tam on altı saattir yoldaydık ve ağzım bir ayının kıcı kadar tüylü hissediyordum. Elektrikli diş fırçamı bir gece önce kaldığımız otelde bırakmıştım ve sanırım iğrenç davranıyordum çünkü yenisini alabilmek için şoförün otobüsü durdurmasında ısrar ettim."

Dünyanın en sıkıcı hikâyesiymiş gibi bana bakan Harper'ın esnemesini bastırđığını gördüm ve kıkırdadım. "Neyse, Grace'in de diş fırçası alacağı ortaya çıktı ve ikimiz de ikimizin de kullanacağı tek fırçayı almaya gittik.

"Ona en iyi Cole Harkin rock yıldızı gülümsemelerimden birini gösterdim, Grace'e yolda olduğum ve kullandığım tek diş fırçası markası olduğ hakkında acıklı bir hikaye anlattım ve Grace bana centilmenlik ve görgü kuralları hakkında bir tabakta kıcıımı verdi, sonra bunun için benimle bilek güreşi yapmayı önerdi."

İkimiz de Grace'in şımarıklığına gülmekten kırıldık ve Grace öldüğünden beri ilk kez onu canlı olarak tanımayan birine kişiliğinin komik tarafına dair bir fikir vermiş olduğumu fark ettim.

"Peki, kim kazandı?"

"Evet, ama diş fırçasını bir randevuyla değiştirmeyi teklif ettim ve o da kabul etti. Üç hafta sonra işini bıraktı.

ve bizimle yola çıktı, ben de ondan bir ay sonra onunla evlendim."

"Vay canına, yani iki ay içinde evlendiniz mi?"

"Evet ve beni beklemek için yedi hafta çok uzun bir süreydi. Kabul edene kadar her sabah ona evlenme teklif ettim." Gülümsemem yüzümde dondu çünkü kiminle konuştuğumu tamamen unutmuştum. Ona küçük bir gülümseme verdim ve başımı salladım. "Onu nasıl sevdiğim için özür dileyemem Harper, o benim dünyamdı," dedim utanmadan.

"Soruyu ben sordum Cole. Onu bu kadar derinden sevdiğine sevindim. Layla'nın tüm bunları bilmesi iyi oldu. Kim bilir, belki bir gün sen de başka birini aynı şekilde seversin. Aptal değilim ve bu işe körü körüne girmeyeceğim ama bunu seninle yaparsam bana saygı duymanı beklerim."

"Dünyaları hak ediyorsun tatlım ve kalbimi hafiflettiğini biliyorum," dedim şarap kadehimi bırakıp kanepede onun yanına geçerken. "Kırıldım, bunu ikimiz de biliyoruz ama seni asla Grace'le yaşadıklarımınla kıyaslamam. Siz iki farklı insansınız ve hayatımda tanıdığım en özel iki kadınsınız... tabii ki annemden sonra," diye ekledim ve tekrar göz kırptım.

"Vay canına, ben oraya nasıl dahil oldum?"

"Grace bebeğime hayat verdi ve siz de bana bugün paylaştığımız çocuğu verdiniz. Şimdiye kadar inanılmaz bir avuç dolusu çocuk oldu ve hem Layla hem de ben bunu sizin bağlılığınıza ve desteğinize borçluyuz.

Son birkaç yıldır bu evde yaşamak hiç de eğlenceli değildi."

"Ben öyle görmedim. Belki başlangıçta... evet. Bir süre o kadar karanlık bir yerdeydin ki Layla ile bağ kurup kuramayacağını merak ettim. Çaresiz yeni doğmuş bir bebeğin sorumluluğuyla kalbi kırılmış birini izlemek bazen çok zordu."

Gözlerinin içine baktığımda, beni derinden sarsan bir şeyle yüzleşmeye çalışırken Layla'ya olan ilgisizliğimden dolayı bir öfke unsuru ya da başka bir yargılama görmeyi bekliyordum ama tek gördüğüm anlayıştı.

"Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Bunu daha önce hiç dile getirmedim çünkü doğru kelimeleri bulamadım. Eskiden bütün gün şarkı sözleri yazan biri olarak, sizin nasıl bir insan olduğunuzu ya da kızım için neler yaptığınızı yeterince anlatabilecek hiçbir şey yok içimde."

Bir an için Harper'ın gözleri yüzümde gezindi ve başını salladı. "Kelimelere gerek yok. Bugün seni Layla'yla birlikte gördüğümde, ikinizin de ne kadar ilerlediğinizi hatırladım. Layla ile güzel bir dostluk geliştiriyorsunuz ve bunu görmek ihtiyacım olan tek ödül. Kelimeleri söylemene gerek yok."

Bakışlarımız ona fazla gelmiş gibi kucağına baktı, saçları yüzüne düşüyordu.

"Ee, senin şu adam?" Konuyu tekrar ona getirerek sordum.

"O benim erkeğim değil," diye cevap verdi tekrar göz teması kurarak.

"Ama o hâlâ hassas bir nokta," dedim.

"Belki, ama artık onu sevmiyorum."

"Sevmiyor musun?"

"Hayır. Buradaki ilk iki yıl boyunca hiç eve gitmedim. Yani bunu kim yapar ki? Kız arkadaşını kapı komşusuyla aldatır mı?"

"Evet, kötü bir fikir olduğumuzu düşünmemin ana nedeni de buydu," diye açıkladım. Gözlerinin kısıldığını görünce biraz daha açtım. "Aldatma kısmı değil, ama bilirsin, senden etkilenmek, ama evdeki statükoyu mahvetme düşüncesi beni harekete geçmemeye kararlı hale getirdi. Bunun ne kadar zor olduğu hakkında *hiçbir* fikrin *yok* ve şimdi bunu yavaştan almak istememin ana nedeni de bu."

"Teşekkür ederim ve neden benimle yatmadığını şimdi anlıyorum. Ben düşünmeden hareket ederken sen olgunca davranıyordun."

Çenesini kavrayarak eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, sonra daha fazlasına dönüşmesine izin vermeden geri çektim. "Kesinlikle, ama şimdi konuştuğumuza ve havayı temizlediğimize göre, sanırım ikimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz."

Bunu paylaştığım anda Harper'ın gizli gülümsemesini yakalayabilseydim, yaşlandığımda kullanmak üzere bir kutuya kilitlerdim. Onu daha yakından tanımak için sabırsızlanırken damarlarıma sevinç doldu ve kalbimin içine mutlu bir his yerleşti. Grace'le yaşadıklarımın sonradan bir daha böyle bir şeye kalkışacağımı hiç düşünmemiştim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

L Ertesi sabah yatakta yatarken, Layla'yı etkilemeden Harper'ı randevulara götürmenin en iyi yolunu düşünmeye çalıştım. Matty ve Stuart'ın yorumlarından bir şeylerin ters gittiğini anladıkları belliydi.

aramızda. Layla'yı bu döngünün dışında tutmanın en iyi yolunun evdekilerin desteğini almak olduğunu düşündüm.

Layla ve Harper anaokuluna gitmek için ayrılmışken personeli toplantıya çağırmak garip geldi ve Stuart geri döndüğünde onunla bu konuda özel olarak konuştum.

Matty, Diane ve Peter'a bakarak, "İşte size söylemiştim," dedi ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onlara baktı. "Noel'den beri bu ikisine bir şeyler döndüğünü düşündüğümü söylüyorum. Aranızdaki gerilim o kadar yüksekti ki neredeyse kafalarınızı birbirine vuracaktım. Ona nasıl baktığını gördüm Cole ve bence Harper senin için mükemmel."

Matty ve Diane akşamları Layla yattıktan sonra onunla ilgilenmek için nöbetçi olmayı teklif ettiler ve bu sayede Harper ve ben baş başa kalabilecektik.

Şoförüm, korumam ya da özel asistanım olmayan bir kadınla vakit geçirmek için hiç kimseden yardım almak zorunda kalmamıştım ama gerçek şu ki hiç kimse buna şaşırmamıştı. Dorian, en az şaşıranlardan biriydi.

"Tam zamanında," dedi başını sallayarak. "İkinizi izlemek işkence gibiydi, öfkeniz o kadar yoğundu ki yanacağınızı hissettiğim zamanlar oldu."

Hareketli görüşüne kıkırdadım. "Noel arifesinde beni kışkırtmıyordun, değil mi?"

Sırıtarak omuz silkti. "Olabilir. Sana deli olduğunu anlamak için Harper'ın sana nasıl baktığını görmek yeterli."

"Bunu doğru yapmak istiyorum, anlıyor musun? Onun zarar görmesini hiç istemem."

"O bildiğinizden daha serttir ve fark ettiğinizden daha derine inersiniz. Anlasanız da anlamasanız da o inanılmaz biri ve daha iyisini asla bulamazsınız."

"Başka kimseyi aramıyordum."

"Sen de Grace'i aramıyordun, unuttun mu?" Ben cevap veremedim Harper mutfağa girdi.

Çok güzel kokuyordu ve siyah ipek düğmeli bluzu, siyah dar pantolonu ve boynuna bağladığı beyaz kazağıyla son derece zarif görünüyordu. Uzun, parlak sarı saçları düz bir şekilde ütülenmişti ve gevşek duruyordu. Onu içime çekmeyi bitirdim ve aç gözlerim küçük göğüs dekoltesine yerleşti. Zahmetsizce güzel görünüyordu.

Bir film önerdiğinde, bunu herhangi bir gizlilik derecesinde gerçekleştirmenin biraz ustalık gerektireceğini biliyordum. Elbette özel bir gösterim kiralayarak açık bir şekilde romantik bir açıklama yapabilirdim ama Harper'ı tanıyordum, o normal şeyler yapmaktan hoşlanan normal bir kızdı ve bunu onun için yapmaktan mutlu olsam da, bu onu rahatsız ederdi.

Büyük jestler yapmanın zamanının geldiğine karar vererek, bilet rezervasyonu yapan kardeşimin yardımına başvurdum, etrafımızda belli etmeden bize mahremiyet sağlayacak kadar koltuk satın aldım ve vardığımızda bizim için içecek ve atıştırmalıkların hazır olması konusunda müdürle konuştum.

Bir beyzbol şapkası takarak, ışıklar söndükten ve filmin başlangıç jeneriği başladıktan sonra salona girdik. Önce Harper'ı oturatarak koridordaki koltuğa kaydım ve onu elinden tuttum.

Parmaklarımı onunkilerle kenetleyerek, gizlice dolaşmak zorunda kaldığım için özür dilercesine ona baktım, ama bana döndüğünde yüzündeki gülümseme, orada olmamızın tek ihtiyacı olan şey olduğunu hissettirdi, bunu nasıl gerçekleştirdiğimin hiçbir önemi yoktu.

Film sırasında, Harper'ın çok çekici kokusu ve bana bu kadar yakın oturması nedeniyle konsantre olmakta zorlandım.

Ona bakmak için döndüğümde, kendimi filmin kendisinden ziyade ekranda olup bitenlere verdiği tepkilere kaptırmış buldum. Ona fena halde aşık olabileceğimi itiraf ederek kendimi korkuttum.

Sonunda beni yakaladı, gözleri irileşti ve yüz ifadesi oldukça utangaç bir şekilde "Ne?" diye sordu.

Elimi başının etrafında dolaştırdım, sanki onu konuşmak için yaklaşıtıyormuşum gibi, ama bunun yerine onu şaşırttım ve onu öptüm. Yavaş ve şehvetliydi; ne öpüşmeyi hızlandırmak için acelem vardı ne de ikimiz de öpüşmeyi kesmeye hazırдық. Ellerini hafifçe bastırarak her iki yanağımı da tuttu ve sanki kaçamayacağımdan emin olmaya çalışıyormuş gibi hissettirdi.

Sonunda film bitti ve göz ucuyla ekranda küçük rollerin bitiş jeneriğini gördüm. Etrafımızda ayağa kalkan insanların küçük bir farkındalığı vardı. Yanımızdan geçip gittiklerinin yarı farkındaydım ama hayatımın en uzun, en şehvetli ama bir o kadar da masum öpüşmesini yaşarken ne Harper ne de ben kıpırdadık.

Işıklar yandığında öpüşmeyi kestik. Harper tutkuyla gözlerimin içine baktı, kiraz kırmızısı dudakları şişmiş ve ıslanmıştı ve yanakları arzuyla kızarmıştı.

"Vay canına," diye fısıldadı sessizce ve bakmaya devam etti.

"Evet," diye mırıldandım, sesim kısıktı ve ereksiyonum geriliyordu, umutsuzca bundan sonra ne olacağını bilmek istiyordum. Etrafıma baktığımda salonda sadece bizim kaldığımızı gördüm.

"Ev mi?" diye sordu, küçük bir gülümseme dudaklarını bükerek. "Bu tehlikeli olur," diye cevap verdim küçük bir Kıkırdama.

Ciddi bir tonda, "Bu yüzden öneriyorum," dedi.

Boğazımı temizleyerek genişçe gülümsedim, "Ev o zaman," diye kabul ettim, heyecanım damarlarımda dolaşıyordu.

Başlangıçta işleri yavaş ilerletme isteğim, geçmişten öğrendiklerimle çelişiyordu. Zaman değerliydi. Hiçbirimiz bizimkinin ne zaman dolacağını bilmiyorduk. Grace'e duyduğum sevgiyi azaltmadan birini yeniden sevmenin mümkün olduğunu nihayet kabul etmek benim için uzun ve zorlu bir mücadele olmuştu.

Sinemadan acil çıkıştan çıkarken Stuart önümüzdeki ara sokakta bekliyordu ve arabayı kapatırken, yüzlerce insanın gözü önünde bir akşam geçirdiğim ve kimsenin orada olduğumu bilmediği için kendimi beğenmişlik hissine kapıldım.

"Filmi beğendin mi?" Sadece yarısını izlediğini bildiğim için dalga geçtim.

"Evet, çok... yoğun," diye cevap verdi, gözleri Stuart'ın başının arkasına kayd ve sonra tekrar benimkine odaklandı. Yan yana duran ellerimize bakarak parmaklarını benimkilere geçirdi.

"En çok hangi bölümü sevdin?" Stuart'ın bize ne kadar dikkat ettiğini ölçmek için gözlerim kısa bir süreliğine dikiz aynasına kayd.

"Bana romantik diyebilirsiniz ama öpüşme sahnesi nefesimi kesti," dedi ve dudaklarında gizli bir gülümseme belirdi.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"O sahnenin sonunda külotunun sıırılsıklam olduğunu tahmin ediyorum," diye cevap verdim ve kıkırdadım. Stuart

pencereden içeri baktı.

dikiz aynasına baktı ve beni dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışırken sırtıttı. Harper beni susturmak için elimi o kadar sıktı ki neredeyse parmaklarımı kıracaktı ve ben de onun damarına basmanın eğlenceli olduğuna karar verdim.

Sadece onun duyabileceği şekilde kulağına doğru eğilerek fısıldadım, "Kukun orada titreşti, değil mi?"

Çenesinin düşmesini ve gözlerinin açılmasını izlemek bana şok olduğunu söyledi. Zihnimin ne kadar kirli olabileceğini henüz öğrenmemişti.

Geçmişte bir kız istediğimde, istediğimi alırdım; ama Harper farklıydı çünkü onun evi aynı zamanda iş yeriydi, iş arkadaşları aynı zamanda arkadaşlarıydı, ama bundan da öte kızım bastığı yere tapıyordu. Dikkatli davranmak istiyordum ama her şeyi göz önünde bulundurduğumda aramızda olanlara sadık kalmalıydım.

Yolculuğun geri kalanı cilveli geçti ve Stuart bizi bırakıp içeri girene kadar büyük ölçüde bizi görmezden geldi. Harper aniden ilk kez kendinden emin görünmüyordu. Bunu görünce elini tuttum, güven verici bir şekilde gülümsedim ve onu merdivenlere doğru yönlendirdim. Kendinden emin bir kadından, istediği şeyi elde ettiği için nasıl davranacağını şaşırmış birine dönüşmüştü.

Bir an için onu nereye götüreceğimi bilemedim çünkü Layla'nın bizi Harper'ın odasında bulma ihtimali çok yüksekti. Yatak odamın kapısına bir göz attım ve reddettim. Zihinsel olarak onu yatağıma götürmeye hazır hissettiğim bir yerde değildim.

"Beni takip et" diye ısrar ettim, onu tüm yatak odalarının kapılarından geçirerek koridorun sonunda kimsenin kullanmadığı boş bir yatak odasına götürdüm. Onu içeri çekerek kapıyı kapattım ve yatağa doğru götürdüm. "Bunu yapmak istediğine emin misin?" Geri çekilmesi için ona son bir şans vererek sordum.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," dedi sessizce, gözlerimin içine bakarken. "Ne

Senin hakkında? Gecenin bir yarısı tuvalete gittiğimde seni yine gitmiş bulmayacağım, değil mi?"

Onun yorumuna tepki olarak suçluluk duygusu göğsümde çınladı. "Kesinlikle hayır. Kendimi sana teslim ettiğim an, belirsizliğin sona erdiği andır."

Cevabım onun tatlı dudaklarına geniş bir gülümseme getirdi ve gözleri ağzıma kaydı. Dudaklarımı dilimle ıslatarak eğildim ve sıkıca dudaklarına bastırdım. Ellerimi beline dolayarak kışına doğru ilerledim ve onu kendime çektim.

"Peki, ışıklar tekrar yanmadan önce neredeydik?" Sinemada yaptığımız uzun ve ateşli öpüşme seansına atıfta bulunarak sordum.

Sanki televizyonda haberleri okuyormuş gibi, "Sanırım beni ıslatıyordun," dedi ve ben de kıkırdadım.

"Bebğim, sana neler yaptırabileceğimi tahmin bile edemezsin," diye cevap verdim şakacı bir şekilde.

"Hayır, bilmiyorum ama tahmin etmek eğlenceliydi," diye cevap verdi. Onu yatağa geri ittim, dizlerini genişçe açtım ve kalçalarımı aralarına yerleştirdim. "Oh," diye nefesi kesildi.

Nefesini tuttuğunda göğsü kabarırken aç gözlerim göğüs dekoltesine kaydı. Anında tahrik oldum, vücudunun beklentiyle titreştiğini hissettim ve bana baktı, gözleri şehvetle doluydu. Onun güven dolu bakışlarına bakarken onu umutsuzca istediğimi fark ettim -hayır, ona *ihtiyacım vardı*.

Fiziksel olarak açlıktan ölmek üzere olan bir adamdım; duygusal olarak da bir kadının yumuşak sevgisinden mahrum kalmış bir adam ama bunların hiçbiri Harper'ın suçu değildi. Aylardır ona olan fiziksel ilgimi engellemekle kalmamış, Grace'den başka birine karşı hesaplayamadığım duygularım olduğunu da inkâr etmişim.

Hafifçe yana yuvarlanarak ellerimi bluzunun üzerinden geçirdim ve çaresizce bir hamleyle yırtarak açtım. Düğmeler yatağın etrafına saçılmıştı ve ben onun şehvetli göğüslerine ve memelerine hayranlıkla bakarken her şey kısa süreliğine dondu.

pürüzsüz ipeksi teninin parlaklığı. Göğüs dekoltesi yumuşak dantelli sütyeni tarafından mükemmel bir şekilde yerinde tutulmuştu.

Dudaklarımı yalayarak, başparmaklarım sütyeninin altında yatan sert, çakıllı meme uçlarının bulunduğu her iki göğsün ortasında gezinirken bakışlarını tuttum. Sütyeni yukarı iterek onları serbest bıraktım ve hemen birini açgözlülükle emerken diğerini avuçladım.

Küçük öpücüklerle boynuna doğru ilerlerken, bir elimi karnından aşağıya, kot pantolonunun içine kaydırardım. Harper tekrar, "Oh," diye inledi ve inlerken başı geriye düştü. Ellerim vücudunu keşfederken ve ağzım vücudunun tadına bakarken tekrar tekrar "Oh Tanrım," diye bağırdı.

Parmağımı onun sırılısıklam ıslak dikişine doğru kaydırırken, sert yumrusunu bulduğumda sikim ağrıyordu. Harper daha iyi temas için pelvisini anında ona doğru eğdi ve elime karşı çaresizlikten daha fazla bir ipucu ile kendini toprakladı. "Siktir," diye mırıldandım, sikim acı verici bir şekilde kalınlaştı ve kot pantolonumu acilen zorladı.

"Lütfen," diye yalvardı, elleri saçlarımı çılgınca kavrarken başını teslimiyetle yana çevirdi.

Elimi tekrar kotundan dışarı kaydırarak düğmeyi açtım ve fermuarı aşağı kaydırarak her iki tarafı da ellerimle kavradım. Dizlerimin üzerinde yükseldim, aşağı çekerken serbest kalmalarına yardımcı olmak için kalçalarını eğerken yanlardan kabaca çektim. Nektarının kokusu beni içine çekmeden önce bir bacağını zar zor kurtardı ve ben de aceleyle başımı kalçalarının arasına soktum.

"İzle beni," diye emrettim, başımı eğip dilimi ağızla yarığı boyunca gezdirirken. "Oh, fu..." diye mırıldandı, sonra istediğimi yapmak için dirseklerinin üzerine kalkmadan önce uzun bir nefesli inilti çıkardı.

Yalarken ve emerken başımı kabaca bacaklarının arasında hareket ettirdim ve o da karşılık olarak inledi. "Aman Tanrım. Evet, Cole." Sesindeki boğuk, boğuk ton umutsuz geliyordu.

"Siktir," diye mırıldandım, onun tepkisinden cesaret alarak. Yataktan kalkarak hızla kıyafetlerimi çıkardım. Aletimi tutarak ağrıyı hafifletmek için çektim; sonra hızla bacaklarının arasındaki pozisyonuma geri döndüm.

Ağzım amının üzerindeyken ve dilim girişine gömülmüşken, Harper'ın bacakları hızla titremeye başladı. Saçımı çekti. "Hayır. Bu şekilde değil, sen. Seni istiyorum." Vücuduna bakarken gözlerim onunkilere kilitlendi ve sessizce isteklerine boyun eğmemi diledi.

"Ne istiyorsun?" Amına doğru mırıldandım, çünkü bunu yüksek sesle söylemesini istiyordum. Klitorisini sertçe emdim ve başı öne doğru fırladı, çenesi göğsünde, gözleri onda uyandırdığım hisler karşısında şaşkınlıkla genişledi.

"Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı. "Becer beni, istiyorum... Oh," diye tekrar nefes nefese kaldı. "Becer beni, Cole. Lütfen." Onun muhtaç yakarışları beni kalçalarının arasından yukarı sürükledi ve kotumun arka cebinden bir prezervatif almak için döndüm.

Kısa sürede giydirdikten sonra geri döndüm, dizlerimin üzerine çöktüm ve baldırlarını ellerimle tutarak bacaklarını açtım. "İstedğin bu mu?" Alay ettim, ucum girişine zar zor dokunuyordu.

"Evet," diye mırıldandı.

"Sesin pek emin gelmiyor," diye takıldım.

Hayal kırıklığı içinde ters ters bakıp kışını yataktan kaldırdığında ve daha da yaklaştırmaya çalıştığında gülümsedim.

"Tanrım, çok sabırsızsın," dedim şakacı bir şekilde ve o da homurdanarak hoşnutsuzluğunu dile getirdi. Taşaklarım beni öldürüyordu, ama öfkelenildiğinde çok seksi görünüyordu. "Hm, benden ne yapmamı istediğini tekrar söyle," diye talep ettim.

"Ver onu bana... içime," diye daha güçlü bir ses tonuyla, bacaklarını serbest bırakıp sırtıma dolamaya çalışırken kopuk kopuk talep etti. Bacaklarını daha sıkı kavradım.

"Kararları ben veririm, unuttun mu?" Gücümle onu olduğu yerde sabit tutarak sıkıca vurguladım.

"Sen bir domuzsun," diye cevap verdi ve ne kadar sinirli olduğuna kıkırdadım. Bacaklarının arasına uzanarak taşaklarımı kavradı, sonra elini sikime doğru kaydıldı. Beni dikkatle izleyerek onu kavradı ve yumruğunu doğru miktarda basınçla yukarı ve aşağı kaydıldı. Derin derin inledim ve o da gülümsedi.

"Siktir. Kendimi çok iyi hissettiriyorsun bebeğim," diye kışkırttım ama durumu ilerletmek için hiçbir girişimde bulunmadım. Onun ne kadar gergin olduğunu ve beni ne kadar çok istediğini görmek beni durumu kontrol etmeye daha da kararlı hale getirdi.

"Becer beni," diye daha güçlü bir şekilde emretti, hayal kırıklığı içinde dişlerini gıcırdatarak. Kendimi tutmaya devam ettiğimde, diğer serbest elini aldı ve iki parmağını klitorisine yerleştirdi, küçük daireler çizerek ovuşturdu ve kendini boşaltmaya çalıştı.

Kalçalarımı öne doğru eğerek girişine biraz daha baskı uygularken, "Kahretsin, bu çok ateşli," diye mırıldandım.

"Lütfen," diye fısıldadı, sonra kelimeyi tekrar mırıldandı.

Dizlerimin üzerinde ilerleyerek vücudunun üzerine çömeldim ve alnımı onunkinin üzerine koydum. Aramızdaki bakışlar yoğunlaştı ve başını kollarımın arasına aldım. Gözlerinin içine bakarken dilinin dışarı fırlayıp dudaklarını ıslatmasını izledim.

"Al beni; beni daha fazla bekletme," diye fısıldadı. Dudakları neredeyse hiç kıpırdamadı ama fısıldama şeklinden içimde bir şeyler kıpırdadı. Sonunda hissettiğimin sadece şehvet olmadığını kabul ettim. Kendimi tutmuştum çünkü ona sahip olduğumda rahmetli karımın hayaletinin yok olacağını biliyordum. O haklıydı; bu daha fazlasının başlangıcıydı; Grace'den sonra birine karşı hissedebileceğimi hayal ettiğimden daha büyük bir şeyin.

"Bana bakmaya devam et, gözlerini görmek istiyorum," diye emrettim kendimi ona doğru bastırırken. Harper'ın güzel, güven dolu yüzü, sikim onun derinliklerine kayarken coşkuyla çekil değiştirdi.

Muhteşem mavi gözleri önce genişledi, sonra da kalın sikimin içini doldurmasına mutlu bir tepki olarak kapandı.

Tatlı dudakları sessiz bir 'O' yaptı.

Onun içinde dibe vurduğumda dar duvarlarının gerilmesinin ezici hissi.

"Oh, kahretsin," diye homurdandı. "Çok dolu," diye nefesini tuttu ve birkaç saniye bekledim, çünkü ben küçük bir adam değildim. Rahat olduğunu anladığımda hareket etmeye başladım, hafifçe içeri ve dışarı sallanırken onunla yumuşak bir şekilde konuştum. "İstediğin bu muydu, tatlım?" Ona bilmiş bir gülümseme vererek sordum.

"Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı nefes nefese bir ses tonuyla. "Ne kadar iyi?" Araştırdım.

"Çok dolu hissediyorum," diye tekrar denedi ve hissin tadını çıkarırken gözlerini kapattı.

Ellerimin üzerinde yükselirken, "Gözlerini aç," dedim. Vücudumu kaldırdım ve hızımı artırdım. Harper bacaklarını daha geniş açtı ve sırtıma doladı. Topuklarını sıkarak kışını eğdi ve beni daha derine aldı. "Siktir," diye tısladım çünkü kendimi çok iyi hissediyordum, sonra içimdeki bastırılmış hayvanı serbest bırakma arzumu istemsizce hırladım.

"Kendini tutma, sadece kendin ol," diye mırıldandı Harper sanki aklımı okumuş gibi ağzımın kenarına doğru. Nasıl hoşlandığını nasıl ölçeceğim konusunda herhangi bir şüphem varsa, bu kelimeleri söylediği anda dağıldılar. Ona istediğini verdim ve onu tamamen sınırsızca becerdim.

Vücudu sıkıca sarılmış bir gerilim topu haline gelirken aniden sıcak veren kedi duvarları direndi, bacakları titrerken kasları horozumu sıktı, sonra beklenmedik bir şekilde yüksek sesle çığlık atarken kontrolsüzce sallandı, seslerini yutmak için ağzını benimkiyle örtmek zorunda kaldım.

Amcığı sikimin etrafında bir mengene gibi kenetlenmişken, orgazm olup titremesini, vücudundan akan katıksız coşku dalgalarını hayretle izledim.

Kısa bir süre toparlanmasına izin verdikten sonra onu elleri ve dizleri üzerinde ters çevirdim, masa üstü yoga pozisyonunun tadını çıkarmak için bir an durdum. Hemen, benim cinsel

Aylar önce hayalini kurduğum o mükemmel, açık kılıcını çıplak bir şekilde gördüğümde düşüncelerim ona duyduğum çığ şehvetle buluştu.

Çıplak olan Harper'ın günah işlemek için yapılmış bir götü vardı ve ona sertçe vurmaktan ve tekrar içine girmeden önce tatlı etli küresinin baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanmasını izlemekten kendimi alamadım.

Tabii ki, içine girer girmez, artık yoga pozisyonu değil, çok utanmaz bir köpek pozisyonu oldu. Her iki kalçasını da kavrayarak, onu damgaladığım kırmızı lekeye baktım ve başka bir cinsel arzu patlamasıyla ona daha sert vurdum.

"Ah," dedi yüksek sesle, ona tekrar çarpmadan hemen önce, hızla ecstasy ve başka bir beklenmedik orgazm duyguları içinde kaybolurken acının tüm anısını ondan aldı. "Kahretsin, oh," diye tekrar tekrar mırıldandı, elleri altındaki çarşafları kavırıyordu.

İnlerken parmakları beyazlaşana kadar onları yumruklarında sıkıca bükmesini izlemek inanılmazdı.

Bakire göt deliğinin arkadan röntgenci görüntüsü, onu keşfetmek için her türlü direnci boşa çıkardı. Harper'ın sert sınırını kabul etmesine rağmen, ona dokunmamaya dayanamadım.

Ne kadar ıslak olduğunu hissederek sikimi çıkardım, iki parmağımı içine soktum ve G noktasını sertçe ovdum. Dokunuşuma ne kadar duyarlı olduğu için homurdandım ve tekrar boşalırken duvarlarının etraflarında kenetlendiğini hissettim.

Parmaklarımı çekerek tekrar içine daldım ve omuzlarının yastığa doğru çöküşünü izledim, bu da sahip olduğum görüntüyü öncekinden daha seksi hale getirdi. Kaplı parmağımı göt deliğinin üzerinde kaydırırken Harper anında dondu kaldı.

"Rahatla bebeğim. Bana yalvarmadıkça içine girmeyeceğime söz veriyorum," diye sakın ve eşit bir tonda ikna ettim. "Bana güveniyor musun?" diye tereddüt etti, sonra rahatladı ve cevabını mırıldandı.

"Mm-hm," diye kabul etti sonunda.

"O zaman bana vücudunu ver. Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey seni korkutmadı, değil mi?"

"Hayır."

"O zaman endişelenecek bir şey yok," dedim ve parmağımı tekrar nazikçe hareket ettirmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra tekrar konuştum. "Hâlâ endişeli misin?"

"Hayır," dedi açıkça.

"Hoşuna gitti mi?"

"Bundan eskisi kadar korkmuyorum," diye itiraf etti. Bu bir başlangıçtı.

"Güzel, bunu unutma, çünkü bir noktada benimle birlikteyken katı sınırlar olmadığını söylemek isteyeceksin. Vücudum senin, ne istersen yapabilirsin. Eğer bana vücudunu verme konusunda ciddiysen, hepsini istiyorum. İki insan birbirine gerçekten bağlandığında, tam bir güvenle birlikte hiçbir sınır olmamalıdır."

Test ettiğim sınır hakkında olumlu bir his bıraktıktan sonra onu ters çevirdim ve yanıma oturttum.

"Pekâlâ, bu gece işin çoğunu ben yaptım, bakalım sende ne varmış?" diye ukalaca takıldım ve aletimi tekrar girişinin altına yerleştirirken sııttım. Üzerime çöktü, başını eğdi ve d u d a k l a r ı m a bir öpücük kondurdu, dilim ağzının içine kaydı.

"Mm," diye inledi, kalçaları hafifçe ileri geri sallanmaya başladığında ikimiz de havaya çıkana ve Harper dik oturana kadar. Ellerini göğsüme koyarak kıcını oynatmaya başladı ve saniyeler içinde kontrolü tamamen ele geçirdi.

Bana bindiğinde, sikimin üzerindeki baskı mükemmeldi ve birkaç dakika sonra taşaklarımda kendi orgazmımın oluştuğunu hissettim. Onlar sıkılaştıkça, Harper'ın yüzündeki yoğun ifadeye baktım ve kalp atışlarım hızlandı. "Siktir, boşalacağım."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Harper'ın yüzünün gevşediğini gördüm. Duvarları beni daha sıkı kavrarken taşaklarım sıkılaştı ve ikimiz de aynı anda bedenlerimizden akan zevke teslim olduk.

Harper öne doğru hamle yaparken, "Ah, lanet... Tanrım," diye sessizce küfrettim. Göğsüme uzandığında saçları sıırıslıkılam olmuş, ciğerleri nefessiz kalmıştı. Maraton seansımızın ardından ikimiz de utanmadan kıkırdadık.

"Lanet olsun," diye mırıldandı yorgun ve mırıltılı bir sesle. "Evet," diye onayladım, aklım başımdan gitmiş, kalbim her şeyin etkisiyle durmadan çarpıyordu. Onu yan tarafa doğru yuvarlandım ve hemen hâlâ aletime sarılı olan kullanılmış prezervatifle uğraştım.

"Bunu kesinlikle tekrar yapacağız," diye ağzından kaçırdı, utanmadan ve ses tonundaki coşkuya kıkırdadım. "Ama belki yarın... ya da kesinlikle yarın," diye karar verdi ve ben de güldüm.

Prezervatifi bağlayıp komodinin yanındaki çöp kutusuna atarken döndüm ve ona hınzırca gülümsedim. "Ya da belki birkaç saat içinde," diye kabul ettim, yüzümde yorgun bir gülümsemeyle, sonra daha geniş sıırıttım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ç ole," diye fısıldadı Harper, elini nazikçe çarşafın altına kaydırıp sabahki halime sararken Tahta.

"Hm," diye mırıldandım tembelce gerinerek, başımı çevirip ona bakarken, yatakta dik oturuyordum.

"Kendi odama dönmem gerekiyor, saat neredeyse 5:30 oldu," dedi isteksiz bir ses tonuyla.

Onu bileğinden tutup yanıma çektim. Yüzümü ona dönerek kolumu boynunun altından geçirdim. Onu kendime çekerek, boştaki elimi kalçasının üzerinden geçirdim ve sıcak, lezzetli bedenini kendiminkiyle aynı hizaya getirdim.

Aramızdaki bakış hemen yoğunlaştı ve onu bırakıp bırakmama konusunda kararsız kaldım.

"Teşekkür ederim. Dün gece harika vakit geçirdim," diye fısıldadım ve küçük bir öpücük çaldım.

Sırıtişını bastırarak başını salladı. "Evet, harika bir filmdi, değil mi?" diye şaka yaptı.

"İlk randevulara göre biraz sürtük gibiydin. Yani kim ilk randevusunda bu şekilde dışarı çıkar ki? Sana yemek bile ısmarlamadım," diye çıkıştım ve kıkırdadım.

Yüzünü yaklaştırarak beni öpmek istedi ama alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Sıkıştırma noktasına kadar

Acı çekince bıraktı, elini aşağı kaydırđı ve sikimi sıkıca kavradı.

"Acaba bunu koparmak mümkün mü?" diye sordu yüzünü ekşitmeden, sikimi hafifçe sıkarken.

"Biliyor musun, bunu ben de sık sık merak etmişimdir," diye şaka yaparak onu sırt üstü yatırdım ve bacaklarının arasına yerleştirdim. Ucum onun ıslak sıcaklığına değdi ve kıpırdamadan durdum. İçeri kaymak dünyanın en kolay hareketi olabilirdi.

Her ne kadar cazip olsa da, hayatım daha iyi olmanın eşiğindeydi ve bunu sık gibi bir hareket yaparak değiştirecek değildim. *Şansım yaver giderse muhtemelen geri teperdi.*

Harper'ın yüzüne bakarken nefesim kesildi. Sabahki uykulu haliyle ne kadar muhteşem göründüğünü görünce boğazım düğümlendi.

"Ne yazık ki prezervatifler yatağın altında, kot pantolonumun cebinde ve kızım bizi her an keşfedebilir."

Bu düşünce Harper'ın gözlerinde gerçek bir endişeye yol açtı ve vücudu gerildi. Kendinden önce Layla'yı düşündüğü için onu seviyordum.

"Kımılđa, her an uyanabilir," diye emretti, kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalışarak.

İsteksizce onun tarafına geçtim ama onu tuttum ve tekrar hızlıca öptüm. Kurtulmak için mücadele ederek yataktan kalktı ve bluzunu yerden aldı. "Bana borçlusun Bunun için 119,99 dolar artı vergi," diye bağırdı ve giymeden önce sertçe bana doğru salladı.

"Her kuruşuna değer," diye kabul ettim, kıkırdayarak.

Özellikle pantolonunu çekişini ve kışının üzerinden yukarı çekerken zıplamasını izlemekten zevk aldım ve hızla giyinirken yırtık açık bluzunun içinde göğüslerinin serbestçe sallanmasından büyüldüm.

Gömleğinin iki yanını çekerek kapattı, eğildi ve kapıyı açtı. Arkasından seslendim ve tekrar bana döndü.

"Dün gece gerçekten harika vakit geçirdim ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı, mavi gözleri sözlerim karşısında zevkle parladı. "Öyle mi?"

"Tabii ki," diye cevap verdim. Bir an duraksadıktan sonra dikkatle baktı ve gözlerini kıstı.

"O zaman en iyisi giyin, doyurucu bir kahvaltı yap ve dışarı çıkıp antrenman yap, çünkü daha sonrası için tüm gücüne ihtiyacın olacak."

Kapıyı usulca kapattığında tekrar yatağa uzandım ve gözlerimi tavana diktim. Yüzümdeki gülümseme uzun zamandır hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve içimdeki duygular Harper'la filizlenmekte olan romantizmim hakkında korkudan altıma sıçmakla korkusuz olmak arasında bir yerdeydi.

"Baba, bugün kalkıyor musun? Burada ne yapıyorsun?" Layla kapıyı iterek açtı ve odaya baktı.

"Farklı bir şey denemek istedim," diye cevap verdim, kendi sesimdeki eğlence neredeyse beni güldürüyordu.

"Harper neden seninle yataktaydı?" *Hay sikeyim.*

Gözlerimi kırptım. "Benimle yatakta olduğunu nereden çıkardın?"

"Hiç düşünmemiştim, ikinizi de burada buldum. Gece gürültü vardı ve Spot'un yaralandığını düşündüm, bu yüzden yataktan kalktım ve Harper'ı uyandırmak için içeri girdim. Orada değildi." *Hay sikeyim. Ne görmüş ki?*

"Odasında değil miydi?" Sorguladım ve küçük bir Cevabını zaten bildiğim bir soruyu sorduğum için suçluluk duygusu göğsüme çarptı.

"Hayır. Sonra seni almaya geldim çünkü gürültü yine oldu." *Hay sikeyim.*

"Ve sen de yatağında değildin."

"Buraya mı geldin?" diye sordum ve kendi sesimdeki alarmı duydum.

"Uh, huh."

"Kapıyı sen mi açtın, bebeğim?" Dadısıyla benim aramda geçenlerin bir kısmına tanık olduğunu düşününce kalbim hızla çarptı.

"Evet." Birkaç saniye nefes almayı bıraktım. "Sen ve Harper uzanıyordunuz. Pijama partisi mi yapıyordunuz?"

"Öyleydik, sen ne kadar zekisin?" Onun teorisiyle devam ederek sordum.

"Burası yatıya kalma odası mı?" Başımı salladım. "İyi vakit geçirdin mi baba?"

"Evet, bebeğim çok eğlenceliydi," diye itiraf ettim.

"Bir dahaki sefere Harper ve seninle yatıya kalabilir miyim?"

Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Göreceğiz," diye cevap verdim, sanırım bu durumda kalan çoğu yetişkinin önereceği gibi.

"Yaşasın. Kahvaltıya geliyor musun?" diye sordu, ya cevabımdan tatmin olmuştu ya da küçük zihninin önceliklerini doğru belirlemişti.

"Tabii, bebeğim. Git Matty'ye söyle pastırmamı hazırlasın, birkaç dakika içinde aşığıda olurum."

Layla sahanlık boyunca ilerledi ve ben yataktan kayarak çıktım, başımı salladım ve düşündüğümüzün yarısı kadar bile dikkatli olmadığımızı düşünerek sııttım.

Mutfağa girdiğimde Harper bana doğru gizli bir bakış attı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," dedim neşeli bir ses tonuyla.

"Vay canına, bu sabah çok parlaksın," diye takıldı Matty, sonra onun yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Öyle miyim?" Harper'dan bir sırıtış alarak sordum.

Layla, Matty'ye "Babası mutlu çünkü dün gece Harper'la oyun oynadı ve yatıya kaldılar," diye bilgi verdi. Hizmetçimiz neredeyse boğuluyordu ve ben kahkahalara boğulurken, Harper saçlarını yüzünün önüne çekerek arkasına saklandı.

"Pijama partisi mi?" Matty'nin ses tonu eğlenmiş gibiydi. "Evet, onları yatıya kalma odasında buldum," Layla hepimizi bilgilendirdi.

Matty hemen buranın sahanlıktaki boş oda olduğunu anladı. İkimize de bakmamaya çalışarak, "Babanla Harper'ın bu kadar iyi arkadaş olmaları çok güzel," dedi.

"Bugün tarçınlı çörek mi pişiriyoruz?" Layla Matty'ye sordu, ben masaya yaklaşıp Harper'ın yanına otururken konuşmayı bıraktı.

Elimi masanın altına kaydırarak Harper'ın bacağını sıktım ve avucumu dizinin üzerine koydum. Yüzünü bana döndüğünde küçük bir tebessüm etti ama dikkati Matty ile birlikte kilerden malzeme almakla meşgul olan Layla'daydı.

Saçlarını omzunun üzerinden süpürerek hızla eğildim ve boynuna bir öpücük kondurdum. Ürperdi, gözleri benimkilerden kızıma kaydı, sonra elini cesurca masanın altına kaydırды ve elinin topuğunu yarı kalkık aletimin üzerinde sıkıca gezdirdi.

"Dışarıda çok güzel bir sabah var, kim yüzmek ister?" Yaptığı şeyi görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Benim yoga rejimim var," dedi Harper.

"Ben yüzmek istiyorum baba."

Harper gelmediği için biraz hayal kırıklığına uğradım; biraz daha ikna ettim.

"Daha sonra içeri gelebilirsin," dedim ikna edici bir şekilde. "Belki, ne kadar sıcak olduğuma bakarım," diye cevap verdi.

"Sen zaten ateşlisin," diye karşılık verdim, artık kimin duyduğunu umursamadan ve ne düşündüğümü açıkça itiraf etmem bana baştan çıkarıcı bir gülümseme kazandırdı. Ne hissettiğimi söylemek beni özgürleştirmişti.

Layla'nın zaten yapmakta olduğu şeyi bozmak istemediğimden, önceki birkaç güne ait postalarımı kontrol etmek için ofisime indim, ancak içeri girdikten saniyeler sonra Harper peşimden koşarak geldi ve sessizce kapıyı kapattı.

"Bana hiçbir şey görmediğini söyle," diye yalvardı, gözleri kocaman açılmıştı.

"Hayır, sorun yok. Yattığımızı söyledi ama bir dahaki sefere bizimle yatıya kalıp kalamayacağını sordu, yani sanırım sorun yok," diye alçak sesle fısıldadım ve ikimiz de güldük.

Ona yaklaşarak ellerimi kalçalarına koydum ve onu kapalı kapıya doğru geri götürdüm. "Hissettiğim şeyin beni korkuttuğunu söylemek için çok mu erken?"

"Sadece korkunç bir hisse," diye uyardı.

"Bu harika bir his ama beni korkutan da bu."

"İçgüdülerin sana ne söylüyor?"

"Bana 'Evet, hayatta hiçbir şeyin garantisi yok' diyor."

"Olabilecek en kötü şey nedir? En çok neyden korkarsınız?"

"Bunun ne olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Bunu benim için hecelemeni istiyorum."

"Sana karşı hissettiklerim. Dün geceden sonra, kolayca her şeyi yapabilirim. Birbirimizi uzun yıllardır tanıyoruz ve aynı evde yaşıyoruz. Seni bir insan olarak tanıyorum. Kişiliğini biliyorum: gruplar, müzik, filmler hakkında sevdiğin ve sevmediğin şeyler; kızıma nasıl ebeveynlik ettiğin... sıfırdan başlayan bir çift olsaydık öğrenmesi yıllar alacak her şeyi."

"Evet, anlıyorum..." Harper açıklamam üzerine kafa yoruyormuş gibi görünüyordu.

"Seks kısmı yeni olsa da, zaten bir aile olarak birlikte yaşadığımızı mı söylüyorsunuz?"

"Evet. Hissettiklerimle doğru nedenlerle savaştım ama şimdi zihnimde bir değişim oldu. Yalnız yaşamak istemiyorum ama kaybedersem diye her şeyimi vermekten de korkuyorum.

"Cole, bunları daha önce duyduğunu biliyorum... defalarca, ama Grace'in başına gelenler garip bir olaydı. İstatistiksel olarak son derece nadirdir. Hatırlatman gerek.

Bu konuda kendinize güvenin ve ona meydan okuyun, sizi mutluluğu bulmaktan alıkoymasına izin vermeyin."

"Biliyorum. Deniyorum," diye cevap verdim, gözlerinin içine ciddiyetle bakarken ve saçlarını düzeltirken.

"Daha çok çabala," dedi, gülümsemesi kelimeleri yumuşatarak. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, ama bunun için kendine izin vermelisin. İnan ve bunu başaracaksın."

Onu kendime çekerek nazikçe öptüm ve geri çektim. "Bunca zaman bana katlandığın için teşekkür ederim, kolay olmadığını biliyorum."

"Hayır, öyle olmadığı zamanlar da oldu ama o zamandan bugüne kadar iyileştiğini görmek bir ayrıcalıktı."

"Pekâlâ, git ve şu seksi yoga pantolonlarını getir, biraz röntgencilik eğilimim var," diye şaka yaptım. Kıçına şefkatli bir şaplak atarak kapıyı açtım ve onu nazikçe iterek koridora çıkardım. "Çünkü seni burada tutarsam, her an masamın üzerinde olabilirsin."

Geriye doğru yürüyen Harper sırtıttı. "Sözler, sözler," diye kışkırttı, sonra döndü ve hızla uzaklaştı. Şakacı ses tonuna gülümsedim ve kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallaması beni heyecanlandırmak için tasarlanmıştı.

Aletimi pantolonumun içinde ayarlarken, çoktan ayarladığını fark ettim.

Sonraki haftalarda Harper'a olan hislerimi daha açık bir şekilde ifade etmem dışında aramızdaki hayat pek değişmedi. Ayrıca, artık birlikte olduğumuz için kızımı daha iyi tanımak için çok daha fazla fırsatımız vardı ve Layla üçümüzün birlikte bir şeyler yapmasını çok seviyordu.

Bir süre Harper ve ben 'yatıya kalma' odasında buluşmaya devam ettik, ancak geri kalan zamanlarda ayrı alanlarımıza çekildik ve benim açımdan bu durum beni

rahatsız etmeye başladı. Geçen her günle birlikte kendimi

baş başa kaliteli zaman geçirebileceğimiz zamanları bekliyordum. Layla'nın bizi yatakta bulmasından dokuz hafta sonra, bu kadarı bana yetmişti.

Harper ve Layla okula gittikten sonra Matty'den Grace'in çalıştığı iç mimarı aramasını istedim. Durumu açıklayarak, ondan yatak odamı yeniden tasarlamasını istedim ve birkaç e-postadan sonra, Grace'in sevdiği tüm koyu renkli ahşap mobilyaları değiştirdim ve yerine beyaz parlak şeyler koydum. Yatak da aynı şekilde gitti ve özel yapım harika bir yatakla değiştirildi. Tasarımcı bana değişikliklerin bir haftadan kısa bir sürede tamamlanabileceğini bildirdi.

O gece Layla uyuduktan sonra Harper'a ne düşündüğümü söyledim. "Layla'ya bizden bahsetmenin zamanının geldiğini söylesem ne derdin?"

Genişçe gülümseyerek başını salladı.

"Emin misin?" "Eminim. Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım korkma sırası bende," dedi sessizce ve elimi tuttu. Kalbinin üzerine koyarak "Hisset" dedi. Kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Demek seni korkutmak için bu gerekiyor?" Normalde çok rahat olduğu için sordum.

Harper elimi bıraktı ve bana sıkıca sarıldı; sonra başını bana bakacak kadar geriye çekti. Gözleri yumuşadı.

"Bu attığın çok büyük bir adım Cole. Bunu sadece benim ya da Layla için değil, kendin için yaptığından emin olmanı istiyorum."

"İnan bana bebeğim, bu hepimiz için bir hamle. Seni bilmem ama ben gizlice dolaşmaktan yoruldum. Yatağımdan çıktığın andan, tekrar yanımda olduğun ana kadar seni özlüyorum."

"Layla ne düşünecek?"

"Layla birlikte olduğumuzu düşünecek."

Harper bir an sessiz kaldı, sonra gözleri yüzümü aradı. "Bu konuda ne kadar temkinli olduğumu bildiğim için

Layla'nın duygusal istikrarını ve rutinlerini sarsarak, benimle bu tür bir bağlılığa hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Bebeğim, onun için neyin doğru olduğundan emin olmak beni daha önce pantolonundan uzak tuttu."

"Yani..." diye devam etti.

"Yani, sana benim yanıma taşınır mısın diye soruyorum." "Emin olmalıyız."

"Katılıyorum ve öyleyim. Ya sen?"

"Evet," diye araya girdi Harper, ben daha önce sık sık kullandığım argümanı tekrarlamadan önce. Onun gülümsemesini görmek, onu ne kadar mutlu ettiğim konusunda kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Hey, Layla, bebeğim. Gelip birkaç dakika oturabilir misin lütfen?" Harper ellerini sinirli bir şekilde kot pantolonuna silerken sordu ve bana zoraki bir gülümseme verdi.

"Bu uzun sürecektir mi? Deferimdeki tek boynuzlu atı boyuyorum."

"Hayır, sadece bir iki dakika. Baban ve ben seninle konuşmak istiyoruz."

Gürültüyle oflayıp puflayarak masadaki sandalyesinden indi ve mutfağın uzak ucundaki çalışma odasına dönüşen kanepeye doğru yürüdü.

"Çabuk ol." Şımarıklığı beni gülümsetti, çünkü o da benim kadar sabırsızdı ve zevk aldığı bir şeyi yaparken tamamen odaklanıyordu.

Harper'a baktım ve dudağımı ısırdım ama kızıma söylemek konusunda endişelenmedim çünkü yeni düzenlemeden mutlu olacağını biliyordum. "Harper'ı sevdiğimi söylesem ne derdin?"

Harper'ın gözleri benimkilere kaydı. Biliyordum, sadece ona duygularımı dile getirmemiştim. Bunu önce Layla'ya söylemeyi de düşünmemiştim, kelimeler ağzımdan çıkıverdi.

"Baba, hepimiz Harper'ı seviyoruz," diye yanıtladı

sabırsızlıkla.

"Evet ama ben Harper'ı, Harper da beni sevdiği için her gece yatıya kalacağız. Eğer Harper'ın artık benim kız arkadaşım olduğunu söylersem, bu konuda ne hissedersin?"

"Bu, okuldan Steven Moody erkek arkadaşımın benim odamda uyumak zorunda olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tanrım, hayır," diye kıkırdadım. "Harper ve ben Max ve Sarah-Jayne gibi yaşayacağız."

"Tamam, şimdi Harper benim annem mi? Ona anne diyebilir miyim?"

"Hayır, baban ve ben evli değiliz ama evliymişim gibi yaşıyoruz."

"Ama sen evlenirsen, ben de evlenebilir miyim?"

"Evet, ama bu çok ileride, belki," dedi Harper, soru karşısında tökezleyerek.

"Güzel, şimdi boyama kitabıma geri dönebilir miyim?"

Layla'ya "Elbette," dedim ve Harper'la ben omuz silktik.

çünkü o benim çocuğumdu ve ifşaatımızdan etkilenmemişti. Harper ve ben odamın yeniden düzenlenmesi hakkında konuşmaya başladık ve Layla boya kalemmini bırakıp yanımıza oturmaya geldi. Birdenbire yeni mobilyalar konusunda çok daha heyecanlandı ve anlaşılmaya dahil oldu, hatta kendine bir Disney Prenses duvar resmi bile kapmayı başardı.

Tadilat başladığında Harper sessizdi ve bir şeylerin ters gittiğini anladım. Ona meydana okuduğumda, Grace'le ilgili pek çok anımın olduğu odada uyumak istemediğini söyledi.

"Mobilyaları değiştirmek o odada nasıl hissettiğinizi ortadan kaldırmaz. Lütfen başka bir odaya geçebilir miyiz?"

"İyi, seninkini alırız," diye cevap verdim kayıtsız bir ses tonuyla, ama konuştuğu için memnun olmuştum, çünkü haklıydı ve birlikte olduğumuz dokuz hafta boyunca onu oraya hiç götürmemiştim.

Tasarımcıdan tadilatta Harper ile birlikte çalışmasını istemek, Harper'a nasıl istediğini seçme fırsatı verdi

ve değişiklikler gerçekleşirken bana Layla ile vakit geçirme şansı verdi.

Sıra ocuk odasının duvarlarını değiştirmeye gelene kadar planladığımız her şeyden memnundum. Grace'le geçirdiğim zamanın en dokunaklı anılarından bazılarının bir fırça darbesiyle acımasızca silinmesini izlerken kalbimin yaralandığını hissettim. Bununla birlikte, tasarım benim için önemli anılar barındırsa da, Layla'nın onlarla böyle bir bağı yoktu ve onun odasında oldukları için, kızımın seçmesine izin vermem doğruydı.

Hayatıma devam etmek güç gerektiriyordu ve yeni bir ilişkiye başlarken Harper'ın duygularını da göz önünde bulundurmak istedim ve ilk randevumuzdan on hafta sonra dekorasyonu tamamladık ve nihayet Harper'ın yeni dekore edilmiş odasında birlikte yaşamaya başladık.

"Bu artık benim yeni annem olduğun anlamına mı geliyor?" Layla dolapta ikimizin kıyafetlerinin birlikte asılı olduğunu görünce tekrar sordu.

"Ne düşünüyorsun, bebeğim? Harper senin için her zaman bir anne gibi olmadı mı?"

"Sanırım," diye kaşlarını çattı, "ama o çünkü aynı yatakta *yaşıyorsunuz*."

Aynı yatakta yaşamakla ilgili yorumu beni kıkırdattı çünkü Harper'a olan arzum neredeyse doyumsuzdu ve onunla yatakta yaşamak kulağa cennet gibi geliyordu. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem duygularım o kadar derinleşiyordu. Onsuz olduğum zamanlarda onu özlüyordum ve her yeni ilişkide olduğu gibi, yalnız kaldığımız zamanlar asla yeterince uzun gelmiyordu.

Yaşanan tüm değişikliklerle birlikte bir başka değişim de Grace'in ebedi istirahatgahına doğru baktığımda hissettiklerimdi. Artık o karanlık ve öfkeli duygulara sahip değildim. Bunun yerine duygularım daha melankolik ve sevecendi. Bu karşılaştırma Harper'a aşık olmadan önce dşnemeyeceğim bir şeydi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

F Dört ay boyunca ilişkimizi basından uzak tutmayı başardık, ta ki bir gün Layla okulda ailesinin resmini çizene kadar. Resimde bir adam, bir kadın, bir çocuk ve bir köpek vardı. Resmi Anne Harper, Baba, Spot ve ben olarak etiketleyen Layla'nın sınıf öğretmeni Bayan Bell doğal olarak buna nazikçe karşı çıktı, ancak Layla ısrarcı olmaya devam edince öğretmeni kızımın ailesiyle ilgili algısından endişe duyarak bizi görüşmeye çağırdı.

Konuyu ona açıp Harper'la uzun süreli bir ilişkimiz olduğunu ve Harper'ın Layla'ya annelik yaptığını söylediğimizde, hikayemizi hemen basına satan başka birine boşboğazlık edeceğini bir an bile düşünmemiştik.

Takip eden hafta boyunca kızım, sınıf öğretmenin gevşek ağzı yüzünden okula gidemedi ve helikopterler tepemizde mahremiyetimizi işgal ederken ve medya minibüsleri eve giden yolu kapatırken evde kuşatma altındaydık.

Zavallı Harper, kendini çocuğumun önüne koyan, para avcısı biri olarak resmedildi ki bu beni çok kızdırdı çünkü gerçekte uzaktan yakından alakası yoktu. Derek, menajerim ve Halkla İlişkiler ekibi

Onları engellemenin en iyi yolu medyaya karşı açık olmaktı. Bunun ardından ailece kısa bir TV talk show röportajı yapmamız gerektiğine karar verildi. Harper hemen kabul etti ve pozisyonunu savunmak için bununla yüzleşmek zorunda kalmasından dolayı kendimi çok kötü hissettim.

Bu benim için çok büyük bir adımdı çünkü Harper'la olan ilişkiyi kamuoyuna açıklamak ona ve Layla'ya olan bağlılığımı ilan etmektir ve Grace'in ölümünü geride bıraktığımı gösteren en dokunaklı kanıttı.

"Cole Harkin, sen karanlık bir atırsın," dedi talk show sunucusu, sanki beni tanıyormuş gibi patronluk taslayan bir ses tonuyla. "Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu, soruyu Harper ve bana yönelterek.

"Ne kadar oldu bebeğim?" Gülümseyerek ve sanki bunu yapmak için doğmuş gibi Harper'ı stüdyo koltuğuna oturttuk. Soruyu ona yönelttim, çünkü insanların Harper'ı benim onu tanıdığım gibi tanımasını istiyordum. O sadece yönlendirildiğinde konuşan bir kukla değildi, benim kızım güçlü ve inatçıydı ve söyleyeceklerini duymalarını istiyordum.

"Açıkçası Cole ve benim Layla'nın bebekliğinden beri her zaman iyi bir profesyonel ilişkimiz oldu. Her zaman birlikte pek çok aktivite yaptık ve aynı evi paylaştığımız için birbirimize karşı çok rahattık. Zaman içinde çok iyi arkadaş olduk ama sanırım romantizm yaklaşık bir yıl önce filizlenmeye başladı.

"İlk hamleyi kim yaptı?" diye sordu görüşmeci, sandalyesinde öne doğru oturmuş, birimizden diğerimize dikkatle bakıyordu.

"Elbette yaptım," dedim, çünkü bana göre o bendim. Onu mutfakta bir kez öpmüştüm ve geriye dönüp baktığımda daha fazlasını kaçırmama ramak kalmıştı. "I

Bir önceki Noel arifesinde haddimi aşmıştım." Harper dalgın bir şekilde elini kalçama koydu ve ben de elime bakıp tekrar ona döndüm. Gülümsedim.

"Bence dürüst olmak gerekirse, ikimiz de birbirimizden ne kadar etkilendiğimizi fark ettiğimizde, çok garip bir dönemdi. İkimiz de Layla üzerindeki etkisine dair endişelerimiz nedeniyle ilk adımı atmak istemedik."

"Tamam, ama Cole bize sonunda yaptığını söyledi. Sen ne düşünüyorsun, Harper? Yani, Cole senin işverenin-"

"Öyleydi. Ben onun işverenydim. Harper artık farklı bir rolde, biz bir aileyiz" diye düzelttim.

"Aslında Cole, buna cevap vermekte bir sakınca görmüyorum çünkü bir araya gelmemizin bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden biri de buydu. Aramızdaki çekim bundan bir süre önce başladı... belki Grace öldükten yaklaşık iki buçuk yıl sonra, ama Cole hala yas tutuyordu ve ben duygularımla hareket etmek üzere değildim."

"Yani bekledin mi?"

"Sanırım uzun süre bunu görmezden geldik. Ben doğal olarak dirençliydim ve hissettiklerimizin bu kadar yakın yaşamamızdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyordum, ancak bunun bir kara sevda ya da aşinalığın anahtar olduğu bir durum olmadığını anladığımızda, duygularımızla savaşmayı bıraktık." Sözlerimi bitirdim.

"Mutlu musunuz?" Mülakatı yapan kişi sorusunu bana yönelterek sordu.

Harper'a dönerek ona hayranlıkla gülümsedim ve böyle harika bir ikinci şansa sahip olduğum için kalbim sıkıştı.

"Ona baksana. Elbette öyleyim. Kalbimi hızlandırıyor ama bu kadının içi de dışı da çok güzel." Uzandım ve saçlarını omzunun üzerinden taradım, böylece ince boynunu daha iyi görebildim. "Beni çok mutlu ediyor... *biz* çok mutluyuz. Bu çılgınca çünkü Grace'in ölümü beni paramparça etti ve o kadar yıkılmıştım ki kimsenin bana Harper hakkında şu anda hissettiğim gibi hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Sanırım bir daha böyle bir aşk bulacağımı hiç ummuyordum."

"Peki ya sen Harper? Cole'un ilk tercihi olmadığını bilmek zor olmalı?"

Yumruklarım hemen kucağımda sıkıldı ve Harper içgüdüsel olarak röportajcının sözlerinin beni kızdıracağını biliyordu. Eli benimkinin üzerinde kayarak yükselen öfkemi bastırdı.

"Bu nasıl bir soru böyle? Kimse bizim yerimize geçmedi. Bana göre, birini sevmeyi seçmezsiniz; ona vurulursunuz. Harper beni en kötü halimle gördü ve henüz en iyi halimi deneyimlediğini sanmıyorum ama bu kızın beni ne olursa olsun sevdiğinden eminim. Sevdiğim iki kadını da sevmek bilinçli bir karar değildi. Birbirimizi bulmamızın kader olduğuna inanıyorum."

"Kader mi?" diye alay etti röportajcı ve stüdyodaki izleyicilere baktı.

"Evet. Tecrübelerime göre, aşık olduğum iki sefer de hiç beklemediğim bir anda gerçekleşti. Grace ile kariyerimin zirvesindeydim. Dış fırçamı unutmak kadar basit bir şeyin Grace'le tanışmama ve ona bu kadar derinden aşık olmama, birkaç hafta içinde de evlenmemize yol açacağını kim bilebilirdi? Rahmetli eşimle geçirdiğim süre boyunca, onun gibi başka birinin asla olamayacağını düşündüm... O benim hayatımın aşkıydı."

Görüşmecinin gözlerinin bir tepki için Harper'a kaydığını gördüm ve ben de aynısını yaptım. Harper koltuğunda pasif bir şekilde oturuyordu, ama gözlerimiz buluştuğunda onunki hemen yumuşadı ve bana güven veren küçük bir gülümseme verdi. Açıklamamın onu incitmediğini biliyordum çünkü beni anlamıştı. Elini tutup dudaklarıma götürdüm ve öptüm.

"Bu deneyimin bana öğrettiği şey kıyaslama yapmamak oldu. Uzun bir süre sanki devam edemeyecekmişim gibi hissettim. Dürüst olmak gerekirse, yaşamak istemiyordum ama bu kadar bencil olamazdım çünkü bana ihtiyacı olan küçük, yardıma muhtaç bir bebeğim vardı. İlk bir yıl boyunca Harper'a pek ilgi göstermedim. O benim üzerimdeki yükü alan ve kızıma harika bir bakım sağlayan biriydi."

"Harper'la Layla için iyi olduğu için mi birlikte olduğunu söylüyorsun?"

"Hiç de değil. Demek istediğim, yas tutmak benim için çok uzun bir süreçti, ancak devam etmem gerektiğini biliyordum ve Harper'ın Layla'nın yanında olması, aksi takdirde kederli varlığımda biraz normallik bulmak için zaman ayırabileceğim anlamına geliyordu. Yola çok erken çıkmak bir hataydı. Layla bu düzende büyürse ona normal geleceğini düşünmüştüm. Açıkçası safmışım ve kızım sonunda benim ilgimi talep etti."

"Turunuzun bir kısmını o zaman mı iptal ettiniz?"

"Evet, duygusal olarak kendimi kapatmışım ve birkaç yıl önce tükenene kadar Grace'i kaybetmeyi telafî etmediğimi, onun ölümünün beni tüketmesine izin verdiğimi fark ettim. Annesi olmadan büyüyen kızımı nelerin beklediği konusunda da endişeliydim."

Harper'ın elini sıkıca tutarak tekrar dudaklarıma götürdüm. "O zamandan beri Harper ve ben, Layla'nın kaybı göz önüne alındığında, onu duygusal olarak olabildiğince güvende ve korunaklı hale getirmeye odaklanarak birlikte yaşıadık. Bu muhteşem kadın olmasaydı bunu atlatamazdım."

Harper yorumuma yüzümü şefkatli bir hareketle kavrayarak karşılık verdi, nerede olduğumuzu tamamen unuttuk ve bir anlık bir an yaşıadık. Sıcak bir şekilde gülümseyerek sonunda onunla göz temasını kestim ve dikkatimi yeniden görüşmeciye verdim.

"İnsanlar benim hakkımda ne isterlerse söyleyebilirler. Ne düşündükleri gerçekten umurumda değil," dedi Harper meydan okuyan ama çatışmacı olmayan bir tonda. "Ne Cole ne de ben bunların hiçbirinin olmasını beklemiyorduk ama Layla bunun harika olduğunu düşünüyor çünkü ona göre en çok sevdiği iki kişi birbirini seviyor."

Dürüst itirafı karşısında kalbim kabardı ve ilgi odağı olduğu andaki cesur tavrından etkilendim. Bazı raporlar ilişkimiz hakkında pek de olumlu şeyler söylememiştii, ama onlar

Harper'ın o ilk günlerde bana ne kadar yardımcı olduğunu ve bana ve Layla'ya karşı ne kadar sadık olduğunu.

"İzleyicilerimize özel bir bilgi verebilir misiniz... evlilik söz konusu mu?"

"Evlilik planımız yok," diye hemen herkesi bilgilendirdi Harper. "Grace'in başına gelenlerden sonra Cole'un böyle bir baskıya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum ve ben de Cole'un karısı olarak onun yerini almak için acele etmiyorum. İlişkimizin etiketlere ihtiyacı yok çünkü yaşam düzenimizde bir şeyler değişti. Daha önce de farklı şekillerde birlikte olmuştuk ama aynı yatağı paylaşmanın dışında evimizde pek bir şey değişmedi. İkimiz de hala Layla'ya ebeveynlik yapıyoruz, hepimiz birbirimizi seviyoruz ve birlikte vakit geçirmeyi seviyoruz."

Harper konuşmaya devam ettikçe kalbim sevgiyle çarpıyordu çünkü bizi ne kadar anladığı çok açıktı. Dinleyicilerin alkış dalgaları, ona karşı artan hayranlıklarının bir göstergesiydi.

Ayrıca Harper'ın bizimle geçirdiği zamanın ona insanları yönetirken biraz otorite ile konuşma özgüveni verdiğini fark ettim.

Hostes, "Sizi bir araya getiren küçük kızı ortaya çıkaralım," dedi ve Layla çöpçatan olarak etiketlenirken aniden şov teması çaldı.

Kendisine öğretildiği gibi sakince bize doğru yürürken, Harper ve bana yaklaştıkça gülümsemesinin genişlediğini gördüm. İkimiz de doğal olarak Layla'nın oturması için yer açmak üzere kanepeden ayrıldık ve ikimize de sarıldıktan sonra döndü, kibarca oturdu ve kameraya baktı.

Talk show sunucusu ona "Güzel bir kız değil misin?" diye sordu. Layla utangaç bir ifadeyle "Sanırım," diye cevap verdi.

bir kahkaha dalgası ve seyircilerden gelen bir 'aw' korusu ile ödüllendirildi.

Sunucu daha sonra Layla'nın birkaç sevimli cevap verdiği bazı genel sorular sordu ve ardından Layla'ya Noel'in gelmesini dört gözle bekleyip beklemediğini sordu.

"Evet." Coşkulu bir gülümsemeyle başını salladı ve bunu Noel Baba'dan ne istediği sorusu izledi.

Kızım tüm ciddiyetiyle, "Ben de bir bebek istiyorum ama Harper büyüyene kadar beklemem gerektiğini söylüyor," diye cevap verdi.

Seyirciler yine güldü ve hostes hemen yorumunun üzerine atladı, benim buna verdiğim tepki ise neredeyse beynimi eritecekti. Harper'ın hamile kalacağı düşüncesi beni dehşete düşürmüştü.

"Bize söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu Harper'a talk show sunucusu, Layla'nın yorumuyla eğlenerek.

Harper, "Hayır... ama eğer çocuk sahibi olursak, bu bizim zaman çizelgemize göre olacak, medyanın baskısıyla değil," diye yanıt verdi.

Sorunun beni çok etkilediğini hisseden Harper, çünkü başka bir çocuk sahibi olmak aklımdaki en son şeydi, bir önceki soruyla aynı şekilde cevap verdi ve röportaj sona ermeden önce bir şekilde bölümün geri kalanını tamamladım. Konuyu zihnimden uzaklaştırdım ve eve gitmek üzere ayrıldığımızda kendimi yeniden sakinleşmiş hissetmeye başlamıştım. Layla için büyük bir gün olmuştu ama eve dönerken arabadayken konuyu tekrar açtı.

"Bir bebek yapmak ne kadar sürer?"

Ellerimin koltuğun kenarlarını kavradığını hissettim. Neyse ki ben önde Stuart'ın yanıdaydım, Layla ve Harper da arkadaydı.

"Uzun zamandır," diye cevap verdi Harper, konuşmayı kesmek istercesine. Bunun beni sinirlendirdiğini biliyordu.

"Noel'e daha çok var mı?" diye sordu meraklı zihni. "Bir bebek için yeterince uzun değil," diye yanıtladı Harper, Layla'nın sorusunun nereye varacağını tahmin ederek.

"Artık babamla sürekli yatıya kalıyorsunuz, "Sence bir tane bulabilir miyiz?"

Harper sustu ve soruya cevap vermedi ama cevap vermemesi çok şey ifade ediyordu ve onun hiç

Hamile kalmak beni korkutuyordu. Layla cevap vermeyince ona televizyona çıkmaktan hoşlanıp hoşlanmadığını sordum ve kızım bu konuyu hemen kaptı.

OTUZUNCU BÖLÜM

"S prezervatifin yarıldığını fark ettim," diye nefes nefese kaldım ve elimi altına soktum. Televizyondan sadece iki gün sonra

röportaj ve Layla'nın bebekle ilgili sorusu aklımda tazeydi.

"Dur. Çıldırmaı bırak," diye emretti Harper.

"Hiçbir şey hissedemiyorum. Sen çıkardıktan sonra olmuş olmalı," diye yorumladı elini bacaklarının arasında gezdirerek.

"Eczaneye gitmeli ve ertesı gün hapı almalısın," diye ısrar ettim.

"Hayır. Bu konuda panik yapmayı bırak. Hap almak için eczaneye gitmeyeceğim. Kürtaı onaylamıyorum ama iş o noktaya gelmeyecek. Hamile olmadığımı eminim."

Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez gerçek bir anlaşmazlık yaşamıştık.

Bu olaydan sonra neredeyse iki hafta boyunca Harper'ın regl dönemine kadar günleri saydım ve hamile olduğundan endişelendim.

Olmadığında içimi bir rahatlama kapladı ve haftalardır ilk kez derin bir nefes alabildiğimi hissettim ama Harper'ın gözlerindeki hayal kırıklığı parıltısını da kaçırmadım. Bu kalbimi parçaladı çünkü bencillik ettiğimi biliyordum, zaten bir çocuğum vardı.

Layla zaten benim olduğu kadar Harper'ın da çocuğuydu. Layla'nın babası ben olabilirdim ama Harper onun için kesinlikle bir anne figürüydü. Harper çok doğal bir anne olduğu için evlat edinmeyi bile düşündüm ama onun hamile olduğu düşüncesine dayanamadım çünkü onu kaybetme riski çok büyüktü.

Yavaş yavaş bu korkuyu atlattık ve ilişkimiz her zamankinden daha da güçlendi, ancak Noel yaklaşırken Grace'in ailesinin gelmesi gibi yeni bir zorlukla karşı karşıya kaldık. Harper'ın kendi ailesiyle pek yakın olmadığı konusunu açtığımda Matty'nin Noel'de kimi bekleyeceğimiz sorusuyla karşılaştım.

Yaptığımız konuşmalardan onun ortanca çocuk olduğunu ve bu nedenle ailesinden çok fazla bireysel ilgi görmediğini hissettiğini biliyordum. Bu durumu, anne ve babasının arka arkaya üç çocuk sahibi olması ve ardından annesinin işe geri dönmesi gibi tesadüfi nedenlere bağlıyordu.

Bir yanım Harper'ın bizimle yaşamasının ve Layla'ya bakmanın gerektirdiğı zamanın, onlarla ilişkisini geliştirmesini engelleyip engellemediğini merak ediyordu ama o aynı fikirde değildi, üniversitedeyken onları yılda sadece iki kez gördüğünü söyledi.

Harper'a onları Noel'e davet etmesini önerdiğimde, bana küçük kız kardeşiyle Noel'i erkek kardeşinin eşinin ailesiyle geçirmek üzere çoktan anlaştıklarını söyledi. Bana kendisinin de davet edildiğini ama reddettiğini söyledi.

"Beni ailenle tanıştırmaya götürür müsün?" Harper gitmemizi hiç önermemişti. Layla'nın midillisi için Noel hediyesi topluyorduk ve ev adresinden sadece birkaç mil uzakta olduğunu fark etmiştim. Layla'yı götürme konusunda isteksizlik sezmiştim.

ama ben zaten bunun iyi bir zaman olduğuna karar vermiştim.

"Henüz işten eve döneceklerinden emin değilim," diye cevap verdi, kaşlarını çattı ve kol saatine baktı.

"Sakıncası var mı?" Dürüst bir cevap almak için kontrol ederek sordum. "Evet, annem çıldırarak, biraz hayranıdır," dedi.

Sırttı ve ben de sorunun bu olduğunu anladım.

"Öyle mi?"

"Mm-Hm," diye başını salladı.

"Babam o kadar da değil. Bir rock yıldızı olduğun için vahşi olman gerektiğini düşünüyor ve beni kullandığını düşündüğü için yaşam düzenimizden nefret ediyor."

"Bu yüzden mi beni daha önce onlarla tanıştırmadın?" Sesim endişeli geliyordu, bunu kendine saklamıştı.

"Belki de."

"Tamam o zaman, hadi yapalım. Babanın sorunları varsa, onları ortaya dökelim ve yatağa atalım, çünkü sen ve ben neler olup bittiğinin gerçek olduğunu biliyoruz. Bir dahaki sefere Layla'yı da yanımızda getiririz. Uğrayacağımızı haber vermek için onlara mesaj mı atarsın yoksa telefon mu edersin bilmiyorum."

Harper telefonunu çıkarıp birkaç mesaj attı, tahminimce her ebeveyne birer tane ve bulunduğumuz yerden onların evine doğru on dakikalık bir araba yolculuğu yaptık. Ana yoldan ayrılan ve ayrı parseller üzerinde birkaç evin bulunduğu tek bir araba yoluna girdik.

Garajın önünde durdum, arabanın benim tarafına geçtim ve ona yardım etmek için kaputun etrafında dolaştım. Kapıyı onun için açık tutarken, yan evden uzun boylu, kel bir adamın çıktığını gördüm. Harper'ın bana kim olduğunu söylemesine gerek yoktu; onu tam olarak tarif etmişti.

Kapıyı kapattıktan sonra Harper yanımdan geçmek üzereyken bileğinden tuttum ve onu baştan çıkarıcı bir şekilde arabanın kapısına yasladım.

Aramızdaki mesafeyi azaltarak göğsünü kendi göğsümle düzleştirdim. Ellerimi saçlarının iki yanına doğru

kaydırdım.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldadım.

Burnumu çene çizgisi boyunca ve yanağından yukarı doğru yönlendirerek, şakacı bir şekilde burunlarımızı birbirine değdirdim ve dudaklarına nazik bir gülümseme yayıldığında ödüllendirildim. Başını bana doğru yaklaştırarak onu en sevdiğim şekilde öptüm - yavaş, ağır bir tempoda.

Ayrılırken nefes nefese kalan Harper'ın şehvet dolu gözleri soluna kaydı ve sık kafalı eski erkek arkadaşının kurguladığım sahneye baktığını görünce vücudu çelikleşti. Elimini onun içine soktum, sessiz bir "seni anlıyorum" hareketiyle sıktım ve kulağına fısıldadım. "Nefes al, bebeğim." Nefes verdiğini duyunca gülümsedim.

"Hey, Harper, iyi görünüyorsun, tatlım," diye seslendi, ona karşı önceki davranışlarından hiç utanmadan ve sanki arkadaşmışız gibi bana gülümsedi.

"Senin bir göz doktoruna ihtiyacın var. Kızım iyi görünmüyor; inanılmaz görünüyor. Sen de kimsin lan?" Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi sertçe sordum.

"Oh, Harper ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Ona bizden bahsetmediğini söyleme sakın?" diye sordu, sanki büyük bir sırrı varmış ve durumu manipüle ediyormuş gibi konuşuyordu.

"Bana mı söyledin?" Meraklı bir ses tonuyla sordum. Benden uzaklaşmaya çalışan Harper'ın elini sıkıca kavradım.

Ailesinin evine doğru bakarak etrafta kimsenin olmadığını ve cevap vermeden önce geldiğimizin farkında olmadıklarından emin oldum.

"Bana tam olarak ne söylemesi gerekiyordu?"

"Neredeyse iki yıldır birlikteydik," dedi gururlu bir ifadeyle, her ne kadar herif ona iyi davranmamış olsa da. Birkaç saniye boyunca ona dikkatle baktım, bu küçük ayrıntıyı unutup unutmadığını merak ediyordum.

"Anal ilişki kurmayı reddettiğin adam bu mu?" Harper'a kaşlarımı kaldırarak açıkça hitap ederek sordum.

Harper'ın gözleri dehşet içinde kocaman oldu. "*Cole*," diye uyardı, bana güvenerek söylediğini düşündüğü tek şeyi ağzımdan kaçırdığım için mahcup olmuştu.

"Hayır, bebeğim, sorun değil. Tek söylemek istediğim... adın ne?" Parmaklarım el kol hareketiyle sallanırken sordum.

"Millar," dedi bana artık kendinden çok daha az emin bir tonda.

"Evet Malcolm, şimdi düşündüm de Harper senden bahsetmişti. Görünüşe göre seni yanına yaklaştırmayınca onu terk etmişsin." Harper'ı rahatsız ettiğimi biliyordum ama bu olaydan onuruna dokunulmadan sıyrılmasını istiyordum.

"Belli ki fark etmediğiniz şey, vücutlarıyla hiçbir sınırı olmayan iki tür kadın olduğu. Kendilerine saygı duymayan ve herhangi bir erkeğin onları istedikleri deliğe sokmasından mutlu olanlar var. Bir de Harper gibi kadınlar var. *Benim* kızım gibi bir kadının güvenini kazanmak için gerçek bir erkek gerekir. Onunla gerçekten bağ kurmak için zaman ayıran bir adam. Onun güvendiği biri. İnanın bana, bir kadın doğru şekilde güvendiğinde, vücudunun hiçbir yeri sınırların dışında kalmaz."

Harper'a bakarken o pisliğin kafasının içinde dönen çarkları neredeyse duyabiliyordum.

"Sanırım elinizde az önce tarif ettiğim ilk tip gibi bir bakıcı var. Bu arada sana iyi şanslar, çünkü Harper gibi bir kızı elinde tutmak için gereken özelliklere sahip olmadığın çok açık ve ilk tipin yoldan çıkması için fazla bir şey gerekmiyor. Elindekini seçecek kadar aptal olduğun için elini sıkmalıyım, çünkü böyle güzel bir ikinci şansa asla sahip olamazdım."

Ben konuşurken bile Millar'ın gözlerinin Harper'ın vücudunda gezindiğini gördüm ve normalde kadınıma göz koyan her erkeğin gırtlığına yumruğu indirirdim ama onun durumunda bakması beni heyecanlandırdı. Sözlerim onu can evinden vurmuştu.

Canının yandığını ve ne kaybettiğini anladığını gördüm çünkü Harper artık onun gibi aptal bir adamın ulaşamayacağı bir kadındı.

Harper'ın elini dudaklarıma götürürken, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledim, biraz alaycı ve eğlenceli bir sesle. Ona son bir kez daha bakarak, yapabildiğim en kibirli gülümsemeyi gösterdim ve göz kırptım. "Güven bana... Bir kadının vücudunun hiçbir parçası doğru erkeğin ellerinde sınırların dışında değildir." Elimi sırtına koyarak onu ailesinin ön kapısına doğru yönlendirdim.

Yaptığım şeyden dolayı vücut dilinin ne kadar gergin olduğunu hissederek eğildi ve inledi. "Teşekkürler Cole, bunun bir faydası olmadı çünkü şimdi anal seks yaptığımı düşünüyor."

"Ah, hayır, anal seks mi dedim? O kelimeleri kullandığıma inanmıyorum, Harper. Ben bir yalancı değilim... çünkü bir gün olacak, bundan hiç şüphem yok, ama söylediğim şey *anal oyundu*."

Harper'ın gözleri benimkilerle birleşti ve rahatladığını gördüm.

Orada bir titreşim. "Millar'a verdiği örnekle babamı kazanmaya çalışma," dedi ve sesi sert çıksa da, omzuyla kapıyı iterek açıp beni kıkırdayarak içeri götürürken dudaklarını büken küçük gülümsemeyi kaçırmadım.

Harper'ın bana ailesi Robin ve Tracy hakkında anlattığı her şey aynen söylediği gibiydi. Annesi uzun boylu, zayıf ve sıcak huylu bir kadındı ve Harper'ın muhteşem görünümünü nereden aldığını hemen anlayabiliyordum. Anne tarafındaki genler harikaydı. Benim kızım da annesinin mizah anlayışına sahipti ve hemen kaynaştık.

Babası Robin'in yaşam düzenlemelerimiz konusunda onayını almak çok daha zor bir başarıydı. Onunla el sıkıştığımız andan itibaren onarılması gereken köprüler olduğu açıktı. Daha yeni tanışmıştık ki Harper'ı kızım için yeni bir anne olarak görüp görmediğimi sorarak benimle yüzleşti.

"Aslında biliyorum Robin," diye cevap verdim dürüstçe, "ama muhtemelen ailemizin durumunu gördüğün şekilde

değil. Harper ve ben

Bir araya gelmeden önce çok iyi arkadaştık. Rahmetli eşimin öldüğü haftadan beri kızımın ve benim hayatımın bir parçası oldu. Kızımın ve benim yaşadığımız ani ve yıkıcı kayıptan sonra geri dönmek son derece zorlu bir yolculuk oldu ama Harper için hissettiklerimin Grace için hissettiklerimden daha derin bir sevgi olduğunu söyleyebilirim."

Hem Harper hem de babası söylediklerim karşısında şok olmuş görünüyorlardı ve Harper'ın nefesi boğazında düğümlendi. Grace'le olan ilişkiyi küçümsüyormuşum gibi gelmişti ama mantığıma göre durum böyle değildi. Kendimi devam etmeye ve önceki birkaç hafta içinde aklımdan geçen bazı düşünceleri dile getirmeye zorladım.

"Karım ve benim ilişkimiz çok hızlı, romantik ve tutkulu bir ilişkiydi; dürtülerle, keşiflerle ve hayatı olduğu gibi kurgulamakla doluydu. Grace'le tanıştığım günden öldüğü o korkunç güne kadar üç yıldan az bir zaman geçti.

Harper ve ben birbirimizi bundan birkaç yıl daha uzun süredir tanıyoruz. Grace'i tanıdığım sürenin iki katından fazla ve bu güzel, tatlı huylu kadının hayatımı kurtardığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Robin gözleri benden kızına kayarken, "Minnettarlık aşkla aynı şey değildir," diye mırıldandı.

"Ve söylediklerinize katılmayacak son kişi ben olurum. Başlangıçta benim için bir nimet olduğu için Harper'a her zaman minnettar olacağım doğru olsa da, minnettarlık ve sevgi arasındaki farkı bildiğimi garanti edebilirim."

"Öyle mi? O zaman bu farkı bana açıklamakta bir sakınca görmezsiniz," dedi ikna olmamış bir şekilde ve bir bacağına dizinin üzerine koyarak koltuğuna geri oturdu.

"Elbette," diye yanıtladım meydan okumasına aldırmadan. "Minnettarlık bir nezaket eylemine verilen tepkidir. Çoğu durumda bu davranışı alan kişi minnettar olur ve hatta bazen yapılan iyiliğe karşılık bir şeyler sunmak isteyebilir. Hatta iyilik yapan kişiye karşı sıcaklık, şefkat ya da sadakat bile hissedebilirler."

Robin birkaç dakika beni süzdükten sonra başını salladı. "Kulağa doğru geliyor."

"Öte yandan aşk tamamen farklı bir duygudur ve bildiğimiz gibi hissettiğimiz aşkın türü kişiden kişiye farklılık gösterebilir. Örneğin birini sevmek, birine aşık olmaktan farklıdır."

"Harper'la aranızdaki ve kızımın sana karşı hissettiklerinin gerçek aşk olduğundan nasıl emin olabilirsin?"

Dediğiniz gibi, yıllarca yakın temas halinde yaşadınız."

Harper'ın elini elime alarak başparmağımı parmak eklemlerine sürttüm ve dikkatle gözlerinin içine baktım. "Daha önce aşık olduğum bir sır değil. Harper bunu herkesten daha iyi biliyor çünkü o aşkı kaybetmenin beni nasıl yıkıma uğrattığını gördü. Harper'a karşı yeniden bu hisleri besliyor olmam, ona olan aşkımın Grace'e olan aşkımdan daha derin olduğu anlamına bile gelebilir. Aksi takdirde, Grace'i kaybettikten sonra nasıl hayatta kalabilirdim ve eğer böyle olmasaydı Harper'a nasıl aşık olabilirdim?"

Harper'dan uzaklaşarak Robin'i bakışlarımla sorguladım. "Harper bana unutturuyor. Kızınla birlikteyken onunla birlikte olmak istiyorum. Ölü karımla değil. Ayrı kaldığımızda onu Grace'i özlediğimden daha çok özlüyorum ve inanın onu ben de özledim. Ama Harper'ı daha çok özlüyorum çünkü onu Grace'i tanıdığımdan daha iyi tanıyorum. Anlıyor musun?"

Robin, "Sana inanıyorum," diye onayladıktan sonra Harper'a döndü. "Senin için endişelendiğimi itiraf etmeliyim tatlım, ama sana karşı güçlü hisler beslemeyen hiçbir erkek Cole'un yaptığı gibi bunu açıklayamazdı. İtiraf ettiği şey üzerinde çok düşünülmesi gereken bir şey."

Konuşmamızın ardından Harper'ın babasının tavrındaki değişim dikkat çekiciydi. Bunu gördüğüme sevindim çünkü bu Harper'ın geleceğini önemseyen anlamına geliyordu. Ayrıca zamanı geldiğinde Layla'nın eve getireceği erkekten beklentilerimi de aklıma not ettim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"C konuşabilir miyiz?" Harper ofisimin kapısını usulca çaldı ve ben de ona bakmak için ofis koltuğumda döndüm.

Pencereden inanılmaz kış manzarasını seyrediyordum; beyaz kuyruklu bir geyik ve iki yavrusu evimizden otuz metre de n daha az bir mesafede karda ağır ağır ilerliyordu.

"Evet, zaten konsantre olamıyordum. Şuna bir bak." Ayağa kalkarak onu pencereye doğru yönlendirdim.

"Muhteşemler. Stuart'ı arayıp onlar için biraz yiyecek koymasını söylemeliyiz. Bu koşullarda yiyecek ve içecek bir şeyler bulmak kolay olmasa gerek," diye düşündü Harper, gözleri merakla doluydu.

"İlgilenmek istemediğin bir şey var mı?" Kollarımı onunkilerin arasından geçirip ellerimi sırtının alt kısmında birleştirerek sordum.

"Hm, şimdi sen söyleyince, ben de seninle bu konuyu konuşmaya geldim."

"Eğer Max ve Sarah-Jayne'in fazladan yavru köpekleri varsa, cevabım hayır. Layla, Glitter'ı görmek için ahıra gitmediği sürece Spot'u gezdirmekten şikayetçi."

Harper kararlı bir şekilde, "Konu köpek yavrusu değil," dedi. "Güzel. O zaman dinliyorum, ne oldu?"

"Hamileyim."

Kalbim bir an durdu, sonra vücuduma elektrik çarptı, nefes almak için çırpırken ani laktik asit yüzünden damarlarıma kramp girdi.

Bana haberi verdiğinde yüzünde beliren gülümseme ve gözlerindeki ışıltı gözümün önünde dağıldı ve tek düşünebildiğim sevdiğim son kadının bu sözleri söylemesinden sonra olanlardı.

"Nefes al Cole," diye sertçe emretti Harper. Verdiğim tepkiyle Harper'da yarattığım yıkım beni ezdi. Konuşamıyordum. Konuşmak istemiyordum, çünkü konuşursam düşüncelerimin onu daha da inciteceğini biliyordum.

İçimde şiddetli bir çatışma hüküm sürüyordu. Dünyada olmasını istediğim en son şey onun zihninde sonsuza dek kalacak bir yara izi bırakmak olsa da, boğazıma takılan kelimeler neşe ya da cesareten ziyade daha uğursuz ve önseziliydi.

Geçmişte yaşadığım kâbus dolu anıları unutmaya çalışırken, içimdeki acıyla savaştım ve onu telaşla göğsüme çektim. Bir asır gibi gelen bir süre boyunca ona sıkıca sarılmak, olması gerektiği gibi tebrik edici gelmedi. Ben bile bunun bir çaresizlik sarılması olduğunu fark ettim.

Benden uzaklaşan Harper endişeli gözlerime baktı, onunkiler ağzına kadar akmamış gözyaşlarıyla doluydu ve içimde hissettiğim panik yüzünden kalbim yavaşladı. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, her zaman yaptığım gibi başını ellerimin arasına aldım. "Benden ne istediğini biliyorum Harper, ama bunu söylemeye dilim varmıyor."

Bir an sessiz dururken gözyaşları kontrolsüzce yüzünden aşağı süzüldü, sonra bir adım geri çekildi ve başını salladı. Gözlerindeki yaralı bakış beni paramparça etti. Tepkisizliğimle onu fena halde incitmişim.

"Bunu planlamadım Cole ve nasıl olduğunu incelemeyeceğim bile, ama bu bebeği doğuruyoruz," dedi düz ve eşit bir tonda. "Ben Grace değilim. Onun başına gelenler asla olmamalıydı ama benim başıma gelmeyecek."

Başımı sallayarak hâlâ konuşamıyordum çünkü ağzımdan çıkacak her kelimenin yanlış olacağını biliyordum.

Benden uzaklaşarak yavaşça ofisimin kapısından içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. O gider gitmez yere çöktüm ve Tanrı'ya bunun tarihin tekerrürü olmaması için dua ettim.

Yazmakta olduğum şarkıyı yarıda bırakarak içimdeki erimeyle savaştım çünkü yapmak istediğim son şey Harper'a kendimi kaybetmekti. Masamdan cep telefonumu alıp koridordan Stuart'ı aradım.

"Elbe'yi benim için eyerleyebilir misin?"

"Şimdi mi? Dışarısı buz gibi; bazı otlaklar iki metre derinliğinde kar altında."

"Hava tahmini isteseydim bir meteorolog çağırırdım, dediğimi yap," diye tersledim ve o daha cevap vermeye fırsat bulamadan görüşmeyi kestim.

Ofisimin kapısını açarak evin arka tarafındaki hizmet odasına yöneldim. Birkaç tozluk, botlarım, fazladan bir kazak ve su geçirmez uzun bir palto giyerek arka kapıdan çıktım ve hemen yüzümü ısırın rüzgârı hissettim.

Ahıra girdiğimde, Stuart'ın kısırağımı eyerleyip bağladığını ve büyük, huysuz aygırı Electron'a eyer takma işlemini sürdürdüğünü gördüm.

"Nereye gidiyorsun?" Kolanı bir çentik daha sıkarak ve atımın dizginlerini tutarak sordum.

"Nereye gittiğine bağlı," diye mırıldandı ve eyer donanımını sabitlemeye devam etti.

"Kusura bakma, canım eşlik etmek istemiyor," diye cevap verdim ve Elbe'yi çevirip kapıya yönelirken başımı salladım. Stuart yorumumu görmezden geldi ve aynı şekilde devam etti.

"Ne dediğimi duydun mu?" Öfkem sesime zorlukla yansıyarak sordum.

"Evet, yaptım ve neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama bu havada dışarı çıkman gerektiğinde bunun büyük bir şey olduğu hissine kapıldım. Yalnız gitmeyi unut Cole, böyle bir şey olmayacak.

İyi bir sürücüsünüz ama iyi bir sürücünün güvenlik görgü kuralları, böyle bir havada bu büyüklükteki bir yerde kimse evinden tek başına çıkmaz."

Ona ters ters baktım, içimde bir hayal kırıklığı vardı ama tartışamayacak kadar kızgındım; çünkü eve yakın kaldığım her an Harper'ın anlattıklarını düşünmeme neden oluyordu.

"Lanet olsun, o zaman benimle konuşma." Ondan uzaklaşarak Elbe'yi ahırın avlusuna çıkardım ve Stuart'ın yetişmesini beklemeden atıma bindim. Atım beni çayıra doğru götürdü, sanki aklımdan geçenleri benden önce biliyordu. Nehirdeki kıvrımı takip ederek iki metrelik karın içinden geçti ve iskelenin yanındaki boş teknenin yanında durdu.

Ben Grace'in gömülü olduğu yere bakarken Stuart yanıma gelerek, "Tekne kış için kuru havuzda," dedi. Gölün bazı kısımlarında buz oluşmuştu.

"Biliyorum. Burada olmak gibi bir niyetim yoktu. Sanırım Elbe'yi yıllardır bu tarafa o kadar sık getirdim ki otomatik pilota bağlandı," diye cevap verdim.

"Aklında ne olduğunu bana söylemek ister misin?" Stuart nazikçe sordu.

"Kendi lanet işine bakmak ister misin?" Ben de mırıldandım.

"Sıfırın altındaki sıcaklıkta taşaklarımı donduruyor olmamın, senin benim işim olduğunu düşündüğüm gerçeğini ima ettiğini fark ettim," diye azarladı.

Gözlerimi kısarak onu birkaç saniye süzdükten sonra haklı olduğunu anladım. Bir mülk yöneticisi olmasına rağmen, aynı zamanda en sadık arkadaşlarımdan biriydi. Hepsinden önemlisi, onu soğukta sürükledikten sonra neden bu kadar kızgın olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

"Harper hamile," diye mırıldandım ve korkularıyla içten içe mücadele ederken kalbimin çaresizlik içinde sıkıştığını hissettim.

"Tebrikler," diye mırıldandı Stuart temkinli bir sesle, hızlı bir rüzgâr onları ürküttüğünde her iki at da kişnedi

İkisi de.

"Benim durduğum yerden kutlama gibi görünmüyor," diye karşılık verdim.

Stuart birkaç dakika sessiz kaldı, sonra ben arkamı dönmeye başladığımda arkamdan bağırdı, "O Grace değil, Cole."

Omzumun üzerinden bakarak gözlerimi kısıtım ve bunu söylemesinin onun için kolay olduğunu düşündüm, benim bulunduğum yerde hiç bulunmamıştı. Dizginleri çekiştirdim ve yönümü değiştirdim. "Yardımcı olmuyorsun, beni yalnız bırak."

Kalın deri eldivenlerim ellerimi uyuşturana kadar sessiz kış manzarası boyunca at sürdüm ve öğleden sonra ışığı solmaya başladığında ahırlara geri döndüm.

Eyeri Elbe'den alıp muhafaza edildiği tahta rafın üzerine yerleştirirken Stuart bana, "Bırak onu, ben takımları hallederim," dedi.

"Onu dışlamayın. Hepimiz ne olduğunu biliyoruz; biz de yaşadık, hatırladın mı? Harper iyi bir kadın. Son altı yıldır Layla'yı o büyüttü ve onu ne kadar güvende tutmak isterseniz de, bunu onun bakış açısından anlamanız gerekiyor. Ona kendi çocuğunu çok görme.

Layla'yı her şeyiyle seviyor ama sizde onun hiç sahip olmadığı bir şey var, sizin bir parçanız olan bir çocuk.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Doğruyu söylemek gerekirse, bu çocuğu doğurmasını istemiyorum. Hamile olmasından nefret ediyorum ve Grace gibi korkunç bir şekilde ölmesinden çok korkuyorum. Şimdi bunların hepsinin mantıksız düşünceler olduğunu biliyorum ve zihnim bunların ağırlığından ağırlaşıyor," diye açıkladım, başımı işaret ederek.

Avucumu sertçe göğsüme bastırarak ona öfkeyle baktım ve başımı salladım. "Ama burada korku beni tüketiyor. Harper'ın bugün bana söylediği andan beri kalbim huzursuzca tekliyor, ritim için savaşıyor. *Ne kadar olmayacak* desem de, içimde bir korku var.

Geçmişimden gelen bir yankı, hemen içimi kemiren bir şüpheyile karşı karşıya bırakıyor, *ama ya öyleyse?*"

Stuart çözmeye başladığı kolan kayışını bıraktı. ve beni kucakladı. "Bu düşüncelerle her adımda savaşmalısın. Hiçbir şeyin garantisi olmadığını hepimiz biliyoruz ama inan bana Cole, Harper ve Layla ile olan ilişkinin iyiliği için bu konuda şeytana karşı savaşmalısın."

"Neler yaşadığımı anlayan herkes benim olanı korumak istediğimi kabul edecektir. Daha önce yaşadıklarımın dolaylı doğum konusunda aşırı hassas olduğumu biliyorum, ancak herhangi bir şeyin tekrar ters gitmesi düşüncesi o kadar rahatsız edici ki şu anki statükoyu bozmak istemiyorum."

Bir adım geri çekilerek sırtımı sıvazladı ve ellerini indirdi. "Orada ne hissediyor o l u r s a n ol," diye azarladı, sertçe göğüs kemiğimi işaret ederek, "o eve geri dönmeli ve Harper'ın iyiliği için öğrendiğin haberlerle ilgileniyor görünmelisin. Kapından içeri girdiği andan beri Grace'in hayaletiyle yaşıyor. Başına gelenlerle mücadele edemediği için onu üzme." Ses tonu sert ve neredeyse öğüt verir gibiydi ve onun bu yönünü daha önce hiç duymamıştım. Arkasına bile bakmadan dönüp gitti ve ben kovulmuşum gibi atlarla ilgilenmeye başladı.

Eldivenlerimi çıkarıp üzerindeki buzları kalçama vurarak ne kadar korumacı bir ses çıkardığını düşündüm, sonra döndüm ve cevap vermeden eve doğru yürüdüm. Stuart haklıydı; Harper'ın alması gereken tepkiyi alamaması üzücüydü, çünkü yeni anne olmuş biri olarak, hayatının en mutlu günlerinden biri olmalıydı.

Eve girdiğimde sıcaktan nefesim kesildi ve soğukta dışarıda kalmanın verdiği erime yüzünden yüzüm acıdı. Stuart'ın sözleri bende yankı uyandırmıştı. Biliyordum ki

Ne kadar korkmuş olursam olayım, duygularımın beni ele geçirmesini engellemenin ve aynı zamanda Harper ve Layla'ya destek olmanın bir yolunu bulmalıyım.

"Harper nerede?" Mutfığa girdiğimde Matty'ye sordum. Layla yoğurdukları hamur yüzünden una bulanmış durumdaydı.

Layla, Matty'nin kocaman oklavasını alıp tezgâha vururken, "Yatıyor, başı ağrıyor," dedi.

"Dikkatli ol," diye uyardı Matty uzanıp onu daha güvenli bir yere taşıırken. Onlardan ayrılarak yatak odama yöneldim ve kapıyı iterek açtım.

"İyi misin?" Karanlıkta yatağa doğru sürünürken kısık bir sesle sordum. Koridorun ışığı kapı aralığından parlıyordu ve Harper'ın yan yattığını görebilmem için yeterince parlaktı ama beni duymamıştı çünkü derin bir uykundaydı.

Yolculuktan dolayı hâlâ üşüdüğüm için onu dinlenmesi için bıraktım ve banyoya girdim. Rahatladım, ellerimi sıcak suda yıkayarak çözülmelerini sağladım ve kuruladım. Yatak odasına geri dönmek için döndüğümde, lavabonun yanındaki çöp kutusunda duran Harper'ın kullandığı hamilelik testini gördüm. Midem sinirle dalgalandı.

Aklıma Grace'in kendi ayak parmaklarını benimle paylaştığında zevkle ayak parmaklarının üzerinde zıpladığı an geldi. Bu düşüncüyü geri ittim ve yatak odasına geri döndüm.

"Hey, iyi misin?" Kırmızı çerçeveli gözleri açılıp bana baktığında tekrar sordum.

"İyiyim," diye hızlıca cevap verdi ama kısık ses tonu gerçek hislerini zar zor gizledi.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, yatağın kenarına oturup saçlarını yüzünden uzaklaştırırken. Saçları nemliydi ve onu ağlattığım düşüncesiyle kalbim sıkıştı.

"Haberin çok ani oldu, biliyor musun?" Tepkimi nazikçe açıklamaya çalışarak tartıştım.

"Bizim haberimiz, Cole. O *bizim* bebeğimiz," diye mırıldandı. "Biliyorum. Lütfen bana kızma."

Bana bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kızgın değilim. Kırıldım ve hayal kırıklığına uğradım."

"Olman gerektiği gibi. Anlamamı beklemiyorum-" "Hayır Cole, asıl noktayı kaçırdın, ben biliyorum. Herkes biliyor yaşadıklarını. Tek bir dileğim olsaydı, bunu hiç yaşamamış olman olurdu, ama buna benim bakış açımdan bakmanı istiyorum, çünkü artık ben de seninle birlikte bu yolculuktayım."

"Biliyorum," diye kabul ettim, haberi alış şeklim yüzünden kendimi dünyanın en kötü adamı gibi hissediyordum.

"Anlayış iki yönlü bir yoldur. Bunun bizimle ilgili olduğunu kabul etmezsen ölü bir kadının ayakkabılarıyla yürüyeceğim. Hamileliğimin, birlikte yaptığımız çocuğun onunla ya da daha önce olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Onun yorumuyla anında toparlanan omurgamı dikleştirdim ve başımı sallayarak onayladım. Nasıl davrandığım çevremdeki herkesi etkiliyordu. Harper'ın durumu artık bana geçmişe takılıp kalma rahatlığını vermiyordu.

Sevgilimle birlikte olduğumdan beri kendimi duygusal olarak daha dengeli hissediyordum. Kalbim ve ruh halim sonsuz derecede hafiflemiş ve mizah anlayışım geri gelmişti. Grace'den öncekinden farklı bir adamdım ama Harper'ı tanıdığım için eski halimin daha düşünceli bir versiyonu olmuştum.

Uzanarak başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve eğilerek benimkini onunkine bastırdım. "Bebeğim, sana katılıyorum. İzindeydim ve geri dönmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama sana olan bitenin önemini azaltacak bir şey söylemek istemedim."

Pozisyonunu değiştiren Harper doğrulup yatağın başucuna yaslanana kadar kıpırdandı. Elini elime aldım ve başparmağımı yavaşça elinin sırtında gezdirdim. Bana izin verdiğini bilmek rahatlatıcıydı.

"Bebeğim, bana söylediğinde çok şaşırdım. Hamile olman bugün söylemeni beklediğim son şeydi. Eğer içgüdülerime göre hareket edip cevap verseydim, tamamen bencil bir bakış açısıyla yorum yapmış olacaktım. Bu yanlış olurdu ve bu yüzden gezintiye çıktım."

"Dinliyorum," diye kesin bir dille onayladı.

"Bulunduğum yerde, durumum spontane olmaya ve çoğu insanın mutlu bir mucize olarak göreceği bir şeyin güzelliğine kapılmaya izin vermiyor. Öyle olsa da, bunu bilmediğimi düşünmenizi istemem. Ancak kafamda olup bitenleri çözmem ve daha önceki deneyimlerimle ilgili tüm olumsuz duygulardan arınmış bir şekilde geri dönüp bu konuyu ele almam gerekiyordu."

"Tek duymak istediğim bu bebeğe hoş geldin demendi." "Ve karşılayacağım. İçeride olup bitenlerin Senden bir çocuk istememekle ilgili değil bebeğim. Yaşadığım şey, çoğu çift için çok normal bir deneyim olması gereken şeyin, çok özel bir korku kulübüne üyelik haline gelmesinin şokuyla ilgiliydi. Keder, kapatabileceğim bir şey değil ve bununla ilişkili travma her zaman içimde yaşayacak."

Elleriyle yüzümü kavrayan Harper öne doğru eğildi ve alnını benimkinin üzerine koydu. "Bu bebeği gerçekten istiyorum Cole. Layla öğrendiğinde çok mutlu olacak ama bu değişikliği kabullenmek için zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Bana hiçbir şey olmayacak. Güzel bir bebeğimiz, Layla için bir erkek ya da kız kardeşimiz ve hak ettiğimiz sonsuza dek mutlu bir hayatımız olacak. Hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek," dedi Harper inançla.

BÖLÜM OTUZ İKİ

F Harper'ın beş haftalık hamile olduğunu öğrenmek, büyüyen bebeğimizin bariz belirtileriyle uğraşmak zorunda kalmadan önce bana biraz zaman kazandırdı. Bu fikre alışmamı sağlayacağını düşündüm ve Harper Layla'nın rutinlerini sıkı tuttuğundan, yoğun zamanlarda hamile olduğunu unutmak kolaydı.

Bu çoğu zaman işe yaradı, ancak en iyi çabalarıma rağmen, karanlık düşüncelerin içeri girdiği ve içimden paniğin yükseldiğini hissettiğim zamanlar oldu. Harper'ın beni çok iyi tanımasının yardımı oldu, çünkü bana söylemek istediklerine açık olmadığım zamanları fark etti.

Bu zamanlarda ya ne söylediğini ve nasıl söylediğini kontrol eder ya da benim bilgiye daha açık olduğumu hissedene kadar konuyu kapatırdı. Ne kadar uzun sürerse sürsün, sonunda her zaman meramını anlatırdı.

Benim kızım bir azizin sabrına sahipti, onu susturduğumda, özellikle de testler veya sınavlar hakkında konuştuğunda bana karşı hiçbir zaman belirgin bir öfke veya hayal kırıklığı göstermedi.

Kendi açımdan, bazen saçma veya inatçı göründüğümü biliyordum ve bunun olduğu durumlarda her zaman ondan özür dilemekte gecikmedim. Neyse ki bunlar çok sık olmuyordu ve Harper ne zaman korktuğumu düşünse büyük bir empati kuruyordu.

Bu içsel savaşlara rağmen, ilk günlerde pozitif kalmaya çalıştım ve Stuart'ın o gün benimle ata bindiğinde bana verdiği sağlam tavsiyeye göre hareket etmeye karardıydım.

Hamileliği konusunda Harper'a karşı daha dikkatli olmak için bilinçli bir çaba gösterdim; hem fiziksel hem de duygusal olarak nasıl hissettiğini sordum ve yanıtlarını, ruh halindeki ve vücudundaki ince değişikliklere dair sessiz gözlemlerimden gördüklerimle ilişkilendirdim.

Harper'ın zaman zaman midesi bulansa da, neyse ki sabah bulantılarından hiç muzdarip değildi, bu da Layla'nın Grace'i nasıl etkilediğinin tamamen tersiydi.

Harper bana haber vermeden ilk kadın doğum randevusuna gittiğinde garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım; yanında olamadığım için suçluluk duydum, seçme şansı verilmediği için yarı kızgındım ama orada olmadığım için de rahatlamıştım.

Layla'nın doğumundan sonra hayatın çok karanlık olduğu zamanlarda olduğu gibi, bilinmeyenle yüzleşmenin baskısı altında kafamın patlamak üzere olduğunu hissettiğim zamanlar oldu. Kendimi tutarak, bir şeylerin ters gitmesi durumunda umutlarımı artırmaktan korktuğum için nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Harper'ın içgüdülerinin ona en iyisi olduğunu söylediği şeyi yapmasına neden olan şey muhtemelen benim kararsızlığımdı.

Onu nasıl desteklememi istediğini uzun uzun konuşmuştuk ve gergin olmama rağmen Harper'ın hızı belirlemesinden memnundum. Çok fazla ayrıntıya girmeden beni bilgilendirmek istemesi mantıklıydı çünkü ne kadar az stresli olursam onun da bu deneyimden o kadar keyif alacağını düşünüyordu.

Mantığını sevdim, ancak daha fazla bilgi için zorladığım zamanlar oldu ve diğer zamanlarda beni aktif olarak vazgeçmeye teşvik etti, özellikle de doğum uzmanına yaptığı ziyaretler.

Hastane randevuları arasında Harper, Layla'nın rutinini okul, oyun günleri ve gezilerle aynı şekilde sürdürdü,

Bu yüzden doktoru ya da uzmanıyla ilgili bir sorun çıkmadıkça hayat aynı şekilde devam ediyordu.

Bana bebeği söyledikten sonraki ilk birkaç hafta içinde seksi başlatan hep Harper oldu. O bunu söyleyene kadar, benim açımdan bilinçli bir şey değildi, ama sanırım haber beni başka herhangi bir şeyle ilgili tüm düşünceleri bastıracak kadar etkilemiş olmalı. Onu hala çekici bulmuyor değildim; bunun nedeni kız arkadaşımın beni tüketmesinin potansiyel riskleriydi.

İkinci üç aylık dönemde libidom geri gelmişti ve Grace'de olduğu gibi Harper'ın değişen vücudu ona olan arzumu tavan yaptırmıştı.

Harper'ın ilk üç aylık dönemden ikinci üç aylık döneme geçişini izlemek zamanın ne kadar hızlı geçtiğini fark etmemi sağladı. İkimiz de Harper ilk on iki haftayı güvenli bir şekilde geçene kadar Layla'ya söylememeye karar vermiştik ve evdeki herkes bunu zor saklanan bir sır olarak görüyordu. Tüm personel haberimizi biliyordu ve Harper arkadaşlarımız ve komşularımız Sarah-Jayne ve Max'e sırrını açmıştı.

Neredeyse on beş haftalıkken, hem Harper hem de ben Layla için bazı şeyleri dile getirmenin zamanının geldiğini hissettik ve Harper ve Diane bunu yapmamıza yardımcı olacak dahiyane bir plan yaptılar.

Cuma geceleri geleneksel olarak Layla'nın geç yattığı gecelerdi. Hepimiz oturma odasında bir aile filmi izliyorduk. Film bittiğinde televizyonu kapattım ve Harper Layla'yı dürttü.

"Hey, bu gece baban ve benimle yatıya kalmaya ne dersin?"

Kızımın gözleri yatmaya hazır uykulu gözlerden kocaman, parlak, geniş ve uyanık gözlere dönüştü.

"Gerçekten mi? Gerçekten yapabilir miyim baba?" diye sordu bana dönerek, şansına tam olarak inanamıyordu.

"Elbette. Bence bu harika bir fikir. Açıkçası bu çok özel bir durum, çünkü genelde yatıya kalmalar sadece yetişkinler içindir, ama bence bunu sadece bu seferlik yapabiliriz."

Benden habersiz Harper, Matty ve Diane daha önce yatak odasında idi ve ben Layla'yı oyalarken sihirlerini konuşturmuşlardı ve Layla yatak odasının kapısını açtığı anda sevinçle ciyakladı. Onun yanından geçerken odanın beyaz ip ışıklarla yıkandığını gördüm. Yatağın başucunda boylu boyunca uzanan daha yumuşak mavi, pembe ve sarı ışıklar vardı.

Tüm hızıyla yatağa koşan Layla, hızla üzerine tırmandı ve ortasında durdu, ardından heyecanla aşağı yukarı zıpladı.

"Hadi, yatağa girelim," diye bağırdı. Spot koşarak odaya girdi, ahşap zeminde kaydı ve kayarak yatağın kenarına çarptı. Yavru bir köpekken kocaman sakar bir yumruya dönüşmüştü.

"Hayır. Köpek yok. Çizgiyi çekiyorum, bebeğim. Spot alt katta uyur ya da parti iptal olur."

Layla hiç vakit kaybetmeden ellerini kalçalarına koydu ve köpeği azarladı, oysa normalde Spot'un da dahil olması için yeri göğü inletirdi.

"Üzgünüm, Spot. Biliyorsun babam yatak odasına girmene izin vermiyor," diye azarladı, sanki bilgelik taslıyormuş gibi ve yataktan aşağı atladı. Tasmaından tuttuğu isteksiz köpeğini kapıya doğru sürükledi ve onu odadan dışarı çıkardı.

Harper sahanlıkta yanından geçti, saçları düzgünce örülmüştü ve kısa pantolon pijamaları giymişti ve Layla'nın köpeğini merdivenlerden inerken uyardığını duyunca ikimiz de kıkırdadık.

Kıyafetlerimi çıkarıp hızlıca boxer külotumu giydim ve dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Döndüğümde Layla odaya geri dönmüştü ve Harper'la birlikte çoktan yatağa girmişlerdi. Benimle yüzlerce kez gizlice yatağa girmişti ama bu Harper ve benim aramda bir ilkti.

Harper ellerini çırpı ve yatak başlığının üzerindeki ışıklar dışında odadaki tüm ışıklar söndü. "Nasıl oluyor da

Bu nasıl bir his?" Harper, aramızda heyecanla kıvranan Layla'ya sordu.

"Büyülü," dedi hemen ve ses tonundaki şaşkınlık beni etkiledi. Gülümsedim ve kalbim, bu kadar basit bir şeyin onun küçük zihninde bu kadar büyük bir etkiye sahip olabilmesinden dolayı sevgiyle doldu.

"Büyülü olduğuna katılıyorum, Layla," diye başladı Harper, "aslında bu pijama partisini daha da büyülü kılacak başka bir şey daha düşünebiliyorum," diye ekledi.

"Tek boynuzlu at mı? Onlar sihirli, değil mi?" Layla sordu, gözleri sanki bir tane belirecekmiş gibi odanın içinde geziniyordu.

Harper, "Evet, öyle ama ben efsanevi bir yaratık değil, gerçek bir şey düşünüyordum," diye cevap verdi.

"Hmm, o zaman hiçbir fikrim yok. Senin var mı baba?"

Harper'ın yolu göstermesine izin vererek, küçük parlak gözleri yanımdan bana şaşkınlıkla bakarken omuz silktim.

"Sana abla olacağını söylesem ne derdin?" Harper nazikçe sordu.

Layla'nın ayakları hemen yorganın altından çıktı ve üstüne tırmandı. Yüzümüzü bize dönmek için diz çöktü, topuklarının üzerine oturdu ve kocaman parlak gözleri heyecanla parladı.

"Ben mi? Bebek nerede?" diye sordu ellerini iki yana açarak ve gözleri pijama partisine verdiği tepkiden iki kat daha büyük ve yuvarlaktı.

"Karnımda," dedi Harper ona.

Layla kaşlarını çattı ve önce bana sonra Harper'a baktı. "Ama sen benim annem değilsin," diye cevap verdi. "Nasıl bebeğinin ablası olabilirim?"

"Çünkü ben senin babanım ve bu bebeğin de babasıyım," diye açıkladım.

Layla heyecanla ciyakladı ve dizlerinin üzerinde zıplayarak yukarı aşağı sıçradı, zevkini tamamen kontrol edemedi ve Harper'a karnını görüp göremeyeceğini sordu. Harper memnuniyetle atletini yukarı çekerek bunu yerine getirdi,

Ama karnı hâlâ büyük ölçüde düz olduğundan, görülecek pek bir şey yoktu.

Harper sabırla onun saçlarını okşadı ve gülümsedi.

"Şu anda bebeğim sadece bir limon büyüklüğünde ama her hafta biraz daha büyüyor ve doğmaya hazır olduğunda gerçek bir bebek gibi görünecek."

Sonunda Layla aramızdaki yatağa geri kayacak kadar sakinleşti, ancak soruları devam etti ve bu aşamada onun için çok az cevabımız olmasına rağmen, haberleri açıkça kabul ediyor ve heyecanlanıyordu. Harper, Layla'nın bunu nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliydi ama yüzündeki saf sevinç ifadesi çok belirgindi.

Neredeyse iki saat sonra kızım nihayet uykuya daldı ve Harper'ın eli kalçama doğru kaydı. Dudaklarından memnuniyet dolu bir iç çekiş çıktı ve ben de dönüp yüzüne baktım.

"Teşekkür ederim. Tüm bunların senin için kolay olmadığını biliyorum," diye fısıldadı.

"Bebeğim, mızımız kıcıma katlandığın için sana teşekkür etmesi gereken benim."

"Senin mızımız olduğunu hiç düşünmedim Cole. Derinden seviyorsun ve bunu bilmek ve kalbinde yeniden sevmeye gücünü bulman beni çok mutlu ediyor. Bu olay, üstesinden geldiğini sandığın korkunç anıları canlandıracaktır."

Yan dönerek başımı dirseğimin üzerine koyacak kadar yükseldim ve Layla'nın yanından geçip ona baktım.

"Kendime sürekli bunun farklı olduğunu söylüyorum. Tam burası farklı," diye itiraf ettim aramızda yatan Layla'ya başımı sallayarak. "Bu harika bir fikirdi ve bebeğim, şu anda kalbim hiç bu kadar büyük hissetmemişti."

Bu yorumum bana ısıltılı bir gülümseme kazandırdı ve Harper'ın muhteşem mavi gözlerini yaşarttı; hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüm. "Bana karşı çok iyisin," dedim ona.

"Biliyorum," diye yanıtladı, yanağından bir damla yaş süzülürken dudaklarında genişleyen bir sırıtış vardı.

Layla'ya doğru eğilerek elimle yüzünü okşadım, gözyaşlarını sildim ve başparmağımla dudaklarını okşadım. "Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

"Ah, sanırım birinin yapması gerekiyor," diye şaka yaptı, anın ciddiyetini ortadan kaldırdı ve anında kalbimin hafiflemesini sağladı.

"Ultrason taramasına gelmek istiyorum," dedim düşüncesizce ve Harper'ın da dirseğinin üzerine kaymasını sağladım.

"Öyle mi?" diye sordu kararsız bir ses tonuyla, meraklı gözleri yüzümde gerçeği ararken.

"Evet, seni desteklemek istiyorum. Hiçbir zaman bunu istemediğim anlamına gelmedi. Bu bebeği ben de en az senin kadar istiyorum, sadece... korkuyorum, anlıyor musun?"

Harper cevap vermedi ama düşünceleri onu ele geçirirken uzun uzun ve dikkatle baktı.

"Biraz uyu, bebeğim. Bunun ne zaman uyanacağını Tanrı bilir ve bahse girerim ki normalden bile erken uyanacak."

Elimi yüzünden çekip alan Harper avucumu öptü, bıraktı ve Layla'yla bana bakacak şekilde yan yattı. Ben de aynı şekilde uzandım ve Harper bana hamilelikten bahsettiğinden beri ilk kez, aklımda neyin yanlış gidebileceğine dair derin ve karanlık düşünceler olmadan uykuya daldım.

"Sen benim kardeşim misin? Adın ne senin?" Layla'nın çarşafın altından gelen tatlı boğuk sesini duydum ve daha iyi bir pozisyon için kalçamı iterek kıpırdadığını hissettim.

"Baba, çekil," diye emretti, hayal kırıklığı içinde oflayarak. "Neden senin bacakların bu kadar kıllı da seninkiler değil?" diye sordu sonra bana.

Kollarını başının üzerine uzatan Harper uykulu gözlerini araladı.

Yorganın altından çıkmaya çalışan Layla'nın başı yanımda belirdi, saçları vahşi ve statik elektrik doluydu. Küçük elleri, beni istediği yerde tutmak için kullandığı özel yöntemle yanaklarımı kavradı. Dudaklarımla dudaklı bir ağız yapmak için onları birbirine iterek eğildi ve beni öptü. "Günaydın baba. Bu bebeğin kulakları var mı?" diye sordu, beklentiyle gözlerimin içine bakarak.

"Hayır, bebeğim, henüz seni duyamaz, bu birkaç ay daha gerçekleşmeyecek." Birden bu yönde bir şeyler okuduğumu anımsadım.

"Bu tam bir zaman kaybıydı. Beni görmezden geldiğini sanmıştım."

Harper yan döndü ve onu kucakladı. "Bu küçük fasulyeyle konuşmak istemeni seviyorum ama biraz daha büyüyene kadar tüm küçük parçalarına sahip olamayacak."

"Bebek kız mı erkek mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Sormadık çünkü sürpriz olmasını istiyoruz," diye teklif ettim, Harper'ın herkesin yapması gerektiğini düşündüğü gibi doğuma kadar beklemek istediğini biliyordum. Onun bu özelliğini seviyordum, bir tercihi yoktu; zaten benim de yoktu. İkisi de iyi olduğu sürece başka hiçbir şey umurumda değildi.

"Ne zaman gelecek? Geldiğinde okulda olacak mıyım?"

Ayağa kalkan Harper onu kucağına çekti. "Ben de bunu düşünüyordum," diye söze başladı, gözleri önce bana, sonra Layla'ya kaydı. "Eğer her şey yolunda giderse, tam burada, evin içinde, belki de zemin kattaki büyük kare banyoda yaptırabilirim diye düşündüm."

Bu konuyu hiç konuşmamıştık ve nelerin ters gidebileceğini çok iyi bildiğim halde böyle bir risk alması beni neredeyse boğacaktı. "Oh, şimdi bekle-"

"Yaşasın, eve geldiğini görebilecek miyim?" diye sordu Harper'ın ne demek istediğini biraz şaşırarak.

"Aslında Layla, benimle ve bebekle her şey yolunda gidiyorsa, evet, yeni bebeğinin eve geldiğini görmemen için hiçbir neden yok."

"Bebeğim, Matty'ye on dakika içinde kahvaltı için aşağıda olacağımızı söyler misin, Spot'u da arka kapıdan çıkar. Harper'la birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum; sonra hemen aşağı ineriz." Hemen yataktan kalkıp kapıdan çıktı, ayakları koridorda yavru bir fil gibi gürleyerek ilerliyordu. Bu kadar küçük biri için varlığını hissettirdiği kesindi.

Yorganı üstümden atarak yatağın kenarından kaydım ve az önce attığı bomba yüzünden kanımın kaynadığını hissettim.

"Bu bebeği evde doğurmayacaksın," diye kesin bir dille ifade ettim.

"Göreceğiz," diye sakince cevap verdi ve yatağın diğer tarafından ayağa kalktı.

"Hayır Harper, böyle bir şeyi şansa bırakamazsın."

"Ne gibi bir şey? Doğal doğum mu? Kadınlar yüzyıllardır bebek sahibi oluyor Cole. Ben sağlıklıyım ve birinci dünya ülkesinde yaşıyoruz, neden doğacağı yerin sorumluluğunu almayayım?"

"Beni korkutuyorsun," dedim ona.

"Sen geçmişten etkileniyorsun," diye karşı çıktı, "Ben Grace değilim ve herhangi bir sorun çıkacağını düşünmek için bir neden yok."

"Ama eğer varsa, yardımdan kilometrelerce uzakta olacaksın," diye karşı çıktım, söylediği şey aklıma geldiğinde göğsüm sıkışmıştı. Kendimi sıkıntılı hissederek başımı salladım ve kot pantolonumu kaptığım gibi bir bacağımı diğerinin içine soktum. "Bu konuşma daha bitmedi," diye bağırdım ve arkamdan kapıyı vurarak odadan çıktım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

R Merdivenlerin dibine geldiğimde Stuart'ın koridorun sonundaki odasından çıktığını gördüm ve sesimi duyduğunu yüzünden anladım. Adım adım Bana doğru yaklaştı, mutfak kapısıyla aramda durdu ve içeri girmemi engelledi.

"Nefes al Cole. Neler oluyor?" diye sordu, endişesi yüzüne kazınmıştı.

"Kahve alacağım. Beni eyerle, yirmi dakika içinde orada olurum," diye bağırdım, sorusuyla hiç ilgilenmeden.

"Sakin ol," diye uyardı. "Layla'nın içeride olduğunu unutma, ve senin sinir krizi geçirmen bebek için de iyi olmayacak, sesini ayarlamaman gerekiyor."

Başka biri benimle onun konuştuğu gibi konuşsaydı, o pisliği yere serer ve cesedinin üzerinden geçerdim ama Stuart, yıllarca kendini adamışlığı, sakinliği ve sadakatiyle bana asla yanlış yapmayacağını söyleyerek bir fikir edinmişti.

"Sadece istediğimi yap." Ses tonum alçaktı; öfkem onunla ilk konuştuğum zamankinden daha kontrollüydü. Artık kontrolün bende olduğundan emin bir şekilde ceketini aldı ve koridordan aşağıya, ofisimin önünden geçerek bahçeye doğru ilerledi.

Mutfağa girdiğimde Matty beni endişeyle süzdü ve Layla'ya doğru baktı. "Harper'a bağırdın mı?" Layla gözlerinden yaşlar boşanarak ve tamamen filtresiz bir şekilde sordu.

İçimi çektim, ağır ağır. "Bebeğim, yetişkinler birbirlerine sık sık bağıırır. Bu birbirimizi sevmediğimiz anlamına gelmez. Sadece aynı evde yaşayıp farklı fikirlere sahip olmak bazen sinir bozucu olabiliyor."

"Ama Harper'a bağırdıysan bebeğimize de bağırmışsın demektir. Henüz kulakları olmadığı için çok memnunum," diye Stuart'ın bana söylediklerinden çok daha azarlayıcı bir sesle beni bilgilendirdi.

"Özür dilerim bebeğim, bağırmak istememiştim. Bazen bir şeyden korktuğumuzda veya tutkulu olduğumuzda, durumlarla her zaman doğru şekilde başa çıkamayız."

Bana sert bir sesle "Bu çok kötüydü" dedi ve bebeğimin bu kadar farklılaşabilmesi kalbimi sıktı. O an verdiğim tepkinin onu olumsuz etkilediğini anladım.

"Haklısın. Hemen şimdi özür dileyeceğim," diye kabul ettim ve Matty'nin elime tutuşturduğu kahve fincanını yere bıraktım.

Koridora doğru yürürken ön kapının kapandığını duydum ve pencereden Harper'ın Diane'in arabasına bindiğini gördüm. "Siktir," diye mırıldandım, aramızda yer açmak için evi terk ettiğini hemen anlamıştım.

Harper'ın bana söyledikleriyle çok daha mantıklı bir şekilde başa çıkacak özgüveni kendimde bulamadığım için utanç duydum.

İçimdeki mağara adamı motosikletime atlayıp onun peşinden gitmek isterdi ama bunu yapsaydım aramızdaki gerginliği evin dışına taşıyacağımı biliyordum. Harper'ın benden uzaklaşma ihtiyacını anlayabiliyordum çünkü bir konuda gerçekten aynı fikirde olmadığımda ne kadar dogmatik olabildiğimi görmüştü.

O anda anladım ki, doğum yeri seçimimi savunmak için hangi kelimeleri seçersem seçeyim, herhangi bir öneri

Hastaneye gitmek için öne sürdüğüm gerekçeler kaçınılmaz olarak dilsiz kalacaktı ve tüm bunlar medeni bir dili aklımda tutamadığım içindi.

Stuart'tan Elbe'yi eyerlemesini istedikten ve Harper ortadan kaybolduktan sonra, sabahı Layla'yı midilli yürüyüşüne çıkarmak için kullanmaya karar verdim. Sanırım bunu önermemiş olsaydım benimle hiç konuşmayacaktı. Stuart peşime takılmayı teklif etti ama ben Layla'yı tek başıma götürmenin daha iyi olacağını düşündüm çünkü onunla onarmam gereken bazı çitler vardı.

Ortam buz gibiydi ve Layla'nın beni nasıl gördüğünün sorumluluğunu kabul etmek zorunda kaldım. Binicilik bir süre sonra Layla'yı yumuşattı ve sonunda aramızın açılmasına neden olan konuyu ele aldı.

"Harper'a neden bağırdın?"

"Çok ayıp ettim Layla, özür dilerim. Harper bana yeni bebeğimizin doğacağı yerle ilgili aklımdan geçenleri söylemedi."

"Başka nerede doğabilir ki?" diye sordu, gözleri kocaman ve yuvarlaktı ve bunu kabul etmediğim için bana deliymişim gibi bakıyordu.

"Bebeğimizin güvenli bir yerde, hastanede doğmasını tercih ederim" diye düşündüm.

"Harper'ımın hastaneye gitmesini istemiyorum," dedi aniden. "Beni doğurduğunda annem için güvenli değildi."

Grace'in durumu aynı değildi, ama en basit ifadeyle, buna itiraz edemezdim ve Harper'dan 'benim Harper'ım' diye bahsetme şekli Layla'nın sadakatinin nerede yattığına dair çok şey söylüyordu.

"Onunla konuşup durumu düzelteceğim, söz veriyorum."

"Ve bunu bir daha yapmayacak mısın?" diye sordu, sorgulayıcı tonu bir söz için başka bir ipucu içeriyordu.

"Hayır. Sesimi yükseltmeyeceğimi garanti edemem, çünkü normal çiftler böyle yapar."

"Ama Harper bir çift değil."

"Harper ve ben bir çiftiz."

"O zaman onu mutlu edecek şeyi yapmalısın. Çirkin'in Güzel için yaptığı da budur." Bu benzetmeyi Harper ve benim için kullandığında gülümsemeden edemedim ama Harper'ı yeni bebeğimiz konusunda mutlu hissettirmek için daha çok çalışacağıma söz verdim.

Üç saatlik bir yolculuktan sonra ahıra geri döndüğümüzde gözüme çarpan ilk şey Diane'in arabasının yine garajın önüne park edilmiş olmasıydı. Harper'ın evde olduğunu bildiğim için kalp atışlarım hızlandı ve onunla konuşup işleri tekrar yoluna koymak için sabırsızlanıyordum.

On dakika sonra, atlarımızı ahıra yerleştirdikten sonra Layla arka kapıyı açtı ve hemen mutfaktan Harper'ın sesini duydum. Layla'ya ellerini yıkamasını hatırlattım, bunu yapmaya başladığında sinirlendim ama işimiz bitmeden Harper'ı aramaya koştum.

Mutfağa ulaştığımda Layla'nın Harper'ın dizinde, kollarını boynuna dolamış olduğunu gördüm. Kapı aralığından Matty'nin dikkatini çektim ve Harper'la konuşabilmem için Layla'nın dikkatini dağıtmasını istedim.

Matty, Layla'dan kilerdeki büyük un kutusundan küçük un kutusunu doldurmak için yardım istedi ve onlar gittikten sonra mutfağa girip masada Harper'ın yanına oturdum.

Harper'ın elini tutarak nazikçe kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm. "Gerçekten üzgünüm, bebeğim. Stresli olduğumda sinirlendiğim bilinir ama bu evde sesimi nadiren yükseltirim. Umarım bugün davrandığımdan daha iyi olduğumu biliyordur." Harper'ın gözyaşlarıyla dolu üzgün gözleri dikkatle benimkilere bakıyordu.

"Denediğimi bilmelisin... ve ikimiz için de stres seviyesini düşük tutmak için elinden geleni yaptığını biliyorum; ama böyle bir kararı

Bana danışmak doğru değildi. Elbette bu senin bedenin Harper ama sen bizim için o kadar önemlisin ki riskli bir şey düşünmek söz konusu bile olamaz."

"Hayır, öyle değil. Muhtemelen hastanede doğumun doğal sürecini bozacak bir müdahale riski, iyi bir ebe ve doktorun hazır bulunduğu evde olduğundan daha fazladır."

Dikkatle bakarken, o anda daha fazla zorlamamam gerektiğini biliyordum ve başımı salladım. "Bunu tekrar tartışacağız. Beni korumaya çalıştığın için sana minnettarım ama bu tartışma, sen Layla'ya doğum planının ne olduğunu sakince açıklamadan ve benim düşüncelerimi öğrenmeye çalışmadan önce yapılmalıydı."

Ben daha işleri yoluna koyamadan kapı zili çaldı ve Layla kimin geldiğini görmek için koşarak kilerden çıktı. "Scuds Amca geldi," diye bağırdı heyecanla, kapalı devre monitörün yanında bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Onu beklemiyordum ve Harper'a bunu daha sonra halledeceğimizi söyleyen bir bakış attım.

"Seni şehre getiren nedir?" Grup arkadaşımı içeri almak için ön kapıyı açarak sordum.

"Max ve Finley ile toplantı. Finley'e bir dahaki sefere Max'i ziyarete geldiğinde onunla akşam yemeği yiyeceğime söz verdim. Tabii ki şehre gelip de en sevdiğim dostuma uğramadan edemezdim," diyen Scuds daha sonra Layla'ya dönerek onu yumrukladı.

"Bu akşam yemeğe mi gidiyorsunuz? "Evet, üçümüzün erkek gecesi."

"Neden onlarla gitmiyorsun?" Harper sordu.

"Davet edilmedim." Ses tonum alaycılıkla doluydu. Muhtemelen beni aradan çıkarmak istediğini biliyordum çünkü konuşmamızın henüz bitmediğini biliyordu.

"Evet, öylesin. Bunu söylemeye gerek yok," diye cevap verdi Scuds eşit bir tonda.

"Teşekkürler, ama sakıncası yoksa ben almayayım," diye tekrar cevap verdim, daha önceki tartışmayı çözmeden yatağa gitmemeye kararlıyım.

Nadiren yaşanan bir tartışmadan sonra Harper'ı terk etmek benim için bir seçenek değildi. Hiçbir zaman bir şey başlatıp çekip gidecek biri olmadım ve ikimize de uygun bir uzlaşma bulmaya çalışmadan onu asla terk etmezdim.

Scuds birkaç saat kaldı ve Matty akşam yemeğini hazırladığında ayrıldı çünkü Layla'nın daha sonra yatma rutinini uygulayacağını biliyordu. Layla yattığında ve Harper'la ben oturma odasına yerleştiğimizde onunla tekrar konuşmaya çalıştım.

Yaşadığımız anlaşmazlığın kolay bir çözümü yoktu, bunu biliyordum ama sözümü söylemeye kararlıyım.

"Bak Harper, tartışmak istemiyorum ama kendini ve bebeğimizi riske atmandan rahatsızlık duyuyorum."

"Anlamadığınız şey, ebelerin bebekleri dünyaya getirmek konusunda çok yetenekli oldukları. Hastaneye gitmek istemiyorum. Bakımımın River City Doğum Merkezi aracılığıyla yapılmasını istiyorum. Normal doğumla ilgili tüm bu şeyler olduğundan çok daha karmaşık hale getirildi. Bebek sahibi olmak bir hastalık değil, o halde neden doğum yapmak için hastaneye gideyim?"

"Bebeğimizi doğurman için en güvenli yer hastane."

"Öyle mi? Yani istatistiksel olarak? İşte." Önümdeki masaya bir kitap ve birkaç broşür bıraktı. "Bunu hepimiz için kolaylaştırmaya çalışıyorum. Bunu sürekli söylemekten nefret ediyorum ama Grace'in başına gelenler doğanın korkunç bir cilvesiydi Cole. Bunu içten içe bildiğini ve kafanın içinde bir travma programına karşı savaştığını biliyorum, ama ben bunun bir parçası değildim."

Renkli broşürlerle oynadım ve kitabı elime alıp sayfalarını karıştırdım.

"Bu broşürleri okuyun ve sonra bana söyleyin, bana ve bebeğimize her gün bebekleri güvenli bir şekilde dünyaya getiren birinin mi yoksa beni belki dört ya da beş kez gören ve hastanede benimle tanıştıktan sonra yakalayan bir doktorun mu yardımcı olmasını tercih edersiniz? Bu kadınlar doğum öncesi, doğum ve doğum sonrası bakımın tüm yönleri konusunda eğitim almış uzmanlardır. Seçtiğimiz kişi bizi bir aile olarak tanıyacak, tüm sorunlarınızı tartışacak ve benim ve bebeğimiz için en iyi bakım planını oluşturmama yardımcı olacak."

"Her şeyi çok basitmiş gibi gösteriyorsun."

"Çünkü öyle. Her şey yolunda giderse, bu insanlar benim için en iyisi. Değilse, beni kadın doğum uzmanıma yönlendirirler, o devralır."

Son yorum onun seçimi konusunda biraz daha rahat hissetmemi sağladı. "Bu insanlarla tanışacak mıyız?"

"Elbette. Seninle bu konu hakkında konuşacaktım; Layla'ya karşı hata yapmam talihsizlik oldu. Sanırım kendimi o ana kaptırdım. Bu da buralarda pek sık olmaz."

Sessizce bakarak bu noktayı kabul ettim, çünkü bir şeylerin değişmesi için iznimi alması için bir arının kışının içini ve dışını bilmem gereken zamanlar vardı.

"Tamam, bize bir randevu ayarla, ama ben bu konuyu kadın doğum doktoruyla da konuşmak istiyorum."

"Güzel, bunu 3D ultrason taramasında yapabiliriz," diye cevap verdi kırpılmış bir tonda.

"Buraya gel," diye emrettim, kollarımı açarak, çünkü ona yakın hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır, sen buraya gel, ben hamileyim," diye şakacı bir şekilde cevap verdi.

"Hayır, çünkü hamile olmak hiçbir şey için mazeret değilse, o zaman kışını kaldırıp erkeğini memnun etmeye gelebilirsin," dedim kararlı bir şekilde, ses tonumda biraz da eğlence vardı. Tam olarak tatmin olmamıştım ama

Harper'ın ne olmasını istediği konusunda biraz daha bilgili hissediyordum, bu yüzden en azından şimdilik konuyu geçiştirmeye hazırdım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

T Sözüne sadık kalan Harper, iki hafta sonra Riverside Doğum Merkezi adlı bir yerden iki ebeyle bir toplantı ayarladı.

Hala çekincelerim vardı, ama düşüncelerimi kendime sakladım, çünkü kararına karşı çıkacaksam, en azından onu dinlemem gerektiğini düşündüm.

Ebeler Layla anaokulundayken ziyarete gelmişlerdi ve Harper'ın onları düşüncelerim ve duygularım hakkında bilgilendirdiği en başından belliydi. Hikaye haberlerde ve medyada geniş bir şekilde yer aldığı için zaten hiçbiri gizli değildi.

İki ebeden daha yaşlı ve kıdemli olan Karen başlangıçta konuşmanın çoğunu yaptı. Arkadaş canlısıydı ve konuşmalarından sevecen ve nazik olduğu anlaşılıyordu.

İlk düşüncelerim Harper'ın şefkatli, nazik ya da arkadaş canlısı birine değil, ciddi becerilere sahip, harekete geçebilecek bir tıbbi aktiviste ihtiyacı olduğuydu.

Tombul orta yaşlı kadına tekrar baktığımda, aceleyle bir şey yaptığı izlenimini edinmedim.

Diğer ebe Natasha daha genç ve çevik görünümliydi ve ultrason taramasından ve Harper'ın bir dizi randevuyla izlenmesinden bahsetmeye başladı. Bebeğin büyüme grafiğini çıkardığında ve

Harper'ın kan tahlili normal çıkınca biraz rahatladım. O andan itibaren, verdikleri hizmet Grace'in doktor muayenehanesinde yapılan normal muayenelere daha çok benzemeye başlamıştı.

"Harper'a aynı kişi tarafından bakımın sürekliliğini sağlayarak, normal olarak kabul ettiğimizden farklı bir durum olup olmadığını sıklıkla tespit edebiliyoruz. Bu gibi durumlarda onu bakım için kadın doğum uzmanına yönlendiriyoruz.

"Bu ne sıklıkla oluyor?"

"Harper'ın sağlığındaki bir kadında belki yüzde bir."

"Ne tür durumlar için sevk edilirler?" "Kan testleri değişirse veya bebeğin büyümesi yavaşlarsa veya tansiyon sorunları ortaya çıkarsa, birkaç örnek vermek gerekirse. Sağlıklı kadınlarla ilgileniyoruz ve bu nedenle çoğu sorunu acil durum haline gelmeden önce tespit edebiliyoruz. İşimizi şansa bırakmayız Cole. Biz kadınlar için profesyonel, yüksek eğitimli bir servisiz."

Natasha başıyla onayladı. "Harper'ın kendini güvende hissettiği, ilişki kurduğu ve güvendiği insanlar tarafından desteklendiği rahat bir yerde doğum yapmasını sağlayacağız. Araştırmalar, kadınlar psikolojik olarak desteklendiklerini hissettiklerinde ağrılarını daha iyi kontrol edebildiklerini ve doğumlarının daha olumlu bir deneyim olduğunu gösteriyor."

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz?" İkisine de sordum.

Karen gülümseyerek, "Yirmi yedi yıllık sertifikalı," diye cevap verdi.

"On bir," diye teklif etti Natasha.

Dr. Ken altı yıldır kadın doğum uzmanıydı ve önümdeki iki kadının ondan iki derece ve en az otuz yıl üstünlüğü vardı, yine de yeteneklerini sorgulamaya devam ettim.

"Kaç bebek kaybettin?" "Cole!"

Harper uyardı.

"Ne? Hastane buradan yaklaşık beş mil uzakta olduğu için bence bu adil bir soru."

Karen dürüstçe, "Bir," diye yanıtladı.

Elimi saçlarımda gezdirmeden önce onu işaret ederek, "Bak, bu bir tane fazla," diye cevap verdim.

"Bence aynı soruyu herhangi bir kadın doğum uzmanına yöneltmiş olsaydınız bu rakam çok daha yüksek olurdu. Onlar daha çok tıbbi vakayla ilgileniyor. Demek istediğim, herhangi bir doktor kadınlarımızla ilgileniyorsa, bu zaten bir komplikasyonları olduğu içindir.

"Çocuğunu kaybeden söz konusu anne, ilk etapta hastanede doğum yapma tavsiyemizi reddetti. Evde doğum yapmasının kendisi ya da bebeği için en iyisi olmayacağını söylediğimiz halde evde doğum yapmaya kararlıydı."

"Peki Harper bunu yaparsa, onu birine mi yönlendireceksiniz?"

"Harper'ın zaten bir doğum uzmanı var. Biz sadece Harper'ın bu yolu tercih ettiğini kendisine bildireceğiz."

"Ya doktorun arka planda kalmasını istersem?"

"Kesinlikle, ama bu onun doğum için burada olmaya istekli olup olmadığına bağlı. Gerçekten gerekli değil ama size daha fazla güven verecekse elbette isteyebilirsiniz. Bir sorun olmadığı sürece onlardan yardım istemeyiz."

"Tamam. Eğer bu bebeği evde doğurmayı kafana koyduysan, bir şeyler ters giderse sana mümkün olduğunca çabuk yardım getirebileceğimizden emin olacağım."

Harper'ın gözlerinden hayal kırıklığı geçti ama omuz silkti ve sessiz kaldı. O kendi savaşını kazanmıştı ama benim kafamın içinde devam eden duygusal savaş henüz bitmemişti.

Zorlu sorular sorulduktan sonra ebeler her şeyin nasıl işlediğini açıkladılar ve geldikten bir saat sonra Harper'ı desteklemek için ilkel bir doğum planı hazırlayarak ayrıldılar.

"Teşekkür ederim Cole. Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor."

"Sen, Layla ve bu bebek benim için *dünyalara* bedel, bu yüzden bu zorlu bir pazarlık," diye karşı çıktım.

"Bu fikre alışacaksın," diye söze başladı, sonra karnını tuttu. Kalbim ağır bir kurşun yükü gibi karnıma battı.

"Ne oldu? Neyin var?" Acilen sordum, on yedi haftalıkken aniden bir şeylerin ters gittiğinden korktum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, vücudumdaki küçük elektrik yüklerini tetikleyerek başımın dönmesine neden oluyordu. Panik dürtüsüyle savaşıırken ağzımdaki metalik tat midemi bulandırdı.

"Sanırım bebeğin hareket ettiğini hissettim," diye mırıldandı sessizce, gözleri iri ve yuvarlaktı, ağzı da şaşkınlıkla onlara uyacak şekilde yuvarlak ve genişti. Bir an için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bu anın değerini bilmeliydim ama acımın büyüklüğü, bir an önce bitmesini dileyemediğim güne doğru bir adım daha atmama neden oldu.

Harper'ın şişmiş karnıyla artık kafamda hiçbir şey değişmiyormuş gibi davranamazdım, ancak çocuğumuzu Grace'in ön yumrusundan farklı bir şekilde taşıdığı ve Harper'ın bol kıyafetleri tercih ettiği için, neredeyse tarama zamanı gelene kadar daha az fark edilir bir şekilde bekliyordu.

Ellerim karnının üzerinde gezindiğinde ya da onu kalçalarından tuttuğumda, vücudu daha dolgun görünüyordu ama bu değişiklikler ilk kez dişlerimi fırçalarken Harper banyoya girdiğinde fark edildi.

Banyo kapısına yaslanırken omzumun üzerinden ona baktım, sonra ağzımı çalkalamak için geri döndüm. Lavabodan doğrulurken, karnındaki belirgin şişkinliği fark ettim ve hareket etmeyi bıraktım. Bebeğimin kızımın içinde büyüdüğünü görme gerçeği beni yeniden bir endişe dalgasına sürükledi.

Korkularımın ne kadar saçma olduğunu kendime anlatmaya çalışsam da, zihnimde yer etmeye devam ettiler. Grace'in bu şekilde ölme ihtimali milyonda birdi ama yine de ölmüştü. Bu nokta, bir daha asla gerçekleşmeyeceğini düşünmemi engelledi.

Ruh halimin bir parçası kendini korumayı içerdiğinden, Layla ve Harper gibi kendimi tamamen kaptırıp heyecanlanamadığımı fark ettim... etrafımdaki herkes gibi.

Harper yirmi haftalık olana kadar durumumuzda bir dönüm noktası yaşanmadı. Her zaman uyanık olan küçük prensesimiz Layla, o zamana kadar bebeğin artık Harper'ın karnındaki bazı sesleri duyma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyordu.

Layla'nın sürekli sohbet ederek ve kulaklıklarından birini Harper'ın göbek deliğine sokarak doğmamış bebeğimizle paylaşmaya çalışarak nasıl etkileşime girdiğini gözlemlerken, kalbim bu bebeği şimdiden nasıl sevdiğine sıkıştı ve sonunda kaçırdığımı anladım.

O sırada hepimiz ayaklarımızı sehpaye uzatmış kanepede oturuyorduk ve ben aniden uzandım ve kocaman avucumu büyüyen bebek yumrumuzun üzerinde nazikçe yumuşattım. Harper'ın içinde büyümekte olan küçük yumruyu hissetmek göğsümün ve boğazımın duygularla sıkışmasına neden oldu.

Layla bana bakıp hınzırca sırıtırken, "Bunu dinlemelisin, bu benim en sevdiğim şarkı," diye ikna etti. "Eğer benimle yaşayacaksan, bu şarkıyı birlikte söyleriz ve babamı çıldırtırız çünkü bundan *nefret ediyor*," diyerek sadistçe böbürlendi ve ağzı neredeyse Harper'ın karnına degecek şekilde komplocu bir tavırla mırıldandı.

Karlar Ülkesi film müziği beni deli ediyordu, bu yüzden hangisinden bahsettiğinden emin değildim, ama beni kızdırmak için doğmamış kardeşini işe aldığını düşünerek kıkırdadım.

Harper hemen başını bana doğru çevirdi, tepkimi ölçmek için gözlerini kısmıştı. "Tara

Yarın," diye cesaret verici bir şekilde mırıldandı. Sanki unutmuşum gibi.

"Biliyorum, aklımdaydı," diye itiraf ettim ve gülümseyerek sıcak, yumuşak elini benimkinin üzerine, karnının üzerine koyarak yerinde tuttu. Parmaklarımı daha geniş açtım -daha korumacı bir şekilde- ve ilk kez bebeğimizi fiziksel olarak tanımak için ona açık bir şefkat gösterdim.

Harper'la hamilelik hakkında konuşurken 'şimdi'de yaşadığımız sürece iyiydim, ama yine de ikimizin de söylemediği şeyler vardı, örneğin ya bir şeyler ters giderse? Onun durumu hakkında başka biriyle konuşmak zorunda kaldığımda, bu beni tedirgin ediyordu.

Fiziksel olarak dahil olmak çaba gerektirdi, çünkü zihnim hala ilk seferdeki kabus senaryomun etrafındaki olayları engelliyordu. Bazılarına saçma geldiğinden eminim ama travma travmadır.

Önemli olan tek şey Harper'ın fikriydi ve geçmişimle bugünüm arasındaki görünmez çizgiyi aşmak için her gün küçük adımlar atıyordum.

Kendimi bırakıp gerçek bir ilgi gösterdikten sonra, sanki bir baraj yıkılmış gibiydi ve bebeğimizin gelişiminin her yönüne daha fazla odaklanamazdım.

Layla'nın yaklaşan varışa karşı duyduğu masum heyecan beni alçalttı ve Harper'ın nasıl başa çıktığını dikkatle gözlemlememe rağmen, biraz mesafeli davranışımın onu çekici hissettirmekte başarısız olduğunu biliyordum. Bunun nedeni onun çekici olduğunu düşünmemem değildi; bu daha çok kafamı kuma gömmekle ilgili bir durumdu.

Tarama sabahı, sinirlerim yıpranmıştı ve kendimi şu kişilerle oldukça düzenli konuşmalar yaparken bulmuştum

Tanrım, sonuçlarımızda bir mola vermemize izin verirse bunun benim için ne anlama geleceğini düşündüm.

Annem duaların her zaman işe yaradığını söylerdi - Grace'in ani ve hızlı hastalığıyla karşılaştığımda buna inanmadım - ama olumlu bir hava yaratmak için yapabileceğim her şeyin denemeye değer olduğunu düşündüm.

Sonogram teknisyeni Harper'ı masaya yerleştirirken ışıklar karartıldı ve Harper'ın elini tutmadan önce terli avuçlarımı sildim. Karnına mavi yarı saydam jel sürülürken kalbim hızla çarparak izledim, derin bir nefes aldım ve Harper'ın iyiliği için rahat görünmeye çalıştım.

Dönüştürücü jeli Harper'ın yumrusu boyunca yaydığında boş ekran hemen değişti ve bebeğimizin küçük gri, grenli formunun ekranda belirdiğini gördük. Bebeğimizin güçlü ve istikrarlı kalp atışlarını duyunca kalp atışlarım bir an durdu ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Harper elimi sıkıca kavradı, bakışlarımı ekrandan gözlerine çekti ve harika gülümsemesi sertçe yutkunmama neden oldu. Gözlerim ağzına kadar yaşla doldu ve kırışıştıran birbiri ardına düşmelerine izin verdim. Bu tamamen beklenmedik bir tepkiydi ama kontrol edemediğim bir tepkiydi.

"Her şey yolunda mı?" Endişeyle sordum, kolumla gözlerimdeki yaşları sildim, hem istekli hem de isteksiz bir şekilde bana güven verilmesini bekliyordum ve Harper elimi tekrar sıktı.

"Çok güzel değil mi?" diye sordu ve kulaklarımdan hızla akan kan dikkatimi dağıttığı için neredeyse sorusunu kaçırıyordum.

"Bebek mükemmel durumda. Boyu, karın çevresi, baş çevresi, kalbi ve kalp atış hızı normal sınırlar içinde." Omuzlarım anında rahatlayarak çöktü ve ne kadar gergin olduğumu fark ettim.

Harper elimi tekrar sıktı.

"İyi misin?" Başımı salladım, konuşamayacak kadar tıkanmıştım.

3D taramaya geçerek teknolojiye hayran kaldım ve ekranda bebeğimizin yüz hatlarını görmeye odaklandım. Kalbim tekrar sıkıştı ve ekrana bakan Harper'a baktım, gözyaşları yüzünden akıyor ve genişçe sırtıyordu. "Vay canına," diye fısıldadı, bana bakmak için döndü.

Meraklı gözlerindeki sevgi beni tekrar boğmakla tehdit etti ve boğazımdaki bir yumruyu daha yuttum. Eğilerek kızımı dudaklarından usulca öptüm, eli otomatik olarak yanağımı kavradı. Bakışlarındaki şefkat kalbimin sevgiyle kabarmasına neden oldu ve beni tanıdığı süre boyunca tanık olduğu tüm farklı yönlerime katlandığı için ne kadar olağanüstü b i r kadın olduğunu düşündüm.

"Bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?" Gözlerim teknisyene kaydı, sonra tekrar Harper'a döndü.

Harper hemen, "Hayır, ne olursa olsun onu seveceğiz," diye cevap verdi.

Görevli dönüştürücüyü makinenin yan tarafındaki beşiğe geri yerleştirdi ve Harper'ın karnını temizledi, sonra kıyafetlerini yerine koymasına yardım ettim ve onu ayağa kaldırdım.

Tarama odasından çıkarken elimi tuttu ve durduk. "Orada harikaydın Cole. Seninle çok gurur duyuyorum. Yolu yarıladık ve her şey yoluna girecek." Gülümsedim, cesaretlendirici sözleri için minnettar oldum ve daha önce kendimi bu kadar zayıf hissettiğim için biraz utandım.

Onu kendime çekerek elimi elbisesinin üzerinden karnına doğru hafifçe sürttüm ve Harper anında gülümsedi. "Seni çok seviyorum bebeğim. İkimiz için de bu kadar cesur olduğun için teşekkür ederim. Gücün inanılmaz ve zaman zaman senin için zor olduğunu biliyorum ama söz veriyorum daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum."

"Olduğun gibi gayet iyisin Cole. Sen benim aşık olduğum adamsın ve duyguları olmayan bir adam yerine tüm dürüst kusurlarınla sana sahip olmayı tercih ederim. Senin geçmişin

seni şekillendirmiş olmalı. Aksine, biz bunları yaşarken sen her şeyi görmezden geliyor olsaydın muhtemelen daha çok endişelenirdim."

İçinde 3D ve diğer tarama resimlerinin bulunduğu küçük zarfı sallayan Harper'ın gözleri parladı ve yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Hadi ama, bunları Layla ile paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Bunları görür görmez ilk söyleyeceği şeyin 'Oh bak, bebeğimizin kulakları var' olacağına dair bahse var mısın?"

İkimiz de içtenlikle güldük ve onu yanıma çekip alnına sevgi dolu bir öpücük kondurdum ve arabaya doğru yola koyulduk. Yeni bebeğimizi beklediğini öğrendiğimden beri ilk kez içimde bir umut doğmuştu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

A Her ay geçtikçe, iki ebeden daha yaşlı olan Karen'ın bizi evde ziyaret etmesine daha çok alıştım.

Onu eski bir arkadaşımıymış gibi karşılayan Harper rahatlammış görünüyordu ve bebeğimizin nerede doğmasını istediğı konusunda doğru seçimi yaptığından emindi.

Doğum tarihi yaklaştıkça, ebe servisi ziyaretleri sıklaştı ve Harper bunların bazılarını Layla'nın evde olduğu zamana denk getirdi. Şahsen, Layla'nın doğumda hazır bulunacağı düşüncesi beni çok korkutmuştu. Benim de ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç doğal bir doğuma katılmamıştım... ya da herhangi bir doğuma ve aklımın bir köşesinde Layla'nın Harper'ın acı çektiğini görünce geri çekilebileceğini düşündüm.

Karen tüm endişelerimi dile getirmem için beni cesaretlendirdi ve doğumla ilgili endişelerimin tek olmadığını, duygularımın çoğu babayla aynı olduğunu söyleyerek bana güvence verdi. Harper bir noktada Layla ile ilgilenirken Karen bana Harper'ın nasıl başa çıktığını düşündüğümü sordu ve ben Harper'a Toprak Ana dediğimde ebenin kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Bu terimi biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, Harper bir melek ve doğal bir anne. Herkesle ilgilenir ve her şeyi en basit haliyle görür.

şartlar. Her şeyin üstesinden geliyor. Biyolojik yönü bir yana, Harper Layla için kelimenin diğer tüm anlamlarıyla gerçek bir anne oldu. Bir araya gelmeden önce bile, Layla'nın yararına olduğuna inandığı şeylere karşı çıktığımda bana hep meydan okudu."

Harper'ın ailesini ziyarete gittiğimizden ve onlarla aramızdaki buzları erittiğimden beri, annesi ve kız kardeşi ziyaret için daha fazla çaba sarf ediyorlardı ama ailesinden hiçbirinin yakın olmadığı açıktı. Bazılarının yakın olmadığını tahmin ediyordum. Bir yanım, Harper'ın Layla'yla olan yakınlığının kendisinin eksikliğini hissettiği bir boşluğu doldurup doldurmadığını merak ediyordu.

Sebebi ne olursa olsun, hayatımıza girdiği için ona minnettardım. JoAnn ile yaptığım konuşmayı düşündüğümde, bu beni Layla'ya nasıl davrandığıma objektif olarak bakmaya zorladı. Harper'ın ne kadar özel olduğunu anlamamı sağlamıştı, çünkü Harper'ın bana gösterdiği ilgi ve teşvik olmasaydı, kızım da JoAnn'ın babası hakkında hissettiklerini hissedebilirdi.

"Karnın kocaman bir balkabağına benziyor. Patlayacak," diye öğüt verdi Layla, Harper tişörtünü yukarı çekmiş ve göbeği dışarı çıkmış bir halde kanepeye uzanırken.

"Bebeğimiz artık hızla büyüyor," diye Layla'ya bilgi verdi Harper, kızım yumruğunu tekrar tekrar okşarken.

"Vay canına, gördün mü baba?" Bebeğin hareketleri Harper'ın gergin teninin altında dalgalanırken Layla heyecanlı bir ses tonuyla sordu.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yerde sürünüp dudaklarımı Harper'ın karnına yerleştirirken Layla'ya "Evet, bunu izle," dedim ve The Ramones'un "Baby I Love You" şarkısını söylemeye başladım.

Ne Layla'nın ne de Harper'ın bilmediği şey, bunun Layla doğmadan önce ona söylediğim şarkı olduğuydu. Bu şarkıda kalbime dokunan bir şeyler vardı ve şimdiye kadar hazırladığım tüm şarkı listelerine girmişti.

Şarkının yarısında Layla'ya baktım ve onun Harper'ın yanında dizlerinin üzerinde oturduğunu, şarkıyla hafifçe sallandığını fark ettim ve Harper'ın yumruları

Layla'nın Grace'in içindeyken yaptığı gibi soldan sağa ileri geri yuvarlandı.

"Bakın, bebeğimiz babasının şarkısıyla dans ediyor," diye hayret etti, gözleri heyecanla parlıyordu.

Harper yavaşça başımı okşadı ve boğazım hemen daraldı. Birden sesim çatallaştı, o anki duygular devam etmemi engelledi ve doğruldum. Harper'ın gözlerinden yaşlar döküldü ve Layla hemen ona sarıldı.

"Sorun nedir, Harper'ım?" diye sordu, küçük sesi endişe doluydu.

"Hiç bir şey, bebeğim, gerçekten çok mutluyum," diye cevap verdi ve Layla ile beni öne çekerek ikimizi de aynı anda kucakladı.

Layla için endişelenerek baktım ve Harper'dan önce ikinci kez benim kelimesini kullandığını tekrar fark ettim. "Neden Harper'ım diyorsun?" Sorguladım.

"Çünkü benim kızım diyorsun. O benim kızım değil, benim Harper'ım," diye açıkladı Layla omuz silkerek. Harper ve ben birbirimize bu konuya daha sonra döneceğimizi söyleyen bir bakış attık ve konuyu kapattık.

O gece yatağında Layla'nın söylediklerini tekrar düşündüm. Aslında, bana hamile olduğunu söylediği günden beri Harper ve yeni bebeğin durumu aklımdaydı. Her ne kadar hepsini benim olarak görsem de, Harper ve bebeğin Layla ve benden farklı isimlere sahip olması beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Harper, Harper Tennison olarak bebeğin soyadının Tennison-Harkin olacağını söylemişti ve bu da Layla ile kardeşini hemen bir kenara itti. İki bebeğimin de aynı isme sahip olmasını istiyordum ama bundan da öte Harper'ın benim soyadımı taşımasını istiyordum.

"Harper?" Mırıldandım, elimden geldiğince, bacaklarının arasına sabitlenmiş yastıklar ve yumruğunun altına doldurulmuş bir başka yastıkla arkasındaki kaşığa döndüm.

"Mm?" diye mırıldandı, uyuklu bir şekilde.

"Benimle evlenmek istiyor musun?" Harper'ın vücudu kaskatı kesildi.

"Yarın tekrar sorabilir misin?" diye mırıldandı uykulu bir halde.

"Şimdi öğrenmeyi tercih ederim," diye ısrar ettim. "Neden?"

"Çünkü bütün gece merak içinde uyumak istemiyorum," diye cevap verdim.

"Hayır, o değil, yani neden soruyorsun?"

"Çünkü sanırım hazırım... hayır, seninle bu adımı atmaya hazır olduğumdan eminim ve senin sevgin olmadan buraya gelemedim."

"İyi cevap, ama ben oldukça memnunum Cole. Elimizdekileri yönetecek kimseye ihtiyacımız yok."

"Grace'in yerine geçeceğimi düşündüğün için mi isteksizsin? Yaptığım şey bu değil. Bu, mümkün olduğunu hiç düşünmediğim yeni bir başlangıç için ikinci bir şans ve hepimizin kim olduğunu birbirimize mükemmel bir şekilde bağlıyor."

Yavaşça dönerek kendini bana olabildiğince yaklaştırdı ve kollarını bana doladı.

"Açıkla."

"Sevgilim benim için kim olduğunu anlatmaya yetmez. Benim olmanı istiyorum. Bu, benim adımı alman, çocuklarımızın benim adımı taşıması, ailemizin bir aile adına sahip olması anlamına geliyor. Layla'nın hayatında ilk kez bir anneye sahip olması, her iki çocuğun da hem anneye hem de babaya sahip olması demek."

"İsminizin olması benim için hiçbir zaman önemli olmadı. Bir erkeğe sahip olmak çok daha önemli. Eğer seni mutlu edecekse evleniriz... çocuklar için güzel bir yuva kurarız, ama bu sana karşı olan hislerimi değiştirmeyecek..."

"Biliyorum, ama bence bu çocuklarımıza hepimizin birbirimize ait olduğumuzu hissettirecek. Sen Layla'nın annesi olacaksın, bu küçük çocuk doğduğunda çok işine yarayacak. Şimdiye kadar seni kendine sakladı Harper. Yeniliğin etkisi geçtiğinde ve zamanın onlar arasında

bölündüğünde, onu ne kadar rahatlatmaya çalışırsan çalış,
kendini dışlanmış hissedebilir."

"Evet, ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf etti, "belki de sahip olduğumuz şeyi resmileştirmeliyiz, ama ben evlilik öncesi bir anlaşma istiyorum," diye ekledi kararlı bir şekilde.

Vücudum çelikleşti ve başımı karanlıkta yüzünü görebileceğim kadar geriye götürdüğümde kalp atışlarım şokla hızlandı.

"Ne? Bu da nereden çıktı şimdi?" Bunu istediğimi düşündüğü için aniden incinerek sordum.

"İnsanların, çocuğunu doğurarak paran için seni tuzağa düşürdüğümü düşünmelerini istemem."

Gazete haberlerini hatırladım ve hızla doğrulup komodinin ışığını yaktım. "Bunu senin aklına kim soktu?"

"Bak, fark etmez. Eğer evleniyorsak, bir tane istiyorum. Eğer sana bir şey olursa, sahip olduğun tüm mal varlığının çocuklara kalmasını istiyorum."

"Tanrım, Harper, bunu gerçekten düşünmüşsün," diye bağırdım; böyle bir şeyi düşünmek zorunda kalmasına bile öfkeliydim.

"Böyle bir şey olmayacak. Evlilik sözleşmesi yok, ikimiz de bunun gerçek bir anlaşma olduğunu biliyoruz; buna izin vermeyeceğim. Şimdi sana tekrar soruyorum, bu fikri aklına kim soktu?"

Yuvarlanarak doğruldu, yataktan kalktı ve iç çekti. Birkaç saniye boyunca iç mücadelesini izledim ve güvenini kırdığını anladım.

"Sarah-Jayne'in Max ile bir sözleşmesi var. Bana Max'in menajerlik ve hukuk bürosunun Max için bir tane yazdığını ve düğünden birkaç gün önce imzalamasının istendiğini söyledi."

"Pekala, öncelikle şunu söyleyeyim, ben Max değilim ve bunu Sarah-Jayne'in üzerine yıkmasına şaşırdım ama bu onların arasında. Kapalı kapılar ardında neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden onun durumu hakkında yorum yapamam. Ama işte tam burada," parmağımı aramızda salladım, "bu gerçek aşk ve size şunu söyleyeyim, Grace için hissettiklerimle bile aynı değil... sahip olduğumuz şey çok daha fazlası."

"Bu konuda üzölmeyin. Yöneticilerinizin ve avukatlarınızın sahip olduklarınızı korumak istemelerini anlayabiliyorum" diye yalvardı.

"Bebeğim, nereden geldiğime bak... neler yaşadığıma... neler atlattığıma. Eğer seni karım olmaktan alıkoyan tek şey buysa, unut gitsin. Evlilik sözleşmesi falan yok. Benim olan zaten senindir. Hamile kaldığın anda vasiyetim yeniden yazıldı, Derek ve Dorian'a sor, onlar şahit oldular. Sen hiç bir şey istemedin, hiç bir şey istemedin."

Harper'ın aklına bu tür düşüncelerin sokulmuş olmasından duyduğum hayal kırıklığıyla damarlarıma kan ve ateş hücum etti. Bu düşüncelerin bizi tanıyan ama duygularımızın ne kadar derin olduğunu bilmeyen biri tarafından ortaya atıldığını düşünmek beni çileden çıkarıyordu.

Grace'le evlendiğimde evlilik öncesi bir anlaşma hakkında bir tartışma bile olmadı ve kesinlikle parayı ve işi eşimin önüne koyan birinden böyle bir öneriyi asla kabul etmezdim.

"Bu tartışmaları neden daha önce yapmadık?" Harper sordu.

"Bilmiyorum ama karım olmanı istiyorum, çocuklar için değil, sen de dahil hepimiz için."

"Eh, bu kadar romantik bir şekilde söyleyince," diye cevap verdi Harper, ruh halimi hafifleterek.

"Benimle evlenir misin?"

"Ne kadar romantik bir teklif, sen yatakta yarı çıplak oturuyorsun ve yüzün gök gürültüsü gibi, ben de burada kocaman hamile şortum ve atletimle duruyorum," diye kıkırdadı.

"Özür dilerim, böyle olmasını istememiştim. Dürtülerimle hareket ettim. Sormadan önce iyice düşünmeliydim."

İkisini asla karşılaştırmamam gerektiğini biliyorum ama Grace'e yaptığım evlenme teklifi de spontane ve düşüncesizceydi. En az onun kadar ani ve tutkuluydu ama Harper'ın evet demesinin Grace'inkinden daha anlamlı olduğunu fark ettim.

"Bana ne istediğini söyle, Harper? Romantik jestler olsa da olmasa da seninim. Kalpleri, çiçekleri ve serenatları hak etmediğinden değil, ama sanırım seni tanıyorum ve bunlardan herhangi birini yapmak senin tarafından boş jestler olarak görülecektir."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve yatağın üzerine diz çökerek bana doğru eğildi. "Şu anda Harper Harkin olarak çağrılmakla ilgili bir sorun yaşıyorum," diye kıkırdadı. "Bu beni biraz korkutuyor."

Kıkırdadım. "Ünlü olan ben olduğuma göre, bu konuda kabul eden sen olacaksın, ama bence ismini koruyabilir ve normal olarak kullanabilirsin. Zaten kim ne sıklıkla kullanabilir ki? Sen Harper olursun, Cole Harkin'in muhteşem karısı," dedim ona yanak diliyle.

"Eğer evlenirsek-" "Ne zaman," diye karşı çıktım.

"Henüz evet demedim," diye azarladı.

"Yapacaksın," diye takıldım, aletimi ortaya çıkarmak için örtüleri geri çektim. "Yanında bir çocuk varken böyle bir paketi başka nerede bulabilirsin ki?"

Kıkırdayarak başını salladı. "Saçmalıyorsun." Gülümsemesi onu kazandığımı gösteriyordu.

"Biliyorum, değil mi? Erkekler umumi tuvaletlerdeki pisuvarlarda beni kontrol ettiklerinde böyle söylüyorlar. Onlara aşağılık kompleksi veriyormuşum." Göz kırptım ve çenesi düştüğünde ağzının açık kalmasına hınzırca sırıttım.

"Vay canına, bunu oracıkta mı uydurdun?"

"O anda neler yapabildiğimi görsen şaşırırsın." Tekrar göz kırptım.

"O göz kapağını yerine oturtman lazım, gözünün üzerine düşüp duruyor."

"İşte şimdi saçmalamaya başladın," diye karşı çıktım.

Ellerini kocaman yumrusunun üzerinde salladı. "Evet, bütün kadınlar böyle söylüyor..." diye kıkırdadı, "doğum merkezindeki doğum öncesi derslerinde." Kıkırdadı ve devam etmeye çalıştı,

"aşağılık kompleksleri var..." kıkırdama, "bu yumruyu kontrol ettiklerinde de kompleksleri var."

Kollarımı açarak yatağa geri tırmandı, sonra hızla geri dönüp dışarı çıktı. "Bekle, işemem lazım," dedi bana paytak paytak banyoya giderken.

"Sen benimkini tutarsan ben de seninkini tutarım," diye seslendim arkasından. "Pfft," diye cevap verdi, "Sen bir fırsatçısın, biliyorsun

Bu mu?" Kalbim bir an durdu ve sanki göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. Grace bunu bana her zaman söylerdi. Boğazımda bir yumru oluştu ve bir an için garip hissettim, sanki bir tür işaretmiş gibi.

Bir dakika sonra sifonun çekildiğini ve musluğun açıldığını duydum ve Harper'ın yatağa geri dönebilmesi için yorgani geri çekerek ona yer açtım. Yastıklarla ve eşyalarla rahatlamak için sağa sola çarptı, sonra yerleşirken nefes alıp vermesi yavaşladı.

"Seninle evlenirim ama burada, evde. Kamera yok, sadece grup elemanları, ailelerimiz ve ev halkı. Eğer basın bunu öğrenirse, yapmam. Senin soyadını alacağım ve gülünç Harper Harkin olacağım çünkü seni seviyorum."

İçimde duygusal bir kabarma oldu ve boğazım düğümlendi. "Sakin benim romantik olmayan evlenme teklifimi eleştirme; bu kabul on kat daha kötüydü," dedikten sonra onu kendime yaklaştırabildiğim kadar yaklaştırdım ve boynundan usulca öptüm.

"Artık uyuyabilir miyiz? Neredeyse vadem dolmak üzere ve bu bir süre için alabileceğim son birkaç iyi uykudan biri olabilir," dedi.

Boynunu tekrar öptüm, kalçasını nazikçe sıktım ve "Elbette... seni seviyorum bebeğim" diye fısıldadım.

Harper'ın nefes alış verişi düzleşip derinleştikten kısa bir süre sonra, bana yeni bir hayat veren kadının nefeslerini dinleyerek uykuya daldım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

"J esus, bir av tüfeği düğünü için kısa kesiyorsun," dedi Dorian, ellerini kalçalarına koyarak.

Sağdıçım olmasını istediğimde Harper'ın göbeğine bakıyordu. Çılgınlığımın yöntemi, ben kızlarıma konsantre olurken onun her şeyi ayarlamasıydı.

Dört gün sonra ben Harper'la evlenme isteğime kavuştum, o da kendi mülkünde mahremiyet içinde evlenme isteğine kavuştu. Harper ve Grace arasındaki mahremiyet benzerliği beni de şaşırtmadı.

Harper tam olarak ne istediğini biliyordu ve ona çok daha uygun bir etkinlik önermeme rağmen, son sözü söylemeye kararlıydı ve Matty, annem, Dinah ve Diane'e yemek işini yaptırdı. Yemekler basitti: dana Wellington ya da tavuk Parmesan ve çeşitli lezzetli salatalar ve erişte yemekleri, şaka yollu karbonhidrat ağırlıklı bir diyet her anne adayının hakkıdır.

Grace'in anne ve babası Angus ve Dinah, Harper onları arayıp haberimizi verdiğinde çok sevindiler. Harper'a çoktan onaylarını vermişlerdi. Dinah ağladı ama mektubu biliyordu ve onun için zor olsa da Harper'a benim için daha iyisini dileyemeyeceğini söyledi. Dinah Harper'a bunun acı tatlı olduğunu ama kızımın Layla'nın yeni annesi olacağı için mutlu olduğunu söyledi.

Düğünün kendisi çok gösterişsiz bir olaydı ama Harper'a göre mükemmeldi. Yakın ailelerimiz ve arkadaşlarımız çayırda toplanırken, sunağımız sonbahar renklerinden oluşan bir kemerdi ve ayaklarımızın altında canlı turuncular, kırmızılar, yeşiller ve kahverengilerden oluşan dökülmüş yapraklardan bir halı uzanıyordu.

Harper yeni bir elbise giymemekte ısrar etti. Bunun yerine beyaz bir önlük, ona uygun esnek bir pantolon ve parmak arası terlik giyerek rahatlığını korudu, çünkü ayakları çok şişmişti ve People'dan gelenlere karşı son savunması şaka yapmak oldu,

Cosmopolitan ya da *Rolling Stone* dergileri burnunu sokmaya geldi. Görünüşünden verdiği tek taviz, birkaç parça bebek nefesi geçirilmiş Grek örgüsüydü. içinden. Işıl ışııl ve çarpıcı görünüyordu. Doğal olarak Layla da aynı saç modeline sahipti ancak yeni pembe fırırlı bir elbise giymişti ve bunu altına yeni taba rengi deri kovboy çizmeleriyle giymişti.

Papaz, annemin Delaware'den kendisiyle gelmesi için ikna ettiği biriydi çünkü Harper basın ilgisini çekmesi durumunda yerel birinden yardım isteme konusunda paranoyaktı. Derek ve Dorian ruhsat işini hallettiler; bize sadece imzalamak kalmıştı.

Özel görünmeyebilirdi ama içinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında mükemmel olduğunu düşünüyorduk. Ancak Harper hiçbir taviz vermemekte ısrar etti, çünkü hamile olsun olmasın, ünlü olsun olmasın, düğünümüz tam da onun istediği gibiydi - şişlik hariç.

Yeni bebeğimiz doğduğu andan itibaren yeni bir başlangıç yapmak istedik ve bizim için bu, Layla'nın mutlu olduğundan ve bebek gelmeden önce planı bildiğinden emin olmak anlamına geliyordu.

Telaşsız ve hızlı bir şekilde gerçekleşen yemin töreninde en dikkat çekici şey yeminlerimizdi. Harper, Grace'in ailesi ve onu tanıyan herkes için gösterdiği duyarlılık ve kayıtsız şartsız düşüncesiyle herkesi onurlandırdı.

Harper'a Yeminim

Elimi tut; sana kederin karanlığından rehberlik etmeme izin ver.

Bu sözleri hiç söylemedin Harper, ama bana sessizce yol gösterdin.

Bana kederin aceleye getirilemeyeceğini öğrettin; her insan için bu tanımlanamaz bir zaman meselesidir. Zamanım uzundu; zihnimde ruhum sonsuza dek kaybolmuştu- ama yanılmışım.

Onu bulmak sorunlu bir yoldu ama yeni bir hedefe götüren bir yoldu.

Sen, Harper, benim yeni hedefimsin. Aşk sadece deneyimlenen, tutku olarak tanımlanan ya da heyecanlı kelekler ve atlayan kalp atışları hissi değildir.

Bazen sevgi beslemekten, empati kurmaktan, gözyaşlarını silmekten ve korkularla yüzleşmekten doğar. Senin sayende sevmenin yüzlerce yolu olduğunu öğrendim.

Her biri ebedi bir lütuf, her biri değerli bir ders, her biri özel bir armağan. Kendimi size teslim ediyor ve sizinle birlikte olmaktan duyduğum yeni sevinç için Tanrı'ya şükrediyorum.

Karanlığımdaki ışık olduğun için teşekkür ederim bebeğim. Sonsuza dek seninim.

Harper'ın Yeminleri

Cole, bugün karşınızda yer almak ya da yer değiştirmek için durmuyorum,

ama kalbindeki boşluğu doldurmak için gerçekten benim olduğuna inanıyorsun.

En karanlık günlerinde yanında olacağım. En parlak günlerinde, parlamana yardım edeceğim.

Sana kalbimi, bedenimi, zihnimi, güvenimi veriyorum Cole, ben senin geçmişin değilim, ben senin bugünün ve geleceğinim, yolculuğuna

ekleyeceğin başka bir hayatım.

Ne olabileceğimize dair içgüdülerine güvendiğin, cesur olduğun, korkularınla yüzleştiğin ve beni sevdiğin için teşekkür ederim.

Bir hafta sonra

"Matty, Karen'ı arayabilir misin? Numarası şuradaki adres defterinde, buzdolabının üzerinde," diye sakın sakın sorduğunu duydum Harper'ın koridorun sonundaki ofisimden. Harper'ın doğumunun üzerinden üç gün geçmişti ve önceki gece en ufak bir sancı bile çekmemişti.

"Neler oluyor?" Ofis koltuğumdan fırladım ve koridorda aceleyle Harper'ın bacaklarının arasında bir banyo çarşafı tutarak mutfakta durduğu yere doğru yürüdüm.

"Suyum geldi," dedi gülerek. "Bu sabah beşten beri zayıf kasılmalarım var ama Layla okula gittikten hemen sonra şiddetlenmeye başladılar." Hemen onun yanında durdum ama göğsümde panik yükseldi.

"Lütfen Diane ve Stuart'a Layla'yı bizim için almalarını söyler misiniz? Karen buraya geldiğinde, onun normal saatte eve gelmesini bekleyip bekleyemeyeceğimizi söyleyecektir." Matty buzdolabının kapağından numarayı çekip ebeleri aramaya başladığında, kadın ciddi bir tavırla sordu.

"Uzanman falan gerekmiyor mu?" Kolundan destek alarak sordum.

Harper kıkırdayarak, "Yorgun değilim," diye cevap verdi ve ukalaca verdiği cevap bana doğumuyla da diğer her şeyle olduğu gibi pratik bir şekilde başa çıkacağını gösterdi.

"Ayaklarından kalkmanı kastediyorum," diye tekrar denedim. "Hayır, hareket halinde olmam daha iyi. Yerçekimi doğuma yardımcı olur. ve hareket edersem daha rahat olur."

Stuart mutfağa girdi. "Demek bu kadar?" dedi, neredeyse Layla'nın son günlerde, doğum tarihi gelip geçip de hiçbir hareket olmadığı zamanki kadar heyecanlıydı.

"Ya öyle ya da mesanem patladı," dedi Harper kıkırdayarak, sonra bir kasılma onu yakaladığında yüzünü buruşturdu. Onun nefesini kesmesi benimkini de kesti ve bir an için Grace'le birlikte hastaneye giderken arabada olduğum anı hatırladım. Bu düşüncayı bir kenara iterek Harper'a endişeyle baktım.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Olduğunu umarak sordum, çünkü aniden gelen çaresizlik hissi sakat bırakıcıydı.

"Evet, gidip küveti doldurabilir misin?" Harper sordu.

"Ben başlatırım, ama seninle birlikte banyoda kalmayacağım."

"Yap şunu Cole," diye sertçe bağırdı ve başını salladı. Onu kendime çekerek şakağındaki stresi usulca öptüm ve dediğini yapmaya gittim.

Küvet sekiz kişi için yeterince büyüktü ve evi daha önce kullananların içinde seks partileri yapmış olabileceğini düşünürdüm, çünkü bu kadar büyük bir şeyin başka ne için kullanıldığını hayal bile edemezdim.

Dipte birkaç santim kalana kadar bekledim ve musluğu sıcak ve soğuk arasındaki sıcaklığı dengeleyecek şekilde ayarladıktan sonra çalışır durumda bırakıp mutfığa geri döndüm. Dürüst olmak gerekirse, gün boyunca açık bırakabilirdim ve asla taşmazdı diye düşündüm.

"Küvet doluyor mu? Sırada ne var? diye sordum; beni meşgul edecek bir yön arıyordum ve zihnimi kurcalayıp sinirlerimin beni alt etmesine izin vermiyordum.

"Müzik mi? Pijama odası çalma listesi," diye önerdi.

Telefonumu çıkarıp onu bulana kadar listelerimde gezindim. "Nerede?"

"Al, şimdi tak. Dinlemek istiyorum" dedi, sonra mutfak tezgahına doğru yürüdü ve başka bir kasılmayla başa çıkmak için tezgahın üzerine eğildi. Hiç düşünmeden yanına gittim ve belini ovmaya başladım.

Telefonumu Bluetooth hoparlöre ayarladım, karışık açtım ve müziğin odayı doldurmasına izin verdim. Daughtry'den "September" ilk şarkıydı ve hem Harper hem de ben

Birbirimize baktık, çünkü sözler geçen her şeye ve şu anki durumumuza çok dokunaklıydı. Aynı zamanda Eylül ayının son günüydü.

"Harika gidiyorsun bebeğim," diye cesaretlendirdim, aniden cesur ve şiddetle koruyucu bir tavırla. "Küveti kontrol eder misin, Matty?" diye sordum ve sonra dikkatimi Harper'ın üzerinde yoğunlaştırdım.

Matty başıyla onaylayıp odadan çıkarken Stuart adımlarını hızlandırmaya başlamıştı. "Yukarıdan ne istiyorsun, bebeğim?" diye sordum.

"Şifonyerin yanında bir çanta var, ihtiyacım olan diğer her şey zaten koridorun sonundaki banyoda." Stuart delegasyona rahatlamış bir ifadeyle baktı ve mutfaktan çıktı.

On kasılmadan sonra, her üç dakikada bir geldiğini ve kapı zili çaldığında her birinin bir dakika kadar sürdüğünü tespit ettik. CCTV monitörüne baktığımızda Karen'in arabası olduğunu gördük, onu Natasha'nıniki takip ediyordu. İçimi bir rahatlama kapladı ve birkaç dakika sonra telaşsız bir şekilde mutfağa girdiler.

Karen gülümsedi. "Merhaba Harper, Cole," diye kızıma hitap ettikten sonra başıyla beni işaret etti.

"Bugün kimin doğum günü var?" diye böbürlendi. "Bana neler olduğunu anlat Harper, sonra oturma odasına gidip seni kontrol edeceğiz. Bu arada Cole, eğer varsa bir kahve içebiliriz," diye talimat verdi ve beni işe yarar hissettirdiğini biliyordum.

Sinirden ellerim hafifçe titreyerek cezveye doğru yürüdüm ve onlara birkaç fincan kahve doldurdum. "Süt arkanızdaki buzdolabında," dedim, ayaklarının dibine bıraktıkları poşetler yüzünden yanına yaklaşamayacağımı biliyordum.

Kasılmalar arasında Harper kahvaltı taburelerinden birine oturdu ve sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi herkesle sohbet etti. Ona duyduğum saygı çok büyüktü ve gözüme takılıp "İyi misin?" diye sorduğunda kendimi suçlu hissettim.

"Ben iyiyim, endişelendiğim sensin," diye yüksek sesle bağırdım. Stuart, Diane'i Layla'yı almaya götürdüğünde Harper muayene edilmişti ve tamamen iyileşme sürecini yarılamıştı.

Genişlemiş.

"Vay be! Bu çok şiddetliydi. Sanırım küvete girme vakti geldi," dedi bir kasılma nefesini kesince.

Kahretsin. Küveti unutmuştum ve Matty'nin icabına bakmış olması için dua ediyordum.

Harper'a koridorda yardım ederken, yolun yarısına geldiğimizi ve musluğun kapatıldığını görünce rahatlardım. Harper'a olanlara o kadar odaklanmışım ki bunu umursamadım.

"Bana yardım edebilir misin tatlım?" Harper yeni bir kasılmanın sancılarına girerken kazağını çıkararak sordu. Acı içinde nefes alırken kasılmanın geçmesini bekledik ve işi bittiğinde soyunmasına yardım ettim, o da küvete girdi.

Birkaç dakika boyunca orada olduğu için daha iyi başa çıkıyor gibi göründü, ancak kısa bir süre sonra huzursuz bir şekilde kıpırdanmaya başladı ve elleri ve dizleri üzerinde bile rahat edemedi.

Natasha beni ölçüp biçiyormuş gibi gözlerini kıstı. "Harper'ın arkasına geçip suda ona destek olabilir misin?" diye sordu.

Ziyaretleri sırasında bu konu hakkında konuşmuşlardı ve her seferinde yardımdan çok köstek olacağımı düşünerek geri adım atmıştım. Grace'in doğumunda yaşadığım köklü korkuların beni hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum ama gerçek hayat senaryosuyla karşılaşınca hemen başımı salladım.

"Elbette. Ne yapayım?" diye sordum ve Harper şaşkınlıkla bana baktı, belli ki Natasha'nın önerisini gerçekten kabul edip etmediğimi ölçüyordu.

"Soyun ve Harper'ın arkasına geç. Önce suyun sıcaklığını ayarlayayım," diye cevap verdi Natasha.

"Oh, reddedemeyeceğim bir teklife benziyor," diye cevap verdim, yorumu her iki şekilde de okuyarak.

Harper onlara, "Onu görmezden gelin; tam bir fırsatçı," dedi ve bir başka kasılma onun sert yorumunu bölmeden önce gülerek.

Neyse ki, yaptığı yorumun beni nasıl şaşkına çevirdiğini göremeyecek kadar dalgındı. Daha önce bana hiç söylemediği bir şeydi, ama son zamanlarda iki kez bahsetmişti, bir kez ona evlenme teklif ettiğimde ve bu, hayatımın bir başka önemli dönüm noktasında. Ya ben bir korkağa dönüşüyordum ya da her yerde işaretler vardı.

Natasha küvetten biraz su boşalttı ve biraz daha sıcak su ekledi.

"İçeri giriyor musun o zaman?" Harper merakla bana bakarak sordu, kasılması azaldığında ve Natasha musluğu tekrar kapattığında.

Kemerimin tokasını çekiştirerek, "Senin için her şeyi yaparım tatlım," diye onayladım.

"Hayır, mayo giymek zorundasın," diye bağırdı Harper, sesi tiz çıkıyordu.

"Ne var? Neden? Çıplak mısın?" Başımla vücudunu işaret ettim. "Ne fark eder ki? Şimdi başka tarafa baksanız iyi olur hanımlar, rock yıldızları iç çamaşırı giymez," dedim kot pantolonumun fermuarını açıp bacaklarımdan yere doğru iterken.

Harper aletimi ve taşaklarımı saklamak için elleriyle yakalamaya çalışırken, ben de yavaşça onlardan çıkıp banyoya girdim.

Kıkırdadım. "Tanrım, kadın, doğumun ortasındasın ve ellerini kendine saklayamıyorsun," diye takıldım, yeni bir kasılma başladı ve ortam yeniden gerildi. Çıplaklık benim için hiçbir zaman sorun olmamıştı ve onu yukarı çıkıp şort bulması için bırakmayacaktım.

Bacaklarımı açarak arkasına geçtim, banyoya doğru kaydım ve Harper'ın omuzlarını geriye doğru çekerek ağırlığını aldım.

Isı ondan bana doğru yayılıyordu ve saçları ensesine yapışmıştı, bu yüzden onu serinletmek için işe koyuldum

Bir el bezi alıp saçlarını tekrar topladım ve midilli tutacağına bağladım. Boynunu öptüm ve sonraki yarım saat boyunca nefes alması için onunla konuştum.

Birden kapı açıldı ve koridorda koşan ayak seslerini hızla daha ağır sesler takip etti.

"Hayır, Layla, biri gelip seni alana kadar burada beklemelisin," diye seslendi Diane onun ardından.

"Sorun yok, içeri gelebilir." Harper rahatlamış bir ses tonuyla seslendi ama benim bedenim kaskatı kesildi. Layla'nın olanları nasıl karşılayacağından emin değildim ve isteyeceğim son şey onun korkmasıydı.

Ceketini ve ayakkabılarını atarak geldi ve başını kollarının üzerine koyarak banyonun kenarına asıldı.

"Vay canına, çırılçıplaksın," diye gözlemledi. "Gerçekten geliyor mu?" diye sordu Harper heyecanla.

"Evet, bebeğim, öyle." Harper'ın sesi bu kez yorgun geliyordu ve Layla eve geldiğinden beri daha huzursuz olduğunu fark ettim. İlk başta bunun nedeninin çıplak olması ve Layla'nın onu süzmesi olup olmadığını merak ettim ama içimden bir ses Harper'ın durumunun değişmekte olduğunu hissetti.

"İçeri girebilir miyim?" Karen bebeğin kalp atışlarını dinlemek için su geçirmez bir eldivene sarılı el monitörünü kullandıktan sonra Layla sordu. Harper'ın doğumu boyunca bunu düzenli olarak yapmıştı. "İyi görünüyor," diye rapor verdi ve bunu Harper'ın notlarına ekledi.

"Evet-Hayır," dedi Harper ve ben aynı anda. "Evet, birkaç dakikalığına içeri girebilirsiniz ama Karen ya da Natasha sana söyler söylemez dışarı çıkacağına söz ver çünkü bebek geliyor." Harper'ın soğukkanlılığı karşısında şaşkına dönmüştüm; inanılmazdı.

Layla külotuna kadar soyundu ve suya girdi. Bacağımın yanına yerleşip önce Harper'ın yanağını sonra da benimkini öpmek için dikkatlice eğildiğinde, "Güzel ve sıcak," diye yorum yaptı. Bir elini Harper'ın elinin içine sokup

Harper'ı desteklemek için kullandığım, ona en yakın olan benimkini örttü.

Birkaç kasılmadan sonra Harper'ın daha fazla yer değiştirdiğini ve kasılmalarının en şiddetli olduğunu anladık bazı homurdanma sesleri çıkarmaya başladığını fark ettim. Doktoru aramayı tamamen unutmuştum. Her şey olması gerektiği gibiydi.

"Harper, inanılmaz derecede iyi gidiyorsun. Unutma, ıkmaya ne kadar uzun süre direnebilirsen, doğumu o kadar az zahmetle gerçekleştirirsin. Bebekler çıkış yollarını bilirler ve sıkıntılı olmadığı sürece her şeyin doğal bir şekilde gerçekleşmesine izin veririz," diye sakın bir şekilde talimat verdi Karen.

Layla'ya dönerek gülümsedi. "Layla, tatlım, sanırım biraz dışarı çıkma vaktin gelmiş olabilir. Bebeğin gelmesinin uzun süreceğini sanmıyorum." Layla'nın Harper'ın hamile olduğunu öğrendiğinden beri ne kadar korumacı olduğunu düşünerek itiraz etmesini bekledim ama ayağa kalktı ve Karen'ın ona yardım etmesine izin verdi.

"Giyineyim mi?" diye sordu.

"Eğer istersen," diye cevap verdi Natasha ve Layla gidip bir banyo çarşafı aldı, kendi etrafına sardı, sonra gelip başımın yanına yerleşti. Islak olduğu gerçeğini görmezden geliyordum.

"Bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim," diye düşündü Layla ve ben de ona gülümsedim. Çok zekiydi.

İki ebe paketleri açmaya ve bebek için bir alan hazırlamaya başladı. Emme tüplerini görür görmez neredeyse korkularımın geri gelmesine izin verecektim ama Karen belli ki bana göz kulak oluyordu.

"Sorun yok Cole. Bu tüp sadece bebeğin hava yolunda herhangi bir mukus varsa onu temizleyebilmemiz için. Bu son derece normal bir önlem," diye beni bilgilendirdi, tam o sırada Harper ıkmaya daha fazla direnemedi ve kollarını bacaklarının altından geçirerek kalçalarını kavradı.

"Ah," diye seslendi Harper ve tısladı. "Yakıyor," diye acı içinde soludu. Karen lastik eldivenlerini taktı ve elini

Harper'ın bacaklarının arasındaki suya daldırdı.

"Aferin kızım," dedi Harper'a, "bebeğinin başı tam orada. Hissettiğin yanma perine bölgesinin gerilmesidir. Eğer yapabilirsen, bir sonraki nefesi aldığı anda, ıkmak yerine bana kısa pantolonlar vermeye çalış. Bebeğin başı önümüzdeki birkaç kasılmada taçlanacaktır. Buraya kadar geldin ve neredeyse bitmek üzere. Dinlemeye devam edersen bu güzel ve sakın bir doğum olacak."

Bir kasılma daha geldi ve otomatik olarak koçluk yapmaya başladım. "Kısa nefesler al tatlım, harika gidiyorsun. Seni çok seviyorum," diye mırıldandım, neredeyse kendimden geçmişim, çünkü paniklemenin eşliğindeydim. Layla sessiz kaldı, çenesini kollarına dayamış izliyordu.

Kasılma azaldı ve Karen bebeğin kalp atışlarını kontrol etti ve suyun içinde bebeğin başını tekrar yokladı. "Vay canına, taçlandı, bebeğin kafası artık geri kaymayacak Harper, aferin. Kafası bir sonraki kasılmada doğacak, yapabiliyorsan nefes almaya devam et" diye ekledi.

Harper bir kez daha söyleneni yaptı ve bebeğin kafası bir dakikadan kısa bir süre içinde çıktı. Omzunun üzerinden baktığımda suyun içinde siyah bir saç tepciği görebiliyordum ama başka bir şey seçemiyordum. Şimdi parmak uçlarında duran, daha iyi görebilmek için boynunu eğen ve her şeyi olduğu gibi kabul eden Layla'ya baktım.

Harper şiddetle titremeye başlayınca dikkatim tekrar dağıldı.

"Neler oluyor?" Sesimdeki paniği engelleyemeyerek sordum.

"Sakin ol Cole. Endişelenecek bir şey yok. Bu, kontrolü elinde tutmak için gösterdiğin fiziksel çabanın etkisi. Bir sonraki kasılmada bebeğin doğacak, Harper."

Bu sözleri söyler söylemez Karen, sırlıklam olmuş bebeğimizi Harper'ın bacaklarının arasından çekip aldı ve göğsüne yatırdı. Harper'ın elleri hemen sırtını kucakladı ve birkaç kalp atışından daha uzun süre hareketsiz kaldığında endişeyle baktım, sonra bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

Rahatlayarak yüksek sesle inledim. "Neredeyse kalbim duracaktı," diye itiraf ettim.

"Çok dramatiksin," diye kıkırdadı Harper.

Karen eğildi ve bebeğin bacaklarından birini kaldırdı, "Neyimiz var anne?" diye sordu.

Harper'ı yönlendirirken baktım ama Harper'ın "Oğlan oldu" dediğini duydum.

Layla sevinçle ciyakladı, sonra yüzü ciddileşti. "Jaden'la oynamasına izin veremeyiz Harper, ona bitkilerin üzerine işlemeyi öğretir," diye cevap verdi, sanki bu Harper'ın alabileceği en önemli tavsiyeymiş gibi.

Dönüp Harper'ın kızarmış yüzüne baktığımda parlak gözleri nefesimi kesti. Bana güzel bir gülümseme göndererek, "Seninle gurur duyuyorum" dedi. Sanki bir karpuzu daracık bir delikten geçiren benmişim gibi bir yorum yaptı.

"Tatlım, bugün sende gördüklerimi anlatacak kelime bulamıyorum," dedim ve eğilip onu usulca öptüm.

"Yuk!" Layla bağırdı ve ben de yüzümü geri çektim. Bakışlarını takip ederken Natasha'nın plasentayla tuhaf bir şeyler yaptığını gördüm. "Jöle balığını da saklamak zorunda değiliz, değil mi?" Layla tüm ciddiyetiyle sordu.

Harper, "Cole, belki şimdi onu kurabiye ve süt için mutfağa götürebilirsin ve benim buradan çıkmama izin verirsin," dedi. İlerleyerek banyoda ayağa kalktım ve Layla başını salladı.

"Baba, pantolonun nerede?" diye sordu, havlu raflarına doğru koştu ve benim için bir el havlusu sürükledi. Alırken kıkırdadım.

"Bu resimde bir sorun var, Tatlı Bezelye. Nasıl oldu da büyük havluyu aldın?" diye sordum.

"Ben tüm vücudumu örtüyordum; senin örtmen gereken sadece birazcık var." Üç kadın da güldü ve ben de havluyu aletimin üzerinde tutarak banyodan çıkarken sııttım.

Bir saatten kısa bir süre sonra, Harper temizlenmeden önce bebeği banyoda beslemiş ve olan biten önemli bir şey değilmiş gibi kucağında bebekle oturma odasına doğru yürümüştü. Bu olmasını beklediğim son şeydi.

"Ne yapıyorsun sen? Yatakta dinleniyor olman gerekirdi," diye uyardı Matty, oğlumuzun üzerine titrerken.

"Bütün gün kıcıımın üstünde oturdum," diye karşı çıktı.

"Al bakalım. Sıra sende," diyerek Harper yanıma geldi ve bebeği kollarıma bıraktı. Layla hemen yanımdaki kanepenin kenarına sıkıştı. Harper yanımdaki yumuşak mindere uzandı ve yüzünü buruşturdu. Hemen kaşlarımı çattım ve o da gülümsedi. "Ben iyiyim."

Dikkatimi oğlumuzu yönelttim ve o da uzattığı elini kaldırdı. Nazikçe dokunarak işaret parmağımı avucunun içine yerleştirdim ve o da hemen avucunu yumruk yaptı. Gözlerini açıp kırpıştırdı ve minik kırmızı dudakları düzgün bir 'O' harfi yaptı.

Sonra odaklanmadan baktı ama gözlerim onunkilerle birleştı ve sanki kalbim göğsümde patlamış gibi hissettim. "Merhaba küçük adam," diye mırıldandım, Layla doğduğunda kaçırdığım saf sevinç duygusunu anında fark ettim. O anda kafamdan geçenleri doğru bir şekilde tarif edebilecek hiçbir kelime yok. Tek bildiğim oğlumu henüz tanımadığımdı ama onu çok sevdiğimi ve Layla için olduğu gibi onun için de canımı vereceğimi biliyordum.

Aniden uyandırılmış gibi gözlerini kırpıştıırarak bana baktı, yüzünü buruşturdu ve dudaklarını 'oo' der gibi büzdü ve hepimiz gülümsedik.

Harper bana gururla "Yirmi bir inç; yedi kilo iki ons," dedi. Yedi kiloluk tahminim neredeyse tam isabetti.

"Peki, ona ne isim vereceğiz anne?" Harper'a sordum.
"Dokuz ay oldu ve hâlâ karar veremedik," diye düşündüm.

"Ona isim verebilir miyim?" Layla önce bana, sonra Harper'a baktı. Harper sırtı ama yine de onu şımartmaya karar verdi.

"Aklından ne geçiyordu?"

"Simba ya da Abu," dedi soğukkanlılıkla.

Hem Harper hem de ben sırtarak geri çekildik ve Harper başını salladı. "Sanırım Simba olarak anılmak için aslan olman gerekiyor," diye mantık yürüttü Harper düz bir yüz ifadesiyle.

"Abu Harkin... pek de büyük bir isim değil, değil mi? Onun için özel bir şeye ihtiyacımız var," diye önerdim.

"Özel mi?" Layla işaret parmağıyla dudaklarına dokunarak sordu. "Biliyorum," diye ciyakladı, aniden heyecanlanmıştı.

"Noel Baba'nın adı neydi?"

"Kris Kringle?" diye sordum ve kıkırdamamı tutamadım.

"Hayır, kutsal olan mı?" Harper bir an için kaşlarını çattı; sonra sanki gözlerinin arkasında bir ampul parladı.

"Aziz Nicholas?"

"Bu o mu... yoksa İsa mı?" diye ekledi. Bunu kurtarmak için Harper'a doğru baktım.

"Nicholas? Nick Harkin? Fena değil," diye düşündü. Aynı fikirdeydim ve ona isim koyma sorumluluğunu üstlenmenin Layla için dünyalara bedel olacağını biliyorduk.

"Pekala, Nicholas Harkin o zaman."

Ebeler gece için ayrılmaya hazırlanmak üzere ekipmanlarını toplarken, Layla zıplayıp aşağı atladı ve bebeğin adını herkese söylemek için koştu.

Harper'a dönerek yeni oğlumuzu bir elimle kucakladım, yüzümü ona çevirdim ve diğer elimle yanağını okşadım. "Bebeğim, sen benim için yürüyen bir mucizeden başka bir şey değilsin. O kadar çok ışık saçıyorsun ki beni kör ediyorsun. Layla'yı ve beni çok mutlu ettin."

Harper'ın gözlerinden yaşlar süzüldü ve karşılığında o da yüzüme dokundu. "Cole, sana teşekkür etmesi gereken benim, hayat bu kadar zorken bana izin verdiğin için, birbirimize güvenebileceğimize inandığın için."

Bu kadar acı çekmişken bunu yapmak. Bebeğimizin doğumu yeni bir başlangıç, bizim yeni başlangıcımız. Sadece buna inanmalıyız ve her şey yoluna girecek."

"Sana inanıyorum, tatlım. Eskiden hayatımın bittiğini düşünürdüm; devam etmek istemezdim. Şimdi her yarın için, bu minik sevgi ve umut yumağını tanımak için sabırsızlanıyorum. Çocuklarımızın büyümesini izlemek için. Bugün tanık olduğum şey inanılmaz bir güç gösterisiydi; inanılmaz ve güzel bir ruhunuz var. Değerli oğlum için, güzel kızımın ihtiyacı olan her şey olduğun için ve beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Yıllarca sıkışıp kaldım, ruhum hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kişiyle birlikte trajediye gömüldü. Bir daha asla hissetmemin mümkün olmadığını düşündüğüm neşeyi neredeyse kaçırarak kadar kalp acımla tükendim. Kaybettiğim bir aşkın anılarına tutunurken ani bir felaketle hayatım altüst oldu.

Kalbim iyileşmek istediğinde, içimde sahip olmaya katlanamadığım duygular vardı, çünkü zihnim tek başıma yürüdüğüm yolun ıssız umutsuzluğundan başka bir şey olabileceğine güvenmeye hazır değildi.

Gerçek şuydu: Asla yalnız değildim. Sadece fark edemeyecek kadar hasarlıyım; bir zamanlar olduğum kişinin kabuğundan çıkıp kızımın ihtiyaç duyduğu adam olmaktan çok korkuyordum.

Grace'in benim hayatım olduğunu sanıyordum, oysa o önemli bir parçaydı ama bütün değildi. Harper'ı sevmek bir seçim değildi ve sonunda korkularıyla yüzleşerek başka bir hayat için ikinci şansına iki elimle sarıldım.

İnanç ve güven sayesinde Harper sadece kalbimi onarmakla kalmadı, beni daha da güçlendirdi ve Grace'le geçirdiğim süre boyunca onu hiç bilmediğim şekillerde sevmeyi öğrendim. Ayrıca, keder ve üzüntünün getirdiği karanlıktan sıyrılma cesaretini bularak, gerçek aşkı aynı yaşam içinde birden fazla kez bulmanın mümkün olabileceğini keşfettim.

Son.

Başka Bir Hayat'ı beğendiyseniz, Ready

For Flynn Bölüm 1'e bayılacaksınız

Ya da kutu setini deneyin

Flynn İçin Hazır Boxset

K.L. SHANDWICK'İN DİĞER ESERLERİ

HER ŞEY ÜÇLEMESİ

Yeterli Değil İhtiyacı
Olan Her Şey İsteddiğim
Her Şey
Love With Every Beat
sadece Jack
Her Şey Senin

SON SKOR SERİSİ

Gibson'ın Mirası
Gibson'a
Güvenmek
Gibson'ın
Melodisi Piper

FLYNN SERİSİ İÇİN HAZIR

Flynn İçin Hazır,
Bölüm 1 Flynn İçin
Hazır, Bölüm 2 Flynn
İçin Hazır, Bölüm 3

DİĞER ROMANLAR

Nefes Almak İçin

Özgür Aşk

Üzerine Notlar

[SOULED](#)

Zincirsiz Cazibe Serisi

[Dare You, Birinci Bölüm, Billie ve Sawyer](#)

[Dare Me: Sawyer ve Billie Sana](#)

[Direniyor James ve Tricia, Diren Düet](#)

Diren Bana

Luvluck

Romanları Şans

Molası Şanslı Şans

Şanslı Yıldız

Şanslı Sevgililer

TEŞEKKÜRLER

Editörler

Andrea Long Düzenleme Hizmetleri 2nd Karen Hrdlicka

tarafından düzenleme Düzeltme okuyucuları

Rosa Sharon, I scream ProofReading Services,
Lisa Perkins ve Heather Woodman.

Kapak Jay Aheer- Simply Defined Art Kapak

Resmi: Alicia Erwood- Alicia Erwood

Fotoğrafçılık

Kapak Modelleri: Charlie Garforth ve Baby Amara.

Beta Okuyucular

TL Wainright, Ava Manello, Elmarie Pieterse, Emma Louise Moorhead, Nikki Costello, Wendy Hodges, Chele McKenzie, Riah Piling, Anne Dawson, Danielle Brass, Trudie Harley Quinn Moore, Tracey Pearson ve Fiona Wilson Sarah Lintott ve LJ Knox.

Müthiş bağımsız yazar arkadaşlarım Ava Manello ve TL Wainright'a muhteşem beta destekleri için, Tracie Podger'a kitabı bitirmem için beni teşvik ettikleri için ve daha önce bahsetmediğim tanıtım ekibi üyelerime özel olarak teşekkür ederim. Son çıkan kitaplarımla ilgili haberleri paylaşmama yardımcı olmak için sürekli özveri ve destekleriyle harikalar yaratıyorlar.

Promosyon Bayanlar

Serena Worker, Valerie De George, Colette Goodchild, Tricia Dransfield, Ann Batty, Tammy Ann Dove, Ann Meemken, Theresa Ritchie, Nese Cimener, Clare Beale Cook, Sue Robertson, Wendy Porter, Joanne Bulmer, Donna Tripi Salzano, Janet Boyd, Jeanette Kennedy, Kristi Iogha.

Bu hikâyede Grace'in başına gelenler son derece ender rastlanan bir olaydır.

Hikayenin dünya çapında bir izleyici kitlesine sahip olma potansiyeli nedeniyle belirli yardım hatları öneremem. Ancak, bu kurgusal hikayede bahsedilen temalardan herhangi birinden etkilendiyseniz, daha fazla bilgi veya destek almak için çevrimiçi hizmetler bulabilirsiniz.

Yaygın aramalar : Cervical Cancer Support, McMillan Cancer Support, Cancer Research Trust ve American Cancer Society.

Bireyin ihtiyaçlarına özel olabilecek ve internet üzerinden araştırılabilecek birçok yas destek grubu vardır; bunlardan ikisi Cruse ve Macmillan Cancer Support'tur.

K. L. SHANDWICK'İ SOSYAL MEDYADA BULUN

- ♦ KLShandwick.com
- ♦ [Twitter](#)
- ♦ [Facebook](#)
- ♦ [Bookbub](#)
- ♦ [AllAuthor](#)
- ♦ [Instagram](#)
- ♦ [Amazon](#)
- ♦ [KL'nin Hangout](#)
- ♦ [Grubu KL'nin](#)
[Bülteni](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.